
ŁUKA'YI
BULMAK
CLECANIAN SERİSİ İKİNCİ KİTAP
VICTORIA AVELINE
PUKKA

Clecanialıların düşük doğum oranına bir tedavi bulmayı uman Luka, tüm hayatını doğurganlık üzerine araştırmalar yaparak geçirmişti. Çalıştığı yıllar boyunca çok az bir ilerleme kaydedebilmişti, bu yüzden uyumlu türleri gezegenlerinden kaçırmaya yönelik şeytani bir plan olduğunu öğrenince öfkeden deliye dönmüştü. Ancak keşfettiklerini hiç kimseye anlatamadan yakalanmış, uyuşturulmuş ve bir hücreye atılmıştı.

Sonunda hayatını düzene soktuğunu düşünen Alice, sürüngenimsi bazı yaratıklar tarafından gezegeninden kaçırılmıştı. Üstelik sonrasında bir tür üreme deneyi için ateşli ve dengesiz bir uzaylıyla aynı hücreye kapatılmıştı. Geçen her yeni günle birlikte kalbine söz geçirmek onun için zorlaşıyordu, Luka'yla bu karanlık hücre dışında nasıl bir hayatları olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Kurtulduktan sonra belirsiz ilişkileri bu gezegende hayatta kalabilecek miydi?
Alice'in bildiği tek şey, hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağıydı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari

Çeviren: Tuğba Olmaç

PUKKA
YAYINEVİ

9 786259 520827

LUKA'YI BULMAK

Orijinal Adı: Freeing Luka
Victoria Aveline

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Tuğba Oğmaç
Editör: Aslı Özge Önemli
Düzelti: Dila Öz
Son Okuma: Derya Sevim
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Ekim 2024
ISBN: 978-625-95208-2-7
Sertifika No: 73186

Copyright © 2020 by Victoria Aveline
Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
EUROMAT BASIM YAYIN AMBALAJ SANAYİ
VE TİCARET ANONİM ŞİRKETİ
İkitelli Osb Mah. Giyim Sanatkarları 5A-6A BLOK NO:315 K:3
Başakşehir / İstanbul
Sertifika No: 51036

LUKA'YI BULMAK

VICTORIA AVELINE

Çeviren: Tuğba Oğmaç

Telif Hakkı © 2020 Victoria Aveline

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesi için alıntıların kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar tamamen kurgusaldır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Bu yüzden yaşayan, ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ZM

Duzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM 1

Alice hayal meyal, *Biri beni mi taşıyor?* diye düşündü. Gözleri hâlâ kapalıydı ama üzerindeki uyku sisi dağılmaya başlamıştı. Tamamen kendine geldiğinde göğsü panikle doldu. Zihinsel olarak vücudunu kontrol etti, henüz hareket edemiyordu ama geçen her dakikayla birlikte biraz daha farkındalık kazanıyordu. Onu gerçekten iriyarı biri taşıyordu. Bir şeyler hatırlamaya çalıştığında... başı zonklamaya başladı. Neredeydi, buraya nasıl gelmişti ve hem kaburgasını hem de kalçasını saran eller kime aitti?

Hatırladığı son şey, işteyken çöpü atmak için dışarı çıktığıydı. Küçük üniversite kasabasındaki eski bir bar olan Molly'nin Yeri'nde çift vardiya çalıştıktan sonra oldukça yorulmuştu.

Düşün! Düşün!

Gözünün önünde, barın arkasındaki ara sokaktayken kocaman ve yeşil bir şeyin ona doğru koştuğu bir görüntü belirdi. Daha fazlasını hatırlayabilmek için zihnini zorladı. Yaratığı daha detaylı hatırlamak kanının çekilmesine neden oldu. Bir canavar olmalıydı. Bir deri yerine pulları olan yeşil bir şeydi... İnsandan çok kertenkeleye benziyordu. Alice çığlıklarını hatırladı,

elindeki çöp poşetini yaratığa fırlatıp koştuğunu da anımsıyordu. Sonrasında ise... Her şey simsiyahtı.

Beni yakalamış olmalı.

İçini panikle karışık bir korku duygusu sarmıştı. Gözlerini açmaya çalıştı ama gözkapakları karşılık olarak yalnızca seğirdi. Kalp atışları hızlanırken nefesleri sığ bir hale geldi. Neyse ki, onu tutan kişi bunu fark etmemiş gibiydi. Belki de fark etmesine rağmen bir şey söylememişti.

Oldukça gürültülü atan kalbine sessiz olması için yalvardı. Ardından nerede ve kiminle olduğunu gösterebilecek ipuçlarını anlamaya çalışarak etrafı dinlemeye başladı. Yanında bir çift ağır adım sesi yankılandığında yüzü sert bir gövdeye yaslandı. Buradan kaçması gerekiyordu.

Hareket edebiliyor muyum ki?

Felç olmadığından emin olmak için el ve ayak parmaklarını sallama içgüdüsü onu yiyip bitiriyordu. Bunu riske atamayacağını bilerek kendini sabit durmaya zorladı. Ardından vücudunun tüm kısımlarını -hareketsiz görünmeyi umarak- hafifçe sıktı ve gevşetti. Uyuşmuş noktalar karıncalanarak gıdıklanmasına neden olmuştu. Kaslarını oynattıkça hareket etmesi biraz daha kolaylaşıyordu.

Soğuk, durgun havayı içine çekerek derin bir nefes aldı. Bu ona uçaktaymış gibi hissettirmişti. Yalnızca birkaç defa uçmuş olmasına rağmen temiz, filtrelenmiş havanın bayat kokusu her zaman fark ettiği bir detaydı. Burada da mı temiz hava yoktu?

Gözlerini biraz aralayıp hafifçe kısarak onu taşıyan kişiye ya da *şeye* baktı. Kalın kirpiklerinin arasından hayal meyal bir silüet görebiliyordu. Bir adam mıydı?

Ne haltlar dönüyor burada? Neredeyim?

Tam o sırada adam konuşmaya başladı, kalın sesi göğsünün altında titreşiyordu. "Onu nereye götürüyoruz?"

Başka pürüzlü bir sesin, "Emin değilim," diye cevap verdiğini duydu. "Patron altı numaralı odada. Ona sorarım." Yeni adamın yankılanan ayak sesleri hızlansa da hemen sonra yavaşladı. Adam telaşlı bir sesle tekrar konuştu. "Ya da önce on iki numaralı odaya gideriz. Patron onun burada olduğunu henüz bilmiyor. Kim bilir kıza o gemide neler oldu ve teslimat sırasında ne halde olacak? Onunla biraz eğlenebiliriz."

Alice kaskatı kesildi. Onu taşıyan kişinin adımları yavaşladığında, diğer adamın planladığı şeyleri durdurması için içinden yalvardı. Çığlık atmaya hazırlandığı sırada kuru nefes borusunu yutkunarak ıslatmaya çalıştı.

Adam kıkırdayarak cevap verdi. "Doğru, Caeler vahşi bir tür olabiliyorlar."

Yanlış cevap!

Parmaklarını avucunun içinde kıvırıp geriye kalan tüm gücünü kullandı ve onu taşıyanın çenesine bir yumruk geçirdi. Adamın dişleri birbirine çarptı, bir homurtuyla onu kucağından düşürmeden önce başı arkaya savruldu.

Alice zemine düştüğünde kalçasına mızrak gibi keskin bir acının saplandığını hissetti. Fakat ağrıyı görmezden gelip avazı çıktığı kadar bağırarak koşmaya başladı. Adımları yalpalıyordu, görüşü de bulanıktı. Ona ne tür ilaçlar verdiklerini bilmiyordu ama belli ki hâlâ sisteminden atamamıştı. Hızla gözlerini kırpıştırırken öne doğru sendeledi.

Arkasından duyduğu küfürler, adamın onu yakalamak için harekete geçmediğini gösteriyordu. "O lanet kadın yüzünden dilimi ısırdım!"

Diğer adam, "Bir iyileştiriciye ihtiyacın olacakmış gibi görünüyor," dedi eğlenceli bir tonda.

Alice görüşü netleştiğinde iki tarafında ağır metalden kapılar bulunan bir koridorda olduğunu fark etti. Tertemiz zemin,

Ninova

tavan, duvarlar ve koridorun iki yanındaki görkemli kapılar dışında etraf hem beyaz hem de boş görünüyordu. Garip bir havaya sahipti. Tertemiz beyaz yüzeyler, metal kapılar... Burası bir tür hapishane ya da hastane miydi? Adrenalin vücuduna hücum edince hızlandı.

Arkasından gelen ağır adım seslerini duyduğunda ses tellerindeki keskin acıyı umursamayarak daha çok bağırmaya başladı. Konuşmalardan anladığına göre, *patronları* planladıkları şeyi onaylamayacaktı. Ayrıca patronun altı numaralı odada olduğunu söylemişlerdi. Eğer altı numaralı odayı bulursa, en azından peşindeki iki adamdan daha güvenli bir yerde olurdu.

Koşarken çılgın bakışlarıyla kapıları tarıyor, altı numaralı odayı bulmaya çalışıyordu ancak gördüğü semboller ona yabancıydı. Hangi dilde olduklarını bile anlamamıştı. Adamların mükemmel bir İngilizceyle konuştuklarını hesaba katarsa bu durum cidden tuhaftı. Anlaşılan yabancı bir ülkede olması ihtimaller dahilinde değildi.

Burada ne haltlar dönüyor böyle?

Birkaç adım ileride şişman bir adam metal kapıdan çıkıp koridoru taradı. Onu görünce kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı, sonra da arkasından gelen adamlara kızgın bir bakış attı.

İki çift el onu kollarından kavrayarak geriye çekti.

"Burada neler oluyor? Neden bu kız çığlıklar eşliğinde koridorda koşturuyor?" diye bağırdı adam. Gür sesi koridorda yankılanmıştı.

Alice bu adama diğerlerinin planlarını söylemek zorundaydı. "Beni patronlarına götürmeden önce on iki numaralı odaya götürmek istediler!" diye bağırdığı sırada sert bir el ağzını kapattı.

Patron tepkisiz kaldı. "Bu doğru mu?"

Adamlar cevap vermese de onu tutan parmaklar sıkılaşmıştı. Alice ağzını kapatan nasırlı parmakların altında haykırdı.

Ninova

Patronları bir adım daha atarak iyice koridora çıktı. Üzerindeki kabanın hardal sarısı tonu, omuz hizasındaki düz saçlarının açık turuncu rengiyle uyuşmuyordu. Alice adamın son derece hareketsiz duruşundan mı, yoksa gözleri dışındaki her yerinde görülen öfkesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama ona bakarken vücudunun ürperdiğini hissediyordu. Bu adamdaki bir şey, arkasındakilerin acı verici tutuşuna sığınmak istemesine sebep olmuştu.

"Onu sert tutmayı bırakacak ve dokuz numaralı odaya götüreceksiniz. Eğer geldiğimde kızı incinmiş halde bulursam sonuçlarına katlanırsınız. Anlaşıldı mı?"

Arkasındaki odadan gelen yüksek sesli bir gürleme patronun irkilmesine sebep oldu. Alice açık kapıdan gelen zincirlerin çıkardığı şıngırtılarla midesinin altüst olduğunu hissedebiliyordu.

"Ziyaretçimizin yanma geri dönmem gerekiyor." Bakışlarını odadan içeriye çevirdikten sonra piyonlarına baktı. "Talimatlarım anlaşıldı mı?"

Alice iki adamın da usulca, "*Evet, efendim*," dediğini duydu. Sonra onu yeniden öne doğru ittirmeye başladılar.

Açık kapının önünden geçtikleri sırada, o hiddetli sesleri ne tür bir yaratığın çıkardığını görmek için odaya bakmaya çalıştı. Zincirlerle kaplanmış çıplak bir adamın birkaç saniyelik görüntüsü, arkasındaki yaratıklara karşı daha güçlü bir şekilde mücadele etmesine ve çığlık atmasına neden oldu. Rehin alınmış tutsağın gözleri tamamen siyahtı. Başını ona doğru çevirirken sıkılı dişlerinin arasından hırlamıştı.

Adamlar çırpınan bedenini çekerek onu odadan uzaklaştırdılar. İçlerinden biri önüne geçip görüş alanına girdiğinde Alice'in çığlıkları boğazına dizildi.

Şaşkın gözlerle karşısındaki adama bakarken donakalmıştı. Kirpiklerini kırpıştırdı, gözleri ona oyun oynuyor olmalıydı.

Ninova

Gördüğü şeyi anlayamıyordu. Karşısındaki bir adamdı ama öyle değildi de. Arkasından kasvetli, kahverengi kanatlar yükseliyordu. Ona doğru hırlarken keskin dişleri parlamıştı. "Kapa çeneni. Kulaklarımı acıtıyorsun."

Bir melek olabilir miydi? Ama melekler korkutucu gözükmemeliydi, değil mi?

Alice ağzı açık bir şekilde diğer gardiyana bakabilmek için başını uzattı, halüsinasyon görüp görmediğinden emin olmak istiyordu. Diğer adamın çoğu özelliği normal görünmesine rağmen suratının ve boynunun etrafını beyaz parlak izler çevreliyordu. Daha önce yarı kapalı gözlerle ona baktığında bu izleri fark etmemişti. Dizlerinin büküldüğünü hissederek geriledi, adam parlak sarı gözlerini ona çevirmişti.

Yakındaki bir kapıya doğru sürüklenirken tek yapabildiği boğuk bir sesle, "Nesiniz siz?" diye sormak olmuştu.

Adamlar sorusuna kendi aralarında kötü kötü kıkırdadıktan sonra onu karanlık bir odaya ittiler. Alice şaşkına dönmüş halde öylece duruyordu. Adamlar odadan çıkarken bir elektrik vızıltısı duydu. Ardından metalik kapıdaki düzinelerce kilidin yerine oturma sesleri kulağına geldi.

Uzun birkaç dakika sonra nihayet zihnini toparlayabilmişti. Zifiri karanlık bir odada kıpırdamadan dikildiğini fark etti, etrafı karanlıkla çevrelenmişti. Ellerini önüne uzatıp kapının olduğu yöne doğru sürünerek bir başlangıç yapmaya karar verdi.

Dizi keskin bir köşeye çarpınca tısladı. Sağ tarafından gelen bir cam kırılma sesi yerinde donup kalmasına sebep olmuştu.

Eskimiş *Converse* ayakkabılarının tabanına güvenemediği için ayaklarını zeminde tutarak bedenini eğdi ve karanlıkta el yordamıyla ilerledi. Birkaç metre ileride parmakları düz ve sert bir yüzeyle buluştu. Elini duvardaki kaba taş dokunun üzerinde gezdirirken hareketsiz kaldı. Serçeparmağı cam bir yüzeyin

Ninova

pürüzsüz kısmına mı dokunmuştu? Küçük, kaygan alanı bir deney yapıyormuş gibi dürttü ve tüm oda aniden göz kamaştırıcı bir ışıkla aydınlandı.

Alice gözlerini kıstı, ani parlaklık onu sersemletmişti. Gözlerinin alışmasını beklerken sabırlı olmaya çalışıyordu. Aydınlığa alışınca odayı dikkatlice süzdü.

Zincirlenmediğini fark ettiğinde kısa süreliğine de olsa rahatlayarak omuzlarını gevşetti. En azından birkaç oda ilerideki adam gibi prangaya vurulmamıştı.

Kırılmış su bardağının parçaları, ayaklarının etrafındaki su birikintisinin içinde duruyordu. Parçaların etrafından dikkatlice geçti. Dizini acıtan keskin köşe de kapının yanındaki alçak masaya aitti. Üzerinde yemek dolu bir tepsi vardı ve oraya bakarken midesi guruldamıştı.

Karnını okşarken en son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya çalıştı. Zihninde çok zaman geçtiğine dair garip bir his vardı ama yitip giden süreyi hesaplayamıyordu. Kaçırıldığından beri ne kadar zaman geçmişti ve tüm bu süre boyunca neler olmuştu? Yapmış olduğu kısa koşu yüzünden çok yorulmuştu, vücudu ağrı içindeydi ve çığlık attığı için boğazı yanıyordu. *Hem de olması gerekenden daha fazla.*

Etrafında dönerek vücudunu inceledi ama olağandışı bir şey görünmüyordu. Kolunda yeni oluşmaya başlayan morluklar dışında başka bir şey yoktu. Körelmiş bir kası yoktu. İşe gitmeden hemen önce tıraş ettiği bacakları hâlâ pürüzsüzdü. Bacaklarını her tıraş ettiğinde dizlerinin etrafında küçük kesikler açılırdı ve son seferden kalan yara hâlâ tazeydi. Belki de ortada kayıp bir zaman yoktu ama içgüdüleri tam tersini söylüyordu. Zihnindeki tavşan deliğine daha sonra girmeye karar vererek etrafını tekrar inceledi.

Yüksek bir tavana, gömülü ışıklara ve gri duvarlara sahip odanın pek hoş göründüğü söylenemezdi. Kilitli metal kapı ve hiç pencerenin olmayışı, bu odanın sadece az eşyalı bir hücre olduğunu gösteriyordu.

Odanın bir köşesine çift kişilik, içine çökmüş bir yatak sıkıştırılmıştı. Onun yanında küçük bir masa daha vardı ve üzerinde tuhaf, lamba gibi görünen bir şey duruyordu. Tam karşısında aralık bir kapı vardı, içeride küçük bir banyo olduğu görülebiliyordu. Basit görünümlü büyük bir halı zeminin çoğunu kaplıyordu. Ayrıca kapının yanında bir sandalye vardı.

Alice ellerini başına koyup yatağa doğru ilerledi ve sert lacivert kumaşın içine gömüldü.

Bakalım elimde neler var? Odaklanmaya çalıştı, zihni onunla yarışıyordu. *Lanet olası kanatları olan adamı ve sarı gözlü yoldaşını biliyorum. Kapılarda daha önce hiç görmediğim türden semboller olduğunu da. Hepsinin İngilizceyi aksansız bir şekilde konuştuğunu biliyorum. Bunlara ek olarak, yeşil pullarla kaplı bir yaratığın beni işyerimden kaçırdığına dair bir şeyler hatırlıyorum.*

Kuşkuyla başını salladı. Birkaç dakika önce yeşil canavarı uydurduğunu düşünüyordu, başını çarpıp bir sarsıntı geçirdiğine ya da halüsinasyon gördüğüne inanmıştı. Şimdiyse bunun gerçek olabileceğini düşünüyordu.

Adamlardan birinin, *"Kim bilir kıza o gemide neler oldu?"* dediğini hatırladı.

Biraz daha dik oturarak yüksek sesle düşünmeye başladı. "Diğer adam, o yeşil şeyin Cae adlı bir türden olduğunu söylemişti. Tam olarak ne türü? Melek mi? Mutant mı? *X-Men** sığınağı gibi bir şeyin içinde miyim?"

* *Marvel Comics* tarafından yayımlanan bir kurgusal karakter topluluğu. Bu çizgi romanda, süper güçleri olan mutasyona uğramış insanlar anlatılmaktadır.

Ninova

Ama bir gemi vardı? Ne tür bir gemi? Nefesleri giderek hızlanıyordu.

Hücrenin kapısı açıldığında, ulaşmak üzere olduğu kaçınılmaz sonuçların içine batmak üzereydi.

Geriye doğru sıçrayarak yan sehpadaki lambayı kaptı. Artık patron olduğunu bildiği adama bakarken kablosuz lambanın kahverengi metalini sıkıca kavramıştı.

Adam ellerini cebine yerleştirerek kapıda durdu. Omzunun üzerinden, "Gishen, Sal. Buraya gelin," diye seslendi.

Az önce onu koridorda sürükleyen adamlar onun arkasından odaya girdi.

Alice'in elinde tuttuğu lambaya bakarken, "Bana Helas diyebilirsin," dedi patron. "Yoksa onlara yapmamalarını söylememe rağmen seni incittiler mi?"

Alice şu anda ona bakan iki adama kısa bir bakış attı. *Eğer görünüş gerçekten de öldürseydi...* "Hayır, incitmediler." Zaten şu anda ondan nefret ediyorlardı. Bu yüzden şansını daha fazla zorlamaması gerektiğine karar vermişti.

Helas ona biraz daha uzun süre baktıktan sonra adamlarına döndü. "Ona bir daha dokunmayacaksınız. Kendisi araştırmamızın son derece önemli bir kısmı haline geldi."

Gishen ve Sal sorgulayıcı bir şekilde adama baktı.

Alice araya girerek, "Araştırma mı?" diye sordu. İçi korkuyla dolmuştu. *Ne tür bir gemiden bahsediliyordu?*

Helas onu görmezden gelerek adamlarıyla konuşmaya devam etti. "Luka onu tanıdı."

Adamlar ağzı açık bir şekilde ona baktıktan sonra tekrar patronlarına döndüler.

Alice umutla, "Burada beni tanıyan biri mi var?" diye sordu.

Helas adamlarıyla konuşurken onu yine görmezden gelmişti. Alice sinirle dişlerini gıcırdattı. "Gidip güvenli bir iletişim cihazı bulun ve gelişmeleri diğer birimlere aktarın. Kıza her kim dokunursa bana hesap verecek. Bu beklediğimiz dönüm noktası olabilir," dedi Helas.

Adamlar başlarını sallayıp odadan ayrıldılar. Kanatlı olan dönüp bir bakış bile atmamıştı fakat diğerinin anlaşılmaz sarı gözleri, odadan çıkmadan önce kısa bir süreliğine onun üzerinde gezinmişti. Helas adamlar gittikten sonra kapıyı kapattı ve üzerinde yemek olan küçük masanın yanındaki sandalyeye oturmak için ilerledi. "Onu indirebilirsin. Sana zarar vermeyeceğim," derken hayatı buna bağlıymış gibi tuttuğu lambayı işaret ediyordu.

Alice homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Yine de tutmaya devam edeceğim. Belki kolumdaki morluklar kaybolana ve bu odadan izin almadan çıkana kadar tutmaya devam ederim."

Helas şekillendirilmiş kaşlarını havaya kaldırdı, dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Nasıl istersen."

Alice şimdi onu daha rahat görebiliyordu. Diğer adamlar kadar açık tenli olmamasına rağmen onun da vücudunda beyaz izler olduğunu fark ettiğinde alnı kırıştı. Helas'ta hâlâ çözemediği bir şeyler vardı. Gözleri biraz fazla mı büyüktü? Gülümserken ortaya çıkardığı dişler küçüktü ama sayılarının normalden daha fazla olduğuna yemin edebilirdi.

Alice tekrar, "Nesin sen?" diye sordu.

Adam onu şaşırtarak cevap verdi. "Ben Clecanialıyım. Irkım ise Lignas. Sen bir insansın, değil mi?"

"Evet, peki sen insan mısın?" Sorunun cevabını bilse de şansını denemek istemişti.

"Clecanialıyım," diye tekrarladı Helas.

Alice çatlak dudaklarını yaladı, diğer sorusunu dile getirmek konusunda kararsızdı. Adamın gözleri onun konuşmasını

Ninova

beklerken parlıyordu. *Aşağılık herif bundan keyif mi alıyor?* "Clecanialı tam olarak nedir?"

"Clecanialı, birden fazla ırkın oluşturduğu bir türdür. Clecania gezegeninde yaşarız. Yani şu anda bulunduğumuz yerde."

Alice'in avuçları lambanın üzerinde kaydı, kulakları çınlamaya başlamıştı. "*Bir uzay gemisindeydim*," diye mırıldandı dalgınca.

Helas soğukkanlılıkla, "Kesinlikle," diye karşılık verdi. "Dünya'dan buraya Cae olarak bilinen bir tür tarafından getirildin."

Adamın umursamaz ses tonuna karşı beslediği öfke tekrar ana odaklanmasını sağlamıştı. "Buraya neden getirildim? Ne tür bir araştırma yapıyorsunuz? Luka kim ve beni nereden tanıyor?" İsim tanıdık gelmemişti. Luke adında hiç kimseyi tanımıyordu. Apartmanında yaşayan Luther isminde bir adam vardı. Acaba onu da mı kaçırmışlardı?

"Bunun için zamanım yok," dedi Helas. Fakat rahat duruşu, Alice'in bu cevabı sorgulamasına neden olmuştu. "Sana yalnızca bilmen gerekenleri anlatacağım. Eğer dediklerimi yaparsan, belki daha sonra sorularına cevap verebilirim. Anlaştık mı?"

Alice ona doğru baktı. Aptal biri değildi ama konu insanlar olunca biraz nahif davranabiliyordu. Genellikle insanların iyi olduğuna inanırdı. Fakat bir yıl boyunca kalitesiz bir barda çalıştıktan sonra bu düşüncesinin doğru olmadığını görmüştü.

İş arkadaşı Jen'in de yardımıyla, zararsız ya da tehlikeli olan erkeklerin ayrımını yapabilmeye başlamıştı. Sarhoş, eli kolu durmadan hareket eden tipler harika değildi ama asıl dikkat edilmesi gerekenler sessiz ve kibar olanlardı. Cezbedici gülümsemeleri asla gözlerine ulaşmayanlar ise tehlikenin diğer adıydı.

Bu nazik görünüşlü patron diğer iki adamı daha önce durdurmuş, sohbetlerinde oldukça samimi bir yaklaşım sergilemişti

Ninova

ancak gözlerinden sızan soğukluk sayesinde onun kötü bir adam olduğunu söyleyebiliyordu. Muhtemelen üç seçenek arasındaki en kötü adam oydu. Köşeye sıkıştığı zaman, bunun gibi öfkeli adamlar asla iyi bir tercih olmazdı.

Şimdilik onun kurallarına göre oyna.

Helas onun karar verdiğini suratından anlamıştı çünkü tekrar konuşmaya başladığında gülümsüyordu. "Halkımızın ve içerisindeki birçok ırkın nesli tükenmenin eşiğinde. Erkek nüfus, kadınların yirmi katı kadar fazla. Çocuk sahibi olma girişimlerinin çoğu başarısızlıkla sonuçlanıyor. Başarılı olduğu durumlarda, doğan çocukların büyük çoğunluğu erkek oluyor. Yapay döllenme kullanarak yeni bir hayat oluşturma girişimlerimiz hüsranla sonuçlandı. Bu yüzden bitmek tükenmek bilmeden, kendi soyumuzdan gelen uyumlu dişilere sahip bir ırk aramaya başladık."

Alice başının zonkladığını hissedebiliyordu. Sindirmesi gereken çok fazla bilgi vardı. "Beni buraya hamile bırakıp uzaylı bebekler elde etmek için mi getirdiniz? Üstelik sırf insanların Cle... Clecin soyundan geldiğini düşündüğünüz için." Konuşurken içindeki korkuyu sesine yansıtmamaya çalışıyordu.

Helas onu, "Clecanialılar ve evet," diye düzeltti. "Henüz başarılı olamadık ama bugünden sonra... Artık umudum var." Alice sessizliğini bozmadığı için adam hoşnut olmuş görünüyordu. "Çok eskiden, Clecanialılar ömürlük eşleşirlerdi. Her bir kişi için yalnızca biri vardı. Eğer bir Clecanialının gözleri renk değiştirirse, potansiyel ruh eşiyle birlikte oldukları anlaşılırdı. Ruh eşi izleri denilen semboller iki bileğin etrafında da belirirse, işte o zaman gerçek ruh eşlerini bulduklarını anlarlardı. Üstelik tarih boyunca, ruh eşlerinin üreme oranları normal bir çifte göre çok daha yüksekti."

Alice refleks olarak adamın bileklerine baktı.

"Merak etme, ruh eşin ben değilim." Helas alçak sesle güldü. "Yüz yıldan uzun süredir herhangi bir eşleşme gerçekleşmedi. Daha önce bulunduğum odaya geldiğinde, içerideki adam -Luka- seni gördü ve oldukça garip bir tepki verdi," derken öne doğru eğildi, sırıtışı genişlemişti. "Seni tanıdı. Gözleri renk değiştirdi."

Alice hırlayan adamın ürkütücü siyah gözlerini hatırladı, göğsünün sıkıştığını hissedebiliyordu. Duvara bakarken, "Beni buraya, o adamın ruh eşi olabileceğimi düşündüğün için mi getirdin?" diye sordu. Bu haberi nasıl karşılaması gerekiyordu? Bu adam bir hayvan gibi çiftleşmesi gerektiğini iddia etmekle kalmıyor; aynı zamanda çiftleşmeyi birkaç oda ileride zincirlenmiş, kükreyen uzaylıyla gerçekleştirmesi gerektiğini de söylüyordu.

"Seni buraya yapay döllenme işlemi ve diğer deneklerimiz gibi üzerinde çalışmak için getirdim. Luka'nın seni tanımış olması tamamen tesadüf, hem de oldukça ilginç bir tesadüf. Tesisimizde bulunan diğer canlılara göre bir hayat yaratabilmeniz daha olası görünüyor. *Gerçekten de* onun ruh eşiysen, insanların Clecanialıların bir alt türü olduğunu kanıtlayabileceğiz. Böylece insanlar, burada yaşayan dişilere uygun bir alternatif olarak ciddiye alınacak."

Aniden yerinden kalkarak Alice'in kaskatı kesilmesine neden oldu.

Lafı dolandırmadan, "Yapacağımız şey şu," diye açıklamaya başladı. "Her gün onun zincirlendiği odaya götürüleceksin. Luka'yla vakit geçirmeni istiyorum, böylece yakınlık sonucunda ruh eşi izlerinin belirip belirmeyeceğini görmüş olacağız."

Alice sessizce, "Neden zincirlenmiş halde olacak?" diye sordu. Onu esir tutan kişiyi sinirlendirmek istemiyordu ama ne tür bir tehlikeyle yüzleşeceğini anlamaya ihtiyacı vardı. "Şiddete meyilli biri mi?"

Ninova

"Buraya geldiğinden beri ilaçlarla uyuşturuluyor. Onun üzerinde yeni ilaçlar deniyoruz, şeyi kolaylaştıran..." Doğru kelimeyi ararken suratına zalim bir gülümseme yayıldı. "Örnekler almayı kolaylaştıran."

Alice afallayarak, "Örnekler mi?" diye araya girdi. "Şeyi kastediyor ola-"

Helas sırıttı ve çok sıradan bir şeyden bahsediyorlarmış gibi odayı incelemeye başladı. "Evet, onu kastediyorum. Luka'nın spermlerini. Luka yarı Clecanialı. Annesi Traxia adı verilen başka bir gezegenden geliyor."

Luka'nın annesinden bahsederken, suratında kısa süreli de olsa tiksiniyormuş gibi görünmesine sebep olan bir ifade belirmişti.

"Örgütümüzün üyeleri, antik soyumuzu farklı türlerin kanlarıyla kirletmenin yanlış olduğuna inanıyor. Bu görüşe katılıyorum fakat aramızda yaşayan melezleri reddetmenin bir anlamı yok. Saf Clecanialı doğumlarının azalmasıyla halkımız gittikçe çaresizleşiyor." Alice'e odaklanmış durumdaydı, artık kelimeler ağzından kolaylıkla dökülüyordu. "Yalnızca birkaç hafta önce aklıma devrimsel nitelikte bir fikir geldi. Üreme yoluyla aktarılan biyolojik bilginin bir kısmını değiştirmenin bir yolu olabileceğine karar verdim. DNA'dan yalnızca Clecanialı parçalarını çıkarıp melez birinden saf bir Clecanialı üretebilseydik nasıl olurdu?"

Alice teninin karıncalandığını hissetti. Nasıl olur da teknolojik anlamda bu kadar gelişmiş bir uzaylı türü böyle çağdışı düşüncelere sahip olabilirdi?

"Böylece melezlerin kirli genetik özelliklerini değiştirebilecek ve safkan çocuklara sahip olabileceğiz." Helas gururla göğsünü şişirse de bir an sonra dudağının kenarı seğirdi. "Luka'ya bunu açıkladım. Bizden yana olması ve deneylerimde yardımcı olması

Ninova

için onu ikna etmeye çalıştım ancak bunu reddetti. Buraya getirilen birçok aday gibi isteksizdi, o yüzden teorimi test etmek için gereken şeyi yaptım."

"Ne yani, bu ona tecavüz etmenizi normal mi kılıyor?" diye fısıldadı Alice.

Adamın gülüşü kaybolmadı ama sağ gözü sakinliğine ihanet ederek seğiriyordu. "Luka'ya o şekilde dokunmuyoruz. Haftalık periyotlarla karşı konulmaz bir şehvet hissetmesini ve zihnini boşaltmasını sağlayacak bir ilaç veriyoruz. Zincirli halde duruyor ama birkaç gün aralıklarla kendini rahatlatmasına izin veriyoruz. Sonra da örnekleri topluyoruz."

Alice omuzlarını dikleştirdi. "Bunu yapmanız için size izin vermemiş. Yaptığınız şeyin yanlış olduğunu siz de biliyorsunuz. Aksi şekildeymiş gibi davranmayın sakın." Söylediği her kelimeyle birlikte adamın gözündeki seğirme geri geliyordu. İçinde bir tatmin hissinin dalgalandığını hissetti. Başkalarının haklarını korurken, kendini savunduğu zamanlara kıyasla daha cesur davranıyordu. Nedense kendini bu şekilde daha rahat hissediyordu. Bir patronun çalışanıyla küçümseyici şekilde konuştuğunu görünce intikamcı bir melek gibi öfkeyle doluyordu. Ancak kendi patronu onunla aynı şekilde konuştuğunda aciz bir hale bürünüyordu.

Bir süre sonra, "Aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşmamız gerekecek," dedi Helas. "Herhangi bir senaryoda, Luka'nın zincirleri seni güvende tutmak için takılı olacak. İlaçlanmış haldeyken seni ruh eşi olarak tanırsa, son gücüyle sana ulaşmaya çalışacaktır. Bunu yaparken nazik olmayı düşünebilecek psikolojide olamayacağından eminim."

Lambayı tutan parmakları gerildi. Birine acı çektirmek isteyen alışılmadık bir dürtü bedenine hücum etmişti. Karşısındaki

Ninova

adam, birini kurtların önüne fırlatıp sonra da teşekkür bekleyecek cinsten biriydi.

Helas duruşunu dikleştirip karşısına geçti, geniş gövdesiyle onu sıkıştırıyordu. Amacı gözünü korkutup dehşete düşmesini sağlamaktı. Alice bunun işe yaramasından nefret etmişti. Soğuk soğuk terliyor, vücudunun titremeye başladığını hissediyordu. Tuvalet ispirtosu ve tam olarak çözemediği başka bir koku etrafını sararak burnunu yakmaya başlamıştı. "Sana dokunmasına izin vermeyeceğim ve bu iyiliğim karşısında, sen de her gün onun yanma giderek ruh eşi izlerinin belirmesi için uğraşacaksın."

Aklından yüzlerce korkunç olasılık geçerken tiz bir sesle, "Nasıl?" diye sordu.

Helas kayıtsız bir şekilde omuz silkti. "Eğer yakınlığınız işe yaramazsa, ona dokunacaksın. Eğer o da işe yaramazsa, başka bir şey düşünmemiz gerekecek." Gülüşünün suratından silinmesine izin verdi. Sonunda gözlerindeki soğukluk, ifadesinin geri kalanıyla uyumlu hale gelmişti. "Ricada bulunmuyorum."

Alice sessiz kalmaya devam etti, yaşların gözlerine baskı yaptığını hissedebiliyordu. Tek yapmak istediği bir köşeye geçip kıvrılmaktı ama dik durmak ve korkuyla sindiğini adamın görmesine izin vermemek için kendini zorladı.

Helas bir anda soğuk kibarlık maskesini yüzüne geri taktı. Ayağa kalkıp hızla kapıya doğru ilerlerken küçük masayı göstermeyi ihmal etmemişti. "Yarın daha fazla yiyecek ve su göndereceğim. İyi uykular."

Alice o odadan çıktıktan sonra zemine çöktü, bacakları ağırlığını taşıyamıyordu sanki. Dizlerini göğsüne doğru çekmişti. Sıcak gözyaşları yanaklarından süzülüyor, derin hıçkırıklar boğazında zımpara etkisi yaratıyordu.

Hayatı bir saatten kısa süre içerisinde çok büyük oranda değişmişti. Dünya'nın sınırları içerisinde değildi. Eğer her şey

Helas'ın istediği şekilde olursa, geriye kalan günlerini bu odada bir hamilelik sürdürerek ya da hamile kalmaya çalışarak geçirecekti.

Ona yardım edecek kimse yoktu. Ağlarken onu tutacak kimse yoktu. Tek bildiği şey, bu gezegende hiç insan olmadığıydı. Bir şekilde kendini kurtarması gerekecekti.

Yarın güçlü olmalıydı. Hayatta kalmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı. Fakat bu gece acısını ve hüznünü dizginlemeyecek, içinden akıp gitmesine izin verecekti.

Bir saat gibi hissettiren bir süre boyunca ağladı. Hıçkırıkları kuru ve düzensiz çıkana dek bunu sürdürdü. Gözleri kapandığında kendini soğuk mermer zeminden kaldırmak için uğraşmadı bile. Sonunda uykuya sürüklendiğinde, rüyasında zincirlenmiş adamı gördü.

Ninova

BÖLÜM 2

Alice odada volta atarken çıplak duvarları milyonuncu kez inceledi. Odada saat yoktu. Aslında odada hiçbir zaman saat olmamıştı ve bunu o da biliyordu. Fakat sanki aniden odada bir saat belirecekmiş gibi etrafı tekrar tekrar kontrol ediyordu. İki saat ya da on iki saat uyumuş olabilirdi.

Alice'in takıntılı olduğu çok az şey vardı. Hatta çoğu açıdan kendini rahat biri olarak tanımlayabilirdi. Evinin dağınık olması onu hiç rahatsız etmezdi. Yemeğini sıcak yemek zorunda değildi. Kırışık kıyafetleri dert etmezdi. Ancak diğer yandan, saatin kaç olduğunu bilmemek onu çok rahatsız ederdi. Saatin kaç olduğunu öğrendiğinde özel bir şey yaptığı da yoktu. Dakik değildi ya da sürekli geç kalmazdı. Sadece içinde saati biliyor olmanın verdiği bir huzur olurdu.

Kaçırılmasından bir gün önce kol saatinin durmuş olması büyük talihsizlikti. Yoksa bu bir işaret miydi? O an bunun üzerinde çok durmamıştı. Her zamanki gibi, bir elektronik alet daha uzun süreli kullanım sonunda vadesini doldurmuştu. Zaten genelde telefonu yanında olurdu, her yere gitmek için kullandığı turkuaz bisikletinin gidonunda da bir saat vardı.

Kısa tırnaklarını kemirmeye başladı. Bildiği her şeyden, Dünya'daki tüm değersiz varlığından koparılmıştı. Bu noktada güneş saatine bile razıydı. Adımları yavaşlarken gözlerini kısarak tavana bakmaya başladı.

Güneş bile aynı değildir. Bu gezegende günler ne kadar uzun acaba?

Ellerini iki yanında yumruk yapıp ufak bir hıçkırığın boş odada yankılanmasına izin verdi. Güvenebildiği, değişmeyeceğinden emin olduğu tek şey artık belirsizdi.

İşaretparmağının kenarını ısırırken, *Bu bir saçmalık!* diye düşündü ve odada gezinmeye devam etti.

Orada olmayan bir şeye gözlerini diktiğini fark etmişti. Burada yaşayabileceği şeyleri düşünmek, odada bir saat olmamasından daha stres vericiydi. Ancak içindeki korkuyu uyandırmadan bunun üzerinde düşünmesi imkânsızdı. Panik atak geçirmenin hiç sırası değildi.

Zaten şu anda bile duyduğu en ufak seste irkilip banyoya kaçıyordu. Her an onu almak için odaya gelebilirlerdi ve bu konuda ne yapması gerektiğinden emin değildi. Tüm gücüyle savaşması daha mı iyi olurdu?

Sadece uyum sağla ve kaçmak için fırsat kolla, diye düşündü. Şu noktada savaşmanın pek bir anlamı yoku. Bu şekilde muhtemelen işleri daha da zorlaştırırdı.

Kendini meşgul etmek için zaten toplu olan odayı biraz daha topladı. Yere dökülen suyu temizledi, silah olarak kullanılamayacak kadar küçük olan cam parçalarını dikkatlice topladı. En sonunda da yapacak başka bir şey bulma umuduyla etrafa baktı ancak hiçbir iş kalmadığı için hayal kırıklığına uğradı.

Yaklaşan ayak sesleri banyoya koşması için yeterliydi.

Kapı açılmadan önce metalin birbirine sürtme sesi duyuldu ve sarı gözler onunkilerle buluştu. Bir önceki gün gördüğü

adamlardan biri ona bakıyordu. İsminin ya Gishen ya da Sal olduğunu biliyordu. Helas onlara direkt olarak seslenmemişti, o yüzden hangisi olduğundan emin değildi.

"Helas duş almanı istiyor. Hazır olduğunda kapıya üç kez vur. Luka'yla işin bittikten *sonra* yemek verilecek." Cevap beklemeden kapıya yönelmişti ama Alice onu durdurdu.

"*Bekle! Ben... Banyoyu nasıl kullanacağımı bilmiyorum*," diye mırıldandı. Bu kadar basit olması gereken bir şey için gardiyanından yardım istemek sinirlerini bozmuştu.

Tuvaletini yaptıktan sonra köşedeki duşu nasıl açabileceğini anlayabilmek için küçük banyoyu incelemişti. Ancak herhangi bir kol ya da kumanda yoktu. Tuvaletin sifonu otomatik çekildiği için tavandaki yuvarlak boşluğa elini kaydırarak musluğun kendiliğinden çalışacağını düşünmüştü. Fakat hiçbir şey olmamıştı.

Sarı gözler ona zalim, küçümseyici bakışlar attı. "Aptal insan. Musluğun altında dikilmeyi denedin mi? Yerde basınç sensörleri var, temizlik ünitesi de otomatik çalışıyor."

Alice dişlerini sıktı ve zihninin boşluklarında verecek güzel bir karşılık arasa da bulamadı. "Teşekkür ederim... İsmin Gishen miydi, yoksa Sal mi?"

Adam öfkelendi. İsmini bilmesinden hoşlanmamıştı. *Güzel.*

"Sal." Bir başka soğuk bir sırıtışla ona baktı. "Yine de bugün düşünmen gereken tek isim *Luka*. Dünden beri şiddetli bir öfke nöbeti geçiriyor. Seninle görüşmek için sabırsızlandığına eminim."

Kanının çekildiğini hissetti, Sal de bunu fark etmişti. Alice bu adamın, söylediklerinin onu nasıl etkilediğini biliyor olmasına lanet etti.

"Dışarıda bekliyor olacağım. Hızlı ol."

Ninova

Banyoya ilerleyip tişörtünü ve kotunu çıkarırken, "Pekâlâ, senin de canın cehenneme," diye mırıldandı.

Elindeki kıyafetlerin durumunu görmüştü. Bugünü atlatabilirse gece giysilerini yıkamaya karar verdi. Bir hayvan gibi kafese tıkılmış olabilirdi ama en azından kötü kokmak ya da öyle hissetmek zorunda değildi.

Dikkatlice bir ayağını temizlik ünitesinin zeminine yerleştirdi. Musluktan su değil, beyaz renkli kalın bir köpük akmaya başlamıştı. Alice elini akan köpüğün altına soktu ve tenini gıdıklayarak köpüren maddeyi inceledi.

"Sanırım onların duşu böyle bir şey," diye mırıldandı. Kalın köpüğün eliyle temas ettiği noktalardaki kirlerin yok olduğunu fark etmişti.

Akan sıvının altına girdi. Köpük her noktaya yayıldığı için teninde ulaşmadığı herhangi bir yer kalmamıştı. Bedeni tamamen kaplandıktan sonra musluğun altından çekildi ve köpüren maddenin yavaşça patlayıp eriyerek onu tertemiz yapmasına izin verdi.

Gelmiş. Geçmiş. En. Kötü. Duş. Deneyimi.

Karışmış saçlarını parmaklarıyla açmak için elinden geleni yaptı ama üstünde kuruyan köpük ve bakım kreminin olmayışı bu durumu imkânsız kılmıştı. O yüzden tutamları elleriyle yapabildiği kadar düzeltti. Ardından orada öylece dikilip hücre kapısına baktı. Adam ona acele etmesini söylemişti ama ayaklarının kontrolünü sağlayamıyordu sanki. Eğer o dışarı çıkmazsa gardiyanı içeriye gelirdi. Bu kaçınılmazdı. Alice en azından kaderini karşılarken dik durabilirdi.

Sonunda kapıya üç kez tıklatacak cesareti buldu ve kapı açıldığında geriye çekildi.

Sal onu hızlıca süzdü. "Tuvaleti kullandın mı?"

Ninova

Alice bu kişisel soruya yüzünü buruşturarak cevap verdi. "Bu seni kesinlikle ilgilendirmez."

Adam kapı pervazına yaslanırken omzunu silkti. "Sen bilirsin. Onun hücresinde tuvalet yok."

Alice gözlerini kırpıştırdı. Luka adına duyduğu öfke içinde yükseliyordu. "Ned... Nas... Öylece yere yapmasını mı bekliyorsunuz?"

Sal savunmaya geçiyormuş gibi kollarını göğsünde birleştirdi. "Akşamlarını farklı bir hücrede geçiriyor. Oraya sadece gündüzleri test edilmek için götürülüyor."

Alice bir şey söylemek yerine adama kızgın bir bakış attı. Dikkati jilet kadar ince sinirlerinden uzaklaştığı için mutluydu, öfkeli olmayı histeriye tercih ederdi.

Sal bakışlarını bir süre daha üzerinde tuttu. Sonra kenara çekilip odadan çıkması için kapıyı işaret etti. Adam kapının önünden çekilmediği için, Alice onun yanından kayıp geçmek zorundaydı. İriyarı uzaylının yanından geçerken neredeyse duvara yapışmıştı.

Koridorda ilerledikleri sırada Sal'in büyük avucu kolunu kavradı. Alice ise ona söylenmemek için dilini ısırmak zorunda kaldı.

Endişenin sırtından yukarı tırmanmaya başladığını hissedebiliyordu. *Bugün Dünya'daki son günüm mü?* Delirmiş gibi kıkırdadığında, Sal ona kafa karışıklığıyla baktı. *Tabii ki de değil! Dünya'daki son günüm kim bilir ne kadar zaman önceydi. Bu benim buradaki, bu boktan, lanet, kahrolası... Tamam, dur. Dur. Sakin ol. Şu an zihinsel çöküşün bir yararı yok. Başka bir şey düşün.*

Sesinin kibar çıkması için kendini zorlayarak, "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye sordu adama.

Sal göz ucuyla ona bakarak kaşlarını çattı. "Niye soruyorsun?"

Ninova

"Zamanı bilmek hoşuma gidiyor."

Sal bir süreliğine yola odaklanarak sessiz kaldı. "Böyle şeyleri önemsemeyi bırakman gerekiyor." Kelimeleri acımasız olsa da kötü niyetli değildi. Onunla alay etmekten çok, sert bir tavsiye vermeye çalışıyormuş gibiydi. Buna rağmen normalliğe tutunduğu ufacık umut kırıntısı da yok olmuştu.

Birkaç kapı ilerideki odaya ulaştıklarında Sal metale iki kez vurdu. Helas kapıyı açarken dişlerini gösterecek şekilde gülümsüyordu. Alice midesinin bulandığını hissetti. Adam bugün daha açık tonda, sarı renkli bir ceket giyiyordu. Belki de bu ceketler uzaylıların laboratuvar önlüğüydü. *Ya da bu adam gerçekten evrenin en kötü zevkine sahip.*

Helas, "Teşekkürler, Sal. Lütfen onu odaya götür," dedi kapının önünden çekilirken.

Alice kaba bir hareketle küçük hücrenin içine itildi. Burası ona verilen hücrenin yarısı kadardı. Bedeni bir anda kamburlaştı, kollarını koruyucu bir şekilde kendine doğru çekti ve ellerini yumruk haline getirdi. Birkaç adım uzağında diz çökmüş halde duran bir adam vardı. Geniş kolları arkasında zincirlenmişti, başı önünde sallanıyordu. Yoksa uyuyor muydu?

"Merak etme," dedi Helas. "Şimdilik kendinde değil. Kontrol odasına gittiğimde onu uyandıracağım."

Alice ona baktıktan sonra tutsağa doğru döndü. Luka bu çökmüş haliyle bile devasa duruyordu. Çıplak göğsü ve gövdesi oldukça kaslıydı. Diz çökmüş olmasına rağmen başı Alice'in göğüs kafesiyle aynı hizadaydı. Ayaktayken boyu bir metre seksen santim falan olmalıydı. Belki de biraz daha uzundu.

Alice nefeslerinin hızlandığını hissetti, boğazı daralıyordu sanki. Helas'a ve kapıya doğru bir hamle yaptı. Luka fazlasıyla büyüktü. Zincirlerinden kurtulursa ne olurdu?

Ninova

Helas onu yere doğru ittirdi. "Burada kalacaksın. Luka duvara zincirli. Eğer izleri belirirse, odadan çıkmana izin veririm."

Luka uykusunda homurdanınca Alice'in gözleri genişledi. Olduğu yerde öylece donup kalmıştı.

Helas ellerini birbirine çırparak, "Görünüşe göre uyanıyor," diye bağırdı. "Kontrol odasına gitsem iyi olacak. Sizi izliyor olacağım," derken kapının üzerindeki taşa monte edilmiş küçük lensi işaret etti.

Alice daha hareket edemeden kapı kapandı ve hemen sonra üstüne kilitlendi.

Alice uzun bir süre için odanın köşesinde tamamen hareketsiz bir şekilde oturdu. Luka'yı izliyor ve nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Tüm vücudu soğuk terler dökmeye başlamıştı.

Adamın zincire vurulmuş bileklerini ve vücudunu arkasındaki duvara bağlayan gergin zinciri inceledi. *Serbest kalamaz*, dedi içinden.

Luka'yı ilk gördüğünde adam tamamen çıplaktı. Şimdiyse üzerinde kalçasından sarkan yumuşak, dökümlü bir pantolon vardı. Alice bunu görünce rahatlamıştı.

Gözleri adamın kaburgasının etrafındaki büyük morluğa kaydı. Bunu görünce içindeki öfke tekrar alevlenmişti. Onu tekmelemişler miydi? Luka'nın vücudunu incelerken iyileşmiş izlerin, taze olan diğer küçük kesiklerin ve morlukların etrafındaki soluk dövmelerini gördü.

Rahatlamaya başlamıştı. Bu istismar edilmiş adam onun düşmanı değildi. Bunu hatırlaması gerekiyordu. Tıpkı kendisi gibi, o da bir esirdi. *Belki de Helas'ın söylediği kadar tehlikeli değildir. Muhtemelen gözümü korkutmaya çalıştılar.* Böyle düşünmesine rağmen, Luka'nın insanın içine işleyen siyah gözleriyle hırlaması aklına gelince paniği devam etti.

Ninova

Yüksek bir vızıltı sesi küçük odada yankılanarak zincirlerin şıngırdamasına sebep oldu. Luka vücudu kasılırken acıyla haykırdı. Hareketsiz kalmadan önce zincirlerinden kurtulmak için kısa bir mücadele verdi.

Ardından başını onun bulunduğu yere çevirdi. Birbirine karışmış koyu kahverengi saçların arasından bakışları buluştu. Luka'nın gözbebekleri o kadar büyümüştü ki, Alice buz mavisi rengindeki irislerini zar zor görebiliyordu. Adam onu izlerken gözleri yine simsiyah olmuştu.

Luka'nın burun delikleri genişledi, vücudunu tamamen ona doğru çevirmeye çalışıyordu. Gözlerinin koyu siyah tonu ve görünüşünün vahşiliği, bir korku filminden fırlamış gibi görünmesine sebep olmuştu. Alice boğazına bir yumru oturduğunu hissetti ve adamın doğal olmayan bakışlarını kaldıramayarak dikkatini zemine yöneltti.

"Bu beni tanıdığın anlamına geliyor, değil mi?" Sakin kalmaya çalışsa da sesindeki korku onu ele veriyordu.

Tekrar başını kaldırdığında, adamın bir hayvan gibi başını eğmiş bir şekilde ona baktığını gördü.

Olabildiğince derin bir nefes almaya çalıştı ancak nefeslerini kontrol edemiyormuş gibiydi.

Luka ellerine asılmaya başlayınca zincirlerden bir gürültü yükseldi. Alice olabilecek en uzak noktaya kaçtı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Luka ise hırladı ve daha fazla mücadele etmeye başladı. Kasları gösterdiği güçle zorlanıyor, gözlerini ondan bir an bile ayırmıyordu.

Zincirin bağlı olduğu metal zeminden gelen tehditkâr bir inilti, Alice'in vücudunu top haline getirmesine sebep oldu. Ellerini başının etrafına sararak olduğu yerde sallanmaya başladı.

Ninova

Hayır, hayır, hayır. Luka zincirlerinden kurtulacaktı. Eğer bunu yapacak gücü varsa, muhtemelen istese de istemese de onu parçalarına ayırırdı.

Metalin kırılma sesini duymayı beklerken gözyaşları kot pantolonuna damlıyordu. Ancak beklediği ses hiç duyulmadı. Başı hâlâ koruyucu bir şekilde ellerinin arasındayken, neler olduğunu görmek için başını birkaç santim kaldırdı.

Luka yavaş nefesler alıyor ve zincirlerini zorluyor olsa da artık serbest kalmaya çalışmıyordu. Onun yüzünü gördüğünde kaşlarını çatıp gözlerini kırptı ve zihnini boşaltmaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

Sonra birbirine karışmış saçlarının arasından tekrar ona doğru baktı. Gözleri hâlâ siyahtı ancak az önceki haline göre daha normal bakıyordu.

Alice sessizce, "Hâlâ burada mısın, Luka?" diye sordu.

Luka gözlerini kıstı ama cevap vermedi. İkisi de o anda isterse zincirlerinden kurtulabileceğini biliyordu ancak Luka durarak kendine hâkim olmuştu. "Durduğun için teşekkür ederim."

Luka o konuştukça yavaş yavaş rahatlıyor gibiydi. Alice bu yüzden kısa nefeslerinin arasında konuşmaya devam etti.

"Ne kadar süredir buradasın? Kaçırıldın mı, yoksa bu gezegende insanları esir almak normal bir şey olarak mı görülüyor?" Luka hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde cevap vermedi ama onunla konuştukça Alice kendisinin de sakinleştiğini fark ediyordu. Kalp atışları normale dönerken nefesi tekrar düzene girmişti.

Adamın yüzünün etrafında keçe haline gelmiş koyu saçlara bakıldığında, uzun süredir burada olduğu belli oluyordu. Alice o saçları arkaya atıp, Luka'nın yüzünü daha net bir şekilde görmeye karşı bir istek duyuyordu.

Ninova

Konuşması adamı sakinleştirmiş gibiydi. Bu şekilde kendisini de rahatlattığı için yüksek sesle konuşmaya devam etti.

"Beni anlamadığın için mi cevap vermiyorsun, yoksa sistemindeki ilaçlar aklınla oynadığı için mi?" Bir santim kadar öne ilerledi.

Kendini bildiğinden beri, yaralı ve kırık şeylere karşı hep bir zaafı olmuştu. Annesi, okul ve iş arkadaşları tarafından fazla iyi olduğu için hep azarlanırdı. Küçükken evin etrafında, daha sonra doğaya bırakmak için böcekler bulmaya çalıştığını hatırlıyordu. Annesi ise böceklerden nefret ediyordu, ne zaman bir böcek görse hemen öldürürdü.

Büyüdükçe böcekleri kurtarma görevi hafif yaralı hayvanları iyileştirmeye evrilmişti. Hatta bir veteriner olmak istediğine karar vermişti. Şimdilerde köhne bir barda çalışarak üniversite masraflarını karşılamaya çalışıyordu.

Luka'dan daha fazla yardıma ve şefkate ihtiyacı olan başka bir yaratığı hayal bile edemiyordu. Adamı incelerken gördüğü her yarada kalbinin daha çok kırıldığını hissetti.

Bedeninin kirli olmasına ve sahip olduğu onca morluğa rağmen adamın yakışıklı olduğunu görebiliyordu. Omuzları ve geniş göğsü biçimliydi. Bay Sarı Göz ve Helas'ın vücudunda gördüğü sedefli izler onda da vardı. Ancak onun vücudundakilerin desenleri daha farklıydı. Bir üzüm asması gibi kıvrılıyorlar ve güçlü fiziğiyle tezat oluşturacak şekilde narin görünüyorlardı. Alice adamın karın kaslarından aşağı inip pantolon çizgisinin altında kaybolan güzel izi özellikle takip etmişti.

Derin bir iç çekti. Luka'nın üstündeki ince pantolonda devasa ereksiyonun oluşturduğu çıkıntıyı görünce kızararak bakışlarını tavana sabitledi. Ona ne tür bir ilaç veriliyorsa, işe yaradığı belli oluyordu.

Ninova

Luka derin ve sert bir sesle, "Yaklaş, kadın," diyerek onu ürküttü.

Adamın gürleyen sesiyle verdiği emir karşısında tüyleri diken diken olmuştu. Bir an için söyleneni yapmak için açıklanamaz bir dürtü hissetti. Ama sonra dudaklarından tuhaf bir kıkırdama kaçtı. "Ah, hayır. Teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Zincirlerini sert ve hızlı bir şekilde çekiştirerek, "Gel!" diye emretti Luka.

Ancak o hareket etmeyince, adam daha büyük bir güç kullanarak tekrar zincirlerine asıldı. Alice onun ne yaptığının bilincinde olmasının iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremiyordu. Luka oraya gelmediği takdirde zincirlerini kırabileceğini göstererek onu tehdit ediyor; diğer yandan da sistemindeki ilaca kendini tamamen kaptırmadığını gösteriyordu. Hâlâ isteklerine karar vermeye çalışıyordu. Alice bu hareketin, adamın zihnini ilaçtan daha çok kontrol edebildiğine dair bir işaret olmasını umuyordu.

Metalden başka bir alçak gıcırtı daha çıkınca hiç düşünmeden, "Tamam!" diye bağırdı.

Yavaşça adama doğru ilerlerken her an kaçmaya hazırdı. Birkaç adım yakınına geldiğinde durdu.

Luka usulca, "Daha yakına," diye hırladı.

Alice'in kalbi korkuyla çarpıyordu. Aralarında yalnızca bir adım kalacak şekilde yaklaşarak bekledi. Neden yaklaşmasını istemişti ki? Şimdiye kadar ona bir şey yapmaya çalışmamış, sadece bakmakla yetinmişti. Bakışlarıyla onu baştan aşağıya süzüyordu, tüm erkeklerin bakışlarının takıldığı yerde o da oyalanmıştı. Alice kendi kendine kıkırdadı. *Sanırım memeler evrensel olarak çekici.*

Ninova

Luka bakışlarını yüzüne çevirdiği sırada gözlerinin önündeki saç tellerini sallanarak uzaklaştırmaya çalışıyordu ancak çabası boşunaydı.

Alice hiç düşünmeden ona doğru uzandı ve koyu saç yığınını geriye atarak düzeltti. Bunu yaparken birbirine karışmış saç tellerini çekiştirmemeye özen göstermişti.

Saçlar çekildiğinde o muhteşem, kemikli hatlar ortaya çıktı. Adamın siyah gözlerini koyu renkli, gür kaşlar çerçeveliyordu. Küçük beyaz bir dövme alnından elmacıkkemiklerine kadar uzanıyordu. Ellerini çekmeye başlayınca adam yanağını onun avucuna yaslayarak gözlerini kapattı.

Bu basit dokunuşun tadını oldukça çıkarıyormuş gibiydi. Alice'in kalbinin göğsünde sıkışmasına neden olmuştu. Luka çok uzun süredir kilit altındaydı, muhtemelen biraz şefkate ihtiyacı vardı. Göğsünden bir mırıltı yükseldiğinde Alice'in içini bir şaşkınlık ve sıcaklık sardı.

"Sen yalnızca büyük, ürkütücü bir kediciksin, değil mi?" diye fısıldadı.

Luka'nın gözleri hızla açıldı. Yüzünü onun eline doğru çevirdi ve bileğine sıcak, ıslak bir öpücük kondurdu. Alice karnında bir zevk sarsıntısı hissetti. Hemen sonra elini geri çekip göğsüne yerleştirdi.

Luka zayıf bir inilti çıkararak ona doğru eğilmeye çalıştı.

Alice işaretparmağı olduğunu umduğu parmağını havaya kaldırdı. "Hayır!" Konuşurken sesi titriyordu. Luka'nın gözleri de salladığı parmağına sabitlenmişti. "Bunların hiçbirini yapmayacağız. Aklın yerinde değil ve seni tanımıyorum bile."

Bu sözlerinin üzerine adam gözlerini kıstı ancak geriye yaslanıp oturmaya devam etti.

Alice rahatlayarak iç çekti. "Uslu kaplan."

Ninova

Umutlu bir şekilde, *Bu işe yarayabilir*, diye düşündü.

Luka söylediklerinin çoğunu anlamıyormuş gibi görünüyordu. Buna rağmen az da olsa konuşuyor ve Alice geride durmasını söylediğinde kendini geri çekiyordu. Belki de her gün buraya gelerek onunla konuşmak çok da kötü bir fikir değildi.

Şu ana kadar tanıştığı tüm uzaylıların içinde, garip bir şekilde kendini en çok onun yanında güvende hissetmişti. Üstelik tahrik olmuştu. Luka istediği zaman zincirlerini kırabilirdi ancak bunu yapmamıştı. Bileğine kondurduğu ateşli öpücük dışında -ki hâlâ o dokunuşu bileğinde hissedebiliyordu ve bu kendi iyiliği için gereğinden fazla hoşuna gitmişti- ona çok kötü bir şey yapmamıştı.

Eğer adam onun ruh eşi olduğunu düşünseydi, normalden çok daha korumacı davranmaz mıydı? Bu gayet mantıklıydı. Dünya'da erkek hayvanlar dişilerini korurlardı, içgüdüsel bir şeydi bu. Belki ruh eşi izlerinin ortaya çıkması onun yararına olurdu.

Helas ruh eşi izlerinin kollarda ve bileklerde belireceğini söylemişti. Alice boynunu uzatıp adamın bileklerine bakmaya çalıştı fakat elleri çok sıkı bir şekilde arkasında bağlanmıştı. Tam olarak görmek için etrafından dolanması gerekiyordu ve Alice ona henüz bunu yapabilecek kadar güvenmiyordu.

Önce kendini sonra da onu göstererek, "Benim ismim Alice, senin ismin ise Luka," diye açıkladı.

Luka yine başını eğdi ama cevap vermedi.

"Sorun değil." Sesinin güven verici bir şekilde çıkması için uğraştı. "İkimiz adına da konuşabilirim. Bu işte çok iyiyimdir."

Kapıdan bir anahtarın dönme sesi yükselince hissettiği sakinlik bir anda yok oldu. Hücre kapısı açılıp hoşnut görünen Helas ve Sal ortaya çıktığında hemen köşeye doğru koştu.

Ninova

Luka hırlayarak zincirlerine asılmaya başladı, Alice'in yanına gitmek için mücadele ediyordu.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı Helas.

Sal koşarak uzun metal bir çubukla ona vurmaya çalıştı ama Luka omzunu adamın karnına geçirdi. Vuruşunun etkisiyle zincirleri kırılmıştı.

Gözlerini Helas ve Sal'den ayırmadan Alice'in önüne geçti.

Beni mi koruyor?

Sal sonunda ayağa kalkarak metal çubuğu yerden aldı ve topallayarak öne doğru ilerledi. Bir an için bakışları ona kaymıştı. Gözlerindeki parlaklık, onun için duyduğu bir korku muydu? *Olamaz.*

Helas kendine ait ince, gümüş bir silah çıkardı ve tehditkâr bir şekilde ilerlemeye başladı. Luka saldırmaya hazır bir halde eğilmişti.

Alice arkasından, "Luka, dur! Sana zarar verecekler!" diye bağırdı.

Adamlar bir kol uzaklığındayken, Luka vücut ağırlığını ve bacaklarını kullanarak ikisine de darbeler indirdi. Alice adamın kolları arkasında bağlıyken sergileyebildiği güce ve yeteneklere hayret ediyordu.

Luka ters bir tekmeyle Sal'in göğsüne sertçe vurdu. Helas ise metal çubuğu onun morarmış kaburgalarına geçirerek acı içinde bağırmasına ve kıvranmasına neden oldu. Luka daha duruşunu düzeltme fırsatı bulamadan Sal de patronuna katılıp ona diğer taraftan şok vermeye başlamıştı.

Eziyet verici birkaç saniye geçtikten sonra, Luka gözleri Alice'e sabitlenmiş vaziyette dizlerinin üzerine düştü.

Yanaklarından gözyaşları süzülürken, "Onu öldüreceksiniz! Durun!" diye bağırdı Alice.

Ninova

Luka kendini kaldıramayacak halde yerde yatıyordu. Helas cebinden küçük bir silindir çıkarıp onun suratına ince bir duman sıktı. Neredeyse saniyeler içinde adamın vücudu hareketsizleşti.

Luka'nın kaburgalarına doğru vahşice bir tekme savururken, "Onu hücresine götür," dedi Helas.

Sal onu yakalamak için harekete geçerken yerdeki adama küçümseyerek baktı.

Alice gardiyandan kaçarak ileriye koştu. Helas'ın kolunu çekip onu hareketsiz yatan adamdan uzaklaştırmaya çalıştı ama çabası sonuçsuz kaldı. Odadaki herkes ondan daha güçlüydü. Her zaman uzun, zayıf ve biraz fazla ince olmasıyla barışık olmuştu. Ancak şu anda ince görüntüsünden ve zayıflığından nefret ediyordu. Luka'yı öldüresiye dövebilirlerdi, onun elinden gelen tek şey ise yaşananları izlemek olurdu.

Görünüşe göre, ufak güç gösterisi biraz işe yaramıştı. Helas onu kolundan silkerek kapıyı açmak için çıkışa yönelmişti. Sal de sert bir şekilde kolunu kavrayarak patronunu takip etmeye başlamıştı. Alice yüzünü buruştururken gardiyanı onu koridora, oradan da hücresine sürüklüyordu. Luka'nın iyi olduğundan emin olmak için yalvarmasını tamamen görmezden gelmişti.

Onu açık hücre kapısından içeriye iterek, "Dur artık!" diye tısladı Sal. Omzunun üzerinden bir bakış fırlatmıştı. "Kendin için endişelenmen lazım. Kurallara uy." Derin bir nefes alırken ona bakmaya devam etti. Kapıyı suratına kapatmadan önce, "Ona yardım edemezsin," diye fısıldadı.

Alice yalnız kaldığında bakışlarını odada gezdirdi ancak etrafı görmüyordu. Tuzlu gözyaşları yanaklarından akmaya başlamıştı. Luka'yı incittikleri için çok öfkeliydi, bir şey yapamadığı için kendini çok zavallı hissediyordu. Çok çaresiz hissetmişti... *Çok çaresizdi...*

Ninova

Sal'in gitmeden önce söylediklerine kafa yormak için kendini zorladı. Adam haklı mıydı?

Odasında volta atmaya başladı, avucunu dalgın bir hareketle kalçasına sürtüyordu. Luka bu koşullar altında inanılmaz bir şekilde kendine hâkim olmuştu. Fakat zincirlerini kırar kırmaz tüm kontrolünü kaybetmişti. Hiç düşünmeden dövüşmüştü, belki onu koruma içgüdüsüyle hareket etmişti ama yine de aptalcaydı. Böyle ilaçlanmış haldeyken o dövüşü kazanmasının imkânı yoktu. Daha ne kadar içgüdülerine göre hareket edecekti? Bunları düşünürken bakışları istemsizce adamın hücresinin olduğu taraftaki duvara kaydı.

Onu düşünme! Şimdiden kendi güvenliğinden çok onu düşünüyordu ve böyle bir yerdeyken bu aptallıktan başka bir şey değildi. İçinden küfretti. Bugün kendini bir kavganın ortasına atmıştı. Bu çok aptalca bir hareketti. Birini savunmakla, kendini ateş hattına atmak arasında ince bir çizgi vardı. Helas bugün onu yalnızca uzağa fırlatmıştı. Bir dahaki sefere ona sinirlenir ve canını yakarsa ne olacaktı? Bu ihtimali görmezden gelemezdi.

Eğer kendini hem zihinsel hem de fiziksel açıdan koruyamazsa hayatta kalamazdı. Luka'ya fazla bağlanırsa, onun iyiliği için çok uğraşırdı. Helas bir noktada Luka'ya ihtiyacı olmadığına karar verirse, onun akıl sağlına ne olacaktı?

Sal'in daha önce dedikleri tekrar zihninde canlandı. "*Böyle şeyleri umursamayı bırakmalısın.*"

Burada hiçbir şey belli değildi. Zaman, Luka ya da geleceği. Zar zor becerebildiği şeyi yapmaya başlaması gerekiyordu. Kendine öncelik vermeyi denemeliydi, soğuk ve gamsız olması anlamına gelse bile bunu yapmalıydı.

Başı önüne düştü. "Luka bunu hak etmiyor." Vücudunu kasıp yumruklarını sıkarak duygularını kapatmaya çalıştı. "Ne hak ettiğinin bir önemi yok. Hiçbirimiz bunu hak etmiyoruz.

Tıpkı annemin söylediği gibi, kendimi korumam gerek." Odada volta atarken tırnaklarını yemeye başladı. "Muhtemelen iyi biri bile değildir. Beni korudu ama onun için yalnızca bir objeyim. Benim ne istediğimi umursamıyor."

Bu cümleler ağzından çıkarken bile, söylediklerinin bir yalan olduğunu biliyordu. Davetsiz bir fısıltı zihnine girdi. *Seni umursadı.*

Birkaç derin nefes alarak savaş halinde olan duygularını sakinleştirmeye çalıştı.

Luka'nın öptüğü avucuna bakarken karnında kelebekler uçuşmaya başlamıştı.

Siktir!

BÖLÜM 3

"Dün gerçekten de bir şeyler başarmak üzereydik." Helas sırıttı.

Alice kaşlarını çattı. Ardından bakışlarını kucağındaki ellerine yöneltti. Hücresinde uykusuz bir gece daha geçireceğini bilerek Helas'ın gösterişli gülüşlerini ve neşeli tavrını çekemezdi.

"Eğer zincirlerini kırmaya o kadar yakın olmasaydı sizi yalnız bırakırdım." Adam yalandan kızmış bir şekilde ellerini kaldırdı. "Ancak sana zarar vermesine izin veremezdim, değil mi?"

Bana zarar vermek mi? Bunu sanki o bir eşyaymış gibi söylemişti. "Beni incitmedi," dedi usulca.

Dün olanları düşündükçe duyguları daha da karmaşıklaşıyordu. Duygularını kapatabilse ve Luka'yı umursamayı bırakabilse çok daha iyi olurdu ama bunu yapamıyormuş gibiydi.

Helas onaylarcasına başını salladı. "Söylediklerimi yaptığın sürece, sana zarar vermesine izin vermem." Sandalyesinde arkaya yaslanıp ellerini birleştirdi. "Merak etme, zincirlerini değiştirdik. Artık yalnızca parmak iziyle kilitlenip açılacak. Bir daha serbest kalması mümkün değil."

Alice bakışlarını onunla aynı hizaya getirdi. Bu adamdan iğreniyordu. "Neden Luka? Melez türlerden nefret ettiğini söylemiştin. Her şeyin sebebi bu mu?"

Luka'nın dün iki adamla aynı anda dövüşmesi etkileyiciydi. Bunu ilaçların etkisindeyken ve bağlıyken yapabildiği için, Alice onu yakalamanın ne kadar zor olmuş olabileceğini düşünmüştü. Etrafta başka melezler de varsa, neden bu kadar zahmete katlanmışlardı?

Helas'ın yüzündeki yapmacık gülümseme silindi. "Dün senden istediğim şeyi yaptın. Bu yüzden bir soruna cevap vereceğim. Gerçekten de sormak istediğin şey bu mu?"

Alice'in milyonlarca sorusu vardı. Saat kaçtı? Tüm gezegen böyle miydi? Kaçırıldığından bu yana ne kadar zaman geçmişti? İşyerinden kaçırıldıktan sonra olanları neden hatırlayamıyordu?

Tüm bu sorular ve daha fazlasıyla dolu olmasına rağmen, Luka hakkında bir şeyler daha öğrenme dürtüsüne karşı koyamıyordu. "Onun nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyorum." Eğer biraz şansı varsa, adam Luka'nın bir sürü kişiyi öldürdüğünü ya da minik, yaşlı kadınları kaçırdığını söylerdi. Luka korkunç biriyse, onu umursamamak yüz kat daha kolay olurdu.

Helas biçimli burnunu kırıştırdı. "Eskiden araştırma grubumda bir bilim uzmanı olarak benimle birlikte çalışıyordu. Türümüzün kısırlığı için bir tedavi bulmaya çalışıyorduk. Başta son derece hevesliydi ama buradaki deneylerimi öğrendikten sonra pek de hevesli görünmemeye başladı. Onu buraya kilitlemekten başka seçeneğim yoktu. Bana karşı planlar oluşturuyordu."

Alice içten içe inledi, hisleri onu yanıltmamıştı. Luka bir kurbandı. Eğer adamın söyledikleri doğruysa, Luka'nın iyi biri olması gerektiğine inanıyordu.

Luka'nın kaçırılıp buraya kapatılmasının sebebini artık biliyordu. Tüm bu hırpalamalar ve adama zorla ilaç vermesi ise

Ninova

Helas hakkında farklı şeyler söylüyordu. Yarattığı acı gereksizdi ve kesinlikle kin tutan, öfkeli kişiliğinin bir sonucuydu. Anlaşılan çalışma arkadaşının ihanetini pek de iyi karşılamamıştı.

"Örgütümün öncelikli hedefi Clecanialı soyundan gelen ırkın kısırlığını tedavi etmek. Siz insanlar uzaya açılmadınız ya da farklı türlerle çiftleşmediniz. Dünya atalarımızın DNA'sının son derece iyi korunduğu, katıksız yaşayan bir örnek teşkil ediyor. Kanı tehlikeli olan bir adamın seni tanımış olması çok yazık. Ancak nefretimi daha büyük amaçlar uğruna rafa kaldırmak zorundayım."

"Niye onu dövüp elektroşok veriyorsun? Zaten bunun yerine kullandığınız sakinleştiricileriniz yok mu?"

"Zaten sisteminde olan ilaçları farklı bileşimlerle karıştırmak istenmeyen tepkileri ortaya çıkarabilir ya da muhtemel örneklerini bozabilir. Sakinleştiricileri yalnızca gerekli olduğunda kullanıyorum." Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. Alice'in de onu takip etmesini bekliyordu. "Zamanı geldi. Bugün onunla daha fazla temas halinde olmanı istiyorum."

Alice yerinden kalktı, Luka'yı görmek için ne kadar hevesli olduğunu gizlemek adına bakışlarını zemine sabitlemişti. "Eğer biraz tıbbi malzemeler getirirsen ona dokunurum. İlgilenilmesi gereken bir sürü morluğu ve kesiği var."

Adam keyifsiz bir kıkırdamayla onunla yüz yüze gelebilmek için arkasına döndü. "İsteklerde bulunabilecek konumda değilsin." Dudakları şeytani bir gülüşle kıvrıldı. "O iyileştirilmeyecek. Ona *dokunacaksın*. Eğer ona dokunmazsan, Luka'ya kelepçelerinden elektrik yollarım. Bugün çekeceği herhangi bir acının ya da eziyetin suçlusu sen olursun."

Alice gözlerinin arkasındaki yaşların akmayı beklediğini hissedebiliyordu. Helas'ın sözleri karşısında nasıl etkilendiği görünmesin diye nefesini düzenlemeye odaklandı.

Ninova

Adam kapıdan dışarı çıktığında sessizce onu takip etti. Luka'nın odasına kadar tüm yol boyunca başını öne eğmişti. Helas'ın zafer kazanmış halini görmeye katlanamazdı. Luka'yı iyileştirme fikrini ortaya atması aptalcaydı. Helas artık onun adama zarar gelip gelmemesini umursadığını biliyordu. Alice zaafını göstermişti, Helas onu kontrol etmek için bunu kesinlikle kullanacaktı.

İşte tam da bu yüzden umursamamaya çalışmam gerek! İkimiz için de her şeyi daha kötü hale getirdim.

Ayaklarını yerde sürükleyerek loş odaya girdiğinde gözleri hızla Luka'nınkileri buldu. Adam hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve tekrar zincirlenmişti. Artık kolları iki yana genişçe açılacak şekilde bağlıydı. Her iki bileğindeki kelepçe de sanki yapıştırılmış gibiydi, taş duvardaki yeni bir metal plakaya sabitlenmişlerdi.

"Zincirleri ona biraz özgürlük sağlıyordu ancak dün olanlardan sonra hareketlerini biraz sınırlandırmanın daha iyi olduğuna karar verdik." Helas bakışlarını Alice'in küçümseyici gözleriyle buluşturdu. "Manyetik kelepçeler elbette daha rahatsız edici ama en azından onlardan kurtulma şansı yok."

Alice kaşlarını çatarak adamın geri çekilen kafasına baktı. *Sanki ona bir iyilik yapmış gibi konuşuyor.*

Helas'ın arkasından kapanan kapıyla dikkatini Luka'ya doğru çevirdi. Adam bitkin bir şekilde kelepçelerini çekiştirirken dudaklarından acı dolu bir inleme kopmuştu. Koyu, çirkin morluklar gövdesini kaplıyordu. Alice canının ne kadar acımış olabileceğini düşününce sempatiyle yüzünü buruşturdu. Luka'nın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Adamın gözleri onu son gördüğü seferki gibi siyah değildi. Gözbebekleri hâlâ kocamandı ama düne göre daha kendindeymiş gibi görünüyordu. Bakışları aç bir şekilde onun vücudunda gezinmişti.

Ninova

Tavandan gür bir ses yükselince başını kaldırıp oraya baktı. "Dokun ona, Alice!"

Luka'ya tekrar döndü. Adamın vücudu sesle birlikte gerilmiş, bakışları bir anda çılgınlaşmıştı.

Alice gelen emri yerini getiremeden zincirlerden bir elektrik akımı geçti ve Luka'nın iki büklüm olarak acıyla inlemesine sebep oldu.

Alice çığlık atarak ona doğru ilerledi. Helas'a boyun eğmek istemese de Luka'nın can çekişmesine izin veremezdi. Elektrik vızıltısının sona ermesini bekledi. Tekrar şok verilmeyeceğinden emin olduğunda, uzanıp adamın omzuna elini yerleştirdi. Luka anında onun dokunuşuna doğru yaslanmıştı.

Alice'e bakarken suratı acı içindeydi. Helas onu dün ne kadar sert tekmelemişti? Eğer kaburgaları kırılmışsa, vücudunun bu şekilde kasılıp durması son derece dayanılmaz olmalıydı.

Alice diğer elini de kaldırarak parmak uçlarıyla adamın çökmüş omuzlarını okşadı. Sertleşmiş kaslar dokunuşuyla gevşemiş, Luka bir kedi gibi mırlamaya başlamıştı. Alice gülümseyip, "Daha önce hiç mırlayan bir adam görmemiştim," diye fısıldadı.

Adamın omuzlarını daha sert bir şekilde okşarken, dün gece düşündüğü şeyler tekrar zihnine doluştu. Luka çok güçlüydü. Daha önce tanıştığı tüm erkeklerden daha güçlüydü. Alice'in onu bu zincirlerden kurtarması mümkün olabilir miydi? Luka ona karşı korumacı olduğunu kanıtlamıştı. Kaçmalarına yardımcı olabilirdi.

Luka'nın saçlarını düzeltirken gözlerinin içine baktı. "Seni incittikleri için çok üzgünüm. Belki buradan birlikte çıkabiliriz."

Bir plana ihtiyacım var.

Adamın bileklerine ulaşana dek ellerini nazikçe kollarında gezdirdi. Sırtını kameraya çevirerek gizlice kelepçeleri inceledi. Daha önce hiç kilit açmayı denememişti ama öğrenebilirdi.

Ninova

Nefesinin altından, "Lanet olsun!" diye fısıldadı. Bileğinin etrafını saran kalın metal kelepçede bir anahtar deliği ya da herhangi bir açıklık yoktu. *Ah, parmak iziyle açılıyordu! Unutmuşum.*

Metal tabakayı incelemek için uzaklaşacağı anda Luka kelepçeli eliyle uzanıp onunkini yakaladı. Alice ürkerek gözlerini onun yüzüne çevirdi ancak Luka'nın bakışları iç içe geçmiş ellerindeydi. Adam parmaklarını nazikçe gevşeterek onunkilere değdirdiğinde gözleri kapandı ve mırıltısı biraz daha yoğunlaştı.

Alice'in karnında kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Elini geri çekmeye çalıştığında adamın gözleri hızla açıldı. Şimdi kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Hemen sonra elini nazikçe sıkıp serbest bıraktı.

İlaç verilmiş haldeyken bile tanıdığı çoğu adamdan daha centilmendi. Alice'e dokumak istediği açıkça ortadaydı ama o istediği için elini hemen serbest bırakmıştı.

Alice tekrar önünde diz çökmek için adama doğru ilerledi. Sonra uzanıp kollarını boynunun etrafına sararak onu kucakladı. Luka'nın vücudu gerilmişti, biraz daha yakınlaşabilmek için bileklerinin etrafındaki metalleri çekiştiriyordu.

Alice onun başını boynuna gömdüğünü hissetti, tüyleri diken diken olmuştu.

Odaklan, Alice! diyerek kendini azarladı.

Luka bu yakınlığı yanlış anlayabilirdi ama kimse duymadan onunla konuşması gerekiyordu. "Beni anlayabiliyor musun?" diye fısıldadı kulağına.

Luka cevap vermedi ama bedeni hareketsizleşmişti. Alice bu yüzden konuşmaya devam etti. Helas onları kameradan görebildiği için, duyulma ihtimallerine karşı sessiz konuşuyordu. "Buradan kaçmak için yardımına ihtiyacım var. Beni anlıyor musun?"

Ninova

Luka yine hiçbir şey söylemedi. Sıcak dudaklarını kulağının etrafındaki hassas kısımda gezdirmeye başlamıştı.

Alice'in fısıldayarak bir kaçış stratejisi oluşturma planı başarısız olmuştu ama Luka'nın nazik dokunuşları stresinin eriyip gitmesini sağlıyordu. Bu yüzden kendini geri çekmeden önce uzun bir süre tereddütle duraksadı. Adam boynuyla omzunun birleştiği kısma başını gömüp sıcak bir öpücük kondurduğunda içini bir sıcaklık kapladı.

Sonra aldığı nefesle birlikte göğsünün genişlediğini hissetti. Luka'nın dudaklarının arasından sakin ama gür bir hırıltı çıkmıştı. Alice uzaklaşırken adamın gözlerinin yine siyaha döndüğünü fark etti. Luka tekrar ona doğru uzandı.

Alice yaşadığı onca şeye rağmen, kendini hâlâ bu adama çekilirken buluyordu. Bir anlık da olsa onu öpme dürtüsüyle dolmuştu.

Utanç ve mahcubiyetle kızarıp hemen uzaklaştı. Luka hem bağlanmış hem de onu uyaracak bir ton ilaca maruz kalmıştı. Tabii ki normal şartlarda Alice'in onu öpmesini istemezdi. Muhtemelen öpüşmeyi gerçekten istemiyordu, ona öyle dokunmasının tek sebebi kendine hâkim olamamasıydı.

Dizlerini göğsüne doğru çekerken, "Üzgünüm," dedi Alice.

Luka kelepçelenmiş bileklerine baktıktan sonra ona döndü. Hüsrana uğramış bir şekilde nefes verirken odaklanarak gözlerini kapattı. Ardından kırık bir ses tonuyla, "Geri gel... Alice," diye homurdandı.

İçinde bir umut yeşermişti. Hızla adamın yanına gidip elini onun dizinin üzerine yerleştirdi. "İsmimi hatırladın! Beni anlayabiliyor musun?"

Luka bir şey söylemediğinde hayal kırıklığına boğuldu. *Bu da bir şey,* diye düşündü. *Eğer ismimi hatırlayabilecek kadar kendindeyse, ne olduğu belli olmayan ilaçların etkisinden çıkıyor olabilir.*

Ninova

Helas onun bir bilim insanı olduğunu söylemişti. Eğer bu doğruysa, Luka biraz da olsa akıllı biri olmalıydı. Eğer içinde bulunduğu sisi dağıtmayı başarabilirse, buradan çıkmanın bir yolunu düşünebilecek kadar zihnini toparlama ihtimali vardı.

Aklında yeni bir plan oluştu. Kendini ondan uzaklaştırması adamın konuşmasını sağlamıştı. Bu da demek oluyordu ki, artık pozitif teşviğin zamanı gelmişti.

Elini bacağından çektiğinde adamdan alçak bir hırıltı yükseldi. Onu işaret ederek, "Luka," dedi Alice.

Adam az önce dizinden kaldırmış olduğu eline baktı.

Alice dikkatini çekmek için elini salladı. Kendi ağzını işaret ederek, "Luka," dedi. Sonra onun ağzına işaret edip, "Luka," dedi tekrar. Sonunda elini adamın dizinin üzerinden geçirdi.

Luka yaptığı hareketleri gözleriyle takip ediyordu. Alice tekrar ağzını işaret ederek bekledi.

Adam birkaç defa gözlerini kırptı ama en sonunda, "Luka," diye tekrarladı.

Alice yumruğunu havaya kaldırarak sessizce kutlama yaptı. Ardından elini tekrar adamın dizine yerleştirdi.

Luka usulca mırladı. Şimdi bakışları yüzünden ellerine doğru kaymıştı. Düşünceli bir şekilde tavana baktıktan sonra Alice'e dönerek, "Luka," dedi yeniden.

Alice hafifçe kahkaha attı. "Sen akıllı bir adamsın." Sol elini de diğer dizinin üzerine yerleştirdi.

Luka yerinde kıpırdanarak, "Luka, Luka, Luka," diye tezahürat yaptı.

Alice bu sefer gerçekten kahkaha atmıştı. "Tamamdır, kaplan. Ama sana yeni kelimeler söyletmemiz gerekiyor." Ellerini adamın yüzüne doğru kaldırdı. "El."

Luka bir an için ellerine baktı ve onları güvenli bir şekilde yerlerine sabitleyerek, "El," diye tekrarladı.

Ninova

Alice ödül olarak neresine dokunması gerektiğini düşünerek adama baktı. Luka'nın yarı çıplak vücuduna bakarken suçluluk ve uyarılmadan oluşan garip bir duygu kombinasyonu üzerine hücum etmişti. Adam pek çok kez dövülmüş ve vücudu morluklarla kaplanmış olmasına rağmen hâlâ muhteşem görünüyordu. Geniş, sert göğsü bronz bir tondaydı ve pürüzsüzdü. Vücudunu saran küçük beyaz dövmeler, parmağıyla üzerlerinde gezinmesi için ona yalvarıyordu.

Luka tüm ciddiyetiyle, "El," diye tekrarladı.

Alice ona uzandı ve biçimli karın kaslarının üzerinde kıvrılan küçük bir dövmeyi elleriyle takip etti. Luka tekrar mırlamaya başladı, karnındaki son derece gerilmiş kaslar onun dokunuşuyla gevşemişti.

Parmakları dövmeyi aşağıya doğru takip ederken adamın dudaklarının arasından bir inilti kaçtı. Alice elleri pantolon sınırına ulaştığında iç çekip ellerini onun bedeninden ayırdı. İnce pantolonun üzerinden adamın devasa ereksiyonu açıkça belli oluyordu. Luka'ya bakmak için başını kaldırdığında gözlerinin yeniden siyah olduğunu gördü.

Alçak, gürleyen bir sesle, "El," diye hırladı adam.

Alice gergin, tiz bir kahkaha attı. "Eğer bir kaçış planı bulabilirsen, belki *elimle* sana yardımcı olabilirim."

Ardından yutkundu ve bakışlarını adamın kucağı dışında herhangi bir yere sabitlemeye zorladı. Sürekli uyarılmış hissetmenin ve hiçbir şekilde rahatlayamamanın nasıl bir işkence olduğunu tahmin dahi edemiyordu.

Mahvolmuş bir halde Luka'ya bakarken adamın içinde bulunduğu durumu anlayabilmesini diledi. "Üzgünüm, Luka. Eğer ilacın etkisinde olmasaydın ve seninle takılmamı isteseydin bir saniye bile düşünmeden bunu yapardım. İnan bana."

Gür, pürüzlü bir ses tavandan tekrar yankılandı. "Ona dokunmaya devam et."

Eğer ona dokunmazsa Helas adama tekrar şok verebilirdi. Bu yüzden endişelenerek hemen ona doğru uzandı. "Ayrıca izleniyoruz." Kameraya bakarak adamın kollarına ve omuzlarına masaj yapmaya başladı. "Kollarının bu şekilde gerilmesi canını çok yakıyor olmalı."

Luka'nın gözleri kapanmıştı, parmaklar ağrıyan kaslarını ovarken inledi.

Alice ona emir veren sesi düşündü. Helas'ın sesine benzemiyordu. Adam tesisten gitmiş miydi? Eğer her zaman burada durmuyorsa, nereye gitmişti?

BÖLÜM 4

Her şey bir sisin ardındaydı sanki. Düzensiz düşünceleri zihnine parça parça düşüyor ancak hiçbirine tutunamıyordu. Ne zaman bunu denese zihnini boğucu bir haz kaplıyor ve vücudunda donuk, acı dolu bir ağrı bırakıyordu.

Ateşler içindeki teninin üzerinde gezinen yumuşak eller onu rahatlatan tek şeydi. Onu hissedebiliyordu. Duyabiliyordu. *Ruh eşi.*

Kız yanındayken odaklanabildiğini fark etmişti. O konuştuğu zaman, ağrıyan vücuduna soğuk bal damlıyormuş gibi hissediyordu.

Söylediği kelimeleri anlayamıyordu ama cevap verdiğinde kız ona dokunmuştu. Bu yüzden tüm enerjisini hislerini silip süpüren o kara bulutları geri iterek, kızın gösterdiği şeyleri tanımlamaya yöneltmişti. *El. Kapı. Alice.*

Şimdi kız omuzlarına dokunuyor, yumuşak avuçlarını sırtında gezdiriyordu. Nerede olduğunu, buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı. Ama ne zaman bunu yapmayı denese, zihninde yalnızca tek bir şey duyabiliyordu. *Onu al. Ruh eşini al.*

Onun ellerine ve yumuşak sözlerine odaklanmayı denedi. *Dikkatini ona ver.*

Onu hayata bağlayan tek şey kızdı. Bulanmamış zihniyle bağlantı kurmasını sağlayan tek şey...

Soğuk metalin bileklerinde dolaştığını hissetti. Oraya nasıl geldiklerini ya da neden bağlandığını bilmese de buna minnettardı. Çünkü şu anda elleri bağlı olmasaydı kendini kontrol edebileceğinden pek de emin değildi.

BÖLÜM 5

Alice günlerini saat olmadan yapabileceği tek yöntemle, Luka'ya yaptığı ziyaretleri sayarak takip ediyordu. Her gün adamın yanına götürüldüğünü varsayarsa, tam iki haftadır buradaydı.

Bu ziyaretleri itiraf edebileceğinden daha fazla hevesle bekler olmuştu. Luka derin ses tonu ve buz mavisi gözleriyle ona yalnızca huzur vermiyordu, aynı zamanda yalnız olmadığını da hissettiriyordu. Ne zaman kâbusların içerisine çekilse ya da içini ani bir kaygı sarsa, ertesi gün kollarını adamın boynuna dolayarak kendini yatıştıracağını biliyordu. Şimdiye kadar adamın omzunda defalarca kez ağlamış ve bundan giderek daha az utanır olmuştu. Luka o ağlarken boynuna gömülüp hafifçe mırlamaya başlıyordu. Zihni bulanık olmasına rağmen, Alice'e nasıl daha iyi hissettirebileceğini biliyormuş gibiydi.

Ziyaretlerinden sonra Sal, Gishen ya da Helas onu yemeğinin beklediği hücresine geri götürüyordu. Helas tıpkı bugünkü gibi onu hücresine götüren kişi olursa, Alice'e o gün kaydettikleri ilerlemeyi aktarmaya başlıyordu. Bazen ruh haline bağlı olarak bazı soruları da cevaplıyordu.

Fakat adam bugün odanın köşesindeydi, kollarını göğsünde birleştirmiş halde sessizce oturup onun bir şeyler yemesini izliyordu. Okunması zor olan masumiyet maskesi suratından gitmişti. Dudakları ince bir çizgi haline gelmiş, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Helas'ın bu kontrolcü tavrını değiştiren bir şey olmuştu. Alice ise bunun ne olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu.

Yemeğini yavaşça yedi, her gün getirilen lezzetsiz lapayı yutmak için kendini zorluyordu. Bu gezegendekiler günde bir öğün yemek yiyordu ya da onu günde bir kez beslemeyi tercih ediyorlardı.

Helas çoğunlukla odaya bakarak, "İzleri hâlâ belirmedi," diye söze girdi.

Alice ne diyeceğinden emin değildi. Bu yüzden yalnızca gözlerini kırpıştırdı.

Adam gözlerini kıstığı sırada, "Bu konuda bir fikrin var mı?" diye sordu.

Alice şaşırarak oturuşunu dikleştirdi. Helas daha önce hiçbir konu hakkında fikrini sormamıştı. *Aşağılık herif gerçekten de ne yapacağını şaşırmış olmalı.*

Aynı soruyu o da her gece düşünüyordu. Neden Luka'nın izleri hâlâ *belirmemişti?* Bunun en mantıklı açıklaması, ruh eşi olmamalarıydı.

Ne zaman bunu düşünse içini bir endişe kaplıyordu. Luka'nın ruh eşi olma ihtimali, varlığını değerli kılan tek şeydi. Şu anda onu koruyan başka bir şey yoktu. Helas da bu sonuca ulaşırsa, Luka'ya olan ziyaretleri büyük olasılıkla dramatik bir değişime uğrardı.

Adama bağlanmaması, onu umursamaması gerektiğini kendine sürekli hatırlatmasına rağmen artık her şey için çok geçti. Bu basit bir gerçekti. Alice hiçbir suçu olmayan birinden kalbini

saklamak için fazla zayıftı. Luka onun dayanağıydı. Her ne kadar birbirleriyle çok az konuşuyor olsalar da, o adama daha önce kimseye hissetmediği türden bir bağlılık hissediyordu.

İyi bir cevap düşünmeye çalışırken, "Şey..." diyerek konuşmaya başladı. "Benimle konuşabilseydi iyi olurdu. Her zaman beni anlıyormuş gibi görünmüyor. Ayrıca ona dokunuyorum, değil mi? Eğer elleri bağlı olmazsa ve bana biraz dokunabilirse işe yarar."

Ona bakarak, "Sana dokunmasında bir sakınca görmüyor musun? Korkunun kokusu tehlikeli olabilir," dedi Helas.

Korkumun kokusu mu? Kelimeler zihninde dönüyordu ama bunu sormamaya karar verdi. "İhtiyacım olduğunda kaçabilecek kadar yerim olursa sorun olmaz." Sesinin normal çıkması için uğraşmıştı. Luka'nın güçlü kollarını etrafına sararak ona karşılık verme fikri kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu.

"Henüz çeviricisini güncellemediğimiz için seni anlayamaz. Çeviricin bizim dilimize programlandı ancak onunki senin diline göre programlanmadı."

"Bir çeviricim mi var?" diye ağzından kaçırdı. Helas, Gishen ve Sal'le nasıl konuşabildiğini hep merak etmişti. Çoğunlukla adamların İngilizce öğrendiğini varsayıyordu.

Helas sanki komik bir şey söyleyen bir çocukmuş gibi ona doğru başını eğdi. "Ne sanıyordun? Kendi *gezegenimizde* senin dilini konuştuğumuzu mu?"

Alice kıpkırmızı oldu. Bu sonuca daha önce ulaşmadığı için kendini aptal gibi hissediyordu.

Helas ilgisizce elini salladı. "Eşleşme içgüdüseldir. Onunla konuşmana bile gerek yok. Üstelik ilaçlıyken ne kadar konuşabileceğini de bilmiyorum."

"O zaman belki de ona ilaç vermeyi bırakmalısın." Bu cevaba adamın nasıl tepki vereceğini az çok biliyordu. Helas'ın asıl

Ninova

amacı, Luka'yla onun bir üreme süreci oluşturup oluşturmayacağını anlamaktı. Fakat adamın genlerini saflaştırmak üzerine kurduğu hastalıklı yan projesi takıntı boyutundaydı.

"Hayır, bence bundan daha iyisini yapabiliriz." Helas öne doğru eğildi. "Yarın tamamen kıyafetsiz olacak. Sen de onun her yerine dokunacaksın."

Alice suratına bir tokat yemiş gibi geri sıçradı.

Uyuşturulmuş, zincirlenmiş ve her geçen gün daha da zayıflayan bir adama dokunma düşüncesi onu çok sinirlendirmişti. Luka'nın göğsünde ellerini gezdirmek de ilk başta uygunsuz hissettiriyordu ama şimdi bu temasın, ayakta kalmaları için gerekli olduğunu biliyordu. İçinde bulundukları koşullar yüzünden buna mecburdu. Luka da istekliydi, o yüzden yaptığı şeyin yanlış olmadığını defalarca kez kendisine hatırlatmıştı. Ancak buna bir türlü ikna olamıyordu.

Luka artık birkaç kelime biliyor ve basit cümleler oluşturabiliyordu. "*Alice, kol, el.*" Fakat aralarında hep bir sınır vardı. Luka onu istiyormuş gibi görünebilirdi ancak buradan çıkmazlarsa ve adam hiçbir zaman kendinde olmazsa, Alice için artık varsayımlar yeterli olmazdı.

Adama dokunmak... Belinin aşağısına... Bu kesinlikle yanlış olurdu. Bunu yapmasını söyleyen kişinin Helas olması da midesinin kasılması için yeterliydi. Başka bir yol olmalıydı. "Bence orada ya da benim hücremde birlikte uyumamız daha iyi olur."

Helas onunla aynı fikirde olmadığı zamanlarda yaptığı gibi bağırmak ya da Luka'yla ilgili tehditler savurmak yerine bu teklifin üstüne biraz düşündü.

"Yakınlığın işe yarayabileceğini söylemiştin. Her gün onunla yalnızca birkaç saat görüşebiliyorum. Eğer onu buraya getirir ve benimle kalmasına izin verirsen, ruh eşi izleri belirebilir," diye

Ninova

hızlıca ekledi. Adamın mantık çerçevesinde düşünüp ona hak vereceğini umuyordu.

Helas odanın tavanına bakarken yavaşça başını salladı. "Zincirleri bağlayabilmek için odanda birkaç değişiklik yapmamız gerekecek."

Alice rahatlayarak bir nefes verdi.

"Seninle açık konuşayım, Alice." Helas apaçık bir sabırsızlıkla ona doğru baktı. "Yakınlarda bir meslektaşım işleri fena batırdı. Seni buraya getiren gemide başka bir kadın daha vardı. Altı ay önce kaçmayı başardı ve bizimle aynı görüşleri paylaşmayan vatandaşlar tarafından bulundu. Neyse ki, kadın onu kimin kaçırdığını bilmiyordu fakat aniden ortaya çıkması işleri biraz karıştırdı. Olayı çözmeyi başardılar ve bu yer hakkında bilgisi olan herkes öldürüldü. Demek istediğim, zamanımız oldukça azaldı. Örgüt olarak varlığımız güçlü kişiler tarafından biliniyor. Her geçen gün meslektaşlarım tesisleri kullanma konusunda daha gergin hale geliyorlar. Bu yüzden deneylerin işe yaramasına ihtiyacım var."

Başka bir kadın mı? Altı ay önce mi? Kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Helas'ın zaman kaybettiğine dair söylenmesi boşuna değildi anlaşılan. Peki bu nasıl olmuştu? Eğer aynı gemiyle buraya getirilmişlerse, Alice neden geçen onca ayı hatırlayamıyordu? Ne kadar süredir burada olduğunu kesin olarak bilmiyordu ama aylar geçmediğini düşünüyordu. Kulakları zonklamaya başlamıştı.

"Geçtiğimiz altı ay boyunca bana neler oldu?" Daralan görüşünün tamamen kaybolmasını engelleyen tek şey, buraya ulaştığı zaman vücudunu incelediğinde dokunulmamış olduğunu görmesiydi. Eğer ona bir şey yapılmış olsaydı bunu kesinlikle fark ederdi, değil mi?

Helas her zamanki gibi sorusunu duymazlıktan geldi. "Fikrini iki gün boyunca denemene izin veriyorum." Şimdi bakışları sertleşmişti. "Eğer o zamana dek izler ortaya çıkmazsa, seni tamamen soyup, Luka'nın ilacını iki katına çıkaracağım ve zincirsiz bir şekilde ikinizi aynı odaya atacağım."

Bu kelimelerle içini bir korku sardı. Luka çoğunlukla kendine hâkim olabiliyordu. Ama nadiren bile olsa, gözlerinin tamamen karardığı ve şişkin kaslarıyla onu korkuttuğu da oluyordu. İşte böyle anlarda, Alice karşısındaki adamı tanımadığını ve zihni üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğunu bilmediğini kendine hatırlatıyordu.

Garip bir şekilde neredeyse minnettar hissediyordu. Bu karanlık, kalbinin bir kısmını adamdan saklamasına izin vermişti. Sonuna kadar güvenilen biri tarafından ihanete uğramanın nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordu.

"Senin yerinde olsam, o zamana dek izlerin belirmesi için elimden geleni yapardım." Sonunda yerinden kalkmadan önce ürkütücü bakışlarını uzun bir süre onun üzerinde tuttu. "Odanda değişiklikler yapılması için benimle gelmen gerek," dedi gelişigüzel bir şekilde. Az önce onu tehdit etmemiş gibi davranıyordu.

Nefret duygusu, Alice'in çok fazla deneyimleyebildiği bir şey olmamıştı. Her zaman insanlardaki iyiliği görürdü, korkunç biri gibi görünen kişilerde bile.

Ne zaman sevimsiz birileriyle tanışsa, *Herkesin bir geçmişi vardır, kim olduğunu şekillendiren bir şey*, diye düşünürdü. Sal ve Gishen'a bile acıyordu. Onları bu kadar kalpsiz yapacak ne yaşadıklarını kim bilebilirdi ki?

Buna rağmen aynı şeyi karşısındaki adam için düşünemiyordu. Helas'ın çürümüş, kapkaranlık bir ruhu vardı ve Alice şüphesiz ondan nefret ediyordu. Küçük, soğuk bakışlı gözlerinden

ve gösterişli yapmacık gülümsemesinden nefret ediyordu. Üstüne steril bir sis gibi yapışmış hafif ispirto kokusundan bile nefret ediyordu.

"Dünya'dan kaç kadın aldınız? Kaç tane melez Clecanialıyı burada ilaçlarla tutuyorsunuz? Ayrıca neden hayatımın son altı ayını hatırlayamıyorum?" İçi öfkeyle kaynıyordu.

Helas'ın pasif soğukkanlılığı bir anda kızgınlığa dönüştü. Hızla odanın karşısına geçip, tepki vermesine bile fırsat vermeden onu ensesinden yakaladı. Alice ellerini adamınkilere yapıştırmıştı, onu uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Sıktığı dişlerinin arasından, "Diğer denekleri şimdi görmeye ne dersin?" diye tısladı Helas.

Onu odadan dışarıya sürüklerken soğuk parmaklarıyla ensesini sertçe kavramıştı. Helas bedenini önlerindeki koridora doğru ittirirken Alice acıyla çığlık attı.

Luka'nın odasından bir kükreme yükseldi.

Helas başını sertçe kendisine doğru çekti. "Anlaşılan arkadaşın korkunun kokusunu aldı."

Luka muhtemelen kelepçelerinden kurtulmaya çalışıyordu. Alice bunu bildiği için sessiz kalmaya çalıştı.

Birbirlerine çok benzeyen koridorlardan geçip pirinçten yapılmış büyük bir kapıya geldiler. Helas avucunu uzatıp kapının metal yüzeyine yerleştirdi. Bir vızıltı duyulduktan sonra ağır kapı kayarak açıldı. Bir tür kontrol odasına benziyordu.

Gishen ve Sal koltuklarında dönmüştü ama ikisi de şaşırmış gibi görünmüyordu. Alice sarı gözlü adamın bir anlığına koltuğunun kenarlarını sıktığını fark etti.

Önünde tesisin farklı kısımlarından görüntüler yansıtan düzinelerce holografik ekran vardı. İçini bir umutsuzluk dalgası sardı. Birkaç gün önce etrafı iyice incelemişti, kendi odası ve Luka'nın odası arasındaki kameraları saymıştı ancak önündeki

Ninova

ekranlara bakınca bu yerin güvenliğini hafife almış olduğunu fark ediyordu. Bir grup kadının onunkine benzer odalarda bulunduğunu görünce midesi kasıldı.

"Sal, benimle gelmen gerek." Helas boynundaki acı verici tutuşu sonlandırdığında, Alice tökezleyerek ondan uzaklaştı. "Gishen, sen burada kal ve gözünü kızın üzerinden ayırma. Odasında birkaç değişiklik yapmamız gerekecek."

Gishen -kanatları olan adam- ciddiyetle başını sallayıp ayağa kalktı. Sal ve Helas gittikten sonra onu kolundan tutup boş koltuğa oturttu. Ardından kulak tırmalayan bir sesle, "Burada dur," diye emretti.

Alice önündeki görüntülerden fazlasıyla etkilendiği için cevap veremedi. Ekranlarda en az beş tane Dünyalı kadın görünüyordu. Bazıları odasında volta atıyor, birkaçı da sessizce oturuyordu. Bir tanesi yatağına kıvrılıp başını ellerinin arasına almış halde ağlıyordu.

Alice o minyon kadını incelerken beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibiydi. Ekranda kendini izliyormuş gibi hissediyordu. Dişlerini birbirine bastırıp yumruklarını sıktı. Ekrandaki kadın gibi hissetmekten bıkmıştı. *Savunmasız ve korkmuş.* Bu canavarların durdurulması gerekiyordu.

Luka'yı bulabilmek için diğer ekranları inceledi. İlginç bir şekilde, ekrandaki koridorların ve küçük odaların çoğu boştu. Sal, Helas ve o kadınlardan başka kimseyi görmemişti. Onunla özgürlüğü arasında duran şey sadece bu üç gardiyan mıydı?

Luka'yı sonunda bulduğunda vücuduna büyük bir ağırlık çökmüş gibi hissetti. Adam serbest kalmak için bileklerini vahşice çekiştiriyordu. Kelepçelerin etini kestiği yerden kanlar damlıyordu. Onu sakinleştirmek için yanma gitmesi gerekiyordu.

"Gishen, Luka'yı sakinleştirmek için hoparlörü kullanabilir miyim? Kendine zarar verecek," diye yalvardı.

Ninova

Gishen çirkin kırmızı gözleriyle ona bakıp alaycı bir şekilde güldü. "Tabii."

Önündeki panelden yüzlerce düğme arasında bir tanesine uzandı. Alice konuşmaya hazırlanarak kararsızca öne eğildi. Adam düğmeye bastığında, Luka'nın vücudu bir elektrik çarpmasıyla kasıldı. Gishen zalimce kahkaha attı. "Ah. Yanlış düğme."

Alice o çok nefret ettiği gözyaşlarının tekrar akmaya başladığını hissetti. "Aşağılık herifin tekisin."

Başparmağını düğmeye basılı tutarak, "O terimi daha önce hiç duymadım ama bir iltifata da benzemiyor," dedi Gishen.

Luka'nın vücudu çoktan gevşemişti, bileklerinden asılı halde öylece duruyordu. Adam düğmeye bastığında elektrik akımı yüzünden tekrar şiddetle sarsıldı. Alice hızla yerinden fırlayıp panelin önündeki iriyarı adamı çekmeye çalıştı.

Gishen çabası karşısında daha çok güldü ve onu yere doğru fırlattı. İtiraz çığlıklarından zevk alıyormuş gibiydi.

Alice gözleriyle etrafı taradı, adamı durdurmak için kullanabileceği bir şeyler arıyordu. Göz ucuyla metal bir şeyin parıltısını fark etti. Sal'in sandalyesine doğru hızlıca emekledi ve adamın bıraktığı sopayı buldu.

Helas ve Sal'in daha önce bastıklarını gördüğü düğmeye dokundu. Ardından elektrikli demir sopayı Gishen'm kanatlarının birleştiği yere geçirdi.

Adam tiz bir çığlık attı. Kanatlarını çırparak demir çubuğu sırtından çıkarmaya çalıştı ama elektrik akımı hareketlerini sınırlandırıyordu. Alice de elindeki silahı sıkıca tutarak adamın etkisiz hale gelmesini bekledi.

Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!

Gishen uyanmadan önce hızla hareket etmesi gerekiyordu. Odayı ararken bir çift manyetik kelepçe buldu. Denemek için açıp kapattı ama tam anlamıyla kapanmıyorlardı.

Ninova

Parmak izi gerekiyor. Gishen'ın hareketsiz vücuduna doğru baktı.

Göründüğü kadar ağır olması için dua ettiği metal dolabı sandalyeye yığılmış, hareket edemeyen adamdan birkaç adım uzaklıktaki duvara yasladı. Bu pozisyonda adamın bileği dolaba ulaşamıyordu ve Alice'in de onu metale kelepçelemesi gerekiyordu.

İriyarı vücudunu asla sürükleyemeyeceğini bildiğinden adama doğru bir adım attı. Bu sırada sopayı elinde hazır tutuyordu.

Tüm gücünü kullanarak adamı hızla göğsünden ittiğinde sandalyeyi arkaya devirdi. Gishen duvara yuvarlanırken acıyla inledi.

Alice yere yığılan adama doğru koştu, kelepçeyi büyük ellerinden birine geçirdi ve gevşek duran diğer elini bileğine sabitlemek için uğraştı. Diğer bileği için de aynı işlemi tekrarladıktan sonra, adamın iki kolunu da arkadaki metal dolaba doğru kaldırdı. Bir elektrik vızıltısı duyuldu.

Sonunda geri çekildiğinde, Gishen'ın kelepçeli elleri duvara yapışmış haldeydi. Rahatlayarak bir zafer kahkahası attı ve hızlıca ondan uzaklaştı. Adam kendine geldiği zaman çok sinirlenecekti. Ellerini kullanamasa bile, Alice onun bacakları ve kanatlarıyla yeterince hasar verebileceğinden emindi.

Vücudu hâlâ adrenalinin etkisindeyken kontrol alanına doğru ilerledi ve Luka'nın odasını görüntüleyen ekranı aramaya başladı. Adamın yere yığılmış vücudunu görünce kalbi şiddetle atmaya başladı.

Arkasından gelen inleme, Gishen'ın kendine gelmeye başladığını söylüyordu.

Alice ona bakmak için dönerken vızıldayan sopayı elinde tuttu. *Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.*

Kaçış planının işe yaraması için Luka'yı serbest bırakması gerekiyordu. Kontrol panelindeki düğmelerden biri onu serbest

Ninova

bırakabilirdi ancak hangisi olduğuna dair bir fikir yoktu. Eğer yanlış düğmeye basarsa, Luka yine elektriğe maruz kalabilirdi. Adamın kalbi acıya teslim olmadan önce ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Gishen'ın yardımına ihtiyacı vardı ve gardiyanın kendi isteğiyle yardım etmeyeceğini de biliyordu. Sopasının üstündeki tutuşunu sıkılaştırdı. Adamın biraz teşviğe ihtiyacı vardı. Gishen yavaşça kendine gelmeye başlarken, Alice hissettiği mide bulantısıyla baş etmeye çalışıyordu.

Bu varlıkların ona yaşattığı onca şeye rağmen, canlarını acıttığı için hâlâ kendini kötü hissediyordu. Adama elektrik vermişti ama bunu yalnızca Luka'nın canını yakmayı bırakması için yapmıştı. Şimdiyse adam bağlı ve çaresiz durumdaydı. Bundan sonra yapacakları nefsi müdafaa ya da anlık savunma olmayacaktı. Düpedüz bir işkence sayılacaktı. Alice bunu yapabileceğinden emin değildi.

Gishen oturmaya çalışırken acı dolu bir şekilde haykırdı. Alice'in sopadaki elleri gevşemiş, acınası gözyaşlarını kontrol etmeye çalışırken nefesleri düzensizleşmişti.

"Seni rezil, Dünyalı pislik!" diye bağırdı Gishen. Bağlı olan bileklerini çekiştiriyor, kanatlarını çırpıyordu. Dolap hareketleriyle sarsılsa da yerinden oynamıyordu.

"Üzgünüm," diye cıyakladı Alice. Adam uzun, pençe uçlu kanatlarını yere çarparak neredeyse bacaklarına vurmak üzereyken geriye doğru sıçradı. "Luka'yı ve diğer esirleri nasıl serbest bırakacağımı söy-söy-söylemene ihtiyacım var."

Gishen hareketsizdi ama bir an sonra tüm vücudu sallanmaya başladı. Odanın içinde bir kıkırtı yükseldi. "Tabii ki! Hemen göstereyim!"

Alice'in yüzü yanmaya başlamıştı. Elinde elektrikli bir sopa vardı ve bağlanmış birinin önünde dikilmesine rağmen *tutsağı*

Ninova

bile onun zayıf olduğunun bilincindeydi. "Beni bunu kullanmak zorunda bırakma," dedi usulca. Niyetini belli etmek için elindeki sopayı işaret etmişti.

Adam soğukkanlılıkla buz gibi metale doğru yaslanırken, "Durma," diye meydan okudu. "O iğrenç haini ya da Dünyalı üreyicileri asla serbest bırakmam!"

Üreyici mi?

Alice kaskatı kesildi. Yatağında sessizce ağlayan minyon kadının görüntüsüne bakarken varlığının bir kısmının değiştiğini hissetti. Daha önce hiç tatmadığı bir öfke onu ele geçirmişti.

Bu kadınlar evlerinden koparılmıştı. Ailelerinden, muhtemelen çocuklarından koparılmışlardı ve bu aşağılık herif onlara "üreyici" deme hakkını kendinde buluyordu. Sert bakışlarını Gishen'a çevirdi. Belli ki şanslıydı, Gishen'ın gözlerinde ufak bir endişe pırıltısı görmüştü.

Hissettiği tüm tereddüt ve kaygı yok oldu. O kadınların özgürlüklerinin ve köleliklerinin önünde duran tek şey kendisiydi. Onları hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Öyle kendinden emin ve güçlü bir sesle konuşmuştu ki, o bile kendisine inanamamıştı. "Onları nasıl serbest bırakacağımı söyleyeceksin. Aksi takdirde bu sopayı kasıklarına öyle sert sokarım ki, bir daha asla *üreyemezsin*."

Gishen bir an için tereddüt etti. Alice sopayı bacaklarının arasına koyup parmağını açma düğmesinin üzerinde gezdirmeye başlayınca adamın yüzündeki tüm kan çekildi.

Alice tekrar konuşurken tüm kelimeleri vurgulamaya özen gösterdi. "Luka'nın kelepçelerini hangi düğme açıyor?"

Yanık saç ve et kokusu burnuna dolarak dikleşmesine sebep oldu. Luka vücudunu desteklemek için dizlerinin üzerinde

Ninova

doğrulmaya çalıştı. Omuzları bilinçsiz vücudunun ağırlığını taşımaktan ağrıyordu.

Panik yüzünden hızla doğruldu, tüm acıları ona artık eski birer hatıra gibi geliyordu. Bir terslik vardı ama bulanık zihni ne olduğunu anlayamıyordu. Hareket etmeyen manyetik kelepçelerini çekiştirirken boğazı dehşetle düğümlendi.

Keskin bir çığlığın anısı zihninde canlandı.

Ruh eşim! Birisi kadınını incitmişti. Korkunun acı kokusu duyularına ulaşınca öfkeden deliye döndü.

Düşüncelerini ayırt edebilmek için hâlâ derin, çamurlu bir suda yüzüyormuş hissediyordu. Ama o düşüncelerin amaçları artık biraz daha net bir hal almıştı. Kadına ulaşmak için serbest kalmalıydı.

Çaresizce kelepçelerine baktı. Ne kadar zamandır kendinde değildi? Kadın nereye gitmişti? Artık kokusunu almıyordu.

Başparmağını metalin içinden bükerek kırmaya hazırlanırken zincirler geriye çekildi, kelepçeler açıldı ve kolları iki yanma düştü. Bir an için şaşkınlıkla bileklerine baktı. Teni yanmış ve kabarmıştı, bileklerini çevreleyen belli belirsiz mavi şeritlerin izini seçebiliyordu. Derinlerde bir yerde, bunların ne izleri olduğunu hatırlamıştı.

Gücünün on kat fazla bir şekilde geri döndüğünü hissederek ayağa kalktı.

Tam o sırada tavandan kadınsı bir ses duydu ve aleti sertleşti. Kelimelerin çoğunu anlayamamıştı ama ruh eşinin sesini tanıyordu. Dile getirdiği kelimeler "Luka" ve "kapı" olmuştu.

Kapıya doğru topallayarak ilerledi. Gözleri tavandayken dikkatinin dağıldığını hissedebiliyordu. Kadının sesini duymak tüm sinir uçlarının karıncalanmasına sebep olmuştu.

Bir kez daha, tıkalı zihninden sıyrılmaya, eşini bulmasına yardımcı olacak rasyonel ve mantıklı yanma ulaşmaya çalıştı.

Ninova

Kapıdan gelen elektrik vızıltısı dikkatini çekmişti. Kapı kolunu kontrol etti, kilitli değildi. Koridora adım attığında kadının daha önceki korkusunun belli belirsiz izini hâlâ hissedebildiğini fark etti.

Sahiplenme ve öfke, aniden tüm duyularına kükredi. Tek yapmak istediği öldürmek, becermek ve korumak olana dek bütün benliğini ele geçirdi.

BÖLÜM 6

Alice başka bir beyaz koridordan daha koşarak geçti. Avucuna karaladığı karman çorman yönlere bakarak ilerliyordu, elektrikli sopayı da diğer eline almıştı.

Luka'yı serbest bırakmadan önce, Helas ve Sal'in koridorlarda dolaşmadığından emin olmuştu. Şanslıydı ki, adamlar yeni zincirleri odasındaki tavana sabitlemekle meşguldü. Kapıları uzaktan kilitleyip açabildiğimi öğrenince onları kendi hücresine kapatma fırsatını kullanmıştı.

Luka'yı serbest bırakmasının yanı sıra, Dünyalı kadınlarla da konuşmuştu. Kadınlar kameraya doğru bağırarak bir sürü soru sormuştu ama Alice onları duyamıyordu. Bu yüzden içinde bulundukları durumu izah etmeye çalışmış ve hücre kapılarını açarak onları bulmak için yola çıkmıştı.

Tesisin haritasını aldıktan sonra kadınları toplanma yerine nasıl gidecekleri konusunda yönlendirmişti. Gishen en başta ona harita konusunda dürüst davranmamıştı. Ortada net bir güzergâh olmadığını ve onu kendisinin yönlendirebileceğini söylemişti. Hayalarına birkaç defa elektrik verilmesi, fikrinin değişmesi için yeterliydi.

Neyse ki, Alice haritayı okuyabilmiş ve kadınların yan yana hücrelerde kaldığını görmüştü. Hepsinin aynı katta olduğunu görünce içindeki umut daha da büyümüştü.

Bir dizi büyük kapıdan geçmiş, devasa döner merdivenlerden inmişti.

Artık tek yapması gereken alt kattaki kadınları bulmak ve ezberlemiş olduğu, özgürlüğe giden yolu takip etmekti. *Ya da en azından özgürlük ihtimaline.* Buradan çıkmayı başardıktan sonra ne yapacaklarına dair hâlâ bir fikri yoktu. Rasgele bir yöne mi koşacaklardı? Luka'nın ilaçların etkisinden çıkıp yardım etmesini mi bekleyeceklerdi?

Duraksayıp merdivenlere doğru baktı. *Luka nerede kaldı?*

Alice mantıklı bir kadındı. Nerede olduğunu Luka'nın bilmesinin mümkün olmadığını biliyordu fakat adamı aramak için yeterli vakti yoktu. Luka ve kaçırılan kadınlar arasında bir tercih yapması gerekirse kadınları seçerdi.

Luka zincirsizken onları yakalayanlara karşı savaşabilirdi ama kadınlar bunu yapamazdı. Alice ise her şeye rağmen buradan kaçabilir ve Luka'yı kapana kısılmış halde bırakabilirdi. Bu düşünce kalbini acıtıyordu.

Eğer dışarı çıkarsam ve sen çıkamazsan yardım edecek birilerini bulacağım. Yemin ederim.

Dönüp tekrar merdivenlerden inmeye başladı. Yeni keşfettiği gücüne dört elle sarılması ve aklı karışık, uyuşturulmuş uzaylıyı düşünmemesi gerekiyordu.

Alt kattaki kapılardan hızla geçerken panik içinde etrafına baktı. *Neredeler?*

Kadınların onunla burada buluşması gerekiyordu. Başlarına bir şey mi gelmişti? Kayıp mı olmuşlardı?

Hücrelere doğru ilerlemeye başladığı anda sağındaki koridordan hızla gelen adım seslerini duydu.

Ninova

Köşeden sesin geldiği yere baktı. Küçük bir grup korkmuş görünen kadının ona doğru geldiğini görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Grubun ön tarafına yakın kuzguni saçlı, güzel kadın ona selam verdi. "Alice?"

"Evet," diye soludu Alice. Başka insanlar gördüğü için sevince boğulmuştu.

"Beklettiğimiz için üzgünüm. Ben Vanessa," dedi kadın. Alice'in daha önce ağlarken gördüğü minyon kadını işaret ediyordu. "İngilizce konuştuğunu sanmıyoruz, söylediklerinin hiçbirini anlamadı. Onu buraya resmen sürükleyerek getirmek zorunda kaldık."

Alice başıyla onayladı. "Geldiğinden emin olduğunuz için teşekkürler." Tekrar kapıya doğru ilerlerken, "Devam etmemiz gerekiyor," diye açıkladı. "Burada çalışan yalnızca üç adam gördüm ama daha fazlası olabilir. Çıkış üst katta."

Vanessa diğerleriyle birlikte başını salladı. Ardından onu merdivene doğru takip etmeye başladılar.

Alice basamakları hızla çıkarken kendisiyle Luka'nın hücresinin bulunduğu katın kapısına hızlıca göz attı.

Sonunda üst kata ulaştıklarında, terk edilmiş koridoru gergin bir şekilde inceledi. Bir yaşam belirtisi görmeyince arkasındaki kadınlara elini salladı. Koridorun sonundaki geniş, gümüş renkli kapıya doğru onu takip etmeleri için işaret vermişti. Haritaya göre tek çıkış yolu buydu. Kapının ardında ne bulacağını bilmiyordu ama yaklaştıkça buradan kaçabileceklerine dair inancı artmıştı.

Helas ve Sal gölgelerin içinde belirip kapının önünü kapattığında damarlarındaki kanın donduğunu hissetti.

Kayarak durduğu için birkaç kadının ona çarpmasına sebep olmuştu.

Ninova

Kadınlar tekrar merdivenlere yöneldi ama Gishen oradaki yolu kapatmıştı. Helas zalim, keyifsiz bir kahkaha attı.

Nasıl serbest kaldılar?

Helas küçümseyici bir tavırla, "Gerçekten kaçabileceğinizi mi düşündünüz?" diyerek alay etti. "Bir grup zayıf kadın?"

Yakınlardan yüksek sesli tanıdık bir kükreme duyuldu. Helas'ın yüzüne şeytani bir sırıtış yayılmıştı. "Yalnızca bir grup kadın değilsiniz anlaşılan."

Luka'nın merdivenlerin başından gelen öfkeli kükremesi kadınların çığlık atmasına sebep olmuştu. Alice omzunun üzerinden dönüp baktığında müthiş ve dehşet verici bir şeye şahit oldu. Luka koridorun sonunda dikiliyordu, gözleri simsiyahtı. Çıplak göğsü hızla alçalıp yükselirken bakışları onun üstüne sabitlenmişti.

Gözlerini ondan ayırmadan, köşeye sinen Gishen'ı boğazından yakalayıp bir bez bebek gibi duvara fırlattı.

Alice önünde duran Sal'in, "İzleri belirmiş. Buradan çıkmamız lazım!" diye fısıldadığını duydu.

Şaşkınlıkla adamın bileklerine doğru baktı. Gerçekten de kanlı bilekleriyle parmaklarının etrafında daha önce fark etmediği mavi izler oluşmuştu. Ayrıca kolları boyunca uzanan yeni siyah izler vardı.

Helas'a doğru döndü. Bir zamanlar ona aşılanan dehşeti adamın gözlerinde de görmeyi umuyordu. Ancak şahit olduğu tek şey korkaklıktı.

Elektrikli sopayı kullanarak Sal'i hızla sersemletti ve ana kapıya doğru koştu. Luka'ya dönerken adamın söylediklerini anlamasını umuyordu. "Luka! Helas'ı yakala!" Helas'ın az önce koşarak geçtiği, hâlâ açık olan kapıyı işaret etmişti. O adamın yaptıkları yanma kâr kalmayacaktı. Kaçmayı başarıp güvenli bir

Ninova

yere gitmeyi başarsalar bile, Helas cezalandırılmazsa bomboş bir zafer kazanmış olurlardı.

Luka önce onun parmağına, sonra da kapıya baktı ve dudaklarını yukarı kıvırdı. Ardından neredeyse depar atmaya başladı. Alice'in bugüne kadar gördüğü herkesten daha hızlı koşuyordu, kapı kapanmadan kolu yakalamayı başarmıştı.

Grubun en cesuru gibi görünen Vanessa ona doğru eğildi. "Tanrım, gerçekten de çok hızlı. Onu tanıyor musun? İyilerden mi, yoksa kötülerden mi?"

Alice onu kapıya doğru takip etmelerini işaret etmeden önce, "Uzun hikâye ama ona güvenebileceğimizi düşünüyorum. Luka'ya ilaç verdiler, o yüzden şu anda çok bilinçli olmayabilir," diye kısaca açıkladı.

Vanessa arkasından, "Anlaşılan onu kukla etmiş, uyuşturmuş ve diğer her şeyi yapmışsın," dedi alaycı bir şekilde.

Alice yanaklarının yandığını hissederek kaşlarını çattı ama bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu düşünmemeyi tercih ediyordu. Bileklerinde izlerin belirmesi, Luka'nın onu ruh eşi olarak kabul ettiği anlamına geliyordu. Helas'tan öğrendiklerinin doğru olduğunu varsayarsa, çok yakında ilaçlanmış ve yeni eşleşmiş bir erkekle baş etmek zorunda kalacaktı. Sadece tehlike geçtikten sonra da Luka'nın bir *kukla* gibi kalabilmesini umuyordu.

Sal'in kıvrılmış bedenin hareketsizce durduğu çıkış kapısına ilerlediler. Alice elektrikli sopayı önünde tutuyordu.

Gözünü adamdan ayırmadan kapı kolunu çekti. *Kilitli!*

Bunu daha önce düşünemediği için kendini bir aptal gibi hissediyordu. *Elbette kilitli olacaktı! Son derece gizli bir tesisteyiz, neden ön kapıyı açık bıraksınlar ki?*

Dalgalı, kır saçları olan yaşlı kadın arkasından, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Ninova

Zihnindeki düşünceler adeta yarışıyordu. Kapıyı nasıl açacaklarını düşünmeye çalıştı fakat kapıların kilitlenip açıldığı çoğu zaman hücresinin içindeydi. Luka'nın odasına götürüldüğü zamanlarda da kapı hep açık oluyordu. Hiç anahtar görmemişti.

"Kontrol odası," diye mırıldandı.

"Ne?" dedi Vanessa.

"Affedersiniz. Son zamanlarda kendi kendime konuşmaya alıştım. Şu adamı kaldırıp elini kapıya yerleştirmeme yardım edin."

Birkaç kadın temkinli bir şekilde yerdeki uzaylıya baktı, hareketsizce orada duruyorlardı. Diğerleriyse yardım etmek için aceleyle yanına gelmişti.

Sal'in ağır vücudunu yukarı doğru kaldırdıkları sırada, "Beni bugün kontrol odasına götürdüler. Helas kapıyı açmak için oraya bileğini yerleştirdi. Cihaz bir tür tarama yapıyor," diye açıkladı Alice.

Adamın üst vücudunu garip bir şekilde kaldırıp kapıdaki elini sabit tutmaya çalıştılar. Alice'in alnından boncuk boncuk terler akmaya başlamıştı.

Kapı bir gürültüyle açılınca hepsi neşeyle bağırdı.

Sal aniden bir inilti çıkarınca kadınlar onu yere fırlatıp hızla kaçtı. Adamın başı karo zemine yüksek bir çatırtı eşliğinde çarpmıştı. Vanessa en sonunda omuz silkmeden önce birbirlerine suçlu bir ifadeyle yüzlerini buruşturarak baktılar. "Zaten kötü bir adamdı, değil mi?"

Alice başıyla onayladı, hâlâ biraz suçlu hissediyordu. Kadınların geçebilmesi için kapıyı açık tuttu.

Son kadın da çıkıp geriye yalnızca o kaldığında, eski beyaz koridora son bir kez daha baktı. Bu kapıların ardında onu bekleyen dünya yabancıydı ve muhtemelen korkutucuydu. Ama en azından bu koridorları tekrar görmek zorunda değildi.

Kapıların karşı tarafında açık bir kapağa çıkan merdivenler olduğunu gördü. Basamakları tırmandığı sırada ay ışığı içeri sızarak merdivenleri aydınlatıyordu.

Yabancı havadan derin bir nefes alarak geceye adım attı.

Kadınlar bir arada toplanmış halde etraflarına bakıyorlardı. Merakları yüzlerinden belli oluyordu. Bazıları yıldızlar ve tanıdık olmayan galaksilerle dolu siyah gökyüzüne bakıyordu. Diğerleri de boyunlarını uzatarak arkada kalan dik dağları inceliyordu.

Az önce içinden çıktıkları kapak küçük bir açıklıktaydı. Buradaki hava tıpkı yağmur ormanlarındaki gibi nemli ve biraz da sıcaktı. Dik dağlar çapraz bir şekilde yükseliyordu, zirveleri saydam bulutların arasından sıyrılmayı başarıyordu. Tepede yükselen, birinin etrafında belli belirsiz bir halka olan iki büyük aya karşı keskin bir şekilde göze çarpıyorlardı.

Sollarındaki zemin eğimliydi ve sık ağaçlarla dolu bir ormana dönüşüyordu. Sağlarındaki zemin de eğimliydi, kayalık dağ yolunda bir patika oluşturuyordu. Hemen önlerindeki açıklık dümdüzdü, ayrıca oldukça boş görünüyordu.

Alice herhangi bir medeniyet işareti görebilmek için gözlerini kıstı.

Saçları mükemmel bir şekilde röfleli olan kısa boylu, genç bir kadın, "Pekâlâ, Toto. İçimde..."* diye söze girdi.

Uzun, ince yapılı kadın asık suratıyla, "Eğer o repliği şimdi söylersen, Tanrı şahidim olsun ki..." diye araya girdi.

Daha kısa olan kadın onun ellerini tutup alaycı bir teslimiyetle başını eğdi.

Sol taraflarından gelen bir kıpırtı sesiyle yerlerinden sıçrayıp gerildiler. Alice kuaförde yapılmış gibi saçlara sahip olan minyon

* 1939 yapımı "*Oz Büyücüsü*" filminde *Dorothy* karakterinin köpeğine söylediği, "*Pekâlâ, Toto. İçimde artık Kansas'ta olmadığımıza dair bir his var...*" repliğine atıfta bulunulmuştur.

Ninova

kadının dövüşmeye hazır bir şekilde çömeldiğini göz ucuyla gördü. *En azından aramızdan biri ne yaptığımızı biliyor.*

Sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştıkları sırada hareketsizce dikildi. Nefesi boğazında sıkışıp kalmıştı.

Luka dağın eteklerinde belirdi, bilinci yerinde olmayan diğer adam hemen yanındaydı.

Helas'ın şişmiş kanlı suratını gören Alice ellerini şaşkınlıkla ağzına götürdü. Ancak bilinçsiz adamın göğsünün nefeslerle yükselip alçaldığını fark edince endişesi azaldı.

Luka acınası durumdaki adamı onun ayaklarının dibine bıraktıktan sonra bakışlarını yüzüne sabitledi.

Vanessa arkasından, "Sanırım nasıl yakalayacağını* biliyor," diye söze girdi.

Birkaç kadın kıs kıs gülse de Alice ona sert bir bakış attı.

Vanessa öne çıkıp doğruca Luka'ya seslendi. "Hey, koca adam." Önünde el salladı, adamın dikkatini Alice'ten ayırmaya çalışıyordu. "Buradan nasıl çıkılacağını biliyor musun?"

Luka ona seslenen güzel varlığa doğru düzgün bakmadı bile. Bakışları karşısındaki kadından ayrılmamıştı. Alice adamın bakışlarının altında solup gittiğini hissetti.

"Senin bir sorunun mu..." Luka aniden uzanıp Alice'i omzuna attı. "Hey!" diye bağırdı Vanessa.

Alice karşı çıkmak için nefesini toparlayamadan, Luka geldiği dağın eteklerine doğru koşmaya başladı. O kadar hızlı koşuyordu ki, onu yakalamaya çalışan birkaç kadın yetişemeden geride kalmıştı.

Alice adamın sırtına vurup gruba geri dönmeyi talep etti. Luka ancak birkaç dakika sonra durdu.

* Burada genellikle köpeklerin oyuncak yakalama-getirme durumlarında kullanılan bir ifadeye yer verilerek kelime oyunu yapılmıştır.

Ninova

Onu çabucak yere bırakmamıştı. Bedenini öyle bir açıyla indirmişti ki, Alice kayıp ayaklarının üzerinde durana kadar adamın her bir santimine sürtünmüştü. Ayrıca hâlâ onun vücuduna sıkıca yapışmış haldeydi.

Ah, lanet olsun!

Dizleri titremeye başladı. Luka artık özgürdü ve onun ruh eşi olduğunu düşünüyordu. İlaçlar hâlâ sisteminde olmalıydı, o devasa ereksiyonun karnına baskı yaptığını hissedebiliyordu.

Etrafa bakınarak adamı ittirdi. Dağın eteklerini oluşturan pürüzsüz, taştan bir duvar hemen arkasında yükseliyordu. Küçük bir akıntı, kayanın yüzeyinden geçerek solundaki ışıltılı gölcükte birikiyordu.

Adam tekrar ona doğru ilerledi, göğsünden bir mırıltı yükselmeye başlamıştı. Alice geriye bir adım daha attığında, Luka şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Alice bir an için rahatladı. Adam onu herkesten uzakta romantik bir yere getirmişti, istediği şeyin ne olduğu açıkça belliydi. Bugüne kadar olan tüm görüşmelerinde sorumluluk hep onun üstündeydi. Luka zincire vurulmuş olduğundan, tesiste tamamen onun merhametine kalmıştı. Alice özgür kalan adamın şimdi ne yapacağını merak ediyordu. Kalp atışları hızlanırken parmakları sanki elektriklenmiş gibi karıncalandı. Nefesini kesen şey korku muydu, yoksa beklenti miydi?

Bakışlarının adamın vücudunda gezinmesine izin verdi. Luka ilk defa eğilmeden, tam olarak ayaklarının üzerinde duruyordu. Alice onun bu kadar uzun boylu olmasına şaşırmıştı. Bir adım daha geriye gitti. Ancak bu sefer adamın yüzündeki şaşkın ifade baştan çıkarıcı, avcı bir sırıtışa dönüşmüştü. Alice sırtından aşağı bir ürperti yayıldığını hissetti.

Luka sanki koşmaya hazırlanıyormuş gibi hafifçe eğildi.

Ninova

Adam tarafından kovalanma düşüncesi karnına bir sıcaklığın akın etmesine sebep olmuştu fakat bunu görmezden gelmeye çalıştı. "Luka, bu bir oyun değil. Dur, tamam mı?" Geri gitmeye devam ederken sesi titriyordu.

Luka biraz daha yaklaştı. Burun delikleri genişlerken dudaklarından küçük bir inilti yükselmişti. Alice göğüslerinin ağırlaştığını, ince tişörtünün altında oldukça duyarlı bir hale geldiğini hissedebiliyordu.

Helas'ın korkunun kokusuyla ilgili söylediklerini hatırladı. Luka daha önce de kokusunu almıştı, muhtemelen aldığı kokunun yalnızca korkuyla ilgili olmadığının farkındaydı.

Alice ellerini havaya kaldırdı. "Ne kokusu aldığını biliyorum ama lanet olsun ki, bu benim kontrolümde olan bir şey değil!"

Haftalardır adamın dokunuşunu arzuluyordu. Eğer farklı koşullarda tanışmış olsalardı, ilk günden Luka'nın üzerine atlayacağını biliyordu. Fakat adamın içinde bulunduğu ruh halini göz ardı edemezdi. Bunu çok istiyordu ama Luka'nın onu gerçekten arzuladığından da emin olması gerekiyordu. Adam onu ilaç verildiği ya da ruh eşi izleri belirdiği için değil, gerçekte olduğu kişi için istemeliydi.

Nasıl kaçabileceğini düşünerek etrafına bakındı ancak köşeye sıkışmıştı. Bir tarafında eğimli bir dağ, diğer tarafında ise göl vardı.

Eğer suya atlarsam, belki de kokumu almaz.

Daha ne yapacağına karar veremeden sırtının pürüzsüz, sıcak bir kayaya çarptığını hissetti.

Luka'nın gülümsemesi genişledi. Alice bu manzara karşısında hayranlıkla iç geçirdi, daha önce adamın gülümsediğini hiç görmemişti. Luka'nın gülümsemek için bir sebebi de olmamıştı aslında. Üstelik bu mutlu görüntü neredeyse mücadele etmeyi bırakmasına neden olacaktı.

Luka aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar kapatmıştı. Alice içgüdüsel olarak adamı itmek için ellerini göğsüne yerleştirdi.

Adam ellerini onunkilerin üzerine koyarak bileklerini kavradı, parmaklarını omzuna yerleştirmesi için yönlendiriyordu. Bedeninden yüksek sesli bir mırıltı yükselince Alice olduğu yerde donup kaldı.

Luka yavaşça ellerini kollarında gezdirdi, teninin her santiminin tadını çıkarıyor gibiydi.

Alice kısa aralıklarla nefes almaya başlamıştı. Adamı kendine doğru çekmek istiyordu, bunu yapması gerektiğini biliyordu ama kendini bir türlü ikna edememişti.

Büyük eller, belinin üzerinde gezinmeye devam etti. Luka eğilip boynunu öpmeye başlamıştı.

Adamın dilini köprücükkemiğinde hissetmesiyle tüm tüyleri diken diken oldu. "Luka, biz... biz gerçekten de... Bunu yapmama..." Eller vücudunda ilerledikçe düşüncelerine tutunmakta daha çok zorlanıyordu.

Luka kalçasını avuçladı, sonra da ellerini kaydırarak tamamen kıçına yerleştirdi.

Fazla ileri gidiyordu. Alice'in buna bir son vermesi gerekiyordu.

Tam geri çekileceği sırada Luka kıçını sertçe avuçlayarak kasıklarını onunkilere yasladı. Alice titreyen dudakların boynunu ısırdığını hissederken istemsizce gözlerini kapattı. Dudaklarından ahlaksız bir inilti döküldü, bacaklarının arası alev almış gibiydi.

Luka kalçalarını kavradı ve bacaklarını beline dolayana kadar onu yukarı kaldırdı. Alice bir öpücük için eğildiğinde adam bir anda geri çekildi.

Ninova

Bir elini çenesine doğru kaldırdı. Alice direkt olarak onun gözlerine bakana kadar yüzünü yaklaştırdı. Ardından inledi ve kalçasını onun bedenine doğru sürttü. Alice'in boğazından bir inilti yükselmesine neden olmuştu.

Luka elini indirmeden önce bileği Alice'in gözüne takıldı. Kızgın, kırmızı yanıklar ve alazlanmış teni eskiden zincirlerin bulunduğu alanı çerçeveliyordu. Açık renkli, parlak izler bileklerinin yakınlarında siyah renge bürünmüştü. Kaslı koluna doğru ilerleyen izler önce griye, sonra tekrar beyaza dönüyordu. Adamın yaralarını görmek, az önce neyden kaçtıklarını hatırlamasını ve içinde bulunduğu uyarılma rüzgârından silkinip çıkmasını sağlamıştı.

"Luka... Bu şekilde olmasını istemiyorum." Adamı tekrar kendinden uzaklaştırdı, yeniden ayaklarının üzerinde durmak için can atıyordu.

Luka ilk başta onu bırakmak için hamlede bulunmamıştı ama sonra tüm vücudu kaskatı kesildi ve onu ayaklarının üzerine bıraktı. Ardından geriye dönüp vahşi bir şekilde hırladı.

Alice onu hüsrana uğratan şeyin ne olduğunu anlamak için boynunu uzattı. İri yapılı bir adamın silah gibi görünen bir şey doğrulttuğunu görünce çığlık attı.

Luka son hızla adama doğru koşmaya başlamıştı. Bir tetik sesi duyuldu, onu vızıldayan bir şeyin belli belirsiz ıslığı takip etti.

Alice adamın saldırgandan bir adım uzağa yığılmasını korku dolu bir ifadeyle izledi.

Saldırgan onun artık hareket etmediğinden emin olunca silahını indirip duruşunu dikleştirdi. "Bunun için kusura bakma. Seni korkutmak istemezdim," dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Tepenin aşağısındaki kadınlar bana Luka'nın ilaç etkisinde

Ninova

olduğunu ve seni alıp götürdüğünü söylediler. Ben de sakinleştirilmesi gerekebileceğini düşündüm."

Alice söyleyecek bir şey bulamamıştı. Bu adam neden buradaydı? Onu yeraltındaki tesise geri mi sürükleyecekti?

Adam ellerini havaya kaldırarak, "Paniklemeye başladığını görebiliyorum," diye açıkladı. "Ama endişelenme, kurtarma takımındamm. Ben Izzo." Luka'nın bacağına hafifçe bir tekme attı. "Bu aptal da benim erkek kardeşim."

Duzenlem
Ny.Ozlem

Ninova

BÖLÜM 7

"Erkek kardeşin mi?" Bakışları iki adam arasında gezindi. Çığlık mı atmalıydı, yoksa rahatlamalı mıydı emin olamıyordu. Adam tıpkı Luka gibi iri yapılıydı, bazı özellikleri de onunla benziyordu. Luka'yla akraba olabilirdi ama bu ona güvenebileceği anlamına gelmezdi.

Izzo etkileyici bir kolaylıkla kardeşinin kendinden geçmiş bedenini omzuna attı.

"Bekle!" diye bağırdı Alice. Ne yapacağını bilmiyordu, bu yabancının Luka'yı götürmesine izin verip vermemesi gerektiğinden emin olamamıştı.

Izzo olduğu yerde duraksadı. Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırmıştı.

Alice isteksizce ona doğru birkaç adım attı. Luka'nın orada hareketsiz bir şekilde yatması, düşüncelerinin birbirine girmesine ve kalbinin şiddetle atmasına sebep olmuştu. "Bizi nasıl buldun?" Eğer gerçekten de kardeşiyse, onu kurtarmaya daha önce neden gelmemişti?

"Kendine bir takip cihazı yerleştirmişti ama sanırım yeraltında çalışmıyor. Oradan kaçtığınızda tekrar aktif hale geldi, sizi bu şekilde bulduk."

Bu mantıklı bir açıklamaydı fakat Alice hâlâ ona inanıp inanmama konusunda kararsızdı. İçindeki bir ses, adamın ona doğruları anlattığını söylüyordu ancak o sesin güvenilmez, yalancı bir kaltak olduğunu zor yoldan öğrenmişti. "Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildin?"

"Onu buraya getirdiklerinde kruvazörde bir tür karıştırıcı ya da sinyal bozucu ayarlamış olmalılar. Sinyal yirmi mil uzaklıkta kesildi. Haftalardır o bölgeyi araştırıyorduk. Yani takip cihazı tekrar çalışmaya başlayınca zaten yakın bir bölgedeydik."

Alice gözlerini kıstı. "Sana güvenebileceğimi nereden bilebilirim?"

Izzo omzundaki ağır yükü kaydırdı ve düşünceli bir yüz ifadesiyle suratını buruşturdu.

Sonra gözleri bir anda aydınlandı. "Pizz-za!"

Alice şapşalca, "Pizz-za mı? Pizza mı demek istedin?" diye tekrar etti. Bu uzaylının, pizzayı bildiğini ve bundan bahsetmesinin onu nasıl güvenilir kılacağını anlamaya çalışıyordu.

Izzo mükemmel beyaz dişlerini göstererek neşeyle başını salladı. "Dünyalı başka bir kadın daha tanıyorum. Dünya'dan en çok özlediği şeylerden birinin pizza olduğunu söylemişti. Ayrıca turşu ve dondurmadan da bahsettiğini hatırlıyorum. Aslında düşününce, bahsettiği şeylerin çoğu yiyecekti."

Alice bakışlarını Luka'ya sabitlerken başparmağını kemirdi. Adamın sırtı nefesleriyle birlikte yükselip alçalıyordu.

Düzgün birine benziyor. Zaten hiçbir kötü adam sırf güvenimi kazanmak için bu kadar beklemez, değil mi?

İsteği dışında tutulan hiçbir kadın, kendini rahat hissetmediği sürece bir uzaylıya pizza kadar alakasız bir konudan bahsetmezdi.

"Tamam o zaman. Gidelim." Başını sallayarak onayladı, yürümeye başlayan adamın dikkati artık onun üzerinde olmadığı için biraz rahatlamıştı.

Izzo dolambaçlı patikaya girince onu takip etti. Dünya yemeklerinden bahseden kadını düşünüyordu. "Izzo, bahsettiğin kadın," dedi nefes nefese, adamın uzun adımlarına yetişmeye çalışıyordu. "O kadın hamile mi?"

Izzo aniden ona doğru döndü, Luka'nın aşağı sarkan kolu o kadar geniş bir açıyla sallanmıştı ki, neredeyse Alice'in suratına çarpıyordu. "Sen nasıl... Hayır... Ah... Sana bunu düşündüren ne?"

Alice omuz silkti, sorusunda bu kadar büyütülecek ne olduğunu anlamamıştı. "Bahsettiği yiyecekler pek de özlenecek türden şeyler değil. Ama bazı hamile kadınların canı bu tarz şeyler ister. Sanırım pizza bu konunun dışında kalıyor. Bir insanın canı her zaman pizza isteyebilir," diye düzeltti.

Izzo çenesini sıkıp yüzünü buruşturdu. "Ah, bunu bilmiyordum." Hemen sonra dudağının köşesi rahatsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Umarım bunu kimseye söylemezsin? Şimdilik bu konuda sessiz kalmayı tercih ediyor."

Geçtiği haftalarda yaşananları göz önünde bulundurduğunda, Dünyalı bir kadının hamileliğini gizli tutması onu huzursuz etmişti. Buna rağmen adamı başıyla onayladı ve tırnaklarını yemeye devam etti.

Köşeden döndüklerinde, Dünyalı kadınların artık kapanmış olan kapağın yanında beklediğini gördü. Bir adam hareketsizce yanlarında duruyor, huzursuz kadınları izliyordu. Diğeri de

Ninova

mücadele eden Helas'ı birkaç adım uzaktaki gümüş, havada süzülen bir çift oval yapıya doğru taşıyordu.

Alice sendelerken oval nesneleri büyümüş gözlerle inceledi. Birinin paneli kayarak açılınca içindeki koltuklar görünmüştü. *Buranın arabası da bu olmalı.*

Nasıl olur da bu kadar büyük ve ağır görünen bir şey böyle uçabilirdi? Alice dilini şaklattı. *Neden şaşırıyorum ki? Resmen uzayın içinden uçup geçiyorlar ya da uzayda uçabiliyorlar. Aslında uzayda her şeyi yapabiliyorlar. Hava araçları muhtemelen onlar için kayda değer bir şey değildir.*

İçinden bir heyecan dalgası geçti. Son birkaç haftadır hayatı çok kasvetliydi. Uzaylı bir gezegende olduğu gerçeği, içinde bulunduğu koşullardan dolayı acınasıydı. Neyse ki, artık bu dünyanın başka bir yanını daha görecekti. *Harikulade yanını. Uçan arabaların olduğu yanı.* Luka'nın ikinci uçan araca bindirilmesini izlerken hevesinin bir anda sönüp gittiğini hissetti.

Birçok insan, uzaylı bir gezegeni keşfetme şansı için cinayet işlerdi. Alice'in tek istediği şey, Luka'nın buz mavisi gözlerini net ve kendine gelmiş bir halde görmekti.

Göz ucuyla bir hareket yakaladı. Vanessa aceleyle diğer kadınlara katılması için işaret veriyordu. Luka'dan gözünü ayırmasa da yanlarına doğru koştu.

Gruba yaklaşınca yavaşladı, birkaç kadının gittiğini fark etmişti. Beş kadından geriye sadece üçü kalmıştı. "Diğer ikisi nereye gitti?" diye fısıldadı.

Vanessa etrafa bakındı, kimsenin onları duymadığından emin olmaya çalışıyordu. "Bu adamlar gelmeden önce gittiler. Şu herif seni omzuna atıp gidince korktular ve şanslarını ormanda denemek istediler."

Alice sık ormanın sınırlarına bir bakış attı.

Ninova

Hangi aklı yerinde insan karanlık uzaylı ormanını seçer ki? Bir avcı tarafından yenmeye mi çalışıyorlar? Önyargılı düşüncesini bastırdı ve kendine o kadınların nereden geldiğini bilmediğini hatırlattı. Tek bildiği şey, bu kadınların ondan daha kötü şeyler yaşamış olabileceğiydi.

"Adamlara söylemeli miyiz?" Alice geride kalan kadınlara baktı, eksik olanları hatırlamaya çalışıyordu. Huysuz kadın ve tehlike anında direkt dövüş pozisyonuna geçen minyon kadın yoktu. Alice daha önceki atışmalarını düşününce birlikte gitmeye karar vermiş olmalarına şaşırmıştı.

Yaşça daha büyük olan beyaz saçlı kadın, "Seçeneklerin pek çoğu ellerinden alınmıştı," dedi ağır, pürüzsüz bir sesle. "Eğer ayrılmak istiyorlarsa, bunu yapmaya hakları var. Bu onların kararı."

Alice düşününce kadınla aynı fikirde olduğunu fark etti. Ona göre uzaylı bir gezegende karanlık bir ormana doğru koşmak aptallıktı fakat sonuçta bu onların tercihiydi. Yine de orada tek başlarına olduklarını düşünmeye katlanamıyordu. "Bir şeylere karar vermeden önce bu yer ve halkı hakkında biraz daha fikir edinsek? Eğer bizimleyken ormana kıyasla daha güvende olacakları konusunda hem fikir olursak birilerine söyleriz."

Vanessa ve ipek sesli kadın başlarıyla onayladı ancak odasında ağladığını gördüğü minyon kadının bakışları üçü arasında geziniyordu. Vanessa'nın İngilizce bildiğini düşünmediği kadındı. Alice yalnızca biraz İspanyolca ve Fransızca konuşabiliyordu. Kız bu dillerden birini konuşuyor olabilirdi.

En düzgün aksanıyla, "*Hablas español? Parlez-vous français?*"* diye sordu.

Minyon kadın kaşlarını çatıp ona doğru bir adım atarak Izzo'yu işaret etti. Adam büyük ihtimalle Sal, Gishen ve Helas'ı

* (İsp.) İspanyolca biliyor musun? (Fr.) Fransızca biliyor musun?

Ninova

başka bir yere yollamak için kullanılacak olan aracın yanında dikiliyordu. Mükemmel bir İngilizceyle, "Neler oluyor? Onlara güvenebilir miyiz?" diye sordu kadın. Sanki sesini ayarlayamıyormuş gibi yüksek sesle konuşmuştu.

Alice hemen ellerini havaya kaldırdı ve onları indirirken tane tane, "Çok bağırıyorsun," diye açıkladı.

Minyon kadın hemen elini ağzına götürdü, gözyaşları kehribar rengi gözlerini cam gibi gösteriyordu. Korku dolu gözlerle Izzo'ya baktı. Adam başını eğmiş onu izliyordu. Bir damla gözyaşı kadının yanaklarından süzülürken adam kaşlarını çattı.

Vanessa yanına gidip ellerini korkmuş kadının çıplak kollarında gezdirdi. Alice ve gümüşi saçlı kadına bakarken alnı endişeyle kırışmıştı. "Bizi duymuyor olmalı."

Alice kadının dikkatini kendine çekti ve dudak hareketlerini abarttığından emin olarak yavaşça, "İsmin nedir?" diye sordu.

"Daisy," fısıldadı kadın. Sesi o kadar kısıktı ki, Alice onu zar zor duymuştu. "Beni götüren şeyler kulaklarımı acıttı. Birkaç gündür bir şey duyamıyorum."

Alice başını sallayıp Daisy'nin elini okşadı. Ardından dikkatini grubun son üyesine yöneltti. Bu kadının grubun geri kalanına göre daha büyük olduğu belliydi ancak çok zarif bir şekilde yaş almıştı. Bronz teni ve gülümsemesinin yüzünde bıraktığı çizgiler, güneşin altında mutlu bir hayat geçirdiğini söylüyordu.

Sıcak gülümsemesiyle, "Rita," dedi ritmik bir tonda.

Izzo'nun onlara doğru geldiğini görünce duruşlarını düzelttiler.

"Artık gitmeye hazırız." Gruba seslenmişti ama gözleri Daisy'nin üzerindeydi.

Vanessa adamın üzerinde oyalanan bakışlarından açıkça huzursuz olan Daisy'nin önüne geçerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Ninova

Izzo kaşlarını çattı. "Gishen, Sal ve Helas hapse götürülecek. Size de İnci Tapınağı'na kadar eşlik edilecek."

Alice aceleyle, "Luka ne olacak?" diye sordu.

Vanessa ona sırıtıp bir cevap bekleyerek adama geri döndü.

Bu soruyla kafası karışmış gibi görünüyor olsa da, "Bizimle gelecek, sonra onu eve götüreceğim," diye karşılık verdi Izzo. "İlacı sisteminden çıkarmamız ve neler olduğunu anlamamız gerekiyor." Havada süzülen ikinci aracı işaret etti. "O kruvazörle birlikte gideceğiz ama merak etmeyin, yolda uyanmayacaktır."

"Ama-" diye başladı Alice. Luka'dan korkmadığını söylemek istiyordu fakat Izzo çoktan yürümeye başlamıştı.

Gruptaki kadınlar yürümek yerine ona bakıyordu. Alice kızardığını hissetti.

Ne yapacağımı görmek için mi bekliyorlar?

Daha önce hiç lider olmamıştı ancak göstermiş olduğu cesaret, kadınların saygısını kazanmasını sağlamıştı.

Çenesini kaldırıp havada süzülen araca doğru yürüdü ve Izzo'yu çoktan koltuğuna yerleşmiş halde buldu. Luka da onun solundaki köşeye yığılmıştı. Alice yanına oturmak yerine kaşlarını çatarak adamın karşısına oturdu.

Daisy de onun yanma geçti, ona bakmaya devam eden Izzo'dan kaçınmak için başını önüne eğmişti. Izzo kadından öyle etkilenmişti ki, Luka'nın ruh eşi izlerini fark etmemişti. Ya da fark ettiyse bile umursamamıştı. Belki de Helas'ın izlerin ne kadar nadir görüldüğüne dair söyledikleri birer yalandan ibaretti.

Tüm kadınlar araca bindikten sonra kapı kayarak kapandı. Izzo dışında herkes gergindi.

Adam gergin bir gülümsemeyle etrafına bakındı. Ortamı yumuşatmaya çalışarak elini avucu yukarı bakacak şekilde Alice'e doğru uzattı. "Bana bunun Dünyalılar için kibar bir selamlaşma olduğu söylendi."

Ninova

Alice onun ters dönmüş eline baktı ve ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Sonra istemsizce kıkırdadı, daha önce bahsettiği Dünyalı kadının ona ne öğrettiğini fark etmişti. Çekinerek adamın büyük eline uzandı, yan çevirdi ve birleşen ellerini salladı.

Izzo'nun yanakları kızardı. "Ah."

Vanessa ve Rita da adamın elini sıktı. Alice adamın Daisy'nin elini tutacağı an geldiğinde nefesini de tuttuğunu fark etmişti.

"Tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldandı Izzo.

Daisy'nin bakışları hâlâ kucağındaydı. Kadın elini sıkmak için bir hamlede bulunmayınca Izzo kafa karışıklığıyla Alice'e doğru baktı.

Ben ne ara insan-uzaylı ilişkilerinde aracı oldum?

Alice nazikçe kadını dürterken, "İşitme duyusu zarar görmüş. Nasıl olduğundan emin değilim," diye açıklama yaptı. "Seni duyamaz."

Daisy önce ona, sonra da Izzo'nun eline baktı.

Alice başını cesaret verircesine sallayarak kadının kolunu hafifçe sıktı. Eğer hiçbir şey duyamıyor olsaydı, içinde bulunduğu durumun ne kadar zor ve korkutucu olabileceğini hayal bile edemiyordu. En azından Helas'la konuşabilmiş, bir uzaylı gezegeninde olduğunu anlamıştı. Peki ya Daisy başına gelenlerin ne kadarını anlamıştı?

Daisy korkuya bürünen yüz ifadesine rağmen elini adama doğru uzattı. Izzo'nun onunkinden daha büyük olan elini tutup yavaşça tokalaşırken gözleri birbirlerine kenetlenmişti.

Izzo'dan usulca bir mırıltı yükselince herkesin gözleri şaşkınlıkla genişledi.

Vanessa ve Rita kıkırdamaya başlamıştı. Daisy kahkaha atan kadınlara bakıp fazlasıyla kızararak elini hızlıca geri çekti.

Vanessa kahkahalarının arasında, "Gerçekten de mırladın mı?" diye ağzından kaçırdı.

Ninova

Izzo elinin yanına düşmesine izin verdi. Hülyalı bir şekilde mırlarken pek de utanmış gibi görünmüyordu. "Üzgünüm."

Rita ve Vanessa'nın kahkahalarını duymak içine bir sıcaklık yayılmasına, gözlerinin yaşlarla parlamasına neden olmuştu. Kruvazörün kabini, bir daha hiç deneyimleyemeyeceğini düşündüğü bir aydınlıkla doluydu. Vanessa ağzından küçük bir homurtu kaçırınca, Rita'yla birlikte attıkları kahkahalar iyice arttı. Daisy bile kabine gülümseyerek bakmaya başlamıştı. Izzo'nun keskin bakışlarından kaçınmaya da devam ediyordu.

Yolculuğun geri kalanında, Izzo bitmek tükenmek bilmeden şehirlerinden ve gitmekte oldukları İnci Tapınağı'ndan bahsetti. Alice onu yarım yamalak dinlemişti. Hem gözleri hem de aklı köşede baygın şekilde yatan Luka'da takılı kalmıştı. İlaçların etkisinden kurtulduğunda, o da erkek kardeşi kadar konuşkan olacak mıydı?

Bakışları adamın bileğinin etrafındaki kanlı, yanık tene kayınca parmakları kıpırdadı. Son haftaları bu adama dokunmak ve onu teselli etmekle geçmişti. Bu yüzden ellerini tutup kulağına rahatlatıcı kelimeler fısıldamak istemesi bir sürpriz değildi.

Izzo'ya henüz izlerden bahsetmek istememesi yanlış mıydı? Eğer bunun konusunu açarsa, izlerin belirmesine yol açan olaylardan da bahsetmesi gerekirdi. O kâbusları tekrar yaşamadan önce, birkaç dakika evvel hissetmiş olduğu mutluluğa biraz daha tutunmak istiyordu. Ayrıca bunu kendine saklaması, Luka'ya bağlılığı üstünde önemli bir rol oynuyordu. Özel ve gizli bir şey paylaşıyorlarmış gibi hissediyordu.

Düşüncelerinin etrafında hafif bir endişe gezinmeye başladı. Luka'ya bağlanmamak için elinden gelenin en iyisini yapsa da çoktan bu adama bağlanmıştı. Şu anda bile ondan ayrılma düşüncesi teninin panikle karıncalanmasına sebep oluyordu.

Ninova

Karnında bir düğüm hissetti, sonra bir tane daha geldi ve zihninde düşünce üstüne düşünce ekleniyormuş gibi yeni bir düğüm daha ortaya çıktı...

Ya uyandığında izleri belirdiği için bana kızarsa? Ya beni bir daha hiç görmek istemezse? En kötüsü, ya düşündüğüm gibi biri çıkmazsa?

Geçmişte pek çok kez kötü ilişkiler içinde bulunmuştu. Sadece romantik ilişkilerden bahsetmiyordu. İnsanlar sırf iyi biri olduğu için onu ezip, üstünden geçebileceklerini düşünmüşlerdi. En üzücü kısmı, Alice'in onlara izin vermiş olmasıydı. Geçen sene adi erkek arkadaşı Jeff onu üçüncü kez aldatmıştı, Alice bağırmış ve ağlamıştı fakat aldığı karşılık onu küle çevirmişti. O kelimeler şimdi zihninde dönüp duruyordu. *"O zaman neden beni terk etmiyorsun?"*

Onu ilk kez aldatırken yakaladıktan sonra neden terk etmemişti? Luka da en az onun kadar kötüyse, hatta daha kötü biriyse ne olacaktı? Öyle olduğunu düşünmüyordu ama tam olarak ne biliyordu ki? Daha gerçek bir sohbet bile etmemişlerdi.

Dur artık! Aynı şeyleri düşünüp duruyorsun. Dökmediği gözyaşlarını bir kenara itti ve olumlu şeylere odaklanmaya çalıştı. Bunların hepsi varsayımsaldı, üstüne düşünüp üzülmenin bir anlamı yoktu.

Aklına bir düşünce geldi. "Izzo, saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Izzo son beş dakikadır bitmek bilmeyen sorgusuyla uğraştığı Vanessa'dan gözlerini ayırdı. "Ah, tabii." Uzanarak kruvazör duvarındaki zararsız bir kısma dokundu ve uzaylı sembollerinin olduğu bir ekran ortaya çıktı. "Saat primeden önce altı."

Alice tuttuğu nefesi verip koltuğuna yığıldı. Sonra bir kolunu karnının üzerine attı ve tekrar tırnaklarını yemeye başladı. *Elbette öyleydi.*

Ninova

BÖLÜM 8

Gittikleri yerin adı "İnci Tapınağı" olduğu için, Alice diğer evlenmemiş kadınlarla birlikte bir yerde tutulmayı bekliyordu. Tepenin üzerinde beyaz mermer sütunlu bir bina göreceğini düşünmüştü. Karşısında duran manzara, Izzo'yu hiç dinlememiş olduğunun kanıtıydı.

"Tapınak" kelimesi bu yeri tanımlamak için garip bir seçimdi çünkü Alice tapınağa benzeyen hiçbir şey göremiyordu.

Yükselen kemerli geçidin içinden yürüdükten ve yeni evlerini ilk kez gördükten sonra oldukları yerde durdular. Sığ bir su kütlesi binlerce fit genişliğinde her yöne yayılıyordu. Göl geniş olmasına rağmen bir şekilde ilginç duruyordu, bir devin bahçesindeki koibalığı akvaryumu gibiydi.

Gece gökyüzündeki iki ay, şimdi birbirine daha yakındı, suyun üzerinde açan binlerce çiçeği aydınlatıyorlardı. Yüzen açık pembe ve sarı renkli çiçeklerden bazıları avucuna sığabilecek kadar küçüktü. Diğerleriyse bir araba kadar büyüktü. Ancak hepsi yumuşak ay ışığına göre kendini konumlandırmış gibi görünüyordu.

Bu harika koku onlardan geliyor olmalı. Güzel çiçeklerin narin kokusu rüzgârsız havada asılı kalmıştı. Dağ kadar nemli değildi ama buradaki hava da yoğun ve sıcaktı.

Suda görünen mavi ve yeşilin farklı tonlarındaki parlak yaratıklar muhtemelen yüzeyin altından geliyordu. Tembelce yüzüyor, su bitkilerinin kalın dallarını aydınlatıyorlardı. Yılanbalığına benzeyen uzun gövdeleri suya karışıp kıvrılıyordu. Arkalarında narin ışık şeritleri şeklinde izler bırakıyorlardı.

Alice hipnoz olmuş halde birinin suda ilerlemesini izledi ancak yaratık kubbeli bir binanın olduğu gölün merkezinde gözden kayboldu. *Su orada daha derin olmalı.*

Yuvarlak bina gölün tam ortasındaydı. Kenarlarında yapraklar gibi uzanan küçük yapılarla birlikte devasa bir lotusun merkezi gibi yükseliyordu. Geniş gölün geri kalanına dağılmış yüzlerce küçük, soluk renkli ev suyun üzerinde süzülüyordu. Yapıların beyaz kenarları incilerden yapılmış gibiydi, alacalı bir ışıltıyla hafifçe parlıyordu.

Acaba ismi buradan mı geliyor?

"Buraya neden İnci Tapınağı deniyor, Izzo? Dünya'da 'tapınak' kelimesi ibadet yeri anlamına gelir, konut değil." Izzo cevap vermeyince dönüp o tarafa baktı. Daisy'yi hoşnut bir gülümsemeyle izleyen adamı fark ettiğinde sırıtışını bastırdı. "Izzo?"

Adam kaşlarını kaldırıp Alice'e odaklandı, onu orada gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Ah, şey..." Boğazını temizledi. "Yüzyıllar önce, bu göl manevi amaçlar için kullanılırmış. İnsanlar buraya dua etmek, meditasyon yapmak ya da düşünmek için gelirmiş. Bilom..." diyerek yakınlarda yüzen parlak yaratıklardan birini işaret etti. "Onlar İnci Gölü'nün koruyucularıdır. O yüzden burası inşa edildiğinde İnci Tapınağı ismi verildi. Bilomlar elektriklidir, suya kim girerse onu sokarlar."

Rita öne doğru eğildi, ileri geri yüzen yaratığı izliyordu. "Ama neden inci? İnciye benzemiyorlar ki."

Izzo omuz silkti. "Gezegeninizde inci dediğiniz şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Çeviricilerimiz en iyi şekilde çalışıyor ama her zaman kusursuz bir karşılık sağlamıyor. Bilomlar yumurta yerine küçük taşlar üretirler. Biz onlara *inci* diyoruz."

"Sanırım bizdeki inciye oldukça yakın. Aynı türden bir hayvan değil ama sonuçta..." derken Vanessa elini kalçasına koyarak gülümsedi. "Olay takı yapmaya gelince, bir hayvanın çöpünün diğer hayvanın çöpünden daha iyi olduğunu kim söyleyebilir? İncileri topluyor musunuz?"

"Dağların derinliklerinde türün büyük bir çoğunluğunun yaşadığı başka bir göl daha var. Bazı kişiler incileri topluyor ancak onların doğasına zarar vermeden bunu yapmak oldukça zor." Izzo'nun yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Eğer biri kur yapmak isterse, suya dalıp bir inci alarak aşkını sevdiği kişiye kanıtlamaya çalışırmış. Eğer sudan elektrikle çarpılmadan çıkmayı başarabilirse, o iki kişinin birbirlerinin kaderlerine yazılı olduğuna inanılırmış."

Luka'nın gölden sırılsıklam olmuş beyaz bir gömlek ve çanta dolusu inciyle yavaşça çıktığı bir görüntü zihninde canlandı. *Ah, merhaba, Bay Darcy.**

"Bunu yapmaya devam ediyorlar mı?" diye sordu.

Izzo gülüp kafasını iki yana salladı. "Erkekler bazen yapıyor. Eğer aptal ya da gençlerse, bir cesaret bulup suya atılıyorlar. Ancak bu günlerde hepsi bilomlar tarafından sokuluyor. Genellikle bir çakıl taşı bile alamadan kendilerini revirde buluyorlar."

* *Jane Austen* tarafından yazılmış *Gurur ve Önyargı* adlı eserdeki romantik kahramandır. Burada 1995 yapımı dizi uyarlamasında bulunan, sonradan oldukça popüler olmuş *Bay Darcy*'nin gölden çıkma sahnesine gönderme yapılmaktadır.

"Bu oldukça ilginç ama..." Vanessa gözlerini kısarak suyu inceledi. "Etrafından nasıl geçmemiz gerekiyor? Bir tür bot falan mı var?"

"Bilete ihtiyacınız olacak. Ah, bakın," derken suyun karşısını işaret etti. "İşte orada. Metli size bilet verip karşıya geçerken eşlik edecek."

Parlak mor bir kaban giyen kadın ana binadan çıktı. Yapının etrafını saran suyun üzerinde süzülen yeşil bir platformun köşesine yürüdü ve platformdan aşağı indi. Alice, Vanessa, Rita ve Daisy aynı anda öne doğru bir adım atmıştı. Kadının neyin üzerinde yürüdüğünü görmeye çalışıyorlardı. Durdukları noktadan kadın suyun üzerinde yürüyormuş gibi görünüyordu. Bu doğru olamazdı.

Metli yaklaştıkça, Alice ayaklarının altında bir platform olduğundan emin oldu ancak belli ki saydam bir platformdu.

"Luka'yı artık eve götürmem gerekiyor." Izzo'nun bakışları Daisy'nin üzerinde oyalanıyordu. Daha kısa bir mesafeye gelmiş olan Metli'yi işaret ederek, "Sizi Kraliçe'ye götürecek," diye ekledi.

"Ne kraliçesi?"

"Tüm gezegen bir kraliçe tarafından mı yönetiliyor?"

"Metli'nin işi nedir?"

Daisy kaşlarını kaldırmıştı. Rita ve Vanessa, Izzo'yu soru yağmuruna tutarken bakışları kadınlar arasında gidip geliyordu. Alice'in düşünebildiği tek bir şey vardı, bu gezegende kendini güvende hissetmesini sağlayan tek varlık ondan koparılacaktı.

"Luka'nın uyanma ihtimaline karşı seninle gelsem iyi olabilir." Bakışlarını karşısındaki adamdan çekip, tapınak yolundan görünebilen aracın açık kapılarına odaklandı.

Izzo ona baktıktan sonra kabinde yığılmış halde yatan Luka'ya göz attı. Sonunda Alice'in, erkek kardeşine olan ilgisini

Ninova

fark etmişti. "Onu görmek istemeyeceğini düşünmüştüm. Sizi ne halde bulduğumu göz önünde bulundurunca... Tesisteyken birlikte çok vakit geçirdiniz mi?"

Alice dürüstçe cevap vermenin bir zararı olmayacağına karar verdi. "Evet. Helas, Luka'nın beni ruh eşi olarak tanıması için uğraşıyordu."

Izzo'nun çenesi gevşedi, duruşunu biraz daha dikleştirmişti. Luka'ya doğru gözlerini kısarak baktı ve kardeşini bir kez daha dikkatle inceledi. Sonra anlaşılmayan birkaç şey mırıldanıp tüm dikkatini yeniden ona verdi. "Seni tanıdı mı? İzleri belirdi mi?"

Alice başıyla onayladı. Belki adam bu sayede onu da yanma alırdı.

Metli sonunda yanlarında belirmişti. Alice'ten en az bir karış kadar kısaydı ama bir şekilde daha uzun duruyordu. Bir modelin uzuvları minyon bir kadın vücuduna yerleştirilmiş gibiydi. Kabanı boynunu ve omuzlarını sararak ince belinden kıvrılıyor, uyluğunun yarısına kadar iniyordu. Mor ve kırmızı arası bir renge sahipti. Bacaklarında ise hem ayakkabı hem de pantolon görevi gören siyah renkli, mat bir giysi vardı.

Tuhaf olsa da tüm parçaları uyum içindeydi. Garip hatları, düzgünce kesilmiş gri-mavi saçları ve sert geometrik kıyafetleri bir bilimkurgu dergisinin ünlü moda sayfalarından çıkmış gibi görünmesini sağlıyordu.

"Merhaba, insan kadınlar. Benim adım Metli. Lütfen bir jeton seçin ve bu pedlerden iki tane alın." Alice kaşlarını kaldırıp ellerini uzatan kadına bakarken irkildi. Metli'nin uzun kolları onlara doğru biraz fazla uzanmıştı. Anatomilerindeki uzaylı farklılığı, Alice'in duyularını kara tahta üzerinde gezinen bir tırnak sesi gibi tırmalamıştı.

Bir elinde dört adet küçük, mor renkli jeton vardı. Diğer elinde de uzun, yuvarlak yapıda saydam bir ped yığını duruyordu.

Ninova

Alice bu alışılmadık kadına baktıktan sonra, yalvaran gözlerle Izzo'ya doğru döndü.

Adam alnını kırıştırarak yavaşça başını salladı. "Senin yanındayken bu halde uyanması tehlikeli olur. Daha önce bana neden saldırmak istediği şimdi anlaşıldı. İlaç verildiği için olduğunu sanmıştım ama eğer yeni eşleşmişse, normale göre daha vahşi bir ruh halinde olacaktır. Ayrıca tabii ki daha güçlüdür. Ondan uzak durman senin yararına olur."

Alice kruvazöre doğru koşup inatçı bir çocuk gibi aracın içine barikat kurmak istedi ama Izzo'nun söyledikleri mantıklıydı. Omuzları çökerken başıyla onayladı. Zaten adamın ne kadar şey hatırladığı da belli değildi. Göğsünde keskin bir acı hissetti. Luka onu yanında olmasını bile istemeyebilirdi.

Izzo sabırla bekleyen Metli'ye doğru yürüdü. "Lütfen Luka'da ruh eşi izlerinin belirdiğini Kraliçe'ye haber verin."

Metli şaşkınlıkla duman mavisi narin kaşlarını havaya kaldırdı. Izzo'nun Alice'e doğru başını sallamasını izliyordu.

"Hepinizle yakında tekrar görüşürüz," dedi Izzo. "İyi geceler," derken bakışları Daisy'nin üzerinde oyalandı.

Alice yürüyüp kruvazörün içinde kaybolan adamı izledi. Kruvazör kapısı kayarak kapanmadan önce Luka'ya dair gördüğü son şey, yıpranmış bileklerindeki mavi izlerdi.

Vanessa ona yaklaşıp ince metalden yapılmış mor bir jeton ve bir çift yumuşak ped verdi. "Bunu bana daha sonra anlatman gerekecek," diye fısıldarken bir şeyler anlamış gibi ona bakıyordu.

"Jeton sizi tapınağın sistemine sokarak gölden karşıya geçmenizi sağlayacak. Bunları bileğinize yerleştirin." Metli bileğinin iç kısmındaki bir noktayı gösterdi, jetonun oraya takılması gerekiyordu. "Ardından pedleri ayak tabanlarınıza yapıştırın." Vücut hatlarına göre olması gerekenden daha uzun olan ayağını havaya

Ninova

kaldırdı. Kendi yeşil, saydam pedini işaret ediyordu. "Sonra beni takip edin. Kraliçemiz sizinle konuşmak için sabırsızlanıyor."

Alice yuvarlak şeyleri ayak tabanlarına yerleştirdi, katı jelimsi madde *Converse* ayakkabılarına kolayca yapışmıştı. Onları denemek için ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Vanessa ve Rita da aynısını yapmıştı. Rita sonrasında Daisy'ye kendininkileri de yapıştırması için yardım etti.

Alice kaşlarını çatarak Daisy'yi izledi. Koyu saçlı genç kadının zeki bakışları etrafta gezinip her şeyi sindirmeye çalışıyordu.

Döktüğü birkaç damla gözyaşı dışında hiç şikâyet etmemiş, öfkelenmemiş ya da başka bir şey yapmamıştı. Kadın ani işitme kaybını öyle normal bir şekilde karşılamıştı ki, Alice onun duyamadığını neredeyse unutmuştu. Eğer bu kadının yerinde olsaydı, birini kenara çekip yaşanan her şeyin ona tane tane anlatılmasını istedi.

Kahretsin, bu kız tam bir asker!

Pedleri ayakkabılarına geçiren kadınlar jetonları incelemeye başlamıştı. Muhtemelen onlar da Alice'le aynı şeyi düşünüyordu. Ayakkabıya bir şey yapıştırmak kabul edilebilirdi. Ama tenin üzerine bir uzaylı teknoloji parçasını yapıştırmak tamamen farklı bir şeydi.

Herkes beklentiyle ona bakarken aklından neler olabileceğine dair milyonlarca düşünce geçiyordu. Ancak kaygısını diğerlerine yansıtmak yerine cesur ve inançlı davranmaya karar verdi.

Gözlerini kapatıp çenesini sıkarak jetonu bileğine doğru tuttu. Metal yuvarlak, narin teninin üzerinde sıcak bir his bırakmıştı fakat beklediği acı batması ya da yanma hiç gelmedi. Jetonu geri çekmeye başladı, Metli'ye bunun bozuk olduğunu söylemeye hazırdı ama jeton yerinden kıpırdamadı. Bir patırtıyla bileğinden çıkana kadar metali biraz daha çekerek derisini gerdi.

Ninova

Sonra tekrar yerleştirince o tanıdık sıcaklığı yeniden hissetti ve elini çektiğinde metal parçası yerinde kalmaya devam etti.

Başparmağını kaldırıp onayladı, diğer üç kadın jetonları bileklerine yerleştirirken göğsünü gururla şişirdi. Daha önce hiç lider olarak danışılan birisi olmamıştı. Elbette insanlar sürekli gelip problemlerini anlatırdı ancak ona asla saygıyla yaklaşmazlardı. Grup projelerinde her zaman tüm işi o yapardı fakat asla grup lideri olarak görülmezdi. Molly'nin Yeri'nde çalışırken yalnızca barmenlik yapmasına rağmen masaların temiz ve düzenli olduğundan emin olmak için sık sık etrafta gezinirdi. Ancak terfi alarak müdür olan kişi, zamanının çoğunu bir bar taburesinde boş boş oturmakla geçiren iş arkadaşı Trent'ti.

"Beni takip edin, lütfen." Metli dönüp tekrar suyun üzerinde yürümeye başladı, kubbeli ana binaya doğru ilerliyordu.

Alice, Vanessa, Rita ve Daisy ise gölün kenarına tüneyip kalmıştı. Suyun üzerinden nasıl geçeceklerinden emin olamıyorlardı.

Metli takip edilmediğini anlayınca duraksadı ve dönüp onlara baktı.

Alice ilk konuşan kişiydi. "Suyun üzerinde nasıl yürüyebiliyorsun?"

"Ah, özür dilerim. Açıklama yapmak aklıma gelmedi." Metli yanlarına gelmek için gölün kıyı çizgisine doğru ilerledi. "Eğer size vermiş olduğum jetonu tutarsanız, yürümeye başladığınızda altınızda bir platform belirecek. Görebiliyor musunuz?"

Metli yakınlarında olduğu için suyu artık daha rahat bir şekilde inceleyebiliyorlardı. Kadının ayağıyla temas eden kısmın altında, suyun yüzeyinden saydam bir platform yükseliyordu.

Vanessa şaşkınlıkla kendi platformuna doğru adım attı. "Bu nasıl çalışıyor?"

"Emin değilim." Metli omuz silkti, gözleri endişeyle binaya geri dönmüştü.

Ninova

Kraliçe'yi bekletmek pek de iyi bir fikir değil sanırım.

Sırayla suya çıkıp kadını takip etmeye başladılar. Ayakkabılarının altındaki jel, pürüzsüz platformu sıkıca kavrıyordu. Alice onlar için durup beklemek zorunda kalan uzaylı kadının gözlerinde beliren rahatsızlığı görebiliyordu.

Yürüyüş yolu Dünya'daki kaldırımlar kadar sıradandı. Buna rağmen kara buzun üzerinden geçiyormuş gibi yürüyorlardı. Alice dışarıdan nasıl göründüklerini düşününce kıkırdadı. Gergin bir ipin üzerinde yürüyen cambazlar gibi kollarını iki yana açmışlardı. Suyun üstünde parmak uçlarına basarak ilerliyorlardı.

Sonunda kubbeli yapının etrafını çevreleyen benekli yeşil platforma ve ek binalarının yanına ulaştıklarında hep birlikte iç çektiler.

Metli öncekinden daha hızlı ve gergin hareket ediyordu. Onları büyük binanın kocaman, kavisli ve sürgülü kapılarından geçirdi. Kıvrımlı bir koridora, en sonunda da bir odaya giden yolda gruba eşlik etti.

Farklı şekillere, boyutlara ve etnik kökenlere sahip bir düzine kadın büyük odada dolaşıyordu. Birkaçı sessizce birbirleriyle konuşuyordu, diğerleriyse alçak koltukların ya da peluş sandalyelerin üzerlerine yayılmıştı. Grup içeri girdiğinde herkes dönüp onlara baktı. Kadınların bazıları hemen gülümseyerek karşılamak için yanlarına gelmişti.

İnsanlar. Alice bu kadınların insan olduğundan emin değildi çünkü tanıştığı birçok uzaylı onlar gibi görünüyordu. Ama içinden bir ses, bu kadınların insan olduğunu söylüyordu.

Selamlaşmalar biteli birkaç dakika olmuştu. Son derece keskin yüz hatları olan asil görünümlü kadın onlarla tanışmak için hâlâ harekete geçmemişti.

Lavanta rengindeki gözlerini öne çıkaran yüksek yakalı, uzun, mor renkli sade bir elbise giyiyordu. Metli'nin kıyafetlerinin

Ninova

yanında basit kalmasına rağmen, elbisesi kusursuz bir şekilde vücuduna göre dikilmişti. Etrafa doğrudan sofistike bir hava yayıyordu. Kadın bir piramit ya da bir kale gibi yaşlı duruyordu. Kuvvetli ve güçlüydü, yaşlılık izleri de yalnızca bu havayı arttırmıştı.

"Lütfen oturun." Etrafını saran koltukları ve sandalyeleri işaret etti. Konuşmaya başladığında sesi çok yüksek çıkmamasına rağmen odaya hükmetmeyi başarıyordu. *O kraliçe olmalı.*

Alice bu yeni kadının etrafındaki yüzlere baktı. Herkes halinden memnun görünüyordu. Mutlu değillerdi ama mutsuz da sayılmazlardı. Bu durum ona yeni gezegenin o kadar kötü olmayabileceğine dair umut vermişti.

Tüm kadınlar oturduktan sonra Kraliçe tekrar konuşmaya başladı. "Ben bu şehrin, Tremanta'nın kraliçesiyim. Şehrimiz Clecanialıların gezegeninde yer alıyor."

Yani farklı şehirlerin de mi Kral ve Kraliçeleri var? Kadın neden ismini söylememişti? Ona sadece Kraliçe mi demeleri gerekiyordu?

Vanessa konuşmaya başladı ama Kraliçe elini kaldırarak onu susturdu. Vanessa hemen ağzını kapattı, ardından sinirleri bozulmuş bir halde bacak bacak üstüne attı.

Metli'ye bakarak, "Konuşacak çok hassas konularımız var," dedi Kraliçe. "Artık odayı emniyete alabilirsiniz."

Hemen yanındaki neşeli, sarışın bir kadın öne doğru eğildi. "Ah, bu kısma bayılıyorum. Bu çok havalı."

Tüm oda hareket etmeye başladığında Alice'in kadının neyden bahsettiğini düşünmek için çok az vakti olmuştu.

Odanın sağ tarafındaki pencerelerden dışarı bakarken batmaya başladıklarını fark etti. Dönüp odadaki diğer kadınların sakin suratlarını görünce ilk başta hissettiği şok ve korku azaldı. Belli ki bunu daha önce boğulmadan atlatmışlardı.

Bina suyun içine batmaya devam ediyordu. Daisy yerinden kalkarak büyük, kavisli pencerenin yanma gitmiş ve ellerini cama yerleştirmişti.

Bir denizaltının içinde okyanusun derinliklerine bakıyorlardı sanki. Ancak bunun yerine, tamamen yeni bir sualtı dünyasıyla karşılaşmışlardı. Neon renklerdeki bilomlar; çeşitli bitkileri ve soluk zemini aydınlatacak şekilde hafifçe parlayan, yüzen altın şeritlere benzeyen daha küçük boyuttaki yaratıkların etrafında geziniyordu.

Oda sonunda göl zeminine ulaşınca Kraliçe tekrar konuşmaya başladı. "Oldukça yorgun olduğunuzdan eminim. Başınızdan çok fazla şey geçti ve daha fazlasına katlanabileceğinizi de sanmıyorum ancak beni dinlemeye çalışmanızı isterim." Gözleri Daisy'ye doğru kaydı, genç kadın hâlâ camdan dışarıyı izliyordu.

Alice kalkıp onu sandalyesine yönlendirdi. Uzaylı bir Kraliçe'ye nasıl hitap etmesi gerektiğinden emin olamayarak, "Hanımefendi, bu Daisy. Kaçırıldığında duyma yetisinin zarar görmesini sağlayan bir şey yaşamış," diye açıkladı.

Kraliçe başıyla onayladı, bu yeni bilgiden etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Yarın işitmesinin tedavi edildiğinden emin oluruz. Bugün konuşulanları iletmek için onunla daha sonra tekrar görüşürüm."

Alice'in bakışları tekrar Daisy'ye doğru kaydı, kalbi bu genç kadın için ısınmıştı. Tabii söylenilenler doğruysa...

Yakında duyma yetisini geri kazanabileceğini dudaklarını oynatarak tane tane anlatmaya çalıştı. Daisy aklı karışmış gibi görünüyordu.

Alice yerine otururken daha sonra bir kâğıt bulmaya ve gelişmeleri kadın için yazmaya karar verdi.

Ninova

Dikkati o tarafa dönünce, "Metli ve ben hariç bu odadaki tüm kadınlar, Dünya'dan yasal olmayan bir şekilde alınan insanlardır," diyerek söze girdi Kraliçe. "Siz dördünüz hariç herkes," derken Alice, Vanessa, Rita ve Daisy'yi işaret ediyordu. "Bir asinin konumunun keşfedilmesiyle birlikte, beş aydan biraz daha uzun bir süre önce kurtarıldı."

Rita, "Asiler mi?" diye araya girdi.

Kraliçe'nin gözleri ona sabitledi. "Örgütlerini resmi olarak adlandırmamış olsalar da sizi alıkoyan gruba Asiler demeye başladık." Gözleriyle odayı tekrar taradı. "Bu olaydan bir ay önce, Jade isimli insan bir kadın bulundu. Onu kaçıranların elinden kurtulmayı başararak Tremanta'ya kadar gelmişti. O zamanlar bir kişiden ziyade bir grubun, üreme sorunumuza tedavi bulma umuduyla yasadışı olarak kadınları kaçırdığından şüpheleniyordum."

"Ne gibi bir sorun?" diye sordu Vanessa.

Metli kadına hızlı bakış attı. Alice burada Kraliçe'nin sözünün kesilmesinin ya da sorular sorulmasının normal olup olmadığını merak etmişti. Belki de kadınlar yabancı oldukları ve buranın geleneklerini bilmedikleri için Kraliçe onlara karşı nazik davranıyordu. Metli o kadar da bağışlayıcı görünmüyordu.

Bu soruyu cevaplamaya karar vermişti. "Anlaşılan o ki, erkekler burada kadınlardan yirmi kat daha fazla nüfusa sahip. Soyları zamanla tükeniyor. Helas'ın grubu... yani Asiler, denekleri hamile bırakarak bu sorunu ortadan kaldırmak için Clecanialıların soyundan gelen bir ırk bulmaya çalışıyor."

Açıklaması bittiğinde Rita'nın ve Vanessa'nın yüzündeki kan çekilmişti.

Vanessa ilk söze giren kişi oldu. "Biz... yani insanlar, Clecanialı soyundan mı geliyor?"

Ninova

"Sanırım öyle. Helas sana neden kaçırıldığını açıklamadı mı?" Adamla haftalar boyunca yaptığı konuşmaları hatırladı.

Kadınlar yavaşça başlarını iki yana salladılar. Yüz ifadelerinden kafa karışıklığı yaşadıkları belli oluyordu.

"Eğer kadınları üremek için topluyorlarsa beni neden aldılar? Çok da genç sayılmam," dedi Rita. Normalde kadife gibi çıkan sesi değişmişti. "Ben yalnızca birkaç gündür oradaydım."

Vanessa ona katıldığını belli etmek için başıyla onayladı. Konuşmalarına odaklanarak dudak okumaya çalışan Daisy de onun gibi başını sallamıştı.

"Biz de öyle. Buraya aynı anda getirildik, yani yalnızca birkaç gün önce," dedi Vanessa.

Kraliçe araya girip Alice'in dikkatini üstüne çekti. "Sen bunları nereden öğrendin? Helas seninle açık açık konuştu mu?"

Alice omuz silkti. "Tam olarak öyle değil ama Luka'nın beni ruh eşi olarak tanımasını sağlamaya çalışıyordu. O yüzden benimle bazen konuşurdu. Sanırım işbirliği içinde olduğumdan emin olmak istiyordu. "

Alice'in yanında oturan şen şakrak sarışın heyecanla konuştu. "Seni tanıdı mı? Ah, bu çok romantik. Sence de öyle değil mi? Ruh eşi düşüncesi." Yakınlardaki gri gözlü, esmer bir kızla göz göze gelince kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Eğer bir daha olursa, seremoniye kesinlikle katılacağım." Alice'e bakarak, "Buradaki erkekler aşırı seksi," diye ekledi.

Vanessa sinirli bir şekilde iç çekti. Sonra doğrudan Kraliçe'yle konuşarak Metli'yi iyice kızdırdı. "Ruh eşleri? Seremoni? Lütfen bunları açıklar mısın?"

"Tremanta'da üç ay evli kalmak için bir erkek arayan kadınlar seremoniye katılırlar. Jade buraya ilk geldiğinde onun da katılmasını istemiştim. İlk başta bu fikre sıcak bakmamıştı ancak

Ninova

zamanla kocasına alıştı. Kocası onu ruh eşi olarak tanıdı ve birlikte kalmayı seçtiler."

Kraliçe yerine oturmadan önce konuşmasına biraz ara verdi. "Bir Clecanialı gerçek ruh eşini bulduğunda, ölene kadar onunla olmak ister. Bu fiziksel, ruhsal ve içgüdüsel bir olaydır. Uzun zamandır görülmüyordu, yüzyıllardır eşleşmiş bir çiftle karşılaşmamıştık. Ancak görünen o ki, insan kadınlar halkımızın eşleşme dürtülerini tekrar uyandırıyor."

Helas ona ruh eşlerini anlatmıştı ama Alice şu ana kadar, bunun ne denli büyük bir şey olduğunu fark etmemişti. Bu durum, Luka'nın sonsuza dek onunla birlikte olmak istediği anlamına mı geliyordu? Bu düşünce kalp atışlarını hızlandırmıştı.

Kraliçe'nin suratı ciddileşti. "Nasıl devam edeceğimize karar verene kadar, Theo'nun ve şimdi öğrendiğimiz Luka'nın eşleşmesi sır olarak tutulacak. Jade ve Theo aylardır saklanıyor. Etrafta görünmemelerini, Dünya'ya ait bir gelenek olduğunu söyleyerek kapatmaya çalışıyorlar." Odadaki kadınların gözlerine sırayla baktı, sözlerinin ciddiye alınmasını istiyordu. "Eğer insanların ruh eşi olarak tanınabildiği ortaya çıkarsa, gezegeniniz Dünya'nın tehlikeye girebileceğini düşünüyorum. Kadın ya da erkek fark etmeksizin tüm Clecanialılar ruh eşlerini bulma umuduyla oraya gitmeye çalışacaktır. Ayrıca yasalar çok hızlı bir şekilde değişmezse, bunu yasadışı yollarla yapacaklardır."

Kraliçe'nin yüzü bir an için bitkinlikle parladı. "Halkımızın çoğu düzgün, yasalara uyan vatandaşlardır. Ancak ruh eşi ihtimali onları cezbederek yasaların çiğnenmesine ve insanların güç kullanarak alıkoyulmasına neden olabilir."

Kraliçe'nin, Jade'in hamile oluşundan bahsetmemesi ilginçti. Dünyalı kadınlar hamile kalarak soylarının tükenme tehlikesine karşı bir çözüm yaratabilirdi. Bu da Clecanialıların bir eş

Ninova

bulmak uğruna Dünya'ya akın etmesi için daha fazla sebep oluşturuyordu. Kraliçe yine de bundan bahsetmemişti. Bilmiyor muydu? Yoksa bunu kendine saklamayı mı tercih ediyordu? Izzo hamile kadının bunu sır olarak saklamak istediğini söylemişti.

Kraliçe yerinden kalkarak bakışlarını ona çevirdi. "Metli diğer sorularınızı cevaplamak için burada olacak. Halletmem gereken başka işlerim var, şimdi gitmem gerekiyor. Lütfen sen de bana katılır mısın, Alice?"

Alice bir an için gözlerini kırpıştırdı. Kraliçe'nin geçekten de ona seslendiğini sonradan fark etmişti. Odanın uzak tarafındaki kapıya doğru ilerlemiş olan Kraliçe'ye katılmak için yerinden kalkmadan önce Vanessa'nın meraklı bakışlarıyla karşılaştı.

Aceleyle Rita ve Vanessa'nın yanına giderek öne doğru eğildi. "Daisy'nin duyma yetisini nasıl tedavi ettireceğimizi sorduğunuzdan emin olun. Ayrıca bana verebilecekleri fazladan bir saatleri falan olursa çok sevinirim. Yeraltında kalmak aklımı iyice karıştırdı."

Vanessa başıyla onayladı. "Bunlarla ilgilenirim ama önce buradan ne zaman defolup gidebileceğimizi öğrenmem gerekiyor. Dünya'ya gidecek gemi yakında yola koyulacaktır umarım."

Alice bakışlarını ona ters ters bakan Metli'den kaçırarak aceleyle uzaklaştı.

Dünya'ya geri dönmek mi?

Vanessa bunu çok bariz bir şcymiş gibi söylemişti. Onları alıkoymuşlardı, geri götürülmeleri mantıklıydı. Peki istediği gerçekten bu muydu? Burada bir sürü olasılık vardı. Alice sonunda olması gereken kişiye dönüştüğünü hissediyordu. Cesur, saygıdeğer ve özgüvenli. En azından çoğu zaman özgüvenliydi. Dünya'dayken sessiz, milyarlarca borcu olan, sınıf arkadaşlarından yaşça büyük bir üniversite öğrencisiydi. Ailesi yoktu ve boktan bir işte çalışıyordu. Burada ise yedi kişinin gizli bir tesisten

Ninova

kaçmasını sağlamıştı, üstelik bir kraliçeyle görüşmeye girmek üzereydi. Bir diğer sorun ise, Luka'nın da burada olmasıydı.

Kraliçe'nin onu yönlendirdiği oda karanlıktı, içeride neredeyse hiç pencere yoktu. Tavandaki yuvarlak cam bölmeden gelen ışık huzmeleri, küçük odanın ortasındaki rahat görünümlü iki sandalyenin loş bir şekilde aydınlanmasını sağlıyordu.

Kraliçe sandalyelerden birine oturup sabırla beklerken Alice de diğerine geçip yerleşti.

Kraliçe rol yapmadan açıkça konuşmaya başladı. "Kaçırıldığından beri hatırladığın ne varsa bana anlatman gerekiyor."

Alice karşısında duran güçlü kadına baktı. Sadece birkaç hafta önce onun gibi birinin yoğun, özgüvenli bakışları altında ezilmişti fakat artık öyle olmayacaktı. Bunu artık reddediyordu. "Eğer sorularımı cevaplarsanız, size bildiğim her şeyi anlatırım."

Kadın çenesini kaldırıp birkaç dakika boyunca yüzüne baktı ancak bakışları kızgın olmaktan çok meraklı ve değerlendiriciydi. Alice onun başını sertçe sallayıp isteğini onayladığı ana kadar bekledi. Zihninde minik havai fişekler patlıyordu, hayal gücüyle kendi sırtını sıvazladı.

Önceki haftalara dair hatırladığı her şeyi tek tek anlatırken Kraliçe sessizce onu dinledi. Asla araya girmedi ya da soru sormadı. Alice ise Luka'yla olan etkileşimlerini incelikle anlatırken yüzünün kızardığını hissetti.

"İşte o zaman, Izzo bizi buraya getirdi," diyerek konuşmasını bitirdi.

Kraliçe bir an için göğe doğru baktı, gözleri etrafta geziniyordu. Alice'in vermiş olduğu bilgileri sindirmeye çalıştığı belliydi. "Helas'ın zamanlarının tükendiğini söylediğinden bahsetmiştin."

Alice başıyla onayladı. "Evet. Onlar... Yani siz Jade'i bulduğunuzda süreci hızlandırmaları gerekmiş."

Ninova

Büzülmüş dudaklarla, "Bu son derece huzursuz edici," dedi Kraliçe.

Alice o adamın tüm yaptıklarının huzursuz edici olduğunu düşündü. Neden kadın için özellikle bu kısım huzursuz ediciydi?

Sormasına fırsat kalmadan, "Senin ve Jade'in kaçışıyla birlikte öğrendiklerimiz doğruysa, gezegenimizin her yerinde aynı amaca hizmet eden Asiler'in tesisleri var demektir," diye açıkladı Kraliçe. Doğrudan yüzüne konuşuyor olsa da bakışları sanki ruhunun içinden geçiyordu. "Üreyecek bir soy bulup, melez ırkları tamamen ortadan kaldırma amacına," diye ekledi. "Izzo bana Jade'in sırrını keşfettiğini söyledi."

Hamileliği çoktan biliyor.

"İnsan kadınları ve Jade'in hamileliği konusunu son derece gizli tutuyoruz ancak..." Kraliçe'nin gözleri endişeyle parladı, Alice ilk defa kadının suratında bir duygu görmüştü. "Asiler teorilerinin başarılı olduğunu öğrenirse, esir tuttukları onca sayısız kadına neler yaparlar? Melez soydan gelen Clecanialılara neler yapmaya kalkışırlar?"

Kraliçe'nin varmak üzere olduğu sonucu anlayınca dudakları şaşkınlıkla aralandı. Asiler başarılı bir şekilde üreme sağlayabilecekleri soydan bir ırk bulmayı başarırsa, o zaman işleri gerçekten bitmiş olurdu. Kanı donmuştu. Bu şekilde Asiler'in insan kadınları daha fazla incelemesine gerek kalmazdı ama bu onları serbest bırakacakları anlamına gelmiyordu.

O tesislerde yasadışı tuttukları onca insana ve Tanrı bilir başka hangi türlere neler yaparlardı?

"Yüz ifadenden anladığım kadarıyla durumun ciddiyetini kavradın."

Kraliçe'ye yalnızca acı dolu bir bakışla cevap verebildi.

Ninova

"Önümüzdeki günlerde seçilmiş birkaç insan ve Clecanialıyla bir plan oluşturmak için bir araya geleceğim. Bize katılmak ister misin?"

Alice şaşırmış bir halde, "Ben mi?" diye sordu. Son zamanlarda daha özgüvenli olduğu doğruydu ama Kraliçe gerçekten bu kadar önemli bir konu için yapılacak toplantıya katılmasını mı istemişti?

"Şu ana kadar anlattıkların son derece önemliydi. Ancak Helas'ın seni zorladığı şeyleri düşününce, Luka'yı bir daha görmek istemezsen bunu anlarım."

Alice tekrar kızardı. Gerçek şuydu ki, adamı çaresizce tekrar görmek istiyordu.

"İnsanlarla ilgili sonraki adımlarımıza ilişkin tartışmanın bir parçası olman senin için de iyi olacaktır."

Luka'yla ilgili düşüncelerinden sıyrılarak, "Sonraki adımlarınız mı?" diye sordu.

"Evet. Yalnızca tek bir insan, yani Jade varken onu evlendirmek en mantıklı karardı. Ancak şu andan itibaren, insanların Clecanialılar ile birden fazla şekilde uyumlu olduğunu biliyoruz. Halkımız insanlarla eşleşebileceğini öğrendiği zaman almamız gereken önlemler olacak. Muhtemelen gezegenimizin dört bir yanından liderlerle görüşüp nasıl hareket etmemiz gerektiğine dair oylama yapacağım. Ne yönde bir oy kullanacağıma karar vermeden önce, bu konu hakkında insanların elçilerine danışmak ve senin de fikrini almak isterim."

Alice en nihayetinde Kraliçe'nin oldukça mantıklı davrandığını söyleyebilirdi. Yalnızca kendi halkının değil, insanların da görüşlerini hesaba katmak istiyordu.

Eğer bir lider olmak istiyorsam, öyle davranmam gerekiyor.

Onaylarcasına başını eğerek, "Bahsettiğiniz gruba dahil olmak istiyorum," diye fikrini açıkladı.

Ninova

"O halde öyle olacak. Metli'nin seni programımızdan haberdar ettiğinden emin olacağım. Artık gitmem gerekiyor, o yüzden aklındakileri bir an önce sorsan iyi olur."

Alice yavaşça bir nefes verdi. "Helas bana Jade'le aynı zamanda kaçırıldığımı söyledi ama birkaç hafta öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Bunun sebebi nedir?"

"Uyandığın zaman vücuduna dokunulmamış olması haricinde bir halsizlik yaşadığını fark etmiş miydin?"

Alice öne doğru eğilip, "Evet," diye haykırdı.

"Seni bir durağanlık kapsülüne koymuş olmaları muhtemel bir durum. Diğer insanların çoğu da aynı şeyleri yaşadığını dile getirmişti. Doktorumuz seni kontrol ettikten ve gezegen dışı sağlık onayı verdikten sonra bunu kesin olarak söyleyecektir."

Durağanlık. Alice sandalyesinde gevşedi. Zihninin arkasında bir rahatlama dalgası hissetse de bu duyguyu uzağa itti. Önce doktorun onayını alması gerekiyordu.

"Başka bir şey var mı?"

Bir anda aklındaki tüm sorular kaybolmuştu. Kendisinden bir cevap bekleyen Kraliçe için bir soru düşünmeye çalışırken, "Bir isminiz var mı? Demek istediğim, Kraliçe sadece isminiz mi, yoksa hem isminiz hem de unvanınız mı?" diye bir soru dudaklarından döküldü.

Kraliçe bir kaşını havaya kaldırdı. "Tremanta'da halk bir Kraliçe belirlediğinde, seçtikleri kişi ismini geride bırakır ve eşleşme hakkını kaybederek pozisyonu kabul eder."

Alice öne doğru eğildi, durumu ilginç bulmuştu. "Yani bir ruh eşiniz olamaz mı?"

"Kraliçe olduğumda ellerimi boyadım," diyerek ellerini gösterdi. Alice kadının bileklerine kadar olan kısmın teninin geri kalanına göre daha farklı bir tonda olduğunu fark etti. Neredeyse görünmez, oldukça iyi yapılmış, tenini sarmalayan bir eldiven

Ninova

giyiyordu sanki. "Bir ruh eşi tanısam bile, yeni Kraliçe seçilene ve ellerimdeki boya çıkarılana kadar bunu tam olarak bilemem."

Alice kadının zarif bir şekilde ellerini tekrar kucağına yerleştirdiği ana kadar o noktaya bakmaya devam etti. Ruh eşi izlerinden bahsedilmesi düşüncelerini tekrar Luka'ya yönlendirmişti. "İnci Tapınağı'ndan ayrılmam mümkün mü?"

Kraliçe'nin gözleri odağını kaybetti ve bir süre için sessiz kaldı. "Bu oldukça zor bir soru, Alice. Özellikle sen ayrılabilirsin ancak diğer kadınların üzülmemesi için bunu tedbirli bir şekilde yapmalısın. Şu an için diğer kadınların İnci Tapınağı'ndan çıkmasına izin verilmiyor. Tam olarak ne yapacağımıza karar vermeden, kadınların sokaklarda gezinip rasgele bir erkeğin eşleşme dürtülerini tetiklemesine müsaade edemem." Odağı tekrar ona çevrildi. "Eğer gitmek istiyorsan, bir korumayla ya da Metli'yle ulaşımını sağlaması ve kendi yolunu bulacağın zamana kadar sana eşlik etmesi için konuşman gerekiyor."

Alice başını salladı. Kraliçe'ye istediği herhangi bir soruyu sorabilmesinin özel bir ayrıcalık olduğunu hissedebiliyordu. Bu hayatta bir kez yakalayabileceği bir fırsatla karşılaşmıştı. O halde neden o anda tek düşünebildiği şey Luka'ya geri dönmekti?

Kraliçe beklerken ona baktı.

"Birlikte olmak istemeyen ruh eşleriyle hiç karşılaştınız mı?" Luka ilaçlar etkisini yitirdiğinde onun hakkında ne hissedecekti?

Kraliçe sözlerini yanlış anlayarak, "Luka'yla kalmak için zorlanmayacaksın, bu konuda endişelenmene gerek yok. Çünkü insanlar eşliliği bizimle aynı şekilde deneyimlemezler. Burada eşlilik yasalarımıza uymak gibi bir yükümlülüğün yok," diye cevap verdi.

"Sorun bu değil." Alice sıcaklığın yanaklarına doğru çıkmaya başladığını hissedebiliyordu. "Endişelendiğim şey, ya beni... Birlikte olduğumuz süre boyunca, o çok..."

Ninova

Alice aklı karışan kadının bakışları altında küçüldüğünü hissetti. *Tanrı aşkına, o bir Kraliçe! Uzaylı bir şehrin kraliçesine erkek problemlerinden bahsedemezsin!*

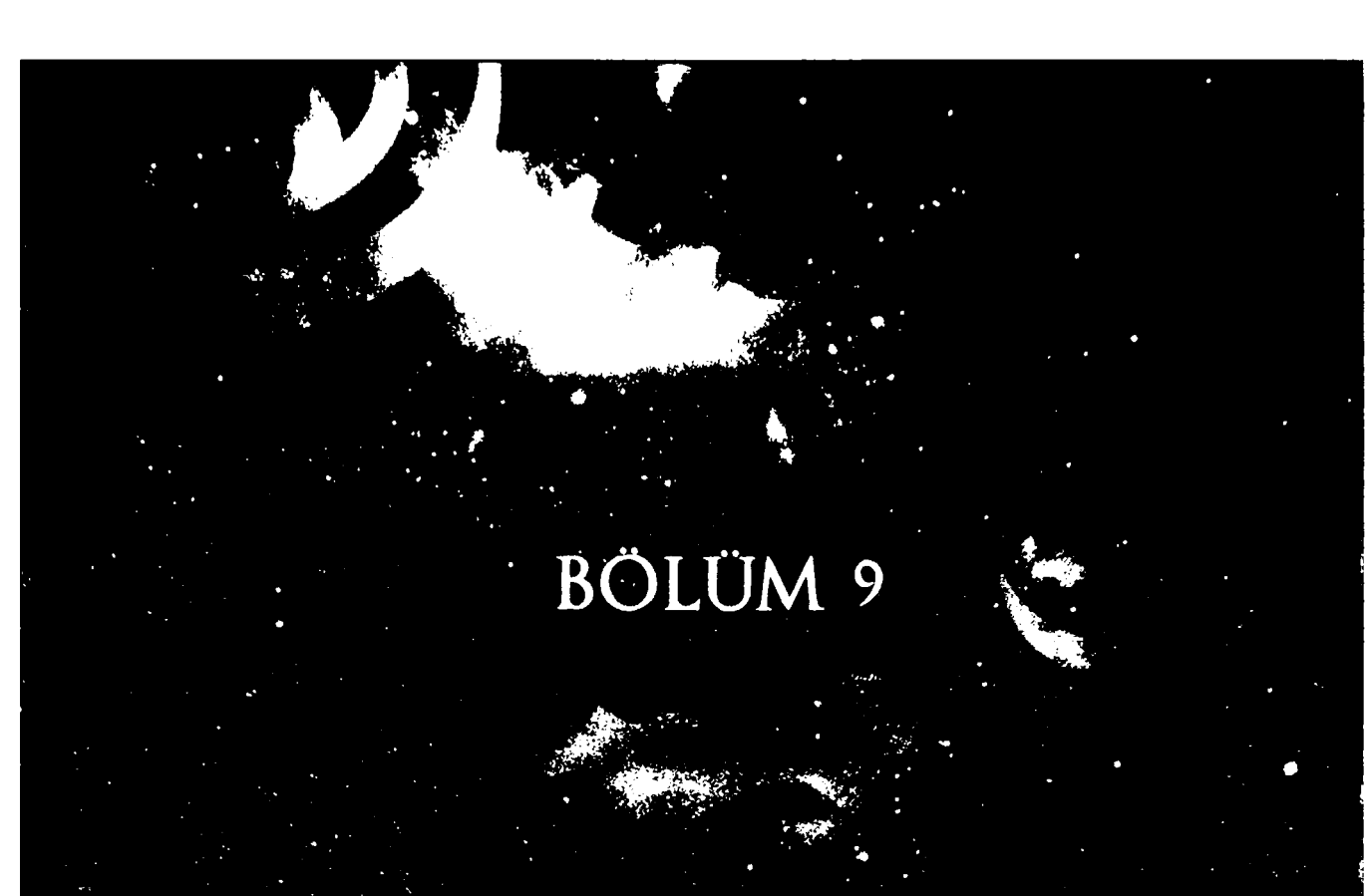
"Önemli değil. Diğer sorularımı nedense hatırlayamıyorum," derken kadının gözlerine bakamadı.

"Uzun bir gün geçirdin. Hatta bir gün değil, birkaç gün oldu. Bana sormak istediklerini düşün. Bir dahaki görüşmemizden sonra, seninle tekrar konuşmak için zaman ayırabilirim."

"Teşekkür ederim." Alice bir iç çekti. Bunalmış durumdaydı ve kadının anlayışı için minnettardı.

Kraliçe eğilip elini onunkinin üzerine yerleştirdi. "Geçen haftalarda çok cesur ve dayanıklıydın. Artık seni tanıdığım için aynı zamanda affedici, nazik ve şefkatli biri olduğunu da söyleyebilirim. Eminim ki, Luka her ne halde olursa olsun sana yine delicesine âşık olurdu."

Alice bakışlarını kadına çevirdi, dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Umarım haklısınızdır."

BÖLÜM 9

Koca mavi gözler ona yalvarırcasına bakıyordu. Kadının tatlı teninin tadına bakarken yumuşak inlemeler kulağında yankılanıyordu. Ona söyleyebileceğinden çok daha fazla ihtiyacı vardı ancak sonra kadın onu ittirdi.

Daha sıkı kavramak için kadının bedenine uzandı ama parmakları yalnızca havayı yakaladı. Tüm vücudu panikle gerildi. Onu arayarak döndü; ismiyle seslendi. Huzurlu dağ manzarası kayboldu ve onu hapseden sert, gri duvarlar etrafında yükseldi.

Gölgelerin içinden bir figür çıktı, şeytani bir kahkahayla tepesinde belirdi. İçi nefretle yanıyordu. Luka boğazını parçalama niyetiyle adama hamle yaptı.

Elleri ileri fırlayınca görünmez bir güç onları geri çekti. Bitkin kollarıyla mücadele etmeye başladı. Ona ulaşması gerekiyordu. "O nerede?"

Gölgeler içindeki figür daha fazla kahkaha atmaya başlamıştı. Gür sesi duvarlarda yankılanıyordu.

Uzaktan bir ses, "Luka, uyan!" diye seslendi.

Gözleri hemen açıldı. Teninde soğuk ter damlaları oluşmuştu, nefesi hem hızlı hem de kesik kesikti. Odasındaydı, yatağında

uzanıyordu ama kollarını ya da bacaklarını hareket ettiremiyordu. Tepesinde birkaç tane figür vardı. Özgür olma ihtiyacıyla bağlarının içinde çırpınmaya başladı.

Tanıdık bir ses ona doğru gürledi. "Luka sakin olman gerekiyor, yoksa sana tekrar sakinleştirici vermek zorunda kalacağım."

Luka durdu. *Maxu?*

Görüşü geçen her saniye berraklaşıyordu. Tamamen düzeldiğinde, kardeşi Maxu'nun iriyarı figürü odağına girdi.

"Tanrıça'ya şükür. Seni tekrar bayıltmak zorunda kalacağımızı düşünmüştüm."

Luka sesin geldiği diğer tarafa doğru döndü. En küçük kardeşi Izor ona sırıtarak bakıyordu. Kardeşlerinin suratlarını inceledi, gözlerinin altındaki koyu halkaları ve gergin ifadelerini fark etmişti.

"Ne oldu? Neden bağlıyım?"

Son hatırladığı şeyi düşünmeye çalıştı ama içini kemiren panik ve kaygı düşüncelerini ele geçirmeye devam ediyordu. Yapması gereken bir şey vardı, olması gereken bir yer... Ancak ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

Kardeşleri apaçık bir endişeyle birbirlerine bakıyordu. "Ne hatırlıyorsun?"

Luka hayal kırıklığıyla dolmuştu. "Kalkmama izin verin! Bu şekilde bağlıyken düşünemiyorum."

Izor yüzünü buruştururken dudağını büktü. "Seni son bıraktığımızda Zed'e oldukça sert bir yumruk geçirdin. Buradan kaçmaya çalıştığını hatırlamıyor musun?"

Maxu bir şey söylemek yerine bağlarını gevşetmeye başlamıştı.

Luka kaşlarını çatarak büyük erkek kardeşi Auzed'e saldırdığı anı hatırlamaya çalıştı ama anılarına kalın, buzlu bir camın içinden bakıyormuş gibiydi. Gözlerinin önüne bazı görüntüler gelmişti fakat ne olduklarını pek anlayamıyordu.

Ninova

Aniden zihninde masmavi gözler belirince irkildi. Bu kafatasının karıncalanmasına neden olmuştu.

Yumuşak, anlaşılmayan kelimeler bilincinde süzülüyordu. Buna tepki olarak aleti seğirdi.

Bana ne boklar oluyor? Dalgınca acıyan bileklerini ovdu, artık serbest kalmışlardı.

Aklından çıkmayan güzel gözler yavaşça solduğunda, göğsü bu kayıp karşısında acıyla kasıldı. O gözler kime aitti? Bu görüntü gerçek miydi, yoksa sadece bir hayalden mi ibaretti?

Evini terk edip... Bir yerlere kaçmak için karşı konulamaz bir dürtü hissediyordu. Maxu'ya daha etkili şekilde, "Ne oldu?" diye sordu.

"Biz de ayrıntıları daha yeni öğrendik ama anladığımız kadarıyla, Helas'ı araştırmak için gizli göreve çıkmışsın."

Kaskatı kesilerek yataktan doğruldu. Kardeşlerinin bunu bilmemesi gerekiyordu.

Helas'tan bir süredir şüpheleniyordu. Adamın araştırma ekibindeki görevine başladığı andan beri, Luka onun kendi kendine deneyler yapıyor olabileceğinden şüphelenmişti. Altı ay önce, Helas belli bir açıklama yapmadan işe gelmemeye başlamıştı. Ardından araştırmaları için gereksiz, tartışmalı fikirler ortaya atarak şüphelerini yoğunlaştırmıştı.

Helas yasaların araştırmalarını nasıl geriye çektiğine dair günlük şakalar yapmaya başlayınca, Luka sonunda dayanamayıp endişelerini doğrudan Kraliçe'ye iletmişti. İçgüdüleri onu Helas'ın göründüğünden daha zararlı olduğuna dair uyarmıştı. Üstelik adamın tekrarladığı şakalarda bir gerçeklik payı olduğunu fark etmişti.

Üstündeki bir kişiyi suçladığı için susturulmayı ve cezalandırılmayı beklemişti. Kraliçe ise onu şaşırtarak söylediklerini kabul etmiş, ne pahasına olursa olsun türlerini kurtarmaya kararlı

Ninova

bir yeraltı örgütünün varlığına dair söylentileri ona güvenerek anlatmıştı.

Ardından bu örgütü açığa çıkarmak için yardımını istemişti. Luka da bunu kabul etmişti. Helas'ı, kendisi ve birkaç iş arkadaşıyla birlikte ıssız Skuzio Vadisi'nde kapsamlı bir araştırma gezisine katılması için ikna etmişti. Helas ilk başta teklifini reddetmişti ama oraya ulaşmalarından birkaç hafta sonra planlarının değiştiğini söyleyerek onlara katılmıştı. Luka son beş aydır ateşlerin etrafında toplanıp bataklıklarda yürüyordu. Bunları yaparken Helas'la yakınlaşıp tüm sırlarını öğrenmişti. Erkek kardeşlerinin o adamı bilmesine imkân yoktu. Tabii eğer...

Bembeyaz bir koridor ve bir dizi monitör aklına gelince gözleri irileşti.

"Helas öğrendi, değil mi?" Kardeşlerinin gergin ifadesine bakarken hafızasının bir kısmı hızla geri gelmişti. Odanın içinde volta atmaya başladı. Avucunun içiyle şakaklarını ovuyor, anıları ona dönerken düşüncelerini yakalamaya çalışıyordu.

Kardeşleri hareketlerini inceliyordu ama sessizlik bozulmamıştı. Muhtemelen şu anda hafızası karşısındaki zayıf hâkimiyetini seziyorlardı.

Helas'ın grubuna sızmaya kalkıştığını hatırladı. Kahkahalar atarak ve İttifak yasaları hakkındaki yorumlarına katılarak yavaşça adamın güvenini kazanmıştı. Araştırmalarıyla ilgili kendi fikirlerini dillendirmeye başlamıştı ve mevcut hızlarıyla fazla bir şey elde edemeyeceklerini söylemişti.

Aylarını laboratuvarda ve vahşi doğada geçirmişti. Helas'ı ne kadar zeki olduğuna, onunla benzer düşüncelere sahip olduğuna ve diğerlerinin pahasına kendi türünü kurtarmaya kararlı bir erkek olduğuna dikkatle ikna etmişti. Gezilerinin son haftasında, Helas nihayet boş zamanlarında çalıştığı *projeyi* ona göstermeyi teklif etmişti.

Ninova

Luka hazırlık sürecinde Kraliçe'yle bağlantı kurmuştu. Baldırına çağdışı bir takip cihazı yerleştirilmişti.

Izor sessizce, "Ne oldu? Nasıl öğrendin?" diye sordu.

Luka kardeşinin yüzüne bakmak için döndü. Başındaki zonklama, hatırladığı anıların üzerinde şiddetle atıyordu. "Beni bir yeraltı tesisine götürdüğünü hatırlıyorum," diye başladı. "Beni görüntüleme ekranlarının olduğu bir odaya götürdü. Bazı canlı yayınlar gösterdi, onların diğer tesisten olduğunu açıkladı."

Ekranda gördüklerini hatırlayınca yüzü soldu ve kardeşlerine baktı. Onlar da biliyordu. Hüzünlü ifadeleri onları ele vermişti. "*Esir tutulan kadınlar vardı*," dedi boğuk bir sesle.

Öfkesini kaybedip Helas'ın önünde kendini açık ettiğini hatırladığında suçluluk duygusu her yanını sardı. Ekranda gördüğü kadınlara ne olmuştu? Eğer çevirdiği oyuna devam etmiş olsaydı onları kurtarabilirdi ama pes edip adamın öfkesini görmesine izin vermişti.

Düşünceleri karışmadan önce hatırlayabildiği son şey, Helas'ın iki yandaşının onu yere yığdığıydı.

Maxu elini onun omzuna yerleştirirken, "Hangi kadınları gördüğünden emin değilim ama iki farklı konumdan birkaç kadın bulduk ve Helas gözaltına alındı," dedi sessizce.

Bedenini anlık bir rahatlama sardı. Ancak sonra o tanıdık kaygı geri geldi. Hâlâ ona söylemedikleri bir şey vardı. Ne zaman kapıya bu kadar yakınlaşmıştı? Neden hâlâ çıkıp gitme dürtüsü hissediyordu? Yatak odasına baktı ve koşma dürtüsünü bastırarak kıpırdandı.

Maxu sessizce yolunu kapatıp kollarını göğsünde birleştirdi.

Luka gözlerini kıstı ve tavana sabit bir şekilde bakıp topuklarının üzerinde ileri geri sallanan diğer kardeşine döndü. "Izzo, bana söylemediğin şey nedir?" Sıktığı dişlerinin arasından sormuştu.

Izor'un gözleri hemen Maxu'yla buluştu. Birbirlerine bir bakış atmışlardı.

Sessizce, "Bir ay önce yakalandın. O süre boyunca yaşadığın her şeyi bilmiyoruz ama kurtarılan kadınlardan biri son birkaç haftada olan olaylar hakkında bizi bilgilendirdi," dedi Maxu. Gözleri onunkilere sabitlenmişti, asla bakışlarını ayırmıyordu. Luka'nın başka bir şeye bakmaması için uğraşıyor gibiydi.

Nasıl olur da bir kadın bana neler olduğunu bilebilir?

"Anlaşılan," diye söze başladı Maxu. "Daha kolay sperm toplamalarını sağlayan bir ilacı senin üzerinde deniyorlarmış."

Boğazına safranın yükseldiğini hissetti. Hayatının son bir ayını ya da izni olmadan kendisine yapılanları hatırlayamadığı için istismar edilmiş ve hasta gibi hissediyordu.

Uyuşturucunun amacını bilen kadını düşününce dizlerinin üzerine çöktü. Ona bu ilacı ne amaçla verdiklerini nasıl ve nereden biliyordu? Helas *kadını* ne yapmaya zorlamıştı?

Aklını başından alan somut şehvet hissi geri geldiğinde yüzü iyice soldu. *Ben onu ne yapmaya zorladım?*

"Kadın," diye başladı. "O...? Ben...?"

Izor önünde diz çöktü. Bakışlarını yüzüne sabitlemeden önce bileklerine baktı. "Kadın iyi. Onunla sadece kısa bir konuşma gerçekleştirdim fakat anlattıklarına göre, ona bir şey yaptığını düşünmüyorum. Aslında her şeyden ziyade, o daha çok senin için endişelenmişti."

"Neden benim için endişelenmiş?" diye homurdandı Luka. Daha fazla aydınlanmayı kaldırabileceğinden emin değildi.

Izor derin bir nefes aldı. Devam etmeden önce çarpık, zoraki bir şekilde gülümsedi. "Nasıl olduğundan emin değilim ama oradan savaşarak çıktınız. Takip cihazın aniden tekrar çalışmaya başlayınca seni almaya geldik." Maxu'ya bir bakış attıktan sonra

Ninova

Luka'nın kucağına baktı. "Seni bulduğumda bayıltmak zorunda kaldım çünkü sen..."

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Zihninin arkasında bir yerde; avucunun altındaki ve dilindeki yumuşak, sıcak tenin hissettirdiklerini hatırlayabiliyordu.

Utanç içinde başını eğdi. İlaçlanmış olmasının bir önemi yoktu. Aklının başında olmamasının ya da kadının son derece anlayışlı olmasının bir önemi yoktu. Hapse gönderilecekti ve içten içe bunu hak ettiğini biliyordu.

Deneyimlediği panik, buradan kaçmak için hissettiği bir dürtü müydü? Cezasından kaçınmak için miydi?

"Cezama karar vermesi için şimdi Kraliçe'ye gitmeliyiz," dedi ayakta dikilirken.

Izor onun önüne geçerek kapıya doğru ilerlemesini engelledi. "Kraliçe çoktan bir ceza verilmeyeceğine karar verdi bile. Kadın da kabul etti."

Luka kafa karışıklığıyla bakışlarını Maxu'ya doğru çevirdi. "Nasıl ceza olmaz? Kendimi bir kadına zorladım! İlaçlanmış olup olmamamın bir önemi yok."

Kardeşlerinin içinde en ağır başlı kişi olan Maxu ona garip bir şekilde baksa da bir şey söylemedi.

Izor canlılıkla, "Zorlama değil, daha çok ağır bir ön sevişme olduğunu söyleyebilirim. Koşulların göz önüne alındığı ve kadın senin masumiyetini kabul ettiği için yasalar senin tarafında," diye açıkladı.

Luka'nın ağzı şaşkınlıkla aralandı. Onu bir kadına zarar vermekten koruyacak bir yasa yoktu.

Maxu sonunda konuştu. "Ruh eşliliği yasaları senin tarafında."

Mavi gözler tekrar aklına geldiğinde göğsü acıyla kasıldı. Anlamayarak kardeşine bakıp gözlerini kırptı. Neden ruh eşliliği yasaları onu koruyordu?

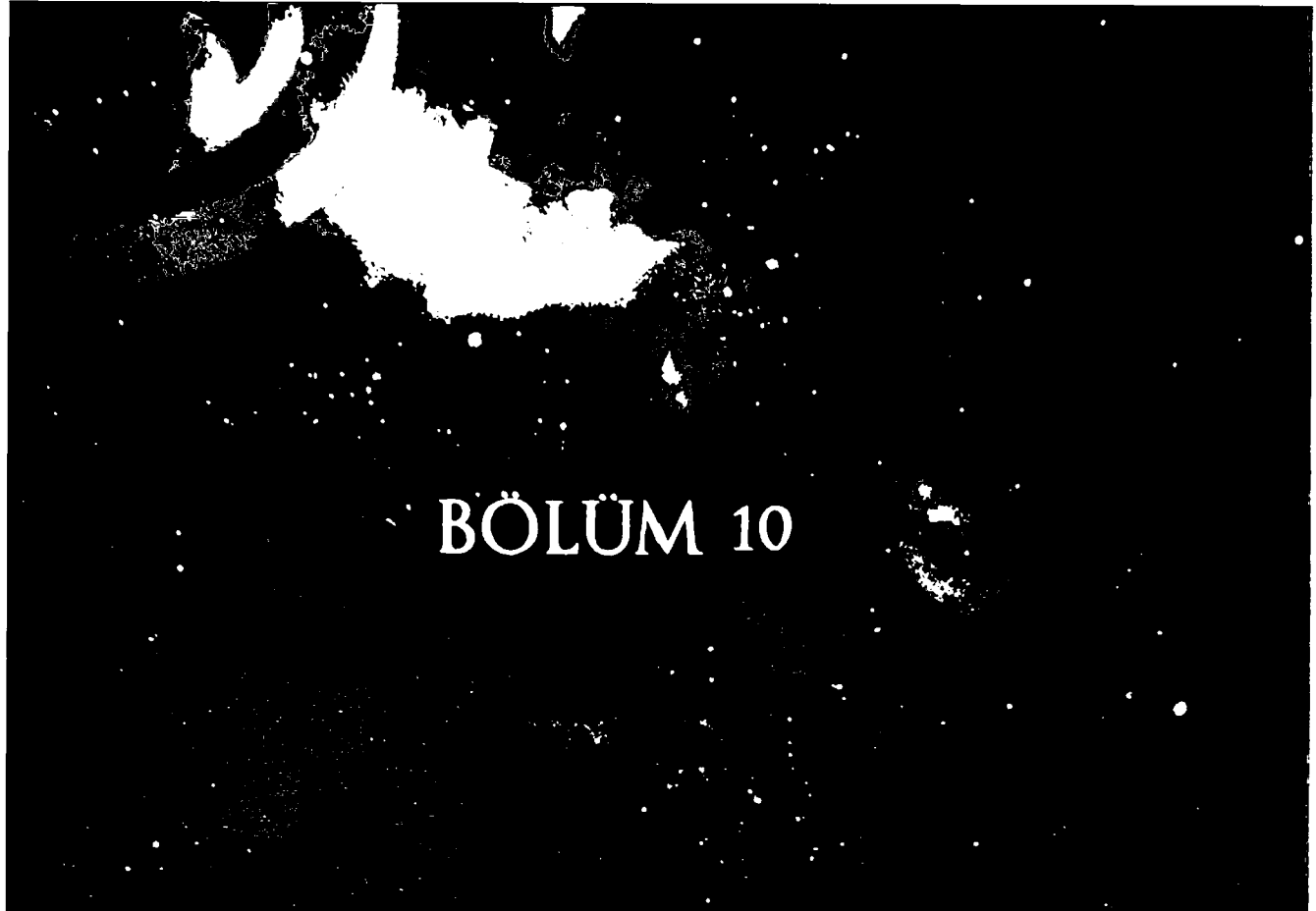
Ninova

Yumuşak elleri vücudunda hissettiğini hatırlayınca bir sersemlik dalgası tarafından sarıldı.

Zihni, *Alice* diye tıslamıştı.

Maxu sonunda tereddütsüz bakışlarını onun vücuduna yöneltti ve bileklerinde sabitledi.

Luka kardeşinin üzerine sabitlenmiş bakışını takip edince bir adım geriledi. Bileğini çevreleyen mavi ruh eşi izlerini görmüştü.

BÖLÜM 10

Alice ısıtması olan ahşap bir verandada uzanıyordu. Çenesini üst üste koyduğu ellerinin üzerine yaslamıştı. Milyonuncu kez Luka'yı düşünürken, süzülen bir çiçeğin etrafında daireler çizerek yüzen küçük parlak bilomu izliyordu.

Diğer kadınlarla birlikte kurtarılıp buraya getirilmelerinin üzerinden bir hafta geçmişti ve Luka'yı gerçekten çok özlemişti. Tesiste tek yol arkadaşı oydu. İriyarı sıcak vücudunun yanında oluşunu ve kelimelerini tekrar eden derin ses tonunu özlemişti. Luka'yla gerçekten ilk defa görüşecek olmanın beklentisi dayanılmazdı. Bir hız treninin zirveye yavaşça tırmanması gibi hissettiriyordu.

Ne düşüneceğini bilmiyordu. Daha önce hiç sohbet etmemiş olmalarına rağmen Luka'ya bağlanmıştı. Bu bağlanmanın sebebi yalnızca travmadan mı kaynaklanıyordu, yoksa bundan daha fazlasıyla mı karşı karşıyaydı? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Neden beni görmeye gelmedi? diye düşündü çaresizce. Aşağı doğru uzanıp suyun içinde süzülen mavi yaratığın yolu üzerinde parmak uçlarını gezdirdi.

Ne zaman onu görmek istediğini söylese, Luka'nın hâlâ iyileşmekte olduğunu söylüyorlardı.

Bir parçası, adamın ziyarete gelmeme sebebinin gerçekten de tedavisi olduğuna inanmak istiyordu. Ancak kötü, söylenmekten zevk alan yanı farklı bir şey fısıldıyordu.

Sonunda uyanıp ona yaptıklarımı öğrendi ve benden iğreniyor.

Tesisteyken adamın onun dayanağı haline gelmesi, aynı şeyin Luka için de geçerli olduğu anlamına gelmiyordu. Bir anda uyanıp bir ruh eşin olduğunu öğrenmek... sindirmesi güç bir durum olmalıydı. Bir şeyler hatırlıyor muydu? Eğer onu tekrar görürse, ruh eşi bir insan olduğu için hayal kırıklığına uğrar mıydı? Ondan iğrenir miydi?

Derin bir iç çekti. *Başka bir şey düşün!*

Sağ elini kaldırarak işaretparmağını ve başparmağını birbirine bastırdı. Sonra elinin arkasında beliren siyah uzaylı sembollerine bakarak hayal kırıklığıyla iç çekti.

Kraliçeyle olan görüşmesinden sonra, yeni kadınların hepsi kontrol edilip iyileştirilmek üzere revire götürülmüştü. Alice uzun silindir tüpün sihrini konuşturarak Daisy'nin duyusunu geri getirmesini beklemişti. Ayrıca bu sırada arkadaş canlısı doktorun elinde parlak kırmızı sembollerin belirip durduğunu fark etmişti.

Bunun ne olduğunu sorduğunda, doktor el saati adı verilen bir implant olduğunu açıklamıştı. Alice kelimenin tam anlamıyla dizlerinin üzerine çöküp bir tane de kendisine vermesi için yalvarınca doktor afallamıştı. Sonunda pes ederek ona bir saat vermişti fakat Alice hâlâ sembolleri yeterince ezberleyememişti. Saati okumak için zamanın nasıl işaretlendiğini anlayabilmiş değildi, kimse de ona bunu öğretmekle ilgilenmiyor gibiydi. Anlaşılan zamanı takip etmek Clecanialılar için çok da önemli bir şey değildi.

Ninova

Doktor Flen, okullar ve devlet işlerinin katı bir programa göre işlemesi gerektiğini açıklamıştı. Ancak Tremanta'daki çoğu şeyin zaman dikkate alınmaksızın işlediğini de söylemişti. İmplant saatler çok az kişi tarafından kullanılıyordu. Alice'in o azınlıkta olma ısrarı doktoru şaşırtmıştı.

Neyse ki, doktor ilk kurtarılan insanlarla olan etkileşimleri sayesinde bu tarz garip isteklere hazırlıklıydı. Diğer birkaç kadının ısrarı üzerine, buradaki ziyaretleri sırasında kullanabilecekleri doğum kontrol yöntemlerini bile istemeyerek önermişti.

Orada olduğu için herkesten daha heyecanlı görünen geveze kadın Meg, sonunda pes edene kadar doktorla tartışan kişi olduğunu itiraf etmişti. Ne olur ne olmaz diye korunduğundan emin olmak istediğine dair hiç durmadan gevezelik etmişti; çünkü en yakın zamanda bu yeni dünyayı keşfe çıkmayı düşünüyordu. Dünya'dayken asla yapamadığı bir şeydi bu.

Alice'i şaşırtan şey, soyu tükenmenin eşiğinde olan bir gezegende isteyenlere doğum kontrol teklif edilmesi değildi. Korunma yöntemlerinin çeşitliliğine hayret etmişti. Öncelikle hem erkeklere hem de kadınlara yönelik seçenekler vardı. Her kadının giydiği, koku önleyici ve regl külotu olarak kullanılabilen kalın bir iç çamaşırı olduğunu öğrenmişti. Bunun sonrasında adet döngüsünü atlamasını sağlayan bir kontrol yöntemini tercih etmişti.

Doktor yaklaşık beş ay boyunca durağanlık kapsülünde kaldığını onaylasa da içinde hâlâ bir kaygı vardı. Doktor Flen ona dokunulmadığını ancak muayene ettiği diğer kadınlara nazaran daha uykulu bir hali olduğunu söylemişti. *Peki neden?*

Bunu kesin olarak öğrenmesinin tek yolu doğrudan Helas'a sormaktı. Adam ne zaman aklına gelse midesindeki asit boğazına yükseliyor, onunla yüzleşmeye bir süre daha hazır olmadığını açıkça gösteriyordu.

Ninova

El saatini tekrar aktive etti, başka şeylere odaklanmaya çalışıyordu. "Pekâlâ. Bir T harfi ve iki tane noktalı, kıvrımlı çizgi... dört mü? Hayır, on dört müydü? Bu gerçekten bir sayı mı, yoksa günün saati mi?"

Yakınlardaki bir daldan gelen zayıf kırılma sesiyle başını kaldırdı. Gözlerini kısıp üst üste binmiş yeşilliğin içini görmeye çalıştı. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu, tüm vücudunu bir karıncalanma duygusu sarıp sarmalıyordu.

Biri beni mi izliyor?

Hiç kıpırdamadan yerinde durdu. Herhangi bir hareket görebilmek için ağaçları taradı fakat anormal bir şey yoktu.

Arkasından gelen sesle cıyaklayarak sırtüstü yuvarlandı. Ne yazık ki, solundaki boşluğu yanlış hesapladığı için fazla yuvarlanıp verandadan düşmüştü. Birkaç santim aşağıda yüzen kalın platforma çarpmadan önce tek yapabildiği şaşkınlıkla iç çekmekti.

Daisy ona bakıp sırıttı. "Dikkatli ol. Metli'nin sudaki o parlayan şeylerin insanları soktuğuna dair söylediklerini unutma."

Alice rahatlayarak nefesini verdi ve platformun üzerinde durabilmek için yavaşça kendini yukarı çekti. Neyse ki, koluna yerleştirdiği jetonla uyumuştu. "Çok sessiz olmaya alıştığını biliyorum. Ama işitmeni geri kazandığına göre, buraya gelirken biraz daha fazla ses çıkartabilirsin."

Sırıtarak minyon kadına sarıldı. Yanlışlıkla bir ağız dolusu kahverengi kıvırcık saçı nefesiyle birlikte içine çekmişti. Daisy hâlâ çok sesiz ve utangaçtı. Buna rağmen iyileştiğinden beri yüzündeki gülümseme hiç eksik olmuyordu.

"Daha sessiz olsaydım böyle komik şeyler yaptığını göremezdim." Daisy suyu işaret ederek sırıttı. "Vanessa'da takılırken bir koruma uğradı."

Ninova

Alice onu kaburgasından dürterek, "Izzo mu yoksa?" diye sordu alayla.

Hemen kızarsa da, "Hayır, başka bir adam," dedi Daisy. Sessiz bir şekilde, "O günden beri Izzo'yu görmedim," diye ekledi.

Kadınların hepsi korumanın ilgisini fark etmişti. Daisy de sohbet sırasında birkaç kez adamın ismini geçirince onunla uğraşmaya başlamışlardı. Kurtarılmalardan sonra yaşanan her şeyi, hiçbir şey duymadığı için ona anlatmışlardı. Daisy'nin tek sorusu ise inciler için dalış yapmakla ilgili olmuştu. *Yani eğer sokulmazlarsa, birbirleri için yaratılmışlar mı demek oluyor?*

Alice sıradan bir tavırla, Izzo'dan onun için bir inci getirmesini istemesini önerdikten sonra Daisy tarafından hemen susturulmuştu.

"Bu adam gelip seni almam gerektiğini söyledi. Katılman gereken bir görüşme yakın zamanda başlayacakmış sanırım."

Alice'in gözleri ön kapıya döndü. *Sonunda!*

Kraliçe bu görüşmenin bir parçası olmasını istediğinden beri bu anı dört gözle bekliyordu. Her gün Metli'ye görüşmenin ne zaman olacağını soruyordu. Her geçen gün kadının rahatsızlığı daha da artıyor, tüm katılımcılar hazır olana kadar görüşmenin ertelendiğini söylemekten başka bir şey yapmıyordu.

Metli detaylara girmemişti ama Alice onun *katılımcılar* derken kastettiği kişinin Luka olduğunu tahmin ediyordu.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Heyecan ve korkudan oluşan o boş duygu her yanını sarmıştı. *Sonunda onu tekrar göreceğim.*

Sıkıntıyla günlük ev kıyafetlerine baktı. Ardından yatağının yanındaki büyük gardıroba doğru hızla koştu. "Ne giyeceğime karar vermeme yardım et, olur mu?"

Takılma sırası Daisy'ye geçmişti. "Luka için hoş gözükmeye mi çalışıyoruz yoksa?"

Ninova

Alice başını dolaptan çıkarıp ona baktı. "Evet. Belki Izzo'ya kardeşinin ne tarz şeylerden hoşlandığını sorabilirsin," derken kaşlarını kaldırdı.

Daisy gözlerini devirip uzun ve geniş yapıdaki bordo koltuğa yığıldı.

Doktorun ofisinden ayrıldıktan sonra *iksir* denen şeyi almış olmanın verdiği yepyeni bir his vardı içinde. Rita, Daisy ve Vanessa'yla birlikte suyun üzerinde süzülen bir grup küçük eve götürülmüştü. Metli yolculuklarında onlara eşlik ediyordu. İlk birkaç gece boyunca hepsi tek bir evde kalmaya karar verince kadın oldukça şaşırmıştı. Onlara güvende olduklarını, yetkili olmayan kimsenin gölden geçemeyeceğini söylemişti. Ancak kadınlar yine de birlikte kalmayı seçmişti.

Vanessa'nın temizlik yapmak istememesi ya da Rita'nın sabah ve akşamları yaptığı, oturma odasının yarısını kaplayan Tai Chi* seansları dün Alice'in tahammül sınırını aşmıştı. Böylece göle en uzak yerde kalan eve gidip etrafı gezmişti.

Küçük yapının iç tasarımını diğerleriyle yaşadığı eve çok benzetmişti. Evlerin her biri ona su üstündeki lüks bungalovları anımsatıyordu. Dünya'da olduğu zamanlarda, böylesine son moda bir yerde kalabilecek kadar para kazanacağını hayal bile edemezdi.

Bir numaralı avantaj, harika evler.

Oturma odası, mutfak ve yatak odası aynı büyüklükteydi. Mobilyalar, kullanılmadıkları zaman zemindeki bir panelin içine gömülmek için programlanmışlardı. Eğer kapının yanındaki kontrol panelinde doğru sembollere basarsa geniş, yumuşak bir yatak istediği herhangi bir konumdan yükseliyordu. Sabah olduğunda yatak zemindeki panele geri gömüyor ve odayı onun yerine uzun koltuğuyla kahve masası dolduruyordu.

* Çin kökenli savaş sanatıdır. Nefes ve hareket egzersizleri içermektedir.

Ninova

Rita, Daisy ve Vanessa'yla sihirli mobilyaların nasıl işlediğine dair uzun uzun tartışmıştı. Alice evin altındaki suda bodrum benzeri bir boşluk olduğunu, tüm mobilyaların oraya yerleştirildiğini savunuyordu. Daisy ise mobilyaların dev bir depoya ışınlanıp geri çağrılana kadar orada durduğunu iddia ediyordu.

İçtikleri mott, yüksek alkollü yerel bir içecekti ve dört şişe sonra bunu öğrenmenin en mantıklı yolunun çöp çekmek olduğunda karar kılmışlardı. Kısa çöpü kim çekerse bir mobilyanın üstüne oturup onunla birlikte panele gömülecek ve nereye gideceğini görecekti. Bir sonraki sabah, sersem bir halde bunu birine sormanın daha mantıklı olacağı konusunda hemfikir oldular.

Mobilyaların sürekli değişmesi canını sıkıyordu. Bu yüzden dün evine geldikten sonra tüm mobilyaları aynı anda odada kalacak şekilde programlamıştı.

Ev biraz sıkışıktı ama Vanessa'nın evinin yanında neredeyse boş sayılırdı. Son bir haftadır üç kadınla aynı evde kalıyordu. Bundan önceki iki hafta boyunca da bir hücrede, çökük bir karyolada yatmıştı. Artık kendine ait bir evde, ona ait bir yatakta yatmak cennet gibi hissettirmişti.

Evdeki bir diğer oda ise bir temizlik ünitesi, bir tuvalet ve yere gömülü kocaman, cam bir küvet bulunduran banyoydu. Küvetin saydam yanlarından gölün derinlikleri görülebiliyordu.

Burada banyo yapmak son derece gerçeküstü olmalı.

Alice küveti ilk gördüğünde uzun uzun bakmıştı. Gölde yaşayan canlılara son derece garip görünümlü, çıplak bir balığın bulunduğu büyük bir akvaryum gibi görüneceğini düşünerek eğlenmişti.

Daisy ona fırlattığı uzun siyah elbiseye kaşlarını çatarak baktı. "Bacaklarını gösterecek bir şeyler giydiğinden emin ol."

Ninova

Alice'in vücudundaki en güzel yer bacaklarıydı. Bir araba almayı karşılayamadığı için her yere bisikletle gidiyordu. Böylece bir zamanlar sıska olan bacaklarını şekillendirerek sıkılaşmıştı.

Yumuşak, gök mavisi bir elbise gözüne çarptı. Tuluma benziyordu ama ipek gibi hissettiren ve pamuk gibi nefes alan bir kumaştan yapılmıştı. Bunun gibi sıcak yaz günleri için idealdi.

Bu elbisenin Kraliçe'yle yapacağı çok gizli görüşmeye uygun olduğundan emin değildi. Bir an sonra, umursadığı tek şeyin Luka'nın beğenip beğenmemesi olduğunu fark etti.

"Selam, hanımefendiler!" Vanessa kapıyı çalmadan girip koltuğa gömüldü. Bacaklarını Daisy'nin kucağına uzatmıştı. "Defile mi var?"

Daisy kaşlarını oynattı. "Alice, Luka'nın da olabileceği görüşme için ne giyeceğine karar vermeye çalışıyor." Ön kapıya bir bakış attı. "Rita nerede?"

Vanessa gözlerini devirdi. "Mobilyaları *tekrar* düzenliyor."

"Sizce bu elbise görüşme için fazla mı açık?" Az önceki elbiseyi giymişti.

"Dünya'dayken belki ama buradakiler böyle şeylere pek takılmıyormuş gibi görünüyor," dedi Daisy.

Söyledikleri doğruydu. Alice'in gördüğü uzaylı kadınlar tek bir tarzda ya da standartta giyinmiyordu. Metli gibi bazı kadınlar kahvaltıda lüks moda tarzında elbiseler giyiyorlardı. Diğerleri ise bol, şekilsiz kıyafetler tercih ediyordu. Birkaç tanesi de modern bikinilerden biraz daha fazla kumaşı olan giysiler içinde kasılarak yürüyordu.

Duvara gizlenmiş aynayı açtı. Daha birkaç gün önce kırık ve yıpranmış görünse de şimdi parlayan çikolata kahvesi saçlarını kabartarak yansımasına baktı. Mini elbise toplantıya çok uygun olmayabilirdi ancak onun bronzlanmış, mükemmel ve lekesiz tenini açığa çıkarıyordu. Bu gezegenin Dünya'ya göre

Ninova

ozon tabakasını daha iyi koruduğunu öğrendiğinden beri güneşin altında keyifle uzanıyordu. Teninin her geçen gün biraz daha bronzlaşmasına izin veriyordu.

Cilt kanseri ve güneşin zararları hakkında düşünmeyi bırakabilirim!

Daisy ve Vanessa'ya doğru baktı ve kendi etrafında dönerek, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Daisy'nin bütün yüzü keyifli bir ifadeyle ışıldıyordu. "Harika görünüyorsun ama yanına bir kazak ya da benzeri bir şey almanı öneririm."

Luka'ylayken daha fazla giyinmek değil, soyunmak istiyorum!
"Neden?"

"Hepimiz Luka'ya ikizlerini göstermek istediğini biliyoruz ama sonuçta toplantıdaki herkes onları görmek istemiyor," dedi Vanessa.

Alice bir anlığına durup gözlerini kırpıştırdı. "İkizler mi?"

Daisy göğüslerini işaret etti. Alice aşağı baktığında meme uçlarının ince kumaşın üstünden hafifçe belli olduğunu gördü.

Ellerini havaya kaldırdı. "Eh, sutyen vermezlerse ne yapabilirim ki?"

Gardırobuna doğru ilerledi, üstünü değiştirmeyi düşünüyordu ama daha iyi bir şey bulamadı. Kıyafet almalarına izin verilse de kendilerine ait olmayan parayı harcama konusunda suçlu hissederek yalnızca birkaç parçayla yetinmişlerdi.

Vanessa, "Lucy'nin elinde benim için bir ipucu olabilir," diye seslendi. Dolabın içine gömdüğü başını dışarı çıkarmasını sağlamıştı.

Metli ona Dünya'ya dönmesine izin verilmediğini açıkladığından beri Vanessa bunu yapmanın bir yolunu arıyordu.

"Bu harika! Söylediklerini bize de anlat." Dünya'ya dönmenin bir seçenek olmadığını öğrendiğinde içten içe rahatlamıştı.

Ninova

Yanına gelip kıyafetlerini altüst ederken, "Eğer gitmek istiyorsan acele etsen iyi olur. Koruma seni bekliyor," dedi Vanessa. Eline yumuşak bir kazak tutuşturdu. "Bunu giy."

"Ama-"

Vanessa onu kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Kokuşmuş, pis bir halde hücrende yaşadığın dönemde bile Luka sana takıntılıydı. Elbisenin üzerine kazak giymenin gerçekten bir problem olacağını sanmıyorum. Fazla düşünüyorsun." Alice tartışmaya devam edince kadın onu kapıya doğru ittirdi. "Ya da kazağı giyme. Eğer bu uzaylılar sutyen kullanmıyorsa, meme uçlarını görmeye zaten alışkınlardır."

Daisy yanlarına koşturup kapıda oyalandı. "Kızları tekrar sormayı unutma. Birkaç gün önce bulundular mı diye sormuştum ama yine haber yoktu."

Alice başıyla onayladı, kendini biraz suçlu hissediyordu. Tapınağa ulaşmalarından bir gün sonra, ormana kaçan iki kadından bahsetmenin iyi bir fikir olacağına karar vermişlerdi. Kadınları bulabilmek için bir arama grubu oluşturulmuştu ama iki insan da hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Şu noktada hâlâ bulunacaklarına inanan tek kişi Daisy'ydi.

Alice gözlerini yere dikip ciddi bir şekilde onayladı. "Sorarım."

Uzun boylu bir koruma yanında belirerek onu ürküttü. Bu sırada kazağı gelişigüzel bir şekilde başından geçirmeye çalışıyordu.

Adam sadece, "Hadi gidelim," dedikten sonra yürümeye başladı.

Alice arkadaşlarına el sallayıp adamın peşinden gitti, bir yandan da onu inceliyordu. Uzun boylu ve yakışıklıydı, ürkütücü bir şekilde tanıdık görünüyordu. Adamı daha önce birkaç tane korumayla birlikte İnci Tapınağı'nın etrafında devriye gezerken görmüştü. Sessiz bir tipti ancak onların önünde hep

Ninova

profesyonelce davranmıştı. *Açık açık ona bakarken yakaladığı bazı korumaların ve kadınların aksine.*

Hızını arttırdı, adama ayak uydurmaya çalışıyordu. "İsmin nedir?"

Göz ucuyla bakarak, "Auzed," dedi adam.

"Merhaba, Auzed. Ben de Alice, şey... kurtarıldığım yerde kaybolan iki insan hakkında bir gelişme var mı? Bulundular mı? Onlara dair bir iz var mı?"

Adamın dudakları ince bir çizgi haline geldi ve hızını biraz daha arttırdı. "Onlara dair bir izle karşılaşmadık ancak hâlâ arıyoruz."

Zavallı kızlar.

Auzed'in uzun adımları, koşmadan ona yetişmesini imkânsız kılıyordu. Kazağın yumuşak kumaşı güneşin altında soluk almasını zorlaştırmıştı, en başta daha uygun bir kıyafet seçmediği için kendine küfretti. "Auzed," dedi soluklarının arasından. "Biraz yavaşlayabilir misin? Dünya'da pek koşmadım ve burada da koşmayı planlamıyorum."

Adam ona bakmak için durdu ve terle parlayan alnına göz attı. Sonra aniden gözlerini onun arkasındaki ağaç sınırına dikti, omuzları kaskatı kesilmişti.

Alice izlendiklerine dair bir hisse kapılınca arkasına döndü ve ağaç sınırını gözleriyle taradı. Auzed sessizce önüne geçerken hâlâ ileriye bakıyordu, elini geniş göğsüne bağladığı ince silahın üzerine yerleştirmişti.

Alice omurgasından yukarı bir korku hissinin tırmandığını hissetti. Helas'ın yardımcılarından biri onu için geri mi dönmüştü?

Auzed'in omuzları bir an sonra gevşedi ama gözleri hâlâ dikkatle bakıyordu.

"Orada ne var?" diye fısıldadı Alice.

Ninova

Auzed geri çekildi, bakışları ona döndükten sonra tekrar ağaçlarda gezindi. "Muhtemelen bir hayvandır."

"Hayvan mı?" Bu gezegen ve vahşi doğası hakkında bunun mantıklı olup olmadığını anlayacak kadar bilgisi yoktu. Fakat korumanın kasılmış çenesi ve sinirli bakışları kendi söylediğine inanmadığını gösteriyordu.

Yapmacık bir güven veren ses tonuyla, "Merak etme," dedi Auzed. "Yetkisi olmayan kimse İnci Tapınağı'na giremez. Göle düşüp defalarca sokulurlar."

Alice dudaklarını birbirine bastırdı. "İnci Tapınağı'na *hiçbir şey* yetkisi olmadan giremez mi demek istedin?"

Auzed keskin bir şekilde başını sallayarak onu onayladı ancak gözlerini kaçırıyordu. "Devam etmemiz gerek. Kraliçe bekliyor."

Onu yönlendirmek için omzuna uzandı ama son anda gözleri tekrar ağaçlara takıldı. Omzuna doğru uzattığı eli yanına düştü. "Gidelim," diye tekrarladı.

Sonra adımlarını yavaşlatarak önden ilerlemeye başladı. Alice adamın peşinden yürüyor olsa da sürekli dönüp ağaçlara bakıyordu. Bir şey hâlâ onu izliyordu ve Auzed'in söylediğinden çok daha fazlasını bildiğine emindi.

İnsanların Kubbe demeye başladığı oval, ana binaya yaklaşmışlardı. İçindeki şüphenin yerini kaygı ve gerginlik almıştı. Luka'yı arayarak bakışlarını binanın etrafında gezdirdi, dalgın bir halde saçını ve kıyafetlerini düzeltmişti.

O nerede?

Auzed binanın kapısını tutarak içeri girmesi için işaret verdi. O içeri girince kapıyı serbest bıraktı ve binanın dışında kaldı. Alice sesinin güçlü ve otoriter çıkması için kendini zorlayarak, "Teşekkürler, Auzed," dedi koruma gitmeden önce. "Ama orada ne kadar temkinli olduğunu fark etmediğimi düşünme. Görüşme bittikten sonra ormanlığın içinde ne gördüğün hakkında konuşacağız."

Ninova

Auzed başını eğdi. Dudağının kenarı ilginç bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Bana Zed diyebilirsin."

Ses tonunun adam üzerinde istediği etkiyi bırakmamış olması moral bozucuydu. Fakat Auzed'in arkadaş canlısı bir şekilde takma adını söylemesi de cesaret vericiydi. Hangi duyguyla karşılık vereceğini bilemeyerek garip bir şekilde, "Pekâlâ, Zed," deyip hızla içeri girdi.

Toplantı odası buradaki ilk gecesinde getirildiği odayla neredeyse aynıydı. Burada yalnızca odaya hükmeden büyük, yuvarlak bir masa vardı. Alice'in daha önce hiç konuşmadığı sosyal görünümlü sarışın kadın Lucy, yakışıklı mavi-yeşil tenli bir adam ve bir... şeytan çoktan sandalyelere geçmişti.

Alice donakalmış halde ürkütücü deve bakıyordu. Daha önce gördüğü tüm adamlardan daha iriydi, şakaklarından keskin uçlu mor boynuzlar çıkıyor ve kıvrılarak başının arkasına kadar uzanıyordu. Teni derinlemesine bronzdu, neredeyse kırmızıya boyanmış gibiydi. İlk bakışta kıvırcık saçları siyahtı ancak yakından baktığında aralarında mor ışıltılar olduğunu görmüştü.

Adam ona bakmak için dönünce, bakışlarını yakalayan açık gri gözlerin ne kadar içten olduğunu fark ederek irkildi.

İçinden zihnine küfrederken bile bakışlarını boynuzlu adamdan ayıramıyordu. Adam koltuğunda kıpırdanınca kalp atışları yavaşladı. Aklını kaçırmış olmalıydı ama adamın içine kapanık biri gibi göründüğüne yemin edebilirdi.

Arkasından sinirli, soluksuz kalmış bir kadının sesini duydu. "Ben iyiyim! Rahatlar mısın?"

Kolayca yürüyebilmek için fazlasıyla hamile görünen kızıl saçlı, güzel bir kadın paytakça yürüyerek odaya girdi. Kalın siyah dövmeleri teninin görünen her noktasını kaplayan iriyarı, kızgın bir adam onu takip ediyordu. İçinden çıktıkları açık kapının arkasından bir kruvazörün içi görünüyordu. Gözden uzak

Ninova

olmak için muhtemelen kruvazörü gölün üzerinden doğruca buraya yönlendirmişlerdi.

Kadın yürürken adam dikkatini son derece ciddi bir şekilde üzerinde tutuyordu. Sık sık elini ya da kolunu tutmak için ona uzanıp yardım etmeye çalışıyordu ama kadın ellerini kışkışlayarak uzaklaştırıyor; yardım almadan yola devam ediyordu.

Kadının bakışları Alice'in üzerinde sabitlenince gözleri aydınlandı. "Ah, selam! Alice, değil mi?" Yapabildiği kadar hızlı bir şekilde -ki pek hızlı sayılmazdı- yönünü değiştirip ona doğru doğru ilerledi.

Arkasından yürüyen endişeli adam sandalyelere baktıktan sonra kadına döndü. "Jade, oturman gerek," dedi derin, gürleyen bir sesle.

Jade gözlerini devirip Alice'e doğru ilerlemeye devam etti. "Rahminde bir insan büyüttüğün zaman, ne *yapmam gerektiği* konusunda istediğin kadar fikir belirtebilirsin. O zamana kadar ne yapacağıma ben karar vereceğim."

Adam durup ona öfkeli bir bakış attı. Alçak bir sesle, "Jade, şimdi gidip oturacaksın. Yoksa seni kucaklayıp eve götürürüm," diye hırladı.

Jade durup derin bir nefes aldı. Arkasına dönüp gözlerini şu anda tepesinde dikilen adama çevirdi ve kirpiklerini kırpıştırdı. Eğer Jade karşısındaki kadınsa, Alice gerçekten dehşete düşmüştü. Dövmeli adam çok yakışıklıydı ama sert, tehlikeli bir havası vardı. Ayrıca şu anda cinayet işlemeye çok yakın görünüyordu.

Jade uzanıp adamı boynundan tuttu ve kulağına fısıldayabilmek için onu aşağıya çekti. Alice onun adamı rahatlatacak ne söylediğini bilmiyordu ama gerçekten altın bir madalyayı hak etmişti. Adamın suratında hafif bir gülümsemeyle yanağını kadının saçına yasladığını gördü. Gerginliği ve kızgınlığı yavaşça yok oluyordu.

Ninova

Jade adamın dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurup Alice'e doğru yürümeye devam etti. Adam da onu takip etmeye başladı, rahatsız görünse bile gülümsemesinin hayaleti dudaklarına yapışmıştı.

Alice hızla çiftin yanına yürüdü. Jade'in yanına ulaşmasını bekleseydi, tüm gün boyunca orada durması gerekebilirdi.

Jade onu sıkıca sarılmak için kendine çekti. "Demek Luka'nın ruh eşi sensin! Bu çok heyecan verici! Arkamdaki huysuz adam Theo. Luka'nın erkek kardeşlerinden biri." Jade başparmağını adama meraklı bir şekilde bakan Alice'e doğru kaldırdı.

"Izzo da mı senin kardeşin?" *Luka'nın kaç tane kardeşi var?*

Theo basitçe, "Evet," dedi.

Bir erkek kardeş Geveze Cathy, diğeri ise sessiz ve kasvetli.* Tekrar odayı inceledi. Luka hangisine daha çok benziyordu?

Theo ona bakmaya devam etse de Alice ne diyeceğini bilmiyordu. Adamın kolunu işaret etti. "Şey... Dövmelerini beğendim."

Jade yüksek sesli bir kahkaha patlatıp Theo'nun şaşkın yüzüne karşı gülümsedi. Theo'nun elini tutmasıyla adamın göğsünden bir mırıltı yükseldi. "Sana söylemiştim."

Alice çiftin ne hakkında konuştuğundan emin değildi. Buna rağmen atışmalarına bakıp özlemle iç çekti. Theo mırlarken Jade'e sanki güneşin kendisiymiş gibi bakmıştı.

Luka'nın da bir gün ona aynı şekilde bakmasını umuyordu. Eğer gerçekten Theo'nun erkek kardeşiyse, insanlar ve Clecanialılar arasındaki ilişkiyi nahoş bulmazdı.

Neşeli bir şekilde, "Seni herkesle tanıştırayım," dedi Jade. Masaya doğru paytakça yürürken arkasından onu takip eden mest olmuş Theo'yu çekiştirmeyi ihmal etmiyordu.

* *Geveze Cathy*, *Mattel* oyuncak şirketi tarafından üretilen, arkasındaki ipi çekince konuşan bir tür oyuncak bebektir.

Ninova

Alice'in önünden ilerledikleri sırada, iriyarı şeytan yerinden kalkıp içten bir şekilde çifte selam verdi.

Anlaşılan sadece görünüşü korkunç. Alice korku refleksiyle titreyen dizleriyle savaştı.

Jade ona doğru döndü. "Bu Rhaego. Gerçekten harika bir adam. Theo ve Luka'nın iyi bir arkadaşı."

Şeytan ona resmi bir şekilde başıyla selam verirken Alice gülümsedi. "Başka bir insan kadınla tanışmak bir şeref."

Pekâlâ, bir şeytan gibi görünebilir ama bir prensin terbiyesine sahip.

Rhaego gergin bir şekilde ona ve Jade'e baktı. "Görünüşüm seni şaşırttıysa üzgünüm."

Alice az önceki davranışı yüzünden kendini suçlu hissetti. "Hayır, benim hatam. Hâlâ uzaylı gibi görünen... uzaylı görmeye alışamadım," diyerek aptalca bir şekilde cümlesini tamamladı.

Theo ilerleyip Rhaego'nun yanındaki boş koltuğa geçti. Sonra iki adam sıradan bir şekilde sohbet etmeye başladı.

Jade tuhaf bir şekilde sandalyesine çöktü. "Başka bir insanın tepkisine hazırlanması için ona şeytanın bizim gezegenimizde ne demek olduğunu açıklamaya çalıştım. Ama sanırım onu gücendirdim," diye fısıldadı. Ardından tekrar Rhaego'ya bakıp gülümsedi. "Gelmiş geçmiş en duygusal tiptir, ruh eşini bulmak gibi bir hayali var. Sanırım onu ilk gördüğümüzde çoğumuzun oldukça korkmuş olması gerçeği umutlarını biraz sarstı."

Alice adama tekrar baktığında göğsünde onun adına bir anlayış filizlendiğini hissetti. Elbette adam ilk bakışta bir kâbustan fırlamış gibi görünüyordu fakat artık onu tanıdığı için, standartlarına göre yakışıklı olduğunu fark ediyordu. Luka'ya bu kadar takıntılı olmasaydı, karşısındaki adamı seksi bulacağından emindi. Vanessa'yla konuşması için adamı ikna etmeye karar verdi.

BÖLÜM 11

Alice verandasında güneşlenirken Luka ağaçların arasından onu izledi. Turuncu ışık kadının parlak kahverengi saçlarında dans ediyordu. Buradan oval yüzünün etrafındaki saçlarının yalnızca daha açık altın tonlarını seçebiliyordu.

Bol şortu ve kolsuz bluzu kadının üzerini yeterince örtüyordu. Luka buna rağmen o kıyafetlerin altındaki yumuşak kıvrımları düşünmekten kendini alamıyordu. Kadın ateşli bir rüyadan fırlamıştı sanki. Gerçi ona göre, gerçekten de rüyasından çıkıp gelmiş gibi bir hali vardı.

Gölde yüzen bilomun parlaklığı yüzüne yansıyor ve gözlerinin gerçek rengini ortaya çıkarıyordu. Luka kendini bu güzel yaratıklara küfrederken buldu. Bilom ne kadar etkileyici olursa olsun, hayalini kurduğu masmavi gözler yüz kat daha güzeldi.

Yatağında uyanıp kardeşleri ona yaşananları anlattıktan sonra bir enkaza dönmüştü. Helas'ın şiddeti zamanla üstesinden geleceği bir travmaydı ama gerçek ruh eşini Helas'ın yaptıkları yüzünden sonrasında kaybetmek için bulmuşsa... Bunun ardından nasıl iyileşeceğini bilmiyordu.

Kendini bildiğinden beri, hep bir ruh eşine ve bir aileye sahip olmanın hayaliyle yanıp tutuşuyordu. Annesi, zihni daha onu

düzgünce hatırlayamayacak kadar olgunlaşmamışken ölmüştü. Babası ise annesinin ölümünden sonra tüm ilgisini beş çocuğuna eşit bir şekilde dağıtmak için elinden geleni yapmıştı. Luka buna rağmen çocukluğunu düşündüğünde ihmal edilmiş hissetmekten kendini alamıyordu.

Her zaman tamamen ona ait olacak bir kadın istemişti. İlgisini ondan başkalarına bölmek zorunda kalmayacak birinin hayalini kurmuştu. Sevgi yağmuruna tutabileceği ve bu duygusuna karşılık vereceğini umduğu bir kadın. Hayatını paylaşacağı kalıcı bir ruh eşi.

Ancak türlerini kurtarmaya olan sadakatin, tek bir kişiye olan bağlılığa ağır bastığı bir dünyada; tek bir kocayla kalmaya istekli bir eş bulmak neredeyse imkânsızdı.

Clecanialıların bildiğine göre, ırklarına uyumlu yalnızca üç tane tür vardı. Galaksilerce uzaktaki aşırı kalabalık bir gezegende yaşayan, kadınların başarılı bir eşleşmeden sonra eşlerini öldürdüğü Dyasquelar... Barışçıl ve utangaç olan ancak gezegenleri on yıllar önce sert bir asteroit tarafından yıkıldıktan sonra soyları tükenen Rygler... Luka ve kardeşlerinin soyundan geldiği Traxianlar...

Traxianlar ve Dyasquelar devletin onları ikna etme çabalarına rağmen Clecania'ya göç etmekle ilgilenmiyordu. Kısaca açıklamak gerekirse, heteroseksüel Clecanialı erkekler için kadın seçeneği sınırlıydı.

Luka genç bir erkek olarak; ona ait olacak, yanında gardını düşürecek ve birbirlerini açıkça sevdikleri -tıpkı ebeveynleri gibi- bir ilişki kurmak isteyecek bir kadın bulmanın çok zor olduğunu biliyordu. Bu yalnızca türleri tükenmekten kurtulursa mümkün olabilirdi. Ya erkeklerin sayısı kadınlarla eşit hale gelecekti ya da uzun zamandır görülmeyen ruh eşlilik olayının aniden geri dönmesi gerekecekti.

Ninova

Gerçekçi biri olduğu için türünün kurtuluşuyla sonuçlanma olasılığı en yüksek olan seçeneğe, araştırma alanına yönelmeyi tercih etmişti. Üreme, kısırlık ve hayvan çiftleşmelerinin ardındaki bilimi uzmanlık alanı olarak seçmişti.

İş arkadaşlarının çoğu zamanlarını ve çabalarını doğurganlıktan ziyade ruh eşliliğini araştırmaya adamıştı çünkü çözümün bunlarda olacağını hissediyorlardı. Luka geleceği düşünen tek kişiydi. Aksini gösteren yeterli delil olmadığı için, türlerinin ruh eşliliğinin sonraki aşamasına evrilmiş olduğu sonucuna ulaşmıştı. Eşleşme, geçmişin değiştirilemez bir gerçeği olarak kalmalı ve günümüzün gelişen biliminden uzak tutulmalıydı.

Bunlara rağmen, işte tam oradaydı. Ruh eşi. *Alice.*

Tüm gerekçelerin ötesinde, evren bu kadını ona vermişti. Peki o ne yapmıştı? Izzo'nun anlattıklarına göre kadını yakalamış, götürmüş ve ona zarar vermişti. Bunun sadece düşüncesiyle bile boynu utançla yanıyordu.

Onu daha iyi görebilmek için çalıların arasından sürünerek ilerledi. Birkaç gün önce uyandığından beri içinde bitmek bilmeyen bir çekim hissediyordu. Buna daha fazla karşı koyamamıştı. Kardeşlerinin meşgul olduğu bir anda, İnci Tapınağı'na geçmeden kadına en çok yaklaşabileceği bu ormanlığı bulmak için ruh eşi izlerini kullanmıştı.

Onu ilk gördüğünde gözlerini zar zor kırpıştırmıştı, ortak evde diğer kadınlar birlikte kahkahalar atıyordu. Luka eğer gözlerini bir saniye bile üstünden ayırırsa kadının kaybolacağından korkuyordu. İlk yaşadığı ev kıyıdan çok uzaktaydı, Luka yalnızca verandayı ve mutfağın bir kısmını görebiliyordu. Ancak kadın dün sanki bilinmeyen bir güç tarafından ona çekiliyormuş gibi, her gün oturduğu yere yakın olan eve taşınmıştı. O evi seçmesi aralarındaki bağ yüzünden miydi, yoksa yalnızca şans mıydı?

Ninova

Alice'i böyle izlemekten utanç dolu bir keyif alıyordu. Ne zaman yakınında olduğu için bir tatmin duygusu hissetse, bunu suçluluk dalgaları takip ediyordu. Birbirine tezat oluşturan hisler onun için yeni bir şey değildi. Erkek kardeşlerinin anlattığı hikâyeler sayesinde onların da böyle hissetmiş olduğunu biliyordu.

Tam bir Traxialı olan annesi, Clecanialılardan yardım istediği ve bir Lignas erkeğiyle evlendiği için klanıyla ailesini utandırmıştı. Luka ve kardeşleri Traxialı özelliklerinin çoğu zaman daha baskın geldiğini hissediyorlardı. Lignaslı olan özellikleri genelde düşünme şekillerinde ve sosyal becerilerinde kendini gösteriyordu Traxialı olan diğer yanları ise içlerinde tutuşmayı bekleyen küçük ateşler gibi yanıyordu.

Kız kardeşi Asivva, Traxialı kanlarından hiç etkilenmemiş gibiydi. Ancak kendisi ve erkek kardeşleri tüm yaşantıları boyunca bu yanlarını kontrol altına alıp bastırmaya çalışmışlardı. Traxia genleri, ne zaman ortada basit bir tartışma olsa kan dökmeyi arzulamalarına ya da sevişmeleri gerektiği yerde sikişmek istemelerine neden oluyordu. Halklarının biyolojik bir özelliği olan vahşet ve sahiplenme duygusu, medeni şehirleri Tremanta'da başlarına yalnızca bela getirmişti.

Clecanialı yanı gitmek için bir dürtü hissediyordu. Kadını haberi olmadan izlemesinin yanlış olduğunu biliyordu. Traxialı yanı ise ruh eşini takip etmesinin kabul edilebilir olduğunu çünkü kadının *ona ait* olduğunu fısıldayarak güvence veriyordu. Luka kadının güvenliğini başka nasıl sağlayabilirdi ki?

Şu anda bile, bilomlarla işgal edilmiş suya dalıp can acısına aldırmadan kadına yüzme isteğiyle savaşıyordu.

Eğilip yeri kaplayan yumuşak yosunları yoldu. Kendine geldiğinden beri kadın hakkında elinden geldiğince çok şey

Ninova

öğrenmeye çalışıyordu ancak kardeşleri bu konuda hiç işine yaramamıştı. Kadınla konuşan tek kişi Izzo'ydu. Luka kardeşine tüm etkileşimlerini defalarca kez anlattırmıştı.

Kadını gözlemlemek, yaptığı tüm araştırmalardan daha fazla şey öğrenmesini sağlamıştı. Birlikte yaşadığı insanlara karşı ne kadar nazik ve ilgili olduğunu görmüştü. Bunlar o gece kurtardığı kadınlardı. İçini bir gurur kapladı. Ruh eşi cesur biriydi, o gece hepsini kurtarmıştı.

Gizlendiği karanlık yerden, kadının şefkat gibi bir erdeme sahip olduğunu fark etmişti. Birkaç kez koyu saçlı bir kadını, Clecanialıların çoğunun gizlemeye çalıştığı bir hassasiyetle teselli ettiğini görmüştü.

Alice aynı zamanda zekiydi. Luka gibi o da bilinmeyene karşı genellikle bilimsel bir merakla yaklaşıyordu. Luka'nın bildiği kadarıyla, evindeki teknolojinin nasıl kullanılacağını kadına gösteren biri olmamıştı.

Yeni insanları kendi dünyalarına yerleştirme yöntemlerinin beceriksizce olması canını sıkıyordu. Buna rağmen kadının ona tamamen yabancı olduğunu düşündüğü şeyleri bu kadar kolay anlayabilmesine hayret ediyordu.

Alice'in gıda sentezleyicisini keşfedişini izlemek tam bir şölendi. Birkaç tuşuna basarak denemeden önce küçük aleti gözleri ve elleriyle incelemişti. Makineyi nasıl kullanacağını öğrenene kadar muhtemelen en az elli kez deneyip başarısız olmuştu. Buna rağmen asla vazgeçmemiş, ilk yemeğini başarılı bir şekilde hazırladığında yüzü bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Luka'nın nefesi boğazında düğümlenmişti. Kadının ona böyle gülümsemesi için cinayet bile işleyebilirdi.

Her gün, birlikte geçirdikleri zamanı hatırlamak için zihnini zorluyordu. Hatırladığı kısımların çok büyük bir bölümü mantıklı geliyordu. Kadını en net gördüğü yer rüyalarıydı.

Ninova

Ancak bunları gerçek anı yerine koymuyordu çünkü gördükleri gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Geçen gece gördüğü rüya uykusundan inleyerek uyanmasına neden olmuştu, ardından birkaç hızlı dokunuşla kendini rahatlatmıştı. Rüyasında kadının elleri onun kollarında ve göğsünde geziniyordu. Bedenini ona bastırıp kollarını etrafına sarıyor, kulağına anlaşılmayan şeyler fısıldamadan önce tenine masaj yapıyordu.

Bu rüyanın bir fantezi olduğundan emindi. O durumdaki hiçbir kadın delirmiş, uyarılmış bir erkeğe o kadar şefkat dolu yaklaşmazdı.

Kadın el saatini çalıştırıp rakamlara gözlerini kısarak bakarken onu izlemeye devam etti. Saate ihtiyacı olmayan birinin koluna bir tane implant taktırması garipti. Saate bakarken suratında oluşan ciddiyet, zamanın kadının için önemli olduğunu gösteriyordu.

Alice'in omuzları hayal kırıklığıyla yükseldi. Asık suratından ve çatık kaşlarından saati anlayamadığı belli oluyordu. Luka'nın en yakın zamanda iyileşmesi gerekiyordu. Kadını mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Ona bilgi verecek ve zamanı Dünya sembolleriyle gösteren, kadının gördüğü en güzel saati yaptıracaktı. Bunu yapmaya ihtiyacı vardı.

Luka büyük bir yosun yığınını çekti, bunu yaparken bir dal koparmıştı. Ses suda yankılanınca yerinde donup kaldı, kadının duyup duymadığını anlamak için onu izledi. Tıpkı beklediği gibi, Alice sesin geldiği yöne dönüp saklandığı yere yakın olan ağaçları gözleriyle taradı. Luka'yı burada bulsa nasıl tepki verirdi?

Evin karanlığında beliren figür içindeki koruyucu dürtüleri ateşledi ve göle doğru koşmak istemesine neden oldu. Ağaçlık sınırından yalnızca birkaç adım uzaktaydı, figür ışığın altına geldiğinde kendini açığa çıkarmak üzereydi. Hemen durup

Ninova

gölgelere geri çekildi, Izzo'nun bahsetmeyi bırakamadığı Daisy isimli minyon kadını tanımıştı.

İki kadın da karanlık eve doğru çekilirken Luka hızla koşmaya başladı. Birkaç dakika içinde son derece önemli bir görüşmeye katılacaktı. Bu toplanmanın önemli olmasının birden fazla sebebi vardı ancak onun için en ağır basanı, ilk defa Alice'le konuşma fırsatı yakalayacak olmasıydı. Onunla baş başa bir görüşme mi talep etmeliydi, yoksa beklemeli miydi? Bu düşünce zihninde dönüp duruyordu. Sonunda kadının etrafında başkalarının da olmasının daha iyi olacağına karar verdi. Böylece eğer kadın onunla konuşmak istemezse kendini bir yerde köşeye sıkıştırılmış gibi hissetmezdi.

Korkunç şartlar altındaki görüşmeleri dışında hiçbir etkileşimde bulunmamışlardı. Alice onun hakkında ne düşünüyordu? Ondan nefret mi etmişti? Luka'nın etrafında olmak ister miydi?

Güvensizlik onun için yeni bir duyguydu. *Ne zaman* yeni bir şey yapacak olsa, buna iyice hazırlandığından emin olurdu. Gereken tüm araştırmaları başarılı bir şekilde yapardı. Ancak şu anda çok fazla bilinmeyen değişken söz konusuydu.

Kadının neler hissedeceği ya da onun yanındayken nasıl davranacağına dair varsayımlarda bulunmaya cesaret edemiyordu. Elde ettiği bilgilerle bile bunu yapamıyordu, sonuçta o hâlâ bir insandı. Karakterini ve tepkilerini şekillendirecek farklı bir dünyadan gelen koca bir yaşam deneyimi vardı. Luka bunların neler olabileceğini tahmin dahi edemiyordu.

Alice'e ait bir ruh eşi bağı olmaması bile başlı başına bir problemdi. Eğer bağlı olsaydı, neden sürekli onun etrafında olmak istediğini anlayabilirdi. Luka kadının korunduğundan ve güvende olduğundan emin olmak için bunu yapıyordu.

Ninova

Onları ayıran mesafe, aralarında yüzlerce mil varmış gibi hissettiriyordu. Eğer çok yakında olursa, kadını yakalama isteğini bastırabileceğinden emin değildi.

Başını iki yana salladı ve eşleşme içgüdüsünü kontrol altına almanın en önemli şey olduğuna karar verdi. Eğer ruh eşleri hakkında yeterli bir araştırma yapabilirse, Alice'i düzgünce etkileyene kadar içgüdüsünü nasıl bastırabileceğini öğrenebilirdi. Şu anda en tutarlı düşünceleri bile kadının kıyafetlerini parçalayıp altın gibi olan tenine gömülme hayalleriyle bölünüyordu. Alice'i medeni bir şekilde baştan çıkarması imkânsızdı.

Aşağı baktığında, adımlarıyla yosunun içinden bir yol oluşturduğunu gördü. Sonra evin yakınlarındaki bir hareket dikkatini çekti. Kardeşi Auzed kadının evine doğru ilerliyordu. Zed'in büyük ihtimalle kadına görüşmeye kadar eşlik etmek için geldiğini biliyordu. Ama içgüdüleri kardeşini göle fırlatmasını ve Alice'e eşlik eden kişi olmasını söylüyordu. Yumruklarını sıkıp gevşeterek öfke içinde bekledi.

Alice'in evinden çıkıp kardeşinin peşinden gitmesini izledi. Ağaçlığın sınırından koşuyordu, yüzen evlerin etrafından dolaşırken onları gözden kaybetmemek için hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Gözlerini onlardan ayıramadığı için yere düşmüş dallara takılıp duruyordu, kaygan yosunlar ve çakıl taşları ayağının altına yerleşmişti sanki. En son ne zaman takılıp düştüğünü bile hatırlamıyordu. Normalde sakar biri değildi ama kadının kıyafeti ve ona başka bir erkeğin eşlik etmesi, bulunduğu duruma odaklanmasını imkânsız kılmıştı.

Alice'in seçtiği kıyafet bacaklarını tamamen sergiliyordu. *Şekilli, bronz bacaklarını.* Luka ellerini eteğin kumaşı altında kaybolana kadar bacaklarında gezdirdiğini hayal edebiliyordu. Rüzgâr hafif kumaşı biraz daha havalandırarak yukarı kaldırınca aptala döndü.

Ninova

Yosunla kaplandığı için zor fark edilen büyük bir taşa takılıp tekrar düştü. Bileği korkunç bir çatırtı sesi çıkararak hiç de normal olmayan bir şekilde bükülmüştü. Dizinin üzerine düşerken küfretti. Başını kaldırıp tekrar baktığında Alice'in ve Zed'in ağaçlık sınırını izlediğini gördü.

Bileğinin acısı bacağına kadar yükselmişti ama yine de hareketsiz kalmaya devam etti.

Bunu kontrol altına almam lazım!

Kadına karşı olan çekimi azaltmanın bir yolunu bulmalıydı. Aksi bir durumda, onunla ilk konuştuğu zaman kendini rezil edecekti.

Kadının alıştığı delirmiş, zincirlenmiş, azgın adam görüntüsünü değiştirmek için ilk konuştuklarında etkileyici davranması gerekiyordu. Nazik olmalıydı. Ayağı sakatken ve ereksiyon halindeyken kadının ayağını yerden nasıl kesebilirdi ki?

Dört erkek kardeşinin içerisinde her zaman en aklı başında olanıydı. Theo ve Zed öfkeden kendini kaybedip kanlı yumruk dövüşlerine girdiği zaman, aklını ve mantığını kullanarak tartışan kişi hep oydu. Tabii ki böyle olması, erkek kardeşlerinin ona nazikçe cevap verdiği anlamına gelmiyordu. Çok küçük yaşta kendin savunmayı öğrenmek zorunda kalmıştı. Bunun için minnettardı. Eğer nasıl dövüşüleceğini bilmeseydi, ruh eşini koruması çok zor olurdu.

Sağlam bileğinin üzerine basarak ayağa kalktı. Bu mesafeden ve insanlar üzerine yaptığı araştırmadan, Alice'in onu asla göremeyeceğini biliyordu. Ama mükemmel görüşü ve aldığı kapsamlı koruma eğitimi sayesinde kardeşi onu görebilirdi.

Zed'in onu fark ettiği anı gördü. Kaşları yerinden oynamamıştı ama tetikte olmaktan çok kızmış gibi görünüyordu. Elini tekrar indirmeden önce döndü, neredeyse Alice'e dokunacaktı.

Luka rahatlayarak iç geçirdi. En azından kardeşi, ruh eşi bağının üzerindeki etkisinin farkındaydı.

Ninova

Kıyı şeridi boyunca topallayarak ilerlerken aciliyet ve utanç kıvılcımı onu çekiştiriyordu. Görüşmeye bu şekilde gidemezdi. Kadının önünde zayıf görünürdü. Alice onu bu halde görmemeliydi.

Alice binadan içeri girene kadar bekledi. Ardından çoktan onun olduğu tarafa bakan kardeşine görünmek için ortaya çıktı.

Zed arkasından koşmaya başladı, her adımıyla birlikte şeffaf platformlar suda yükselip ayağıyla buluşuyordu. Luka platformları yüzeye çağıracak yetkisi olmasını diliyordu. Böylece istediği zaman gidip Alice'i evinde görebilirdi.

Zed'den gölü geçmesine erişim sağlayan küçük jetonu kapmak için can atarken bile, *Hayır, dur artık! Onu daha fazla takip etmek yok!* diye kendini azarladı.

"Sen ne halt ediyorsun, Luka? Sürekli kaybolup gittiğin yer burası mı?" diye bağırdı Zed. Omzunun üzerinden baktıktan sonra sesini alçalttı. "Burada yakalanırsan neler olacağının farkında mısın? Ben baş korumayım, Tanrıça aşkına! Benim..."

Kardeşinin azarlamasını umursamadan, "Üzerinde iyileştirici var mı? Bileğimi incittim," dedi Luka.

Zed sessizleşti, çenesindeki bir kas seğiriyordu. Sıktığı dişlerinin arasından, "Hayır," diye cevap verdi.

"En yakın nerede bulabilirim?" Kardeşinin etrafına baktı, içeriyi göremeyeceğini bilmesine rağmen gözleri toplantı evine doğru kaymıştı.

"Katlanmak zorundasın. Zaten geç kaldın."

Luka'nın gözleri, erkek kardeşinin alaycı sırıtışıyla buluşunca parladı. *Nerede iyileştirici olduğunu biliyor ama bana söylemiyor. Davranışım için beni cezalandırıyor.*

Zed dönüp kıyı boyunca yürümeye başladı. Onu da topallayan adımlarıyla birlikte peşinden sürüklüyordu. "Oraya bu şekilde gidemem."

Ninova

Kardeşi omuz silkti. "Başka bir seçeneğin yok. Kraliçe hazır olur olmaz binayı suya gömecekler. Bu da oraya varıp yerleşmen için çok az bir zamanın olduğunu gösteriyor."

Sıktığı dişlerinin arasından, "Eğer gölden karşıya geçmem için eşlik edersen zamanım olur," diye karşılık verdi.

Zed ona doğru yürüdü, öfkesi tüm yüzünü ele geçirmişti. "Tıpkı diğer katılımcılar gibi, Metli tarafından toplantıya götürülmen gerekiyor."

Luka kardeşine vurmak için uzandı ama eşlenme hızına rağmen ayak bileği onu yavaşlatıyordu. Zed sudaki bir platformun üstüne çıkana kadar geri çekildi. Luka oraya ulaşamazdı. Kardeşi elini kaldırıp ona saatini gösterdi.

Bu tarz bir şeye geç kalmak seçenek dahilinde bile değildi. Kraliçe her şeyi zamanında yapardı, eğer çok gecikirse onsuz suya batarlardı. Tehdit dolu olmayan bir ortamda Alice'le konuşma şansını kaybederdi. Küfredip gölün etrafındaki uzun yolda topallayarak ana girişe doğru ilerledi.

Dakikalar sonra onu bekleyen Metli'nin yanına ulaştığında terle kaplıydı. Attığı her adımla birlikte bileğinde keskin bir acı hissediyordu. Zaten kötü bir haldeyken, yeni ruh eşinin üzerinde yaratmak istediği ilk izlenimi düşününce ruh hali iyice bozulmuştu.

Metli kaldırmış olduğu kaşıyla onu baştan aşağı süzdü. "Ne oldu sana böyle?" diye sordu. "Ayrıca boyan nerede? Kraliçe kardeşinle ruh eşi izlerinizi toplum içinde gizlemeniz konusunda oldukça açıktı."

Buna zamanım yok.

"Lütfen bana görüşmeye kadar eşlik eder misin, Metli?" Kelimeleri kibardı ama söyleme şekli iğneleyiciydi.

Ninova

Metli dudaklarını birbirine bastırıp büyük bir topu onun eline sıkıştırdı. Ardından tek kelime etmeden suyun üzerinde aceleyle ilerledi.

Luka kendini tekrar acıya hazırlamak için birkaç hızlı nefes alıp inledi. Kadının peşinden yalpalayarak yürümeye başladı. Daha sonra ondan özür dilemesi gerektiğinin farkındaydı.

Elindeki kırmızı topa bakarken, onu bir şekilde yanında götürüp götüremeyeceğini merak etti. Bu obje, çalınma ihtimali pek olmadığı için ziyaretçi kartı olarak geçiyordu. Ziyaretçilerin suyun karşısına geçmesine olanak tanıyordu. Parlak kırmızı renkli ve büyüktü, fark edilmeden çalınması zordu.

Gölün diğer kısmına ulaştığında, Metli kollarını uzatmış halde onu bekliyordu. Dudakları ince bir çizgi haline gelmişti. Gökyüzüne bakarken ayağını sabırsızlıkla yere vuruyordu.

Bu dünyanın kadınları, onlarla böyle ters konuşulmasına alışık değildi. Özellikle de Kraliçe'nin saygıdeğer çalışanı Metli buna hiç alışık değildi.

"Üzgünüm, Metli. Görüşmeden sonra revire gitmek için bunu yanımda tutmamın bir sakıncası var mı?" Pantolonunu sıyırıp ayağını kaldırarak şişmiş bileğini gösterdi. Kızarmış morlukları çoktan şişmiş tenine yayılmaya başlamıştı.

Metli yüzünü buruşturduğunda burnu da kırıştı. "Pekâlâ ama bunun tek sebebi Flen'in eşleşmenden çoktan haberdar olması. Ellerini cebinde tut ve kimseyle konuşma." Ona şöyle bir bakıp şüpheyle, "Eğer onu uzun süre elinde tutarsan, etkisiz hale getirtirim," diye ekledi. Ardından başka bir şey söylemeden loş odaya ilerledi.

Toplanma odasının kapısı yalnızca birkaç adım uzağındaydı ama sanki bir mil varmış gibi hissettiriyordu. İçeri girdiğinde oturabilecekti, o zamana dek iyi bir izlenim bırakmalıydı. Metli az önce ona kadınların zayıflığa kibarca yaklaşmadığını göstermişti.

Ninova

Uzun adımlarla içeri girmeli, olabildiği kadar güçlü görünmeliydi. Aynı zamanda mesafesini de korumalı, Alice'in sahiplenmekten gurur duyacağı çekici bir adam gibi görünmeliydi. Fakat hissettiği acı dışında başka bir şeye odaklanmak oldukça zor geliyordu. Bir sohbeti devam ettirmek imkânsız olurdu.

Onunla konuşamayacak olması talihsizlikti ama Alice'i görmeden önce doktora gitmesinin daha iyi bir fikir olduğuna karar vermişti. Bazı kadınlar sabrı ve uzaklığı çekici bulabiliyordu, bu durum yararına olabilirdi. Kendini denemek için bir adım attığında, az kalsın acı yüzünden boğuluyordu. Belki de bu iyi bir fikir değildi.

Doktoru ziyaret etmenin görüşmeden daha önemli olduğunu fark ettiği sırada gelişmiş duyularıyla kadının kokusunu aldı. Suratına bir tokat gibi inmişti.

Onu görmek zorundayım, dedi içinden çaresizce.

Başını dik tutarak kapıya doğru sendeleyerek birkaç adım attı. Bir ilgisizlik maskesinin yüz hatlarını ele geçirmesine izin vermişti. Derin bir nefes alarak kapıyı açıp içeri girerken ağırlığını her iki ayağına da eşit bir şekilde dağıtmıştı. Şiddetli bir acı bileklerinden geçerek hareketlerine yansıyordu. Midesi bulantıyla çalkalanıyordu ama yüzünü ifadesiz tutup gözleriyle etrafı taradı. Boş bir sandalyeye, özellikle de Alice'e yakın olan bir boşluğa oturmak için sabırsızlanıyordu.

Gözleri kadını bulduğunda, ayağındaki can alıcı acıyı neredeyse unutmuştu. Alice sandalyesinde oturmuş gülümserken çok sevimliydi. Luka'nın onu gördüğü tüm rüyalar gerçekti. Bilinçsiz zihni gözlerinin ve kıvrımlı vücudunun güzelliğini abartarak ona oyunlar oynamamıştı. Kadın son derece gerçek ve mükemmeldi. Yüzüne gerçek, korunmasız bir gülümseme yayılmıştı ve yanındaki erkeğin, Rhaego'nun söylediği bir şeye gülüyordu.

Bir dakika. Rhaego mu? Kadının görüntüsünün zihninde yarattığı puslu büyü dağıldı. Rhaego'yla konuşup ona gülüyordu.

Ninova

Karanlık bir amaçla onlara doğru bir adım attı. Ancak sonra biri sıcak metal bir sopayla bileğine vurmuş gibi durdu. Acısı gittikçe kötüleşiyordu. Teninin üzerini kaplayan soğuk terler bir an önce kötü bacağından kurtulması gerektiğini, yoksa ruh eşinin önünde bayılarak komik bir duruma düşeceğini söylüyordu.

Bu bir hata. Buradan çıkmam lazım. Beni henüz görmedi.

Ancak hiçbir uyarı olmadan oda suya gömülmeye başlamıştı. Luka kontrol paneline bakınca Metli'yi gördü. Kadın onun ölümcül bakışlarından habersizdi, yere kadar uzanan lacivert yeleğindeki bir noktayı çekiştiriyordu.

Luka boş bir sandalye bulmak için odayı tekrar taradı. Artık yapabileceği tek şey beklemekti. Ona en yakın boş sandalye masanın karşısındaydı.

Yavaşça sandalyeye ilerledi. Umursamaz ve normal görünmeye çalışıyordu ama çıldırmış gibi görünüyor olması daha muhtemeldi. Bir ter damlası şakaklarından aşağı indiğinde eliyle hızlıca sildi. Yumuşak sandalyeye sakar bir hareketle *lap* diye oturunca yakınlarındaki katılımcıların dikkatini çekti.

Geldiğimin bile farkında değil!

Çenesini sıkarken cesurca sakatlığını görmezden gelme girişiminin boşa olduğunu fark etti. Sandalyesine emekleyerek gitmiş olsa bile kadın sohbete dalmış olurdu. Hem de Rhaego ve... Verakko'yla!

Swadaeth soyundan gelen, yeşil tenli Verakko dudaklarında ufak bir sırıtışla konuşuyordu. Karşılık olarak kadın da ona ışıl ışıl gülümsüyordu, muhtemelen adamın söylediği budalaca bir şeye gülüyordu. Luka kollarını göğsünde birleştirip adama bakışlarıyla hançerler fırlatmaya çalıştı.

Batıdaki kurak çölden gelen Swadaethli Clecanialılar, çok kasvetli bir kültüre sahipti. Diğer Clecanialılardan ayrı bir şekilde evrimleşmişlerdi. Yaşadıkları çöl vahalarının gizliliğini ve basitliğini tercih ederlerdi.

Ninova

Kendilerini inzivaya çektikleri için, Swadaeth vatandaşların çoğu antisosyal ve kişisel etkileşimlere ilgisizdi. Alice'i çekici bulup etkilemeye çalışmadığı sürece, Verakko'nun kadınla konuşmasının bir açıklaması yoktu. Luka adamla daha önce birkaç kez konuşmuştu ve suratında bir gülümsemenin en ufak izini bile görmemişti.

Eğer onu etkilemeye çalışıyorsa, Tanrıça yardımcısı olsun. Ruh eşi izlerine bakınca biraz da olsa rahatlamıştı. Verakko kadının başka birinin ruh eşi olduğunu biliyordu. O bile buna saygı gösterirdi.

Kollarını önündeki masaya yasladı, onlara doğru bakarken kaşlarını çatmıştı. Sakinleşmesi gerekiyordu. Alice sonunda geldiğini fark ettiğinde onu böyle kızgın görürse kendini geri çekebilirdi.

Gözlerinin yavaşça kapanmasına izin verdi, kendini sakinleştirmek için burnundan nefes alıyordu. Kadının kokusu yine vücuduna taş dolu bir çuvalla vurulmuş gibi hissetmesine sebep olmuştu. Tatlı feminen tadı ona sesleniyor, başını kadının boynunun kıvrımına sürtmek istemesini sağlıyordu.

Kıskançlık neredeyse iliklerine işlemişti. Yakınlarındaki iki erkeğin de bu kutsal kokuyu alabildiğini biliyordu. Bakışları son derece yanlış bir anda oturdukları yere geri dönmüştü. Kadın gözünün ucuyla onu fark etmiş, sonra tekrar bakıp kontrol etmişti. Bir dakika önce suratında olan geniş gülümsemesi, Luka'nın agresif tavrını görmesiyle suratından silinmişti.

Aferin sana, Luka.

Kalbi boğazına tırmanırken, ayak bileğine berbat bir acı dalgası daha yayıldı.

Ninova

BÖLÜM 12

İşte oradaydı. *Sonunda.*

Alice bir an için sessizliğe gömüldü. Adam son gördüğünde kirli ve vahşi görünüyordu. Şimdiyse morlukları iyileşmiş, solgun ve çizik içindeki teni sağlıklı bir bronz görünüme kavuşmuştu. Parmaklarını arasından geçirmek istediği, artık temiz olan, dalgalı koyu kahverengi saçları kulaklarının etrafından kıvrılıyordu. Bakışlarını vücuduna indirdiğinde önünde kavuşturmuş olduğu kollarının şişkin kaslarına hayran kaldı. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama kurtarıldığından bu yana adamın kasları daha da büyümüştü.

Önünde duran bu görüntü mükemmeldi, tabii çok küçük bir şey dışında. Luka oldukça öfkeli görünüyordu. O güzel açık mavi gözleri onun üzerindeydi, vücudundaki her kas yüksek bir tetik halindeymiş gibi görünüyordu. Ondan yayılan gerginlik o kadar elle tutulur bir boyuttaydı ki, yanındaki sandalyelerde oturanlar hafifçe geriye yaslanmıştı.

Hem adamı hem de muhteşem yüzünü açıkça gördüğünde hızla atmaya başlayan kalbinin sevinci sönmüştü. Alice titrek bir nefes verdi, en kötü korkuları doğrulanmıştı. Adam ona kızgındı. Muhtemelen öfkesi hücrede yaptığı şeyler yüzündendi.

Alice'in her şeye rağmen bir ilişkileri olabileceğini düşünmesi aptalcaydı. Ruh eşi izlerinin, onun yüzünden çıkmış olması adamı deli ediyor olmalıydı.

Luka'nın yoğun bakışları altında küçüldüğünü hissetti ve bakışlarını ondan kaçırdı. Ardından soluna dönüp bir kez daha Verakko'yla sohbet etmeye çalıştı. Luka'nın suçlayıcı bakışlarından kaçmak için her şeyi yapmaya hazırdı. "Göldeki platformlar hakkında ne diyordun?"

Herhangi bir durumda, onunla konuşan kaslı bir adama kapılıp giderdi. Verakko'nun alnının çevresindeki teni yeşilin yatıştırıcı bir tonundaydı, çene ve boynuna doğru daha canlı bir renge bürünüyordu. Saçları iki taraftan da kısa kesilmiş, tepede uzun bırakılmıştı. Bu şekilde *piercing*'li sivri kulakları belirgin bir şekilde öne çıkıyordu. Kömür karası gür saçlarının arasında su yeşili, açık mavi ve gri şeritler uzanıyordu. Kalın kaşları da bu şeritlerle uyum içindeydi.

Verakko muhteşemdi ama bir yılan kadar ölümcül görünüyordu. Konuşmaya ilk başladıklarında kuru alaycılığı ve karamsar mizacı yılansı havasını daha da güçlendirmişti.

Alice platformları derin ipeksi sesiyle, neredeyse melodik bir tonda anlatan adamın etrafına yaydığı sessiz zekâyı fark etmişti. Verakko'nun atalarının avlarını tuzağa düşürmek için eşsiz ses tonlarını kullandığını öğrense hiç şaşırmazdı. Ona parlak yeşil gözlerle bakan adam dikkatini üstüne çekecek kadar ilgi çekiciydi. Ancak yine de bakışlarının ve düşüncelerinin, masanın karşısında suratını ekşiten adama kaymasına engel olamıyordu.

"Ve... Beni dinlemiyorsun, değil mi?"

Ah, siktir. Adam İnci Tapınağı tarafından kullanılan teknolojiyle ilgili anlattıklarına hiç dikkatini vermediğini fark etmiş olmalıydı.

Bakışlarını Verakko'nun üzerinde tutmak için kendini zorladı. "Üzgünüm. Bu oldukça kabaydı."

Verakko ona ve masanın karşısındaki adama baktıktan sonra sivri dişlerini öne çıkararak çarpık bir şekilde gülümsedi. "Demek ruh eşin o? Luka'yla birkaç kez görüşmüştüm ancak hiçbirinde bu kadar... sinirli görünmüyordu."

Harika, demek ki sorun benim. "Evet, sanırım ruh eşi olduğum için bana kızgın."

Verakko homurdandı. "O halde tam bir aptal."

Alice ona buruk bir şekilde gülümsedi. Şimdi ne olacaktı? Daha önce eşleşmeyi bozan kişiler görülmüş müydü? Öğrendiği kadarıyla eşleşme ömürlüktü fakat bu durum, adamın onu beğenmesi gerektiği anlamına da gelmiyordu.

"Benden nefret etmekte haklı. Ruh eşi izlerinin belirmesi için onu ben zorladım. Helas'ın söylediklerini yapmak istememiştim ama başka seçeneğim yoktu, şimdi de sonsuza dek onun ruh eşiyim. Benden nefret ediyor ve..." Lafı uzattıkça sesi sertleşmişti.

Herhangi bir ikna çabası olmadan, "Hey! Ah, üzülecek bir şey yok," dedi Verakko. Bakışları odada geziniyordu, belli ki duygularından bahsetmesi onu rahatsız etmişti. Öne doğru eğilirken alçak bir sesle, "Bak... orada sana neler olduğunu ve Helas'ın sana ne söylediğini bilmiyorum ama ruh eşi izleri zorlamayla belirmez. Koşullar fark etmez. Sadece iki seçenek vardır, ortaya çıkarlar ya da çıkmazlar. Farklı kişiler için farklı zamanlarda kendilerini gösterebilirler ama onları ortaya çıkarmak için kimsenin yapabileceği bir şey yoktur," diye açıkladı.

Alice tekrar Luka'ya baktı, gözleri dökemediği yaşlar yüzünden yanıyordu. Teselli edilmek öyle ya da böyle onu her zaman ağlatırdı. Luka hâlâ öfkeli görünüyordu ama şimdi sert bakışlarını Verakko'ya doğru yöneltmişti. Bir an sonra ayağa kalktı ama hızla geri oturdu, yüzündeki ifade giderek soluyordu.

Ninova

Kadifemsi sesiyle, "Bana bak, Alice," diye emretti Verakko. Alice kelimelerinin zihninde döndüğünü hissedebiliyordu.

Zihnini boşaltmak için başını sallarken adamın gözlerinin uzaklara daldığını fark etti. Sesini gerçekten insanları büyülemek için kullanabilir miydi? Kaldırdığı kaşlarıyla adamın yüzüne baktı.

Verakko boğazını temizledi ve bakışlarını ona çevirmeden önce hızlıca, "Üzgünüm," diye mırıldandı. Başka bir açıklama yapmadan konuşmasına devam etti. "Sen onun ruh eşisin. O senin değil. Eğer seni bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu göremeyecek kadar körse bu senin problemin değil. Onun sana ihtiyacı var. Senin ona ihtiyacın yok." Luka'ya doğru bir bakış attı ve öne doğru eğilip, "Eğer bir pişot gibi davranırsa bana söyle. Evinin programını *hack*'leyip hayatını cehenneme çeviririm," diye fısıldadı.

"Teşekkürler." Alice kazağının koluyla gözlerini silerken kıkırdadı. "Pişot nedir?"

"Demek bunun bir karşılığı yok, ha? Birisi aptalca davrandığında söylenir, sevimsiz kişiler için kullanılır. Anlamını nasıl açıklayabilirim..." Gözlerini kıstı, tavana doğru baktı ve sivri uçlu diliyle keskin dişlerine dokundu. "Pesquelerin yaşadığı dağdan ortaya çıkmış bir kelimeydi sanırım. 'Rüzgâra tüküren' anlamına geliyor."

Bir kahkaha attı. Verakko'nun yüzüne ufak bir gülümseme yerleşmişti.

Haklı olduğunu inkâr edemem. Luka ona kızgın olmak istiyorsa, buna gerçekten hakkı vardı. Alice onu gerçekten tanımadığını kendine hatırlatmak zorundaydı. Evet, birçok haftayı birlikte geçirmişlerdi ancak vakit geçirdiği kişi adamın bilinçli hali değildi.

Ninova

Hiçbir şeyinin ve hiç kimsesinin olmadığı o yerde en azından ona sahipti. Alice'i yapabileceği en iyi şekilde koruyan güçlü bir erkek vardı. Artık onun da gerçek bir adam olduğu gerçeğini unuttuğunu ve Luka'nın o haline bağlandığını fark etti. *Koruyucu haline.* Ek olarak, adamın bir uzaylı olduğunu sürekli unutuyordu. Bilmediği ve bilmek istemeyebileceği yanını görmezden geliyordu.

Verakko adamın ona ihtiyacı olduğu konusunda haklıydı. Luka'ya bu kadar bağlanmışken adamla arasındaki bağı kesmek canını yakardı ama buna rağmen hayatına devam edebilirdi. Luka'ya tutulmuş ve ondan etkilenmişti ama ona âşık değildi. Eh, âşık olsa bile... İnsanlar sürekli kalp kırıklığı yaşıyordu. Luka eğer gerçekten Alice onunla olmak istiyorsa bunun için uğraşmalıydı.

Bir kez daha onun fırtınalı mavi gözlerine baktı. Adama bir şans verecekti, yeni keşfettiği gücüne de tutunması gerekiyordu. Eğer adam şansını mahvederse bitecekti. İkinci bir şans olmayacaktı. Alice onun içinde olmayan iyi yanı aramayacaktı. Luka'yı düzeltmeye çalışmak yoktu. Uzaylı veya değil, adam ya onun kalbini kazanacak ya da ruh eşi yanında olmadan eşleşmiş bir hayat yaşayacaktı.

Bir şey çok açıktı, oturup bunu konuşmaları gerekiyordu. Yavaşça ayağa kalktı, kendini bu konuşmanın ters tepmesine hazırlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Ona yaklaşırken adam gözlerini üzerine dikti. Alice ne zaman tesisteki hücresine gitse, adamın vücudu bir anlığına bile olsa onu görebilmek için tüm gün beklemiş gibi gevşerdi. Şimdiyse gerginlik damarlarında geziyordu, sandalyesinin kolunu her an kırabilirmiş gibi sıkıca kavramıştı.

"Merhaba, Luka," dedi usulca.

Luka başını hafifçe kaldırdı. "Alice."

Ninova

Birlikte geçirdiği haftalar boyunca adama duyduğu çekim iliklerine kadar işlemişti. Luka yalnızca tek bir kelime söylemesine rağmen onun tanıdık, derin ve gür sesi omurgasından aşağıya bir elektrik dalgası göndermişti.

Uzun bir süre boyunca birbirlerine baktılar. İlk defa konuşmuşlardı... *Gerçekten.* Alice etrafa baktığında herkesin onlara odaklandığını fark etti.

Yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. "Görüşmeden sonra dışarıda konuşabilir miyiz?"

Hızlıca, "Hayır," dedi Luka. Parmak boğumları sandalyeyi tutmaktan bembeyaz olmuştu.

Alice dudağını ısırdı, bu açık reddediş karşısında ne söyleyeceğinden emin değildi. Luka dudaklarını açtı ama sonra geri kapattı. Yüzü mü solmuştu, yoksa Alice'e mi öyle geliyordu?

"Gerçekten konuşmamız gerek. Orada olanlar için özür dilemek istiyorum," diyerek ısrarda bulundu. Adamın hastalıklı tepkisinin sebebinin kendisi olup olmadığını merak ediyordu. "Beni ya da orada olanları hatırlamadığını biliyorum ama..."

"Şu an seninle konuşmak istemiyorum, Alice." Luka sıktığı dişlerinin arasından konuşmuş sonra da gözlerine bakmadan arkasına yaslanmıştı.

Alice yanağının içini ısırıp adamın yan profiline bakmaya devam etti. Üzerine bir utanç ve mahcubiyet çökmüştü. Ona bakan gözleri hissedebiliyordu, herkes aralarındaki rahatsız edici etkileşimi izliyordu.

Ayaklarını sürüyerek sandalyesine gidip *lap* diye oturdu. Yüzünün büründüğü canlı kırmızı rengi hayal edebiliyordu. Odadaki bakışların çoğunun kızgınlıkla Luka'da sabitlendiğini fark edince göğsünde hafif bir rahatlama hissetti.

Verakko kaşlarını derince çatmıştı, şu ana kadar onda gördüğü en duygu gösteren ifade buydu. Konuştuğu herkese karşı

Ninova

kibar ve tatlı olmaktan başka bir şey yapmayan Rhaego bile Luka'nın olduğu yöne küçümseyici bakışlar atıyordu.

Bu onun suçu değil. Bana kızmaya hakkı var. Onun yerinde olsaydım ben de kendimi görmek istemezdim.

Luka bakışlarını önünde birleştirdiği parmaklarına sabitledi. Ona yöneltilen azarlayıcı sessizliği görmezden geliyordu.

Yine de daha düzgün davranabilirdi. Yaptığı şey çok kabaydı. Göğsü öfkeyle karışık utanç ve anlayışla doldu. Bir yanı, uzaylı kültürünü adamın davranışlarının kaba olduğunu varsayabilecek kadar iyi bilmediğini düşünüyordu. Ama odadakilerin tepkisi ve diğer erkeklerin ona göstermiş olduğu nazik, saygılı yaklaşım farklı bir şey anlatıyordu.

Kraliçe uzun boylu zarif bir kadınla birlikte sağdaki kapıdan içeri girdi. Yeni kadının gözleri onunla buluştu, Jade ve Theo'nun yanına oturmadan önce kibar bir şekilde başıyla selam verdi.

Kraliçe ise masadaki boş sandalyenin yanında durdu. Metli'ye dönüp, "Herkes burada mı?" diye sordu.

Metli başıyla onayladı.

Alice görüşmeye odaklanması gerektiğini düşündü. Kraliçe'yi onu davet ettiğine pişman etmemesi gerekiyordu. Buna rağmen ne kadar odaklanmaya çalışsa da düşünceleri ve gözleri sürekli adama kayıyordu.

Luka'nın sürekli ona bakıyor olması gerçeğiyle cesaretlenmeli miydi, yoksa temkinli mi yaklaşmalıydı? Buna karar veremiyordu. Ne zaman bakışları adama kaysa, Luka'nın da hızlıca gözlerini kaçırmadan önce ona baktığını görüyordu. Az önceki gıcık tavrı biraz olsun rahatlamasını sağlamış olmalıydı. Artık ona boğazlamak ister gibi bakmıyordu.

Harika! Acısını benden çıkardıktan sonra rahatlayan başka biri daha. Tam da ihtiyacım olan şey.

Ninova

Birkaç dakikalığına zihnini adamı unutması için zorladı, toplantı odasına baktı ve her bir katılımcıyı tek tek inceledi. Ortasında oyuk bir merkezi olan yuvarlak bir masada oturuyorlardı. Verakko ve Rhaego iki yanında yer alıyordu. Rhaego'nun yanında Theo ve Jade, onların yanında da Kraliçe'yle konuşan zarif kadın oturuyordu. Onun diğer yanında ve Alice'in tam karşısında, derin düşüncelere dalmış olan Luka duruyordu.

Luka'nın yanındaki kısa platin saçlı, soluk bir tene sahip olan bir kadın vardı. Suratını ekşitmiş ve dudaklarını büzmüş haldeydi. Bir insandan farklı görünmüyordu. Alice kadının boynunda ve çıplak omuzlarında zar zor görünen beyaz izler sayesinde onun bir Clecanialı olduğunu anlayabilmişti. Sarışın kadının yanında burada olduğu için heyecanlı olan tek kişi, yani Lucy oturuyordu. Lucy'nin diğer tarafında Kraliçe vardı, ardından Metli ve en sonunda Verakko geliyordu. Toplam on bir kişilerdi.

Alice dikkatini tekrar Kraliçe'ye vererek bekledi.

Kraliçe, "Bu görüşmeye katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Sağduyunuz için her birinize minnettarım," derken gözlerini odada gezdirdi. "Bugün üç şeyi konuşmak için buradayız. Birincisi, Asiler'in doğrudan oluşturduğu tehdit. İkincisi, insanların bizimle uyumlu bir tür olduğunun ve yalnızca Clecanialı çocuk doğurmakla kalmayıp, aynı zamanda uzun süredir uykuda olan eşleşme içgüdümüzü ortaya çıkarabilmelerinin öğrenilmesi. Son olarak üçüncüsü, kurtarılan kadınlarla ilerlemenin en iyi yolunu kararlaştırmak ve öğrendiğimiz yeni bilgilerle nasıl ilerleyebileceğimiz."

Kraliçe bir süre sessiz kaldı, söylediklerinin sindirilmesini bekliyordu. "Kaçırılmadan önce araştırmasında Asiler hakkında öğrendiği her şeyi ve sonrasında hatırlayabildiklerini anlatması için Luka ile başlamak istiyorum. Herhangi bir bilgi parçası bile yerlerini öğrenmemiz için yeterli olacaktır."

Ninova

Luka başıyla onayladı, sıkıca birbirine geçirdiği ellerine bir kez daha bakmadan önce gözleri Alice'e doğru kaydı. "Pekâlâ. Öncelikle, resmi bir isimleri yok. Birbirlerini tanıyabilmek için bir tür motto tarzı kodları var. Esir alınmamdan önce... Helas bana kodlarını öğretmişti. Kollarını kavuşturup, *'Paklık. Reform. İnanç.* Clecania,'* diyorlar. Helas'ın birçok tesisle de iletişim halinde olduğunu öğrendim. Onlara birim adını veriyor."

Lucy kıs kıs gülmeye başladı fakat birkaç saniye sonra hızla ağzını kapattı. Herkes ona baktığı için elini havaya kaldırdı. "Üzgünüm. Üzgünüm. Bu sadece..." Yine küçük bir kıkırtı çıkardı. "Kendilerine *PRIC* mi diyorlar?"

Jade ve Alice gülmeye başladı ama uzaylılar sessiz kalmıştı. Kafaları karışmış gibi görünüyorlardı.

"Dünya'da '*prick*' argo bir hakarettir. 'Küçük penis' anlamına gelir," diye açıkladı Jade. Bastırdığı kahkahası yüzünden omuzları sallanıyordu.

Rhaego derin kahkahasını hemen bir öksürükle bastırdı, Kraliçe'nin bile dudağı eğlenceyle seğirmişti. Luka'nın ağzı bir ip kadar gergindi, çenesini sıkmaya devam ediyordu.

Kraliçe, "Ne kadar da uygun," diyerek konuşmaya başladı. "Metli, terminolojinin değişimi için bir not ekler misin? Devam edelim, seçtikleri ismi kullanmak daha doğru olacaktır. Artık PRIC üyeleri ya da Asiler olarak anılacaklar." Luka'ya bir kez daha kısaca başını salladı. "Lütfen, devam et."

"Ne yaptığımı anlamadan önce çok fazla bir şey öğrenemedim. Bana diğer birimlere kapattıkları varlıkların canlı yayınlarının olduğu beş ya da altı tane ekran gösterildi. Çoğu insan kadınlardı ama birkaç tane de Clecanialı kadın ve erkek vardı." Luka devam etmeden önce boğazını temizledi. "Aradıkları şeyin

* Kısaltmanın değişmemesi için "birlik, bütünlük, dürüstlük" anlamına gelen "*integrity*" kelimesi bu şekilde uyarlanmıştır.

Ninova

insanlarda olduğunu hissettikleri için, insan olmayan türlerin üreme hücrelerini boşaltacaklarını ima etmişti." Sesi giderek kısılırken oturduğu yerde kıpırdandı. "Diğerlerine ne yaptığını bilmiyorum."

Tam anlamıyla küçük penisliler.

Luka'yı inceledi. Adam duygularını çoğunlukla gizliyordu ama Alice gözlerinde suçluluğa benzer bir ifade gördüğünü sanmıştı. Az önce ona çok sert davranmasına rağmen kalbinin adam için sızladığını hissediyordu. Luka diğer esirleri kurtaramayacağını biliyor olmalıydı.

Verakko hemen yanından söze girdi. "Diğer tesislerin videolarını görüntüleyebilmeleri birimlerin bağlantılı olduğunu gösterir. Jade kurtarıldıktan sonra sistemlerine girmeye çalıştım, Alice kaçtıktan sonra bir daha denedim ama iki seferde de bağlantı kopmuştu. Sistemlerinde bir arıza güvenlik emniyeti olmalı."

Luka'nın derin sesi odanın içinde çınlayarak Alice'in tüylerinin diken diken olmasını sağladı. "Gördüğüm kadarıyla, teknolojileri oldukça eski. Ne kadar zamandır çalıştıklarını bilmiyorum ama teknolojilerinin çoğunluğu son elli yıldır aynı düzeyde ilerlediklerini gösteriyor. Hatta en başta beni manyetik yerine metal zincirlerle bağlamayı planlıyorlardı, ta ki..." Çenesi tekrar kasılırken bakışlarını ellerinde tutmaya devam etti. "Ben onları kırana dek."

"Beni kaçırdıklarında, örgütlerinin en az yüz yıldır faaliyet halde olduğunu söylemişlerdi," diye doğruladı Jade.

Kraliçe, "Herhangi bir sinyal izi arayışına devam etmeni istiyorum. Gözden bir şey kaçırmış olma ihtimalimize karşı," dedi Verakko'ya.

Adam, "Bir şekilde sistemlerine giriş sağlasam bile, üzerinde çalışmaya devam edeceğim," diye karşılık verdi. "Bir saniyede

Ninova

birçok kez frekans atlıyor olmaları muhtemel. Zaman, bol miktarda para ve sınırsız kaynak olmadan sinyalin izini fiziksel bir merkeze kadar takip etmem imkânsız. Her istasyon bağlantısını coğrafi konumuyla etiketleyecek kadar aptal olmadıkları sürece, yalnızca sisteme erişebileceğiz. Ancak tutsakları kurtarmak için bir ekip yollamamız mümkün olmayacak."

Alice'in tekrar Luka'nın bakışlarını üzerinde yakaladığı bir sessizlik oluştu. Cevap gözlerinin önünde duruyordu, neden kimse hâlâ dillendirmemişti? "Helas muhtemelen diğer birimlerin yerlerini biliyordur." Adamın ismiyle birlikte midesi ekşimişti.

Luka belli belirsiz irkildi.

Kraliçe derin bir nefes verdi. "Bu sabah, konum bilgileriyle ilgili pek de açık sözlü davrandığı söylenemez."

Jade'in elini tutarken sertçe, "Onu konuşturabilirim," dedi Theo.

Theo'nun bu girişi Kraliçe'yi etkilediyse bile kadın bunu belli etmedi. "Helas'ın ne kadar kişiyle bağlantıda olduğunu bilmiyoruz. Asiler'in bu kadar uzun süre deşifre olmadan faaliyet göstermesi, onlar için çalışan güçlü kişilerle bağlantıda olduklarını söylüyor. Helas şu anda konumu gizli bir yerde gözaltında tutuluyor ancak Asiler'in nereden çıkacağı belli olmaz. Tek bildiğimiz şey, onlara çok yaklaştığımızı düşünürlerse birimleri yok etmeye ve sıfırdan başlamaya karar verebilecek olmaları. Birimleri bulup herhangi bir kayıp vermeden tutsakları serbest bırakabilmek için en iyi şansımız sessiz kalmak. Asiler, insanlar, ruh eşleri ve birimlerle ilgili konuştuğumuz hiçbir şey bu odadan dışarı çıkmamalı." Jade'e doğru döndü. "Hamileliğinden haberi olan birileri var mı?"

Jade cevap veremeden onun sağ tarafında oturan kadın atladı. "Galaksiler Arası İttifak'tan Wasde ve Galaksi Denetim

Ninova

Federasyonu'ndan Reana. Bebeğin cinsiyetini öğrendiğimizde oradalardı. İkisi de çok güvendiğim dostlarımdır. Biz ne yapacağımıza karar verene kadar kimseye bir şey söylemeyeceklerine dair yemin ettiler. Doğru bir zamanda amirlerine sunabilecekleri bir plan düşünüyorlar."

Kadın dikkatini Alice ve Lucy'ye çevirdi. "Bu arada ben Asivva. Galaksiler Arası İttifak'ın bir üyesiyim. Jade'in yalnızca hamile değil, aynı zamanda eşleşmiş olduğu ortaya çıktığında oluşacak karmaşaya hazırlandığımızdan emin olmak istedim."

Alice gülümseyerek karşılık verdi, kadın onlara bir şeyleri açıklamaya çalıştığı için minnettardı.

Parmaklarını önünde birbirine geçirirken, "Bu da bizi bir sonraki konumuza getiriyor," dedi Kraliçe. "Jade bulunduğu zaman, onun kurallarımıza uyması ve seremoniye katılması gerektiğine karar veren kişi bendim. Ancak şimdi işler değişti. Jade'in kurtuluşundan beri, şu anda tapınakta yaşayan on iki tane insan daha bulundu. Clecanialı çocuk doğurabiliyorlar, ayrıca ruh eşi izlerinin belirmesini de sağlayabiliyorlar. Henüz hiç erkek insan kurtarılmadı ama onların da kadınlar üzerinde aynı etkiyi yaratması muhtemel."

Kraliçe devam etmeden önce bir anlığına Luka'nın bileklerine baktı. "Ruh eşi izleri yalnızca Clecanialıları etkiliyor gibi görünüyor, çağdışı ruh eşliliği yasalarımızı takip etmemiz bu durumda etik olmaz. İnsanlar eşlilik bağını hissetmiyor. Ben de onları ruh eşleriyle kalmaları için zorlayamam. Asiler'in durumunu kontrol altına aldıktan sonra, insanlar ruh eşi izlerini ortaya çıkarıp çıkarmadıkları fark etmeksizin; kimlerle olmak istediklerine, nerede yaşamak istediklerine ve seremonilere katılmak isterlerse de bunun ne sıklıkta olacağına karar verecekler."

Luka'nın bakışları önce Alice'e, sonra da Kraliçe'ye doğru kaydı. "Hayır!"

Ninova

Kraliçe kaşlarını kaldırdı. "Alice'i kendi isteği olmadan seninle kalması için zorlamamı mı tercih edersin?"

Luka ona tekrar baktı. Alice adamın öylesine sorulduğu belli olan bir soruya nasıl cevap vereceğini düşündüğünü hissetti. Bedeninde bir ürperti daha gezindi. *Benimle birlikte olmak istememesi, ruh eşi bağından etkilenmediği anlamına gelmiyor.*

Adam cevap vermeden önce sıkıntılı yüz hatlarının yerini soğukkanlılığın almasına izin verdi. Kraliçe'nin sorusuna bu konuyla ilgilenen bir araştırmacının yapacağı gibi, duygularından arınmış ama merak ve mantık çerçevesinde cevap verdi. "Bu sorunun cevabı ortada fakat vicdanım rahat bir şekilde kelimeleri dile getiremem. Karşılığı olmayan ruh eşliliğinin halkımız üzerindeki etkisini bilmiyoruz. Eşleşmiş bir Clecanialı çiftin sokaklarda yürümesinden bu yana çok zaman geçti. O günlerde duyguların karşılıklı olup olmadığı sorgulanmadı. Eşleşmiş bir Clecanialının ruh eşiyle birlikte olmasına izin verilmezse neler yaşanacağına dair bir bulgumuz yok. Tek bildiğimiz, bunun çok ciddi bir hastalığa ya da ölüme neden olacağı." Luka bir kez daha bakışlarını ellerine sabitledi ve acıyla yüzünü buruşturdu. "Şahsen şimdiden bazı yan etkiler görmeye başladım."

Ne yan etkisi? Alice bu konuda ne hissetmesi gerektiğini düşündü. Luka ondan nefret etmesine rağmen ruh eşi bağının yan etkilerini hafifletmek için hâlâ yakınında olmaya ihtiyaç duyuyorsa ne olacaktı? İlk görüşmelerinin acısı ve utancına rağmen, hâlâ adamın yakınında olmak istediğini fark etti.

Duyguları araya girmeden Luka'yla yakınlaşması mümkün müydü?

Pek olası değil.

"Yan etkileri yatıştırmak için bir yol olup olmadığını öğrenmek ve yasalarımızın değişmesine karar vermeden önce eşleşmiş

Ninova

Clecanialıların bilmesi gerekenleri anlamak için arşivlerde araştırma yapmak istiyorum."

Kraliçe başıyla onayladı. "Demek istediğini anlıyorum, Luka. İhtiyacın olan erişim sağlanacak."

Soğukkanlılıkla, "Ayrıca buraya da erişime ihtiyacım olacak," dedi Luka. "Alice'i zaman zaman ziyaret etmem gerekecek."

Adam bakışlarını ölümcül bir sakinlikte tutuyordu. Alice'in kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Luka'nın yanında güvende olacağını biliyordu, adam delirmiş halinde bile ona zarar vermemişti. Fakat şu anki karanlık, okunamayan ifadesine bakınca tapmağa erişimi olmasının iyi bir fikir olup olmadığını merak etmişti. Bu adamı tanımıyor, düşünce şeklini bilmiyordu. Ona ufacık bir ilgi kırıntısı gösterse bile adamın kucağına atlamaya hazır olurdu. Ancak şu anda korkusu heyecanına baskın geliyordu.

Kraliçe konuşmaya başlayınca Luka dalgın halinden uyandı. "Mantığını anlıyorum ama burayı ne zaman ve ne kadar sıklıkta ziyaret edebileceğine dair kararı yalnızca eşin verebilir. Alice onu ziyaret etmene izin verirse, buradayken sana eşlik edilecek. Tapınağa kontrolsüz erişimini sağlayamam."

Alice rahat bir nefes verdi. Luka hiçbir şey söylemedi ama parmak boğumları masayı tutmaktan beyazlamıştı.

Luka sessiz kalınca kadın konuşmaya devam etti. "İnsanlara ne olacağı ve onların varlığına ilişkin haberler duyulunca, ruh eşliliğiyle ilgili yasalarımız gezegen çapında değişecektir. Buradaki yasaları ben oluşturabilirim ama diğer şehirlerin bununla ilgili kendilerine göre yasalar çıkarması muhtemel. Rhaego, yanılıyorsam lütfen bağışla fakat halkınız insan kadınlara bizim kadar seçenek vermeyecektir."

Alice adamın mor boynuzlarının bir ton koyulaştığına yemin edebilirdi. Rhaego ciddiyetle başını sallıyordu. "Tuva'da

Ninova

ruh eşliliğine çok saygı gösterilir. Bu duyulduğunda, kovalamaca muhtemelen yeni bir şiddetle devam edecek. Halkımız insan kadınlarla eşleşebileceğini öğrendiğinde daha vahşi ve sahiplenici davranacaktır. Tuvasta dostlarıma göre, eşleşme yasalarla kontrol edilemez. Kral Yaskan'ın eşleşmiş bir erkeği kadınından uzak tutacak bir yasa oluşturacağına inanmıyorum. Bunu yapsa bile hiçbir vatandaşımız bu yasaya boyun eğmeyecektir."

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim. Bu kadarını tahmin etmiştim." Kraliçe'nin bakışları odada gezindi. "Clecania'nın dört bir yanındaki şehirler de aynı şekilde düşünecektir. İnsan kadınlarının korunmasının tek yolu Galaksi Denetim Federasyonu'nun gezegenin tamamını kapsayacak yasalar çıkarmasıdır. İnsanların varlığını ve önemini açığa vurduğumuzda, içerideki bağlantılarının yasalar üzerinde çoktan çalışmaya başlamış olması gerekecek, Asivva. Eğer bunu yapmazsak ve kadınları burada gizli tutarsak, korkarım ki diğer şehirler isyan edecektir. Kadınları ziyaret edip onlarla eşleşmeye çalışacaklardır. Daha agresif olan bazı şehirler onları kaçırmaya bile çalışabilir."

Kraliçe yerinden kalkıp sandalyesinin etrafında volta atmaya başladı. "Bu da bizi son konumuza getiriyor. Gezegenimiz insanların varlığını ve yapabileceklerini öğrendiğinde bazı önlemlerin alınması gerekecek. Çoğu lider buraya daha fazla insan kadının getirilmesini isteyecektir."

Luka'nın yanında oturan platin sarı saçları olan kadın sonunda konuşmaya başlayınca Alice irkildiğini hissetti. Kadın soğukkanlı bir ses tonuyla, "Peki neden buraya daha fazla insan getirmeyelim?" diye sordu.

Alice soluk benizli kadına baktı. Clecanialıların çoğu gibi güzel bir kadındı ama ifadesiz yüzü bu etkiyi azaltıyordu. Şimdiye kadar konuşmayı ilgisizce takip etmişti. Buraya neden davet edilmişti ki?

Ninova

Kraliçe, "Pek çok sebepten, Vila," diyerek konuşmaya başladı. "İnsanlar Dördüncü Sınıf bir gezegenden geliyorlar. Bu da eylemlerimizi kısıtlıyor. Onlar duyarlı bir tür, sadece bir *cethid* sürüsü değiller. Gezegenlerine inip binlerce ya da yüzlerce vatandaşı kaçıramayız. Gezegenin liderlerine gidip kendimizi açığa çıkarmamız gerekir. Ardından yalnızca istekli insanları götürebilmek için bir ulaşım yolu bulmamız gerekir. Dünya hakkında çok bir bilgim yok," derken destek için Alice'e ve Lucy'ye baktı. "Ama sanıyorum ki, vatandaşlarını almamızı kibarlıkla karşılamayacaklardır."

Alice yalnızca bir grup uzaylının değil, galaksilerce farklı uzaylı türünün varlığı açığa çıktığında gezegende oluşacak paniği hayal dahi edemiyordu. İçinden huysuzca homurdandı. Dünya liderleri belki bir kez olsun bunun için bir araya gelirdi.

"İnsanların Clecanialı soyundan gelmesi ve onlarla eşleşebilmek, gezegenimizdeki halk için tedavinin anahtarı olabilir. Çoğu kişi, doğal evrime olan erken müdahalemizin artık doğurgan olmamamızın kısmi sebebi olduğuna inanıyor. İnsanlar kendilerini bu şekilde değiştirmediler. Onların eşsiz genlerini araştırmak hepimizi kurtarabilir. Başta bunu iyi karşılamayabilirler ama tıpkı bu kadınlar gibi, onlar da zamanla uyum sağlayacaktır," dedi Vila. Bu sırada Alice, Jade ve Lucy'yi gösteriyordu.

Kraliçe sertçe cevap verdi. "Katılıyorum ama tek cevabımız iletişim ve barışçıl değişimler olacak. Sırf yapabildiğimiz için istediğimiz her şeyi kafamıza göre alamayız."

Kraliçe'yle olan göz temasını bozmadan usulca, "Bu yine de olacak, bunu biliyorsunuz," dedi Vila.

Alice bu kadından hoşlanmadığına karar vermişti. Kadının nereden geldiğini görebiliyordu ve konuşma şekli, insan meselesini nasıl halletmeleri gerektiği konusunda çoktan karar vermiş

Ninova

olduğunu gösteriyordu. Bu kadın, toplantıda konuşulanları kendine saklayabilecek miydi?

"Bu yüzden, bu görüşmede konuşulanları kendinize sakladığınız için minnettarım," dedi Kraliçe. Alice'in aklından geçenleri okumuştu sanki. "Herkes kendi başına harekete geçmeden önce bir plan oluşturmamız gerekiyor."

Vila sandalyesinde arkasına yaslanıp çenesini kaldırdı. "Şimdilik sessiz kalacağıma yemin ederim. Bir an önce bir plan oluşturmanız gerekiyor. Ruh eşi izleri, erkekler ellerini boyasa bile uzun süre saklı tutabileceğiniz bir şey değil. Tüm birimlerdeki kadınları kurtarmayı başarsanız bile, yeni haberler daha hızlı yayılacaktır."

Kraliçe bakışlarını kadından ayırmadı. "Burada bulunan insanların eklemek istedikleri bir şey var mı?"

Lucy elbisesini düzelterek ayağa kalktı. Odaya gülümseyerek, "Merhaba, ben Lucy," dedi neşeyle. "Şahsen burada olmayı sorun etmiyorum. Ama mutlak bir kesinlikle şunu söyleyebilirim ki, burası ne kadar harika olursa olsun insanlar uzaylıların varlığını ilk duyduklarında çıldıracaktır. Kendinizi açığa çıkardığınız zaman düzgün bir imaj yarattığınızdan emin olmalısınız. Amacınız buraya erkek de getirmek mi bilmiyorum ama heteroseksüel kadınların gelmesini istiyorsanız, Clecanialı erkeklerinizle gösteriş yapmalısınız. Ayrıca mutlu uzaylı-insan çiftlerinizi de göstermelisiniz. İlk tanışma için Dünya'ya seksi, cazibeli uzaylılar götürür ve onları sosyal medyada paylaşırsanız tüm kadınlar uzay gemisine binmek için sıra oluşturur." Bal köpüğü saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Alice başını eğip şimdi sandalyesinde rahatça arkasına yaslanmış olan kadına gülümsedi. Lucy en göz korkutucu görevi bile makul ve başarılabilir kılabiliyordu. Neşeli yaklaşımı, çoğu kişinin onun sığ biri olduğunu düşünmesini sağlayabilirdi. Ama

Ninova

öyle iyimser bir zekâyla konuşuyordu ki, ona saygı duymamayı ve ondan hoşlanmamayı imkânsız kılıyordu. Alice kadının Dünya'da medya alanında çalışıp çalışmadığını merak etti. Müthiş bir muhabir olurdu.

Oturduğu yerden, "Katılıyorum," dedi Jade. "Seksi kocam üzerime titrerken neden burada yaşamak istememem gerektiğini hatırlamak çok zordu. Dünya'da buraya gönüllü olarak gelecek birçok kadın var. Ancak sevgi dolu ilişkilere sahip olan, buradaki geleneklerin çoğuna karşı çıkacak kişiler de mevcut. Başta zor olacaktır ama teknolojinizle ilgili bazı bilgileri ve uzay yolculuğunu karşılığında hiçbir şey istemeden teklif ederseniz insanların ilgisini çekersiniz."

"Hepinize bu değerli görüşleriniz için teşekkür ederim. Söylediklerinizi düşüneceğim. Bir dahaki görüşmemizde daha belirgin bir planımız olacağına dair umudum var." Kraliçe, görüşme boyunca sessiz kalan ve önündeki küçük ekrana özenle bir şeyler yazan Metli'ye doğru el salladı. Kadın odayı tekrar su yüzeyine çıkartmaya başlamak için hareket ettiğinde herkes yerinden kalkıp birbirleriyle konuşmaya başladı.

Luka yerinden kalkamamış, sert bakışlarını onun üzerinden ayırmamıştı. Kraliçe kendisine yaklaştığında, Alice oturduğu yerde geri çekilmeye hazırlanıyordu. Kadın artık daha yakınında olduğu için gözlerinin altındaki belli belirsiz koyu halkaları görmüştü. Kraliçe, "Bana sormak istediğin soruları hatırlayabildin mi?" derken gerginliği hissedilebiliyordu.

Alice meşgul kadını daha fazla tutmak istemediği için, dün sessiz evinde tek başına otururken merak ettiği bir şeyi sordu. "Dünya'da veterinerlik okuyordum, hayvan doktorluğu. Geç başladığım için fazla ilerleyememiştim ama eğitimime burada devam etmenin mümkün olup olmadığını merak ediyorum."

Ninova

Kraliçe'nin yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. "Bu olağanüstü bir fikir. Burada kalıp kendine bir kariyer oluşturmayı düşünmen harika."

Alice kısık gözlerle onları izleyen adamı görmek için etrafına bakındı.

Kraliçe konuşmaya devam etti. "Elbette çalışmalarına burada devam edebilirsin ancak hayvanlarımızı gördükten sonra sıfırdan başlaman gerekebilir," derken kaşlarını çattı. "Sadece insanların varlığını dünyamıza açıklayana kadar bu uğraşını ertelemeni istiyorum. Şimdilik sana İnci Tapınağı'nda dilimizi öğretecek birini ayarlayabilirim. Tabii eğer istersen?"

"Bu harika olur," diye bağırdı Alice. Çevirici sayesinde herkesle iletişim kurabiliyordu ama saatinden de tecrübe ettiği üzere, Clecanialı yazısını henüz okuyamıyordu.

Luka usulca, "Ona ben öğretirim," diyerek iki kadını da ürküttü.

Alice kaşlarını çattı. Luka bir dakika önce onunla olan bağlantısının sınırsız olmasını istediğini ima etmişti, sonra da onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişti. Neden ona bir şeyler öğretmek istiyordu? *Bir karar ver!*

"Araştırman dışında bir şeyle ilgilenmeni istemiyorum, Luka. Maalesef olmaz. Alice'e yardım edecek başka birini bulurum."

Sandalyesinden kalkmadan basitçe, "Erkek olmasın," dedi Luka.

Alice'in kızgınlığı ve hüsranı, daha önceki reddedilişinde hissettiği utanç ve kalp kırıklığına ağır basmıştı. Kraliçe cevap veremeden önce adama doğru hızla yürüdü. "Kimden ders alıp alamayacağımı söylemeye hakkın yok. Bana karşı ilgin olmadığını son derece açık bir şekilde belli ettin. O yüzden neden umursadığını da anlamıyorum. Birimde yaşananlar için daha ne kadar özür dileyebileceğimi bilmiyorum. Başka bir seçeneğim

Ninova

yoktu, tamam mı?" Yanaklarının ateş gibi yandığını hissedebiliyordu. Arkasını dönüp yürürken, "Neden şimdiden arşivlere gidip bizi eşleşmekten en hızlı nasıl kurtarabileceğini araştırmıyorsun?" diye homurdandı. Kraliçe'nin yanına ulaştığında kadının suratındaki eğlenen ifadeyi gördü. "Eğer bana başka bir şey için ihtiyacınız yoksa artık gitmek istiyorum."

Kraliçe ona sırıtıp çıkışı işaret etti.

Alice dışarı çıkarken arkasından itiş kakış sesleri duydu. Bakmak için döndüğünde Jade ve Theo'nun acı çeker gibi duran Luka'nın yanma gittiğini gördü. Artık sandalyesinden kalkmış ve masanın üzerine çökmüştü. Kaşlarını çatarak onu izledi. Helas canını yaktıktan sonra hep böyle görünürdü.

Başını çevirmek için kendini zorladı. *Kötü hissetme. Kötü hissetme.* Sırf ruh eşi oldukları için, Luka onun üstünde hak iddia edemezdi.

Evine doğru kısa yürüyüşünde düşünceleri birbirine girmiş haldeydi. Luka'ya karşı duyduğu öfke ve anlayış arasında bocalıyordu. Bir yandan, adamın ona bir mülkmüş gibi davranmaya hakkı yoktu. Önce soğuk davranıyor, sonra da onu kontrol etmeye çalışıyordu. Diğer yandan, ruh eşi izlerinin adamı nasıl etkilediğine dair bir fikri yoktu. Ruh eşlerinin birbirlerine karşı güçlü bir çekim duyduklarını biliyordu ancak bu çekimin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu.

Luka ona karşı bu bağlantıyı ve kızgınlığı aynı anda hissediyorsa, birbiriyle çelişen duygusal bir patlama yaşaması kaçınılmazdı. Adamın onunla konuşmak istememesi anlaşılabilirdi. Fakat onun başka bir erkekle konuşmasını da istemiyordu.

Alice ne hissedeceğini bilmiyordu. Ona kızmalı mıydı, yoksa bir şans mı vermeliydi? Eskiden olsa, şüphesiz ona bir şans verirdi. Luka'nın içinde bulunduğu korkunç durum onu yatıştırırdı. Kalbini adama doğru çekerdi. Luka'ya kendini beğendirmek

Ninova

için tekrar tekrar uğraşırdı. Adamın sadece zamana ihtiyacı olduğuna dair kendini ikna ederdi.

Bu davranışlarının onların kültüründe normal olduğunu, erkeklerin bu gezegende bu şekilde davrandıklarını kabul etse bile... Bununla yaşayabilir miydi ki?

Evine girerken arkasından kapıyı çarptı. Luka'ya öncekinden daha sinirli bir şekilde, *Bu sefer öyle olmayacak,* diye düşündü. *Eğer özür dilemek isterse onu dinleyeceğim ama tekrar tekrar ezilip üstümden geçilmesine müsaade etmeyeceğim. Kaçtığımızdan beri, kaba davranmaktan başka bir şey yapmadı. Bunu hak etmiyorum. Sonuçta ben de kaçırılıp kilit altında tutuldum! Buraya kadar, Luka hakkında düşünmek yok artık.*

BÖLÜM 13

Kahretsin, bu acıtıyor. Luka ayağa kalkmaya çalıştı. Kadının peşinden gitmek istiyor, şu anda düzgün düşünemediğini söylemek istiyordu. Fakat can alıcı bir acı bacağına vurarak sandalyesine geri düşmesine sebep oluyordu.

Dönüp bakınca Theo ve ruh eşi Jade'in ona doğru yaklaştığını gördü. Jade'i ilk defa bugün görmüştü. Ayrıca dikkati dağılmış halde olsa bile, kardeşinin bu kadının yanındayken rahatsız ya da huzursuz görünmediğini fark etmişti. Theo'daki değişim muhteşemdi ve Alice'in onun hayatını nasıl geliştireceğini merak etmesine neden olmuştu. *Tabii az önce oluşturduğu hasarı geri alabiliyor olsaydı...*

Jade tanışma kısmını direkt atlayarak, "Senin sorunun ne?" dedi öfkeyle.

"Ben..." diye başlayacakken kadın lafını kesti.

"Theo bana o birimde yaşadıklarını anlattı. O zavallı kız seni kurtardı ve sen ona böyle mi davranıyorsun?" Luka tekrar konuşmaya çalıştı ancak Jade sessiz olması için elini havaya kaldırdı. "Onu yüzüstü bırakamazdım. Ondan hoşlanmayabilirsin ama herkesin önünde onu öyle rezil etmen? Bu çok sert bir hareketti. Bir taş kadar sert," dedi başını iki yana sallayarak.

Luka sessiz bir yalvarışla yardım etmesi için kardeşine baktı. Theo'nun dudağının kenarı yukarı kıvrılmıştı. Arkada durarak Luka'nın minyon hamile karısı tarafından azarlanmasına göz yumuyordu.

Jade bağırmalarına devam etmeden önce Luka söze girdi. "Ona öyle davranmak istememiştim ama şu anda korkunç bir acı içindeyim. Herhangi birinizin üzerinde bir iyileştirici var mı?" Bunu sıktığı dişlerinin arasından olabildiğince kibarca sormuştu.

Otururken acıya dayanabiliyordu ancak ne zaman kalksa gözleri kararacak gibi hissediyordu. Alice'e o kadar soğuk davranmak istememişti. Erkeklerin kadınlarla konuşurken yapması gerektiği gibi ayağa kalkıp acı yüzünden üzerine bayılmaktansa Alice'i kendinden uzaklaştırmak daha mantıklı gelmişti.

Theo'nun sırıtışı kaybolurken yerini endişe aldı. "Yaralandın mı?" derken vücudunu inceledi.

"Buraya gelirken takılıp düştüm. Sanırım bileğimi kırdım. Zaten geç kalmıştım, görüşme başlamadan önce iyileştirmek için zamanım yoktu. Bu yüzden katlanmayı tercih ettim."

Kardeşi kısık gözlerle söylediklerini tekrar etti. "Buraya gelirken mi düştün?" Jade hemen yanındaki sandalyeye oturmuştu. Luka kadın fazlasıyla meşgulken fırsatı değerlendirip kardeşine uyaran bakışlar attı. Theo'nun çenesindeki bir kas gerildi. "Sana bir iyileştirici bulayım. Jade'le burada kal."

Theo odadan çıkınca Jade onu bir kez daha azarladı. "Bir göt gibi davranacağına neden ona yaralı olduğunu ve acı çektiğini söylemedin?"

Luka'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Jade tam anlamıyla haksız sayılmazdı. Ama bir kadının kelimelerini böyle rahatça kullanmasına hiç alışkın değildi.

Tam bir göt gibi davrandım.

"Yaralı bir halde topallamak ve zayıf gözükmek çekici olmazdı," diye homurdandı. Bu plan yalnızca Alice'le olan şansını mahvetmiş gibi hissediyordu.

"İlgisiz ve sahiplenici gözükmenin, zayıf görünmekten daha çekici olacağını mı düşündün?"

"Evet!" Omuzları çökerken, "En azından bu Clecanialı bir kadında işe yarardı," diye ekledi.

Luka başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Clecanialı bir kadın asla bir erkeğe yaklaşmaz, ona yaklaşılması için beklerdi. Eğer bu kararı vermeseydi, Alice onunla konuşmaya çalışır ve bir sohbet başlatırdı. Luka hem yaralanmasının hem de onu başka bir erkekle görmenin üzerinde yarattığı etkiyi hafife aldığını biliyordu. Hemen sonra irkildi. Alice'e başka bir erkekten bir şeyler öğrenemeyeceğini söyleyerek haddini aşmıştı. Herhangi bir kadına bunu söylemeye hakkı yoktu. *En azından o şekilde.*

"Clecanialı bir kadın..." diye tam tartışmaya başlayacakken tekrar sözü kesildi.

"Ah, yine mi bu şey? Bazen aranızda beynini kullanan tek kişinin Izzo olduğunu düşünüyorum. En azından o beğendiği insan kız için gelip benden yardım isteyecek kadar duyarlı. Bir insanın etrafında nasıl davranman gerektiğini bildiğini sana düşündüren şey neydi?" Sonraki kelimelerini yavaşça söylemişti. Luka sonunda Jade'den hoşlanıp hoşlanmadığını sorguluyordu. "Alice bir Clecanialı değil. O bir insan ve tepkisinden yola çıkarak, şu anda son derece rencide olduğunu söyleyebilirim. Eh, olmakta haklı da. Çoğu insan kadın dürüstlüğü takdir eder. Eğer güçlü görünmek istediysen seni tebrik ederim, öyle göründün. Şimdi seni etraftaki en güçlü hıyar olarak görüyor."

Bu kadın kaba, küçümseyici ve... haklıydı. Luka insan kadınların nasıl davrandığını ya da bir erkekten ne istediğini bilmiyordu. Şu ana kadar zamanını insanlarla ilgili tıbbi bilgileri

Ninova

araştırarak ve Alice'i uzaktan izleyerek geçirmişti ama elindeki en iyi kaynağı kullanmayı hiç akıl etmemişti. *Bir insan kadını.* En azından kardeşinin eşi olan kadına danışabiliyordu. Luka gururlu bir erkekti fakat aynı zamanda bir bilim uzmanıydı. Mantığı onu yarı yolda bırakmıştı ve haksız olduğunu kabul edemiyordu.

"Haklısın. Clecanialı bir kadın gibi davranacağını düşünmüştüm ve şimdi olan şansımı da kaybettiğimden korkuyorum. Bana yardım eder misin?"

Jade sandalyesinde rahatsızca kıpırdanıp kaşlarını çatarak ona baktı. Sonra yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Vay canına. Kardeşin kadar inatçı olmamana şaşırdım. Ya da en azından benim kadar. Söz konusu ego olunca daha kötü bir kavga edeceğimizi düşünmüşüm." Mahcup bir sırıtışla ona baktı. "Üstüne öyle geldiğim için üzgünüm. Evde tıkılıp kalmak ve doğumun yaklaşması yüzünden öfkem kontrolden çıktı."

"Bu yetersiz bir ifade oldu." Theo elinde bir iyileştiriciyle içeri girmişti. Jade gözlerini devirse de cevap vermedi.

Luka rahat bir nefes verdi. Alice'i görmeye gitmeli ve aralarını düzeltmeliydi. Neden o kadar kötü davrandığını açıklamalıydı. Fakat öncesinde, Jade'den insanlar hakkında daha fazla bilgi edinmeliydi.

İyileştiriciyi kardeşinin elinden kapıp şişmiş bileğinde gezdirdi.

"Onun geçici bir süre için yalnızca acını hafifleteceğini biliyorsun, değil mi?" dedi Theo. "Kırıkların düzeltilmesi için gidip bir doktora görünmelisin."

Küçük aletin ona sağladığı rahatlama için minnettardı. Bir iç geçirip kardeşinin eşine baktı. "Bir insan kadının kalbini kazanmak için ne öğrenmem gerekiyor?"

Theo onun arkasından homurdandı.

Ninova

Jade kocasına vurup dikkatini tekrar Luka'ya yöneltti. "Her şeyden önce... Ondan gerçekten hoşlanıyor musun, yoksa yalnızca ruh eşin olduğu için mi onu etkilemeye çalışıyorsun?"

Luka da bunu düşünmüştü. Zaman geçtikçe ve Alice'i izledikçe hücrede yaşananlara dair bazı küçük anıları ona geri gelmişti. "Yalan söylemek doğru olmaz. Bağın ona karşı... yoğun duygular hissetmemi sağlamadığını söyleyemem. Ancak bunlar daha çok cinsel ve koruyucu duygular. Onu bu duygular yüzünden istiyorum ama hislerim sadece bununla sınırlı değil. Birimdeyken beni birçok şekilde kurtardı. Uyuşturulmuştum, neredeyse aklımı kaybetmiştim ancak bana yaptıklarını az çok anlayabiliyordum. Eğer puslu anılarım doğruysa, olması gerekmediği zamanlarda bile kibardı. Cesurdu. O tür bir nezaket ve güçle övünebilecek çok fazla kişi yoktur. Başlangıçta ruh eşi içgüdülerim beni ona çekmiş olabilir ama o yerde hayatta kalabilmemin tek sebebi Alice. Akıl sağlığıma tutunmam için yardımcı oldu. Bana savaşmak için bir neden verdi. Eğer beni bir daha hiç görmek istemezse onu anlarım ama onu istemekten asla vazgeçmeyeceğim."

Jade ona baktı, suratına geniş bir gülümseme yayılmıştı. "Bunu ona söyle ve her şey çözülsün."

"Ne?"

"Harika bir konuşmaydı." Jade parmaklarıyla onu puanladı. "Alice'ten olduğu kişi için hoşlanıyorsun. Ondan inanılmaz bir şekilde etkileniyorsun. Onu kazanmak için çok uğraşacaksın ama eğer istemezse, onu seninle olmaya zorlayamazsın."

"Bununla tatmin olacak mı?" Sorusu ardında merak da barındırıyordu. "Hediyeler istemeyecek mi? Yeteneklerimin ya da notlarımın bir göstergesini?"

Jade çaresizce kocasına baktı. Theo iç çekerek yanındaki sandalyeye oturdu. "Tüm gün buradayız, değil mi?"

Ninova

Luka kardeşinin ona eşlik ettiği revirden ayrılırken Jade'in söylediklerini düşündü. Eğer kadın haklıysa, Alice normal şartlarda kur yapma sürecine eşlik eden herhangi bir şova ihtiyaç duymayacaktı.

İnsan ilişkilerinin tanımı onun için akılalmaz derecede güzeldi. Sürekli sevilmek? Uyurken aynı yatağı paylaşmak? Luka en çılgın hayallerinde bile bunların mümkün olduğunu düşünmezdi. *Clecanialıların doğurganlığına tedavi bulmuş olsaydı bile aklına gelmezdi.*

Jade'in anlattıklarına sahip olabilmek için önce kendini affettirmeliydi.

Şu anda tamamen iyileşmiş olan bileğinin kırılmadığını öğrenmişti. Bunun yerine bileğinin hemen üzerindeki uzun kemik kırılmıştı. Doktor onu muayene ederken bu acıyla iki saatten fazla duruyor olmasının yanı sıra, bu halde yürümeye çalıştığını öğrenerek şok olmuştu.

Ziyaretçi jetonunu elinde sıkıca tutup Alice'in suyun karşısındaki, ufak, yüzeyde süzülen evine baktı. Kalbi kaygıyla hızla çarpmaya başlamıştı. Yakasından yukarı bir sıcaklığın tırmandığını hissederek kaşlarını çattı.

Kendi dünyasında, denediği her şeyde zamanla ustalaşmıştı. Eğer bir şeye aklını koyduysa, sıklıkla başarı elde ederdi. Kaygı, alışık olduğu bir duygu değildi.

Daha önce ne zaman bir kadınla iletişime geçse çalışmalarının ona öğrettiği gibi etkileyici olmuş ya da ilgisiz davranmıştı. Şimdiye kadar seremoninin test bölümüne iki kez geçmişti ama seçilmekten hep kaçınmıştı. Kendini ve ne istediğini biliyordu. Geçici bir eş bunlardan biri değildi. Bir kadını etkilemek için okulda öğrendiklerini ne zaman kullansa, amacı her zaman doğrudan ve açık bir şekilde seks yapmak olurdu.

Ninova

Avucunun terle nemlendiğini fark ettiğinde, Alice'le durumun farklı olduğunu fark etti. Kadının ondan hoşlanıp hoşlanmaması önemliydi. Alice'in ondan hoşlanmasını istiyordu. Sohbet etmek için onu aramasını arzuluyordu. İlgisine layık biri olmayı diliyordu ama şu anda hiç de öyle olduğunu düşünmüyordu.

Ayağını suya yerleştirince altında saydam platformlar oluştuğu için rahatladı. *Metli geçişimi ne kadar süre sonra devre dışı bırakır?* Bir bilom tarafından sokulup revire geri dönmek Alice'ten bir kez daha ayrı kalmasına sebep olurdu.

Kapısına ulaştığına kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyaç duydu. Ardından uzanıp kapıyı çaldı.

Kapının ardından ufak bir ses geldi. "Merhaba? Kimsiniz?"

"Luka."

Cevabının ardından bir sessizlik olunca kaşlarını çattı. Umduğu gibi onunla yüz yüze değil, ahşap kapı ardından konuşması gerektiğini düşündüğü sırada kadın kapıyı açtı.

Alice'i, çıplak kollarını ve omuzlarını görünce bir anlığına nefesi kesildi. Daha önce elbisesinin üstüne giydiği kazak artık yoktu.

Alice bakışlarını bir süre üzerinde tuttuktan sonra kapının kenarına geçerek yol açtı. Dudakları ince bir çizgi halindeyken, "İçeri gelmek ister misin?" diye sordu.

Bu bir Dünyalı geleneği olmalı.

Evine masumca davet edeceği diğer erkekleri düşününce siniri bozulsa da teklifi reddetmenin kaba olacağına karar verdi. Clecanialı bir kadının evine davet edilmek, genellikle kadının seks yapmakla ilgilendiği anlamına gelirdi. Alice'in odada gezdirdiği gergin bakışlar ise tam tersini söylüyordu.

Luka evin aydınlık ve serin sınırlarına adım atıp ziyaretçi jetonunu kapının yakınında bıraktı. Ardından kadını tekrar

Ninova

inceledi. Mevsimine göre oldukça sıcak olan havaya, Alice'in açıkta kalan omuzları ve yakasının düşüklüğü için teşekkür etti.

Alice boğazını temizleyince gözleri onunkilerle buluştu. Hayal kırıklığıyla yumruğunu sıktı, daha iyi bir izlenim bırakmak için eline geçen ilk fırsatta kendini ona arzuyla bakmaktan alamamıştı.

Kadının yanaklarına soluk bir pembelik yayılmıştı. Bir kez daha onun hedefini şaşırmasına sebep oluyordu. *Şiddetli bir düzüşmeden sonra da yanakları böyle kızarır mı, yoksa teninin her yeri mi pembeleşir?*

Gözlerine bakmadan, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Alice.

Toparla kendini! Luka boğazını temizledi. "Seni daha önce utandırdığım için özür dilemek istiyorum."

Alice narin kaşını kaldırdı. "Beni *utandırdığın* için mi özür diliyorsun?" diye sordu yavaşça.

"Evet, ben..." Kadının gözlerindeki ateşi görünce duraksadı. "Herkesin önünde seninle öyle konuşmak istememiştim."

"Ah!" Alice güldü. "Yani benimle bir pislik gibi özel olarak mı konuşmak istiyordun?"

"Hayır..." diye başladı ama tüm olan biteni açığa kavuşturmakta zorlanıyordu.

Alice elini kaldırdı. "Luka, benden ne istediğini gerçekten bilmiyorum. Bu karmaşanın içinde olduğumuz için ve ruh eşinmişim gibi hissettiğin için üzgünüm ama birlikte olmamamız gerektiğini düşünüyorum."

Luka'nın kalbi boğazına yükselerek hızla yok olan aksi yöndeki argümanını yok etti. Aniden odanın içinde volta atmaya başlayan kadını izledi. Kelimeler dudaklarından sanki daha önceden bunu prova etmiş gibi hızla dökülüyordu.

Ninova

"İlk tanıştığımızda seni gerçekten tanımıyordum. Orada aklımın başımda kalmasını sağladın ve sana bunun için sonsuza dek minnettar kalacağım. Ancak başkalarının mutluluğunu kendi mutluluğumun önüne koymayı bırakmam gerekiyor." Alice konuşmasına devam etmeden önce yalvarırcasına ona baktı. "Bize bir şans vermeye hazırdım ama bunu düşünmem aptallıktı. Tekrar söylüyorum, seni tanımıyorum ve şu ana kadarki davranışların bana daha önce toksik olduklarını kanıtlayan diğer insanlara çok benziyor."

Öfke içinde gürlüyordu. *Beni geçmişinde onu inciten insanlarla mı karşılaştırıyor? Benim hakkımda böyle düşünemez!*

Arzu ettiğinden daha sert bir şekilde, "Hareketlerimi açıklayabilirim," diye bağırdı.

Alice irkilince dengesiz sinirlerine küfretti. Onu kazanmanın tek yolu normalde olduğu sakin, içine kapanık haline geri dönmekti. Fakat içindeki duygular ve kadının onu reddedişi bunu imkânsız kılıyordu.

Ellerini havaya kaldırarak, "Eminim bir açıklaması vardır," dedi Alice. "Her zaman bir açıklama olur. Ama artık insanların bana kötü davrandıktan sonra kendilerini açıklayıp olayı geçmesine izin vermeyi bırakmam gerekiyor." Birini taklit eder gibi, "*Bağırmak istememiştim, işte çok kötü bir gün geçirdim. Doğum gününü yine unuttuğum için özür dilerim. Noel'e çok yakın o yüzden unuttum*," dedi alçak bir sesle.

Luka kadının söylediği her şeyi takip edemiyordu. Anlaşılan biri ya da muhtemelen birileri kadına çok kötü davranmıştı. Alice onun da aynı şeyi yapacağını düşünüyordu. "Haklısın. Sana asla öyle davranmamalıydım. Davranışımın hiçbir bahanesi yok."

Alice suratını inceleyerek ona baktı. "Pekâlâ... Ah, bunun için teşekkür ederim." Bir elini saçlarından geçirdi.

Ninova

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Luka durumu kurtaracak ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Alice'e uygun bir adam olduğunu nasıl kanıtlayabilirdi? Kocalık okulundaki hiçbir ders onu buna hazırlamamıştı. Jade'in söylediği bir şey aklına takılmıştı ama işe yarayıp yaramayacağına dair yeterli bilgisi yoktu. Jade bunun çok romantik bir şey olduğunu söylemişti, daha önce hiç denememiş olmasına rağmen denemekten bir zarar gelmeyeceğine karar vermişti.

Ona doğru bir adım atarak, "Bunu telafi edebilir miyim?" diye sordu. Alice temkinli gözlerle bakmasına rağmen geri adım atmadığı için Luka bunun iyiye işaret olduğunu düşünmüştü. Kadın sessiz kalmaya devam edince konuşmaya devam etti. "Seni öpmek istiyorum."

Alice'in gözleri şaşkınlıkla genişledi. Biraz sonra, yüz hatlarında birçok ifade oluştu ve bakışları onun dudaklarına kaydı. Luka bedeninin bir anlığına kavrulduğunu hissetti, nefesinin altından usulca hırladı.

Alice sanki bir düşünceyi kovmaya çalışır gibi başını salladı. "Hayır!" Aralarında yalnızca birkaç adım kalacak şekilde yanına geldi, suçlayıcı parmağıyla onu göğsünden dürttü. "Az önce söylediklerimi duymadın mı?"

Luka kendini durduramadan o eli yakalayıp bileklerinin etrafını sardı ve başparmağını kadının avucuna yerleştirdi. Bu bağlantıyla birlikte göğsünden yüksek sesli bir mırıltı yükseldi.

Alice birbirlerine geçmiş ellerine baksa da hareket etmedi. Yavaşça gözlerini onunkilere sabitledi ve sorusuyla çelişerek, "Seni öpmek istediğimi düşünmene ne sebep oldu?" diye soludu.

Luka kadının neden bunu isteyebileceğini bilmiyordu ama Jade bunu insanların kur yaparken yaşaması gereken son derece önemli bir şey gibi anlatmıştı. Alice'in tepkisi de daha önceden

Ninova

bilmediği bir şey söylüyordu. Luka'dan hoşlanmayabilirdi. Hatta ondan nefret bile ediyor olabilirdi. Fakat etkilendiği bir gerçekti.

Başparmağını kadının avucundan aşağıya kaydırdı, diğer parmaklarıyla nabzının attığı noktayı sıkıyordu. Hızla alınmış bir nefes, bu küçük dokunuşun bile kadını en az onun kadar etkilediğini göstermişti. Uyarılışının kokusu ona doğru esince kadını kendine bastırmamak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

"Pekâlâ," diye söze girdi, sesi bir hırıltıdan öteye geçmiyordu. "İlk olarak, nabzın önemli ölçüde hızlandı. Ayrıca..." Bakışlarını kadının vücudunda gezdirdi, vücut hatlarını dikkatlice incelediğini gizlemeye çalışmıyordu. "Uyarılışının kokusunu alabiliyorum."

Alice'in dudaklarından ufak bir inilti çıktı ve duruşunu değiştirdi. Bu şekilde bacaklarını birbirine daha sıkı bastırmıştı. *O halde inkâr etmiyor.* Luka gülümsedi.

İyice yaklaştığında kadının kaşları konsantrasyonla çatıldı. Luka kelimeleri kadının öfkesini uzaklaştırıyormuş gibi hissettiği için devam etti. "Jade'in tarif ettiği şekilde hiç öpüşmedim ama eğer sende bu etkiyi yaratıyorsa, günün her dakikası seni öpmekten mutlu olurum."

Luka'nın dudaklarına bakıp kendi dudaklarını yalarken, "Daha önce hiç öpüşmedin mi?" diye fısıldadı Alice.

Luka ona bir adım daha yaklaştı, yine utanıp kaçmasından korktuğu için vücuduna dokunmamaya özen gösteriyordu. "Hızlı öğrenirim. Tüm konularda en yüksek notları aldım."

Parmağını çenesinin altına yerleştirerek yüzlerini aynı hizaya getirdi. Derin bir nefes aldı, gözleri kapanmaya sürükleniyordu. Kadının doğal, tatlı kokusu uyarılmasıyla karışıp derinlerindeki bir şeyi uyandırmıştı. Seğiren aleti bir anda sertleşmişti. Bu

Ninova

kokuyu daha önce almıştı. Zihninin arkasında bir yerde bu kokuyu tanıyordu.

Daha önce de uyarılışının kokusunu aldığı gerçeği ve şu anda kokuyu tanıyor olması moralini yükseltmişti. Demek ki kadın daha önce de böyle bir tepki vermişti. Luka'dan etkilenmiş, arzusunu bastıramamıştı.

Aklına sinsice bir fikir geldi. Kadının duygularını okumakta iyi olmayabilirdi ama Alice'in onu başka yönlerden arzulamasını sağlayabilirdi. Eğer kadını yeterince tatmin ederse, onu etrafında isteyeceği bir noktaya gelmesini sağlayabilirdi. Eğer yeterince etrafında olursa, Alice'in kalbini nasıl kazanacağını da öğrenebilirdi.

İlişkilerinin bu şekilde olmasını istemiyordu -seks odaklı, tıpkı diğer Clecanialı kadınlar gibi- ama yapması gerekeni yapmalıydı. Alice'i kendisine takıntılı hale getireceğine yemin etti.

Kadın dalgınca, "En yüksek notlar demek?" diye sorguladı. Luka'nın tişörtünü kavramak için elini havaya kaldırmıştı. Dokunuşuyla birlikte mırlaması yoğunlaştı.

Alice öpücüğe izin verecekti. Luka onun bunu istediğini biliyordu. Yine de tam olarak ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Boynunun kıvrımını öptüğü gibi tek seferde bir dudağını mı öpecekti, yoksa meme uçlarını öpeceği gibi onu yalayıp emecek miydi? Başladıklarında ona yol göstereceğini umarak dudaklarını kadına yaklaştırdı. Dudaklarını onunkilere bastırdı ve hareket etmeden öylece orada tuttu.

Gözleri hâlâ açıktı, kadının göz kenarlarının muzipçe kırıştığını görebiliyordu. Bir kalp atışı kadar zaman geçti. Luka kendini bir aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Bunun doğru olmadığı açıkça belliydi. Kendini geri çekmesine fırsat kalmadan kadın hareket etti. Ağzını sertçe onunkine bastırmıştı, dudaklarını hareket ettiriyordu. Luka da hareketlerine uyum sağlayınca Alice

Ninova

hafifçe dudaklarını aralayıp nefesinin onunkiyle karışmasına izin verdi. Bu duygu yeniydi ama kötü sayılmazdı. Bu etkileşim ona şaşırtıcı bir şekilde samimi ve erotik gelmişti. Tüm enerjisini, öpüşmelerinin gidişatını yönetmemek ve kadının dudaklarını dilediği gibi keşfetmemeye odaklamak zorunda kalmıştı.

Ancak kadın dilini onunkinin üzerinde gezdirince tüm kontrolü sarsıldı. Hissettiği şaşkınlık başını geri çekmesine neden olmuştu. Alice yüzünde mahmur bir gülümsemeyle ona bakıyordu ancak sonra gözleri korkuyla irileşti. "Ah, bu hoşuna gitmedi. Çok üzgünüm. Ben..."

Luka bir hırıltıyla dudaklarını birleştirdi ve doğru yaptığını umarak öpüşmelerini istediği şekilde derinleştirdi. Kadının uzaklaşmasına fırsat vermeden onu kendine doğru çekti. Alice'i yerinde tutmak için saçlarını sıkıca kavramıştı. Diğer eli de kadının küçük bedeninin arkasında geziniyordu. Alice onu şaşırtarak rahat bir şekilde kollarını boynuna doladı. Ateşli öpücüğüne kendi tutkusuyla karşılık vermeye başlamıştı.

Kadının bedeni yumuşayıp kıvrımları acı çeken aletine baskı yapınca Luka'nın dudaklarından alçak bir inilti kaçtı.

Bir yatak bulmam lazım. Hemen! Aklı sadece kısmen yerindeydi.

Alice'in uyarılışının kokusu daha da yoğunlaşarak aklını başından aldı. İki elini de kadının yuvarlak kalçasını sıkmak için aşağı uzattı. Alice dudaklarına doğru inleyince zevkten kükreme isteğiyle dolmuştu. Onu kolayca kaldırdı, en yakındaki düz zemine taşımaya niyetlenmişti. Alice ise bacaklarını belinin etrafına dolayarak kasıklarının aynı hizaya gelmesini sağlıyordu.

Sonra hafifçe kendini kucağında salladı. Biri nasıl olur da başka birinin içinde bu kadar delirtici bir haz uyandırabilirdi? Luka birazdan onun içine girmezse ölecekmiş gibi hissediyordu.

Ninova

Ama önce kadının onu istediğinden emin olmalıydı. Hazır olması için onu istediği kadar tatmin edecekti.

Geniş ve açık odanın özel bir köşesine sıkıştırılmış yatağı gördü. Kucağındaki kadınla yatağın kenarına yürüyüp üzerine uzandı. Alice kendini ona sürtmeye devam ediyordu. Eğer yakında durmazsa, Luka tam orada boşalacaktı. Kendini öpücükten ayrılmaya zorlayarak gözlerini ruh eşinin üzerinde gezdirdi.

Karşısında duran manzara göğsünü sıkıştırdı. Dudakları öpüşmelerinden dolayı şişmiş, yanakları kızarmıştı. Daha da güzeli, kadının ona gülümsüyor olmasıydı. Soluklarının arasında, "Seni daha önce de öpmeye çalışmıştım. Kendini geri çekmiştin," diye fısıldadı.

Luka sırıttı. "Neyin içinde olacağımı bilsem çekmezdim."

Geriye yaslanırken bakışları kadının üzerinde geziniyordu. Alice uzanıp ona bakmasına izin verince içini bir gurur sardı. İnce bluzunun üstünden sertleşmiş meme uçlarını gördüğünde avucuyla yüzünü ovuşturdu. Kadının bacakları hâlâ kalçasının etrafında sarılıydı, elbisesinin altındaki iç çamaşırını hafifçe görebiliyordu.

Bir daha hiç bu yataktan ayrılabilecek miydi? Eğer kadın ona izin verirse sonsuza dek burada kalabilirdi.

Dudaklarını yalayıp eteğinin kenarına baktı, gerçek şölenine tam olarak nereden başlamak istediğini biliyordu. "Eğer gidip kapıyı kilitlersem, yerinden ayrılır mısın?" diye sordu. Aralarındaki büyüyü bozmak istemiyordu ama mahremiyetlerini sağlama alması gerekiyordu.

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Burada olacağım."

Fikrini değiştirmesine izin vermeden kapıya koştu, titreyen eliyle kilidi çevirdi. "Bana izin verdiğin sürece sana bu yatakta sahip olmayı planlıyorum. O kızların gelip bizi bölmesini

Ninova

istemem," dedi omzunun üzerinden. Sürgüleme sesini duyunca arkasını dönüp tekrar ona doğru yürüdü, yatağa yaslanmış güzel vücudunun görüşünü aklına kazıyordu.

Alice kıkırdadı. "Hangi kızlar?"

Yatağın ucuna ulaşıp dizlerinin üzerine çöktü ve kadının bacaklarının arasına baktı. Haz yüzünden aklı çoktan uçup gitmişti. "Kapı çalmadan içeri dalanlar."

Alice dirseklerinin üzerinde doğrulup başın ona doğru eğerek, "Öyle yaptıklarını nereden biliyorsun?" diye sordu yavaşça.

Lanet olsun!

Luka bunu nereden bildiğini anlatabileceği mantıklı bir sebep için beynini zorladı ama aklına hiçbir şey gelmemişti. Sessizlik içinde kadına bakarken korkuyordu. Alice'in gülümsemesi kaybolmuştu. Gözleri önce verandaya, ardından ona doğru kaydı.

Yataktan fırlayıp, "Bunca zaman beni mi gözetliyordun, Luka?" diye çığlık attı.

Jade dürüstlüğün iyi olduğunu söylemişti. Yerden yavaşça kalktı. "Evet."

Alice bir an için ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. Luka kendini hızlıca ifade etmek için bu sessizlikten yararlandı. "İlaçlar etkisini yitirdikten sonra ruh eşi bağı beni buraya çekti. Seni görmem ve güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu. Beni görmek istemeyeceğini düşünüyordum."

Eliyle ağzını kapatarak, "Bu çok fazla," dedi Alice. "Gitmen gerekiyor."

Luka öne doğru bir adım atsa da kadın geriye gitti. Başka ne söyleyebilirdi? Birçok gün ve gece onu izlemişti. Daha da kötüsü bugünden sonra, onu öptükten sonra hiçbir şey için kendini kötü hissetmiyordu. Alice onun ruh eşiydi. Onun yanında olmak o kadar doğru hissettiriyordu ki, şimdi uzakta olmanın ne

Ninova

kadar yanlış olduğunu daha iyi anlamıştı. Tüm hayatı var olduğunu bile bilmediği bir yapboz parçasının eksikliğiyle geçmişti.

Alice'i kollarının arasına almanın, kadının gülümseyerek ona baktığını görmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemişti. Artık kalan ömrü boyunca her gün bu kadını izleyeceğini biliyordu. Peki ne söylemeliydi? Yalan söyleyip üzgün olduğunu ve bir daha yapmayacağını mı, yoksa asıl gerçeği mi?

Karar vermeye fırsatı olmadı. Alice kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Luka'nın kapıyı kilitlediğini unutarak sonuçsuz bir şekilde kapı kolunu kendine çekti.

Luka arkasından geldi ve omzunun üzerinden kapıya uzanıp kilidi açtı. Alice onun varlığıyla donup kaldı, kapı hâlâ kapalıydı.

"Neden normal biri olamadın ki?" diye mırıldandı ve kapıyı açıp kenara çekildi. "Git buradan," dedi gözlerini yere sabitleyerek.

"Gideceğim." Luka kadının ona bakmasını, sert bakışlarıyla buluşmasını bekliyordu. "Yine de bilmeni istediğim bir şey var. *Sen* benim ruh eşimsin. Şu an vücudun beni nasıl tanıyacağını unutmuş olsa bile, *ben de* seninim. İçten içe *normal* birini istemiyorsun ve bunu sana kanıtlayacağım. Seni rahat bırakacağım ancak senden vazgeçmeyeceğim. Bu bir yemin, Alice."

BÖLÜM 14

Alice volta atarken öfkeden köpürüyordu. Çok aptalca davranmıştı. Neden hiç beynini dinlemiyordu? Neden sürekli yanlış hislerine güveniyordu?

Adam ilk geldiğinde ona karşı yumuşadığını hissetse bile güçlü kalmaya ve sözünden dönmemeye çalışmıştı. Sonra adam onu öpmek istemişti. Durduk yere ortaya çıkmış, tamamen uygunsuz bir davranıştı ve suratına bir tokat atılmasıyla sonuçlanmalıydı. Ama vücudunu dinlemekten kendini alamamıştı. İlk tanıştıkları andan beri adamı öpmek istiyordu. Bunu hayalini kurmuştu.

Adımları yavaşlarken eli dalgınca dudaklarında gezindi. Lanet olsun ki, tanıştıkları arasında en iyi öpüşen erkek oydu. Gerçekten de hızlı öğrenen biri olduğuna şüphe yoktu. Yatağa bakarken inledi. Bir yanı biraz daha ilerleyene kadar adamın onu gözetlediğini söylememiş olmasını diliyordu. Vücudu şu anda dinmeyen bir hazla yanıyordu.

Islak, zonklayan ihtiyacını gidermek için yatağa doğru ilerlese de bir an sonra durdu. Camdan verandaya doğru bakarken göğsü bir kez daha öfkeyle kasıldı. Adam şu an bile onu izliyor olabilirdi.

Öfkesine tutunmaya çalıştı ama elini çamaşırının içeri sokup adama biraz işkence etmek için garip bir dürtü hissediyordu.

Yatağa gömülürken nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Üzgün olması *gerektiği* için mi üzgündü? Yoksa gerçekten gücenmiş miydi? Fikir alması gerekiyordu.

Dışarıya çıkıp Vanessa, Daisy ve Rita'nın paylaştığı eve doğru ilerledi. Kızları verandada güneşlenirken buldu, sığ bir çocuk havuzuna uzanmış halde çiçekli içecekler yudumluyorlardı. Onun gelişiyle birlikte *Woo Kızları*'na* taş çıkartacak cinsten çığlıklar yükselmişti.

Alice gülümsemesine engel olamadı, son derece çakırkeyif olan üç arkadaşını görünce öfkesi kaybolmuştu.

"Hey, kızım!" Vanessa içeceğini dökmeden karnının üzerinde dönmeye çalışıp başarısız olunca kahkaha attı.

"Bu parti dışı bir hareketti. Şimdi havuz suyunu içmek zorundasın." Daisy diliyle içeceğinin pipetini bulmaya çalışırken kıkırdadı.

Alice kıkırdayıp üç kadının bel derinliğinde oturduğu küçük havuzun yanına bir sandalye çekti. "Görünüşe göre, oldukça eğlenceli bir gün geçiriyorsunuz."

"*Şey*..." diye mırıldandı Rita. Kelimelerini diğer iki kadından saklamaya çalışarak konuşuyordu. "Vanessa pek iyi hissetmiyordu. Biz de onu neşelendirmeye karar verdik."

Alice karnının üzerinde yatarken içeceğinin posasını içmeye kalkışan kadına odaklandı. Luka'yla olan dramasına o kadar kapılmıştı ki, arkadaşının yanında olamamıştı.

Vanessa tapınağa geldiklerinden beri cesur bir ifade takınıyordu ama Alice kadının eve dönmeyi ne kadar çok istediğini biliyordu. Genellikle kardeşinden bahsediyordu, kaçırılmasından

* *Woo Kızları* diye adlandırılan gruplar, hoşlarına giden her olayda "*Woo!*" şeklinde çığlık atmalarıyla bilinirler.

Ninova

kısa bir süre önce kavga etmişlerdi. Daha önce Lucy'nin bir ipucu bulduğunu söylemişti. Alice bunu düşünürken tırnaklarını kemirdi.

Başarısız sonuçlanmış olmalı. Kapıldığı bencil rahatlama dalgasını bastırmaya çalıştı. Elbette arkadaşının acı çekmesini istemiyordu. Ancak kadın bir yolunu bulup buradan giderse, Alice baş edemeyeceği zor bir kayıpla karşı karşıya kalacaktı.

Neler olduğunu sormaya hazırlandı. Fakat sonra göz ucuyla Daisy ve Rita'nın beceriksizce başını iki yana salladığını fark etti. Daisy parmağını dudağına bastırmıştı, neredeyse gözüne sokuyordu. Alice daha sonra gelip neler olduğunu öğrendiğinden emin olacaktı ama şimdilik yalnızca arkadaşının moralini yükseltmeye çalışacaktı.

"Bu şeyleri nereden aldınız?" Havuzun sert, plastik malzemesini ve ayağının yanında duran sürahinin içindeki parlak pembe içeceği inceledi.

Vanessa'nın suratına geniş bir gülümseme yayıldı. "Izzo her şeyi bizim için aldı. Burada çalışıyor, biliyorsun. Ayrıca garip bir sebepten..." derken sesini gereksiz bir şekilde yükseltti. "Tapınağın bu bölgesinde takılıp duruyor."

Daisy dudağını ısırırken kızardı ve sırıttı. "Bu küvetlerden bir tanesini parlayan balıkların bazılarını kontrol etmek için kullandıklarını gördüm ve işleri bittiğinde bize verip veremeyeceklerini sordum. Izzo sadece kibar davranıyordu," dedi sessizce.

Rita kıkırdadı. "Ona ihtiyaç listemizi verdiğinde çocuk neredeyse kendi ayağına takılıp düşüyordu. Ayrıca şunu belirteyim, ben istediğim için öyle olmadı."

Daisy'nin gülümsemesi genişlemişti. "Her neyse, görüşmen nasıl geçti? Luka'yla konuştun mu?"

Alice'in gülümsemesi tekledi ve suratı asıldı. "Evet."

Ninova

Vanessa sarhoş olmasına rağmen tavrındaki değişikliği fark etmişti. Endişeyle kaşlarını çattı. "Ah, hayır. Ne oldu?"

Kızların iyi ruh halini bozmak istemiyordu ama biriyle bu konuyu konuşmak için resmen yanıp tutuşuyordu. Luka'yla yaşadıkları her şeyi anlatmak için acele etmedi, bütün ayrıntılardan tek tek bahsetti. Arkadaşları ise doğru yerlerde nefeslerini tutup doğru yerlerde kaşlarını çattı. Sonunda Luka'yla işleri nerede bıraktığını anlattığında bir sessizlik oluştu.

Etrafına bakınırken, "Bir saniye bekle," dedi Vanessa. "Seni mi gözetliyormuş? Yani sürekli mi? Şu an bizi izliyor mu?"

Alice ağaç sınırına baktı, bir duygu seline kapılmıştı... Bu heyecan mıydı? "Belki, bilmiyorum."

"Hmm, sapıkça." Daisy kıkırdadı ve sadece vücudunun yarısı su altında kalana dek havuza gömüldü.

Rita alaycı bir şaşkınlıkla elini kalbinin üzerine attı. "Daisy, vay canına. O utangaç dış görünüşünün altında gerçekten de bunca zamandır bir ucube mi saklıyordun?"

Vanessa dizlerinin üzerinde doğruldu. Ellerini ağzının iki yanına yerleştirip ağaç sınırına doğru bağırmaya başladı. "Luuukkkaaa! Orada mısın, seni büyük sapık?"

"Vanessa!" Alice bir kahkahayla kadını susturdu.

Vanessa içeceğini doldururken ona geri döndü. "Eh, sorun nedir? Eğer gerçekten bir pislik olduğunu düşünseydin bize ondan bahsetmezdin. Luka'dan hoşlanıyorsun ama hoşlanmaman gerektiğini düşünüyorsun. Olay bu mu?"

Tam olarak bu, diye düşündü. Kadının açık sözlülüğüne ve sezgilerine şaşırmıştı.

Luka'dan hoşlanmıyor değildi. Adamdan çok hoşlanıyordu ama böyle bir karaktere sahip biriyle yola çıktığında neyle karşılaşacağını önceki tecrübelerinden biliyordu. Luka'nın yaptıklarını anlatmıştı çünkü kızların onu adamdan uzak durması için

Ninova

ikna edeceğini düşünmüştü. Onu kötü karar almaktan kurtaracak, kendini daha fazla sorgulamamasını sağlayacaklardı. "Hoşlanmam yanlış mı? O kontrolcü, sahiplenici ve..."

"Kadınlık organlarına keyif veriyor," diye araya girdi Rita.

Öyle miydi? Luka'yı delicesine bir şekilde çekici buluyor ve duygularını seksten ayıramadığı için daha fazlası olduğunu mu düşünüyordu?

"Ama çok fazla tehlike işareti oldu. Dünya'dayken, Randy isimli bir adam da bana karşı bu tarz ürkütücü bir şey yapmıştı. Evimin önünde dikildiğini düşünmüyorum ancak sürekli tesadüfi bir şekilde işyerimde beliriyordu ya da iletişim diploması için aldığım dersleri o da seçiyordu. O zamanlar bunu garipsememiştim. Zamanla daha kontrolcü olduğunda parçaları birleştirmeye başladım." Vanessa bir kaşını havaya kaldırdı, ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kadın içeceğini doldurmak için havuzun kenarına yaslandığında, Alice anlatmaya devam etti. "Jorge diye başka bir adam daha vardı. Baş başayken bana karşı hep çok tatlıydı ama ne zaman dışarı çıksak bana bir bok parçasıymışım gibi davranırdı. Sanki benimle görünmekten utanıyormuş gibi hareket ederdi."

Rita ürkerek, "Tanrım, gerçekten de çok kötü bir zevkin var," diye araya girdi.

Alice ellerini havaya kaldırdı. "Anlatmak istediğim şey bu! İçgüdülerim asla doğru olmaz."

"Gerçekten tavsiyemi mi istiyorsun, yoksa duymak istediğin şeyi söylememi mi?" diye sordu Vanessa. Havuzun sert kenarına yaslanmıştı.

Alice dudağını ısırdı, kadının tavsiyesini *istediğinden* emin değildi. Cümlelerini yumuşatmadan söyleyen bu kadının, insanları okumakta ve tavsiye vermekte -duyması zor olsa da- gerçekten

Ninova

çok iyi olduğunu fark etmişti. Vanessa da başka bir hayatta bir psikolog olmak istediğini kabul etmişti.

Alice gerildi. "Gerçek görüşünü istiyorum."

"Geçmiş seçimlerinin hep fiyasko olduğu doğru ama Dünya'da değiliz ve kararlarını oradaki erkekler hakkındaki deneyimlerine dayandıramazsın. Elmayla portakalı karşılaştırıyorsun. O bir uzaylı. Eşleşmiş bir uzaylı. Öğrendiğimize göre, bu durum beyinlerinde ciddi ve çılgın boklar dönmesine sebep oluyor. Ayrıca kocalık okulunda öğrendikleri her şeye rağmen ruh eşi bağıyla nasıl başa çıkacaklarına, onu nasıl yönetecekle-rine dair eğitim almadılar. Çünkü artık kimse bunun var olduğunu düşünmüyordu." Vanessa devam etmeden önce hıçkırdı. "Tek bildiğim şey, seni takip etmesinin normal olduğu. Sıradan bir insan gibi gelip kapını çalacak değildi sonuçta. Luka'yla konuştuğun zamanlar sayılı ve evet, o en iyisi değil. Ama hâlâ bir sebepten dolayı ondan hoşlanıyorsun. Eğer bu sadece etkilenmekse, onu biraz daha tanımalısın. Eğer gerçekten pisliğin tekiyse, etkilenmen zamanla geçecektir. Ancak belki de seni şaşırtmayı başarır." Gülümseyerek devam etti. "Seni dünyasının merkezi yapan adamda çekici bir şeyler var. Seni kontrol etmeye çalışmadığı sürece, onunla ilgili hissettiklerinle ilgili bir problem görmüyorum."

"Görüşmedeki davranış şeklini ve beni izlemesini görmezden gelmemi mi söylüyorsun?"

Vanessa iç çekti. "Hayır. O şeyleri de bir bağlama oturtman gerekiyor. Ayrıca bunu sürekli düşünmeden aptalca şeyler söyleyen birinden duyduğunu bilmelisin," derken gözleri sulandı ve içeceğini tek dikişte bitirdi.

Alice zeminde kaydı. Arkadaşının suratındaki gördüğü acı, gözlerinin sempati gözyaşlarıyla dolmasına neden olmuştu. Vanessa'ya uzandı ama kadın onu uzaklaştırdı.

Ninova

"İyiyim. Gerçekten. Ayrıca senin bir pislikle birlikte olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünsem bunu söylerdim, tamam mı? Gardını al ama ona bir şans tanı. Demek istediğim sadece bu."

"Git ve o şerefsizi kap." Daisy hülyalı bir şekilde gülümsedi. Kollarını ve bacaklarını sanki kardan melek yapıyormuş gibi suyun içinde sallıyordu.

Son derece utangaç olan kızdan böyle şok edici bir yorum duydukları için kahkahaya boğulmuşlardı. Alice, "Sanırım Daisy'yi* bozdunuz, kızlar," diye bayat bir espri yaptı.

Öğleden sonranın geri alanı neşeli geçti. İçeri geçtikten sonra geceye kadar içip şakalaştılar. Daisy ve Rita yastıklarla battaniyelerden oluşan bir dağın içinde uykuya sürüklenmişti. Alice bu fırsatı Vanessa'yla konuşmak için kullandı.

"Bugün ne oldu? Konuşmak ister misin?" diye fısıldadı.

Vanessa bir nefes verdi. Vücudunu ona doğru çevirdi ve koltukta bacaklarını altına sıkıştırdı. "Ben sadece... Ona geri dönmem lazım, Alice." Gülüşü kayboldu. "Dinleyecek herkesle konuştum. Beni eve götürebilecek bir gemiyi nerede bulabileceğimi söylemeleri için uğraştım ama kimse söylemiyor. Bugün iyi bir ipucum olduğunu düşünmüştüm. Lucy korumalardan birinin, bu işlerle uğraşan birini tanıdığını söyledi fakat adamın aklındaki gemi çoktan ayrılmış. Bu adil değil. Jade'in kaçmalarına yardım ettiği çoğu kadın aylar önce evine gitti! Bazılarımızın gezegeni Dördüncü Sınıf diye mi gidemiyoruz? Bu doğru değil."

"Sen ve kardeşin, gerçekten yakın mıydınız?" Vanessa'nın gözlerinde gördüğü acı yürek parçalayıcıydı.

Kadın hüzünlü bir şekilde kıkırdadı. "Hayır. Birbirimize katlanamayız. O çok gergindir, sürekli neden düzgün bir iş bulup

* "*Daisy*" ismi İngilizcede "papatya" anlamına gelir. Alice burada kelime oyunu yaparak çiçeğin tazeliğinin bozulduğunu ima etmiştir.

Ninova

normal bir hayata geçmediğimden şikâyet eder. Birbirimizi çok fazla bile görmeyiz ama... o benim kardeşim. Benim bir parçam." Gözleri dolmuştu. Alice elini sıkmak için ona uzandı, sessizce destek oluyordu. "Kaçırılmamızdan önce ona gerçekten çok kötü şeyler söyledim. Bunu düşünmeden duramıyorum. Kardeşimi tanıyorum, bana ne olduğunu öğrenmek için hayatını mahvedecek. Eğer ona dönmeye çalışmaktan vazgeçersem kendimle yaşayamam."

"Bir yolunu bulacağız," dedi usulca. Nasıl olacağını bilmiyordu ama bunu gerçekleştirmek için elindeki tüm gücü kullanacaktı.

"Her neyse." Vanessa'nın yüzü sertleşti. "Koruma bana geminin gittiğini söyledikten sonra kendimi kaybettim." Sessizce horuldayan iki kadına gülümseyerek baktı. "Onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum." Alice'e dönüp baktı. "Sen olmasaydın."

Alice öne doğru eğilip ona sıkıca sarıldı ve Vanessa en sonunda gevşedi. Çok geçmeden o da uykuya sürüklenmişti.

Alice kadını uyandırmamak için elinden geleni yaparak önlerindeki masaya birkaç bardak su koydu ve parmak ucunda kapıya ilerleyip çıktı. Vanessa'ya nasıl yardım edebilirdi? Şimdiye kadar tanıştığı tüm Clecanialılar eve dönmelerine izin verilmeyeceğini söylemiş ve katı bir duruş sergilemişti. Eğer yeterince beklerlerse, Clecanialılar kendilerini Dünya'ya göstermeye karar verebilirdi. Vanessa neler olduğuna dair pek detay vermemişti ama eve dönmesini gerektiren, dile getirmediği bir acil durum vardı.

Gölün bu bölgesindeki beş evi birbirine bağlayan ahşap platformlarda yürüdü, düşüncelere dalmış bir halde zikzak çizerek ilerledi. Evine çıkan yürüyüş yoluna doğru döndüğünde hemen durdu. Luka kapısının önünde oturuyor, sessizce onu izliyordu.

Ninova

Duygusal gelgitlerin, alkolün ve güneşin olduğu uzun bir gün geçirmişti. Çok yorgundu ve şu anda adamla uğraşacak zihinsel güce sahip değildi. Hisleri hakkında biraz daha düşünene kadar bunu ertelemesi gerekiyordu.

"Hâlâ burada ne arıyorsun?" diye sordu inleyerek.

Luka ayağa kalkıp ona cevap vermeden önce bakışlarını üzerinde gezdirdi. "Ziyaretçi jetonumu içerde bırakmışım."

Alice aç bakışlar karşısında içine yayılan sıcaklığı görmezden gelerek kapıyı açmak için ilerledi. "Neden daha önce söylemedin?"

Luka omuz silkti. "Seni rahat bırakmak istemiştim." Ona kolay bir geçiş sağlamak için kenara çekilmek yerine iri yapılı gövdesiyle yolu daraltarak bekledi. Tıpkı sarhoş edici kokusu gibi, sıcaklığı da bedeninden etrafa yayılıyordu. Çam mıydı? *Hayır.* Yine de kesinlikle toprağımsı bir aromaya sahipti.

Eh, ormanlıkta saklanıyordu, Alice!

Kapının kilidini açarken bakışlarını kapıya sabitledi. Teni sanki adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyormuş gibi karıncalandı. Sonunda kapı sallanarak açıldığında ziyaretçi jetonunu almak için içeri gitti.

"Al." Jetonu adamın ters dönmüş eline kabaca bıraktı.

Luka gözlerini ondan asla ayırmadan, "Devre dışı bırakılmış," diye mırıldandı.

"Elbette öyle olmuştur," diye homurdandı Alice. Adamın sıcak bakışlarından bu kadar hoşlandığı için rahatsızdı, El saatini çalıştırdıktan sonra sembollere kaşlarını çatarak baktı.

"Humistaya yirmi dört var," dedi Luka. Ellerini arkasında bağlamış halde ona bakıyordu. "Korumanın uğramasını içerde bekleyebilir miyim? Yaklaşık yarım saat içinde nöbet değişimi yapacaklar."

Zihni ona, *Hayır! hayır de!* diye bağırıyordu.

Ninova

"Tamam." *Aptal.*

Luka ona ufak bir tebessümle baktı ve peşinden gelmeden önce onun içeri girmesini bekledi. "Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi jetonu kolunun altına sıkıştırırken.

Alice gıda sentezleyicisine ilerlerken sessiz kaldı. Luka şimdi ne isteyecekti?

Üzerine bir yorgunluk çökmüştü. *Ona vermeyeceğim ne isteyebilir ki?*

Arkasından gelen gürültüyle yerinden sıçradı. O tarafa döndüğünde, Luka'nın tuttuğu kırmızı jetonun şimdi küçük yemek masasında durduğunu gördü. Adamın eli de jetonun üzerindeydi, Alice onun ne kadar hızlı hareket edebildiğini unutmuştu.

"Ne?"

Luka dolgun altdudağını diliyle ıslattı ve elini dağınık saçlarının arasından geçirdi.

Alice iç çekme isteğini bastırdı. Tanrı aşkına, o dudağı tekrar öpmek istiyordu. "Ne iyiliği?" Çaresizce adamı iğnelemeye çalışmasına rağmen kelimeleri zehirden yoksundu.

Anlaşılan zor bir kadın gibi davranmak oldukça yorucu bir işti. Alice şimdiden tükenmişti. Sezgilerine karşı savaşmaktan yorulmuştu. Annesi ona her zaman "geçmişi geçmişte bırakan" insanlara katlanamadığını söylerdi. Alice de bu insanlardan biriydi. Tartışmaları uzatmayı sevmez, insanlara kin gütmezdi.

Bu durum nasıl olsa affedeceğini ve ertesi gün olanları unutacağını bilen insanların ona kötü davranmasıyla sonuçlanmıştı. Öte yandan, diğer insanlara göre daha hızlı bir şekilde neşeli moduna geri dönebildiğini fark etmişti.

Olmuş bitmiş bir şeye takılı kalmak mantıklı değildi. Neden bu özelliğinden faydalanmayacak birini bulamıyordu?

"Hücredeyken... neler olduğunu anlatabilir misin?" Luka iki yanındaki yumruklarını sıkmıştı. "Çok fazla bir şey

Ninova

hatırlayamıyorum, anımsayabildiğim çok az şey ise... şey... Her şeyi doğru hatırladığımdan emin değilim."

Alice yavaşça nefesini verdi. Bunu şimdi mi yapmak istiyordu? Çaya benzeyen sıcak bir içecek yapması için sentezleyiciyi programlarken ne söyleyeceğini düşündü. Omzunun üzerinden, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

Luka irkilip hemen yanına koştu. "Bunu ben halledebilirim. Lütfen otur."

Alice ona doğru başını eğdi, adamın bakış açısını yakalamaya çalışıyordu. Yavaşça masaya doğru geri çekildi. Luka'nın hareketlerini uzun süre boyunca irdeleyemeyecek kadar yorgundu. "Ne hatırlıyorsun?"

Luka tezgâha yaslanırken boğazını temizledi. "Zincire vurulduğumu ve uzun bir süre için yalnız olduğumu hatırlıyorum. Sonra seni... Benimle konuştuğunu... bana dokunduğunu hatırlıyorum."

Yanaklarına sıcaklık tırmanmaya başlamıştı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Özür mü diliyorsun?"

Alice adama baktığında suratında aklı karışmış bir ifade olduğunu fark etti. "O haldeyken sana dokunmam doğru değildi. Üzgünüm. Helas bunu yapmazsam sana elektroşok vereceğini söyleyerek beni tehdit etmişti. Umarım beni anlarsın," diye açıkladı. Bu bir yalandı. Kendisi de yalan olduğunu biliyordu. Helas onu tehdit etmemiş olsa bile, öyle ya da böyle adama dokunurdu.

Luka ona doğru yürümeye başladıktan sonra durdu ve içeceğini almak için tezgâha koşturdu. Ardından içeceği masaya koyarak onun çaprazındaki sandalyeye oturdu. "Bunun için asla özür dilememelisin."

Alice bardağını kavradı. Sonra adamla buluşmak için bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı.

Luka'nın suratına yırtıcı bir sırıtış yerleşti. "Asla."

Kalbi hızla atmaya başlayınca gülümsemesini gizlemek için bardağını kaldırıp uzun bir yudum aldı. Yaptığı şey yüzünden adamın onu aşağılamadığını öğrenmek, üzerinden bir yük kalkmış gibi hissetmesini sağlamıştı. "Bunun için kızgın olduğunu düşünmüştüm."

Luka mükemmel dişlerini göstererek kahkaha attı. "Güzel bir kadının, hatta ruh eşimin işkence görmemem için ellerini vücudumda gezdirmesine kızacağımı mı düşündün?"

Etkileyici. Ne kadar da tehlikeli bir özellik. Alice tekrar içeceğine odaklandı.

"Hayvanlarla ilgili işin için sana bir teklifim var."

Luka'ya doğru baktı. "Eğer dilinizi öğrenmek için bir erkeğin bana yardım edemeyeceğini söyleyeceksen..."

Başını sallayarak, "Hayır, hayır," dedi adam. "Araştırmamın bir parçası olarak, vahşi doğanın rezervi yalnızca bana ve alanımdaki birkaç kişiye açık. Eğer istersen, seni oraya götürebilirim. Bazı hayvanları bizzat görebilirsin."

"Ben..." Söyleyecek kelime bulamıyordu. Görünüşte, adamın önerisi oldukça düşünceliydi. Peki ya altında ne yatıyordu? "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

"Seninle akşam yemeği yemek istiyorum."

Alice gözlerini kısarak, "Akşam yemeği. Sadece bu kadar mı?" diye sordu.

Adam tekrar dudaklarını yaladı, bakışları bir an için dudaklarına kaymıştı. "Daha fazlasına kalkışmayacağıma söz veremem ama evet, istediğim tek şey bir akşam yemeği."

Bu itirafla birlikte kadınlığına bir zevk dalgasının çarptığını hissetti. Adamın girişimlerine kayıtsız kalabilecek miydi?

Ninova

Luka'nın burun delikleri genişledi, göğsünden usulca bir mırıltı duyuldu. Yüzüne bir avcının sırıtışı yayılmıştı. Alice titrek bir sesle, "Sadece akşam yemeği, hepsi o kadar," diye karşılık verdi.

Bu çok fazlaydı. Adamın onun üzerinde bıraktığı etki çok ilkeldi. Bunun sona ermesi gerekiyordu, gizlice gözetleme olayıyla ilgili bir şeyler söylemeliydi. Aynı zamanda onun etrafında neden dikkatli davranması gerektiğini kendine hatırlatmaya ihtiyacı vardı. "Tekrar röntgencilik yapmayı planlıyor musun?" Adamın kafası karışmış ifadesini görünce, "Beni izlemeyi. Yine ormanlıkta saklanıp beni izlemeyi planlıyor musun?" diye açıkladı.

Luka arkasına yaslanıp cevap vermeden önce ona baktı. "Hayır diyebilirim. Zaten izlesem de bunu öğrenmenin imkânı yok. Ama sana yalan söylemek istemiyorum. Ruh eşi bağının beni buraya çekmeyeceğine dair söz veremem."

Alice kaşlarını çattı. Neden bu cevabıyla adama karşı hissettiği çekim artmıştı? "Bu takıntılı bir şey. Beni tanımıyorsun bile."

"DNA'm seninle değişti. Artık daha güçlüyüm. Hızlıyım." Luka elini şimşek hızında kaldırarak kibarca onun ellerini kavradı. Alice'in kalp atışları anında hızlanmıştı. Adamın göğsünden bir mırıltı yükseldi. "Bunu hissediyor musun? Bu fiziksel. Biyolojik. Senin hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama ruhum seninkini tanıyor." Alice elini geri çekti. Luka bir an için tereddüt ettikten sonra onun ellerini serbest bıraktı. "Senin yanında olmadığım zaman çok... yanlış hissediyorum. Tüm gün odaklanamadan yürüyorum. Sanki bir şey unutmuşum ama ne olduğunu bilmiyormuşum gibi. Bu neredeyse çıldırtıcı."

Uyarı! Uyarı! Gardını al! Adama karşı hep yoğun bir bağ hissetmemiş miydi? Söyledikleri mantıklı mıydı, yoksa sadece kötü davranışını gizlemek için çok iyi argümanlar mı öne sürüyordu?

Ninova

Sessizce birbirlerine baktılar. Luka'nın bakışları onunkileri delip geçiyordu. Nefeslerinin hızlandığını hissederek. "Ya en sonunda senden nefret edersem?" diye fısıldadı.

Luka aralarında yalnızca birkaç santim kalana kadar eğildi. "Benden nefret ediyor musun, Alice?" dedi gür sesiyle.

Alice kapının sertçe çalınmasıyla yerinde sıçradı.

Luka alçak sesle hırladı. Kalkıp kapıya doğru ilerlemeden önce bakışları onun üzerinde biraz daha oyalandı.

Adam arkasını döndüğünde, Alice sakinleşmek için birkaç nefes aldı. *Pekâlâ, bu planladığım gibi gitmedi.*

Zed açık kapıda dikiliyordu. İkisine de bir bakış attı. "Metli beni seni bulmam için yolladı. Burada olacağını düşünmüştüm."

"Merhaba, Zed." Alice kapıya doğru yürüdü.

"Zed mi?" Luka yumruklarını açıp kapatıyordu.

"Evet. Alice'e bana Zed diyebileceğini söylemiştim."

İki adam sessiz bir tartışmanın içindeymiş gibi görünürken Alice onları izledi. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Luka'nın bakışları ona dönünce yumuşadı ve içine bir sıcaklık yayılmasını sağladı. "Evet. O benim kardeşim."

"Kardeşin mi?" Demek bu yüzden Auzed ona tanıdık gelmişti. "Bu gezegenin doğurganlık sorunu olduğunu sanıyordum. Kaç kardeşin var?"

İki adam da gevşemişti, omuzları yavaşça aşağı indi. "Annemiz Clecanialı değildi. Üreme konusunda pek sıkıntı yaşamadı," dedi Luka.

Zed kapıdan bir adım geriye çekilerek gitme vaktinin geldiğini ima etti.

Luka, "Au-zed'in," derken kardeşinin tam ismini vurguladı. "Birkaç gün içinde seni alıp bana getirmesini sağlarım, böylece seni rezerve götürebilirim."

Ninova

Alice erkek kardeşinin yanında Luka'nın daha resmi davrandığını fark etti. Anlaşılan başkalarının etrafındayken duygularını sıkı bir tasmayla tutuyordu.

Yalnızca benimle birlikteyken mi yumuşak yanını gösteriyor? Bu ergence düşüncesi yüzünden utandı.

Ardından başını onaylarcasına salladı. Luka ise ona son bir kez arzuyla baktıktan sonra evden ayrıldı.

Alice'in evinin işitme menzilinden çıktıktan sonra, "Beni almak için biraz daha bekleyemedin mi?" diye homurdandı Luka.

Harika bir ilerleme kaydediyorlardı. Alice ondan pek hoşlanmayabilirdi ama en azından akşam yemeğinde kendini affettirmesi için ona bir şans veriyordu. Luka'yı tekrar görme kararının ne kadarı, araştırma rezervine gitme rüşvetinin bir sonucuydu? Bunu bilmiyordu ama umursamadığı da bir gerçekti. Kadının kalbini kazanmak zaman alacaktı ve Luka onunla zaman geçirmek için elindeki her aracı kullanacaktı.

Onu rezervi ziyaret etmeye götürme fikri aklına geldiğinde hem çok keyiflenmiş hem de daha önce bunu düşünemediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Oraya yapacağı ziyaret Alice'i mutlu edecek ve kariyerine yardımcı olacaktı. Neredeyse başka hiçbir erkeğin teklif edemeyeceği bir şeye sahip olduğu için zafer edasıyla yumruğunu havaya sallamak istemişti.

Bu fikrin kadının ilgisini çekecek olmasının yanı sıra, Huil Araştırma Rezervi oldukça romantik bir yerdi. Alice'i meraklı gözlerin olmadığı bir yere götürebilirdi. Oradayken başka kimsenin rezerve erişimi olmayacağını da bildiğinden rahatlayabilecekti.

Zed, "Geçişinin süresini doldurmasına asla izin vermemen gerekiyordu. Metli çok öfkelendi," dedi ona bakmadan.

Ninova

Luka kardeşinin öfkesine hâkim olmakta zorlandığını fark edince omuz silkti. "Yine de zamanlaman berbattı."

Ana binayla çıkış arasındaki uzun su şeridine yaklaştı. Zed karşıya geçene kadar ona eşlik etti. "Seninle görüşmeyi kabul etti mi?"

Luka'nın suratına yine geniş bir sırıtış yayıldı. "Evet. Zamanı hakkındaki detayları sana daha sonra yollarım. Ona eşlik edebilirsin, değil mi? Bunun için başka birine güvenmiyorum."

"Edeceğimi biliyorsun." Zed öne eğilirken ifadesi ciddiydi. "Biliyorsun ki, Metli seni *dün* öğleden sonra almamı istemişti." Dudakları ufak bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı, tekrar gölün karşısına doğru geri çekilmeden önce kardeşine göz kırpmayı da ihmal etmedi.

BÖLÜM 15

Rhaego parmaklarını şaklattı. "Alice, dinliyor musun?".

Birkaç kişi sessizce güldü.

Kraliçe bu sabah, Tremanta dilini öğrenmekle ilgilenen herkese Rhaego'nun uğrayacağının haberini vermişti. Alice'in yaklaşık bir saat olduğunu tahmin ettiği süre boyunca, Rhaego sabırla Clecania alfabesindeki her ismi ve her kelimenin telaffuzunu anlatmıştı. Bu süre içinde Alice'in dikkatini beş kez çekmeye çalışması tamamen ayrı bir konuydu.

Yakında Zed'le birlikte Luka'yı görmeye gitmesi gerekecekti ve bunun dışında başka hiçbir şeye odaklanamadığını fark etmişti. Lanet olsun, yaptığı şey önemliydi. Neden dikkatini veremiyordu?

"Evet. Üzgünüm, Rhaego. Bugün biraz dikkatim dağınık."

Alice'in yanında oturan Lucy elini çenesine koymuştu. Hülyalı bir şekilde Rhaego'ya bakıyordu. "Randevusu var."

Alice, "Bir randevu değil," diye hızla karşı çıktı. Fakat öyleydi, değil mi?

Luka'nın söylediklerini düşündükçe ona hak vermeye başlamıştı. Bir tür bağlantı paylaştıkları doğruydu. İnsanların

derinlerde bir yerlerde, ruh eşi bağını hâlâ taşıyor olması mümkün müydü? Luka'ya karşı her zaman yoğun bir bağ hissettiğini biliyordu ama bunun, birlikte çok travmatik şeyler atlattıkları için oluştuğunu sanmıştı. Ancak geriye dönüp bakınca ilk gördüğü andan beri adama çekildiğini fark edebiliyordu.

Dünya'daki insanların ruh ikizi dedikleri şey bu olabilir miydi? Yalnızca belli insanların paylaşabildiği ve tanıyabildiği, uzun süredir görülmeyen bir bağ... Eğer öyleyse, sırf aralarında galaksi olduğu için kaç insan ruh eşini bulma fırsatını kaçırmıştı? Eğer tüm bunlar doğruysa, Alice kimdi de kaderin suratına kapıyı kapatıyordu? Gerçek ruh eşini bulmuş muydu?

Rhaego homurdandı. "Sanırım burada bitirsek iyi olur."

Alice bir kez daha dikkatini kaybedip düşüncelerinde kaybolduğu için irkilmişti.

Derse gelen altı kadın ortamdan ayrılırken, Alice adamın yanına koşturdu. "Gerçekten üzgünüm."

Rhaego ilgisizce elini salladı ve ona ufak bir tebessüm hediye etti. "Sorun değil. Keşke benim de dikkatimi bu kadar dağıtacak birisi olsaydı."

Alice bu kadarını tahmin etmişti. Rhaego'nun ders için gönüllü olduğunu öğrendiğinde nedenini merak etmişti. Geldiğinde üzerine giydiği dar gömlek ve taranmış saçları ise yeterince şey anlatıyordu.

"Bugün birkaç kadın kesinlikle sana bakıyordu. Hiçbiri yeterince dikkat dağıtıcı değil mi?" Adamın yanaklarına ve boynuzlarına yayılan koyu vişne çürüğü kızarıklığa bakıp sırıttı.

"Jade bana bazı kadınların bu tarz kıyafetleri beğenebileceğini söyledi." Rhaego utangaç bir tavırla gülümsedi. "Korkulmadan izlenmek güzel bir şey ama henüz bir ruh eşi tanımadım."

Ninova

"Yine de aralarından biriyle randevuya çıkabilirsin. Ne olacağını hiç bilemezsin. Theo'nun Jade'i tanıması da zaman almamış mıydı?"

Adam omuz silkti. "Ya bir kadınla ilişkim olursa ama bir başkasını ruh eşim olarak tanırsam? İnsan kadınlar, cinsel ilişkilere Clecanialı kadınlardan daha farklı yaklaşıyor. Kimseyi incitmek istemem."

Alice başını iki yana sallayıp daha önce nasıl bu dev, boynuzlu duygusal adamdan korktuğunu merak etti. "Tanıyacağın kadın kim olursa olsun gerçekten çok şanslı olacak. Sen harika bir adamsın."

Kapıya doğru yürürken, "Teşekkürler," diye mırıldandı Rhaego.

Dışarıdaki parlak gün ışığının altında Lucy telaşlı görünen Auzed'le hızlıca konuşuyordu. Adam kollarını göğsünde birleştirmişti, kız yavaşça parmağını kol kasının üzerinde gezdirip ona imalı bir şekilde eğilince Auzed'in yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüştü.

Onları görünce yanlarına hızlıca geldi. Lucy arkasından suratını asmıştı.

"Bunu neden yaptın? Lucy gerçekten de senden hoşlanıyormuş gibi görünüyor."

Zed'in çenesi kasıldı, çok sık yaptığı bir hareketti. "O herkesi beğeniyor. Her zaman korumalardan biriyle flört ediyor. Oyuncak gibi oynanmaktan hoşlanmam. Erkeklerimiz flörtleşmenin Dünyalılar arasında yaygın bir davranış olduğunu anlamıyor. İnsanların bir koca aramaya başladığını düşünüp umutlanıyorlar. Yalnızca bu hafta boyunca, adamlarıma profesyonel davranmadıkları için tam üç kez ihtar verdim."

Alice omuz silkti. Buradaki erkekler, kadın nüfusunun az olduğu bir gezegene göre fazla seçici çıkmıştı.

Ninova

"Sen hazır olduğun anda gidebiliriz," dedi Zed. Bu sözler hızlanmasına sebep oldu.

Evinin kapısına yaklaştığında yuvarlak, saydam bir platformun üzerinde filizlenen bir bitki gördü. Bitkinin yaprakları açık yeşil renginde ve gürdü, cam kâsenin kenarından şelale gibi dökülüyordu.

Hızlıca bitkiyi alıp eve girdi, süzülen platformu uçup gitmesi için geride bırakmıştı. Bitkiyi aldığı diğer üç güzel bitkinin yanına, masasının üstüne yerleştirdi. Gelen bitkilerde hiç not yoktu ama kimden olduklarını az çok tahmin edebiliyordu. Rhaego'nun dersi hakkında ona bilgi vermeye gelen Asivva, bunların seremoniden önce kur yapılırken kullanılan sıradan hediyeler olduğunu söylemişti.

Bir an için bitkilere baktı, adamdan hediyeler aldığı için hissettiği materyalist keyfi bastırmaya çalışıyordu. Luka'yı tanımak istiyordu ancak bu hediyelerin duygularına hükmetmesini istemiyordu. Yüzüne bir sırıtış yayıldı. *Ama ben hediyeleri severim.*

Tırnaklarını ısırıp el saatini kontrol etti ve gardırobuna koşup kıyafetlerine baktı. Tek bildiği şey, kombinin işlevsel olması gerektiğiydi. Güzel görünmeye çalışmalı mıydı? Günlük mü giyinmeliydi? Bir türlü karar veremiyordu.

Luka'ya çekici görünmenin artı ve eksilerini tarttığı lanet birkaç dakika sonra şort, çizme ve uzun kollu bir bluzda karar kıldı. Kombini vücut hatlarını göstermesine rağmen kullanışlıydı. Saçlarını açık bırakmaya karar vermişti ama ne olur ne olmaz diye bileğine bir kurdele bağladı. Kurdeleyi faydasız bir şekilde tek eliyle bağlamaya çalışsa da birkaç dakika sonra vazgeçip cebine soktu.

*Bir saç bağı için krallığımı veririm.**

* Bu ifade *Shakespeare*'in "*Richard III*" oyunundaki repliğine gönderme yapmaktadır.

Ninova

Zed'le birlikte çıkışa doğru ilerlerken karnında kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı. "Zed, bu durum yaptığımız kurallara karşı değil mi? Şehirdeki birisi beni görebilir, öyle değil mi?"

Adam gözleriyle gölü taramaya devam ediyordu. İş başında olmamasına rağmen, etrafındaki herkesi güvende tutma düşüncesini bırakamıyor gibiydi. "Görülmeye iznin var. Kraliçe diğer kadınların görülmesini istemiyor. Aksi takdirde, bir Clecanialının ruh eşi izlerini ortaya çıkartabilirler."

İçinden akan kaygı ve heyecanla, "Luka iyi biri mi? O... çok fazla kadını izliyor mu?" diye ağzından kaçırdı.

Adam ona yandan bir bakış attı.

"Ah, hadi ama. Bunu yaptığını bildiğinin farkındayım. O gün onu ormanlıkta gördün, değil mi? Kimseye söylemem," diye ısrar etti.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Alice dilini şaklattı.

"Luka her zaman çok tutkulu olmuştur. Her zaman düşünür, çalışır ve çok nadiren başarısız olur. Eğer bir şey isterse, onun peşinden koşar ve başarana kadar da durmaz." Zed ona bir kez daha gülümsedi. "Luka'nın daha önce hiçbir kadını seni istediği kadar istediğini görmemiştim."

Yüzü parlarken, "Gerçekten mi?" diye sordu Alice.

"Sen ona iyi geldin." Auzed devam etmeden önce bilge bir şekilde gülümsedi. "Arada bir başarısızlığa uğraması gerek. Başarısızlıklarla karşılaşmadığı zamanlarda fazlasıyla ukala oluyor."

Ulaşım aracına kadar olan yolun geri kalanında sessizce yürüdüler, aracın içine bindiklerinde düşüncelerinde kaybolmuşlardı.

Alice henüz şehri görmemişti ve aynalı aracın içinde pencere olmaması onu hüsrana uğratmıştı. "Neden hiç pencere yok? Halkınız seyahat ederken dışarıya bakmayı sevmiyor mı?"

Ninova

"Bunun hakkında pek düşünmedim." Zed kaşlarını çattı, aracın tavanına bakmaya başlamıştı. "Kruvazörün tüm yüzeylerinde binlerce kamera olduğunu biliyorum. Böylece bir şeylere çarpmadan yönlendirilebiliyor. Aracın kabuğu da çok sağlamdır. Görsel olarak bir şölen sunmaz ama en azından daha güvenli sayılır."

Açıklaması mantıklıydı ancak öyle olsa bile... Alice bir uzaylı şehrindeydi ve bunu hiç göremeyecek miydi?

Adam çok geçmeden konuma ulaştıklarını duyurdu, iletişim cihazına doğru uzanmıştı. Alice araçtan inmek için hareket etmeyen adam yüzünden kafasının karıştığını hissetti. "Dışarı çıkmıyor muyuz? Tam olarak neredeyiz?"

"Luka'nın binasındayız. Seni buraya getirip haber vermemi istedi. Onun evine gitmemiz yerine, seninle aşağıda görüşmek istiyor."

"Neden?"

Zed bir iç çekti. Kardeşiyle ilgili soruları yanıtlamaktan sıkılmış gibiydi. "Kişisel alanına çok önem verir ve oldukça dağınık biridir. Muhtemelen ortalığı toparlamak istememiştir."

Alice muzipçe güldü. "Ona burada olduğumuzu haber verdin mi?"

Zed ona gözlerini kısarak baktı. "Hayır, henüz değil."

"Güzel. Beni onun evine götürmeni istiyorum."

Zed kaşlarını çatarak, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü istiyorum!" diye bağırdı Alice. "Ağaçların arasına saklanıp beni izliyor ve evimin önünde oturuyor ama benin onun evine girmeme izin yok, öyle mi? Bu bir saçmalık!"

Auzed gürültülü bir şekilde kahkaha attı. Normalde soğukkanlı olan hali bozulmuş, ağzından garip bir ses çıkmıştı. "Katılıyorum. Hadi gidelim."

Ninova

Araçtan çıkıp birkaç adım uzaklıktaki kapılara doğru ilerlediler. Onların arkasında büyük, spiral bir merdiven vardı.

Boynunu uzatarak, "Kaçıncı katta?" diye sordu Alice.

Duvardaki kumandaya doğru yürürken, "Yirmi dokuz," diye cevap verdi adam.

Alice inlerken bunun aptalca bir fikir olup olmadığını merak etti. Sonra zemin hiçbir uyarı olmadan hareket etmeye başladı. Zed'e hızla tutunarak bir çığlık attı.

Adam yanında tekrar kahkaha attı. "Her kata yürüyerek tek tek çıkacağımızı mı sanmıştın?"

Alice rahatlayarak birimdeki spiral merdivenleri düşündü. O da hareket edebiliyor muydu? Bu şey uzaylıların asansörü müydü?

Baş döndüren bir yükselmenin ardından, merdivenler bordo renkli ahşap bir kapının önünde yavaşladı.

"İşte burası. Tüm kat ona ait." Zed uzanıp elini kapı koluna yerleştirdi. Tanıdık bir vızıltıyla kilitlerin birbirine sürtme sesi duyuldu. "Neyse ki, acil durumlar için bana erişim vermişti." Alice onu içeriye takip etmek için bekledi ama adam hareket etmedi. Bir süre sonra, kapının yanındaki duvarda bulunan panele ilerledi. "Luka'ya gitmek için hazır olduğunuzda bana haber vermesini söyle."

"Sen kalmıyor musun?" Luka'yla tekrar baş başa kalacağı için birdenbire gerilmişti.

"Tapınağa geri dönmem gerekiyor. Merak etme, sana bir şey olmaz. Arada bir başarısız olmanın ona iyi geleceğini unutma," diye fısıldadı. Alice bu sözler üzerine kıkırdamasını bastırmak zorunda kalmıştı.

Kapıya doğru dönerek adamı başıyla onayladı ve duruşunu dikleştirdi.

Ninova

"Ah, bir şey daha..." Zed aklındaki şeyi açıklamadan önce göz göze gelmeyi bekledi. "Geçen gün yapılan toplantıdan hemen önce Luka'nın alt bacağındaki bir kemiğini kırdığını bilmelisin. Baldırkemiğini kırmıştı ama görüşmeye yetişebilmek için görmezden gelmeye çalıştı. Sırf seni görebilmek için gölün etrafından dolaşmak zorunda kaldı."

Alice tüm görüşme boyunca adamın suratında defalarca kez gördüğü acı dolu ifadeyi hatırladı. Şimdi her şey yerine oturmuştu.

Bana neden söylemedi? Alice kendi yüzüne bir tokat atmak istedi. *Çünkü ona bahane üretmemesini söylemiştim. Bu yüzden söylemedi!*

"Söylediğin için teşekkürler," dedi inleyerek.

Zed omuz silkti. "Bu bir yönden benim hatam sayılırdı. Sadece bileğini burktuğunu düşünüp acıya katlanmasını söylemiştim. Luka'nın tavrının, en azından toplantıdaki hareketlerinin onun hakkında düşündüklerini etkilemesine izin verme."

Alice eşikten geçti, döner merdivenin aşağıya inerken çıkardığı sürtünme sesi adamın gittiğini gösteriyordu. Bir an için girişte bekledi, öğrendiği şeyi sindirmeye çalışıyordu. Bu yeni bilgiyle içinde bir şeyler değişmişti ama bu değişikliklerin ne anlama geldiğini düşünebileceği bir zamanı ya da alanı yoktu.

Şimdilik adamı tekrar tanımaya çalışacağı yönünde karar vermişti. *Kırık kemikler, zincirler, maskaralıklar olmadan.* Luka'nın kişiliğinin kesinlikle onu endişelendiren yönleri vardı ama bu şeylerin Dünya'da bir tehlike işaretiyken burada olmayabileceğini kabul ediyordu. Şu anda yapabileceği en iyi şey, Luka'nın karakterini tanımaktı. Daha sonra da onun bir sevgilide aradığı özelliklere sahip olup olmadığına karar verecekti. Çaresizce öyle olmasını diliyordu. Zihninden kendine bir beşlik çakarken etrafına bakındı.

Ninova

Yarım daire şeklindeki geniş, ferah odada tanıdık parlak kürelerin sağladığı aydınlık loş ve sıcak hissettiriyordu. Gözlerinin alışması biraz vaktini almıştı. Dudaklarında bir sırıtış belirirken endişelerinin bir kısmı azaldı.

Önündeki duvar, odanın uzunluğu boyunca kıvrılıyordu. Her yere fotoğraflar, eğri büğrü yazılan notlar ve birçok farklı çeşitte kâğıt parçaları yapıştırılmıştı. Etrafa gelişigüzel bir şekilde yerleştirilen çeşitli mobilya parçalarını incelerken, evdeki neredeyse her yüzeye yayılmış olan kitap ve kâğıt yığınlarını gördü.

Dağınık biri. Yüzünde bir gülümseme belirdi, adam hakkındaki bu özel detayı öğrendiği için heyecanlanmıştı.

Sağında küçük bir mutfak gördü, şu ana kadar evin en çıplak bölgesi burasıymış gibi görünüyordu. Kimse içeride bir şey pişirmemiş gibiydi, belki de gerçekten öyleydi. Siyah taştan tezgâhlarda araç gereç ya da baharatlar yoktu. Görünürde temizlenmeyi bekleyen bir lavabo ya da kirlik bulaşık yığını da bulunmuyordu. Alice kendi evindeki en dağınık bölümün, Luka'nın konutunda en temiz görünen yer olmasını garip bulmuştu.

Mutfağın yakınında bir dizi vernikli, çift kanatlı, ahşap kapı vardı. Diğer eşlerin de duvarın karşısında olduğunu düşünüyordu. İki kapı da büyük ve heybetliydi, üstelik sıkıca kapatılmıştı.

Luka'ya seslenip burada olduğunu söyleyebilirdi. Ancak bunun yerine şeytani bir şekilde sırıttı. *Ruh eşi olduğum için beni izlemesinde bir sakınca olmadığını düşünüyor. O halde benim de onun evine bakınmamın bir sakıncası yok.*

Odada hiç pencere yoktu ve büyük bir alana sahip olmasına rağmen dışarıdan ışık almıyordu. Luka'nın evi, eksantrik bir profesörün kalabalık çalışma odasıymış gibi hissettiriyordu. Alice içini suçlulukla karışık bir zevkin kapladığını hissetti. Çok kişisel bir alanı işgal ettiğini biliyordu.

Ninova

İki eskimiş koltuk ve şöminenin önüne yerleştirilmiş alçak masa davetkâr görünüyordu. Eğer ateş yanıyor olsaydı, bu alandan çok güzel bir okuma köşesi yapılabilirdi. İçinde banyo yapılacak kadar büyük metal bir kâsenin içinde ışıldayan, sivri uçlu siyah taşlar vardı. Kâsenin birkaç metre yukarısında, tavandan sarkan bir havalandırma bulunuyordu.

Büyük ateş çukuruna doğru başını eğdi ve nefesinin altından kahkaha attı. Burası eski televizyon programı *Jetgiller*'den* çıkmış gibi duruyordu. *Tabii eğer George Jetson'ın*, ateş başında tüylü bir halının üzerinde çıplak yatmasına neden olacak cinsel bir çekimi olsaydı.*

Alice geniş küvete doğru yaklaştı, siyah taşları daha detaylı görmeyi umuyordu. Bir anda uzun ateşler canlandı. Alice ellerini hızla kırmızıya dönüşen taşlardan çekerken çığlık attı.

Arkasında derin bir ses gürlemeden önce açılan kapıların sesi kısa bir süreliğine bilincini yokladı. "Alice?"

Kalbi hâlâ dakikada bir mil hızla atarken, anlık yanan tehlikeli ateş için adamı azarlama niyetiyle arkasına döndü. Ancak gördüğü şey karşısında kelimeleri içine doğru eriyip sıcak ve baskın kadınlığına yerleşti.

Luka küçük bir havlu dışında çıplaktı. Su damlaları geniş göğsünden şekilli karın kaslarına kadar süzülüyor, en sonunda kalçasından aşağı sarkan kumaşın içinde gözden kayboluyordu.

Vücudunu defalarca kez görmüş, ona dokunmuştu. Fakat zincire vurulmamış, ıslak ve ateş ışığında parlayan görüntüsü onu ilk defa görüyormuş gibi hissetmesine sebep olmuştu.

"Lanet olsun," diye inledi.

Sesli bir şekilde küfrettiğini fark edince hemen eliyle ağzını kapattı.

* *Jetgil* ailesinin babası rolündeki karakterdir.

Ninova

Bakışları adamla buluşurken inledi. Luka kaşlarını kafa karışıklığı içinde çattı, ardından vücuduna doğru baktı. Kafasını tekrar kaldırdığında, Alice'in hayatında gördüğü en erkeksi ve kendine güvenen sırıtış ortaya çıkmıştı.

Luka sırıtarak ona doğru bir adım attı. "Burada ne arıyorsun, Alice?"

Adamın havludaki sıkı elinin gevşediğini görünce kaşlarını çattı. "Zed beni içeri aldı. Nerede yaşadığını görmek istemiştim," dedi bocalayarak.

Adamın havlusundaki hareket dikkatini çekti. Kalın kumaşın ön kısmı çadır şeklini almıştı. Cevap olarak karnında hissettiği kasılma ve sıcaklık akışı iniltisini bastırıp ondan uzaklaşmasına neden oldu.

Luka ışık hızında ona koşup belinin etrafını sardı. Adamın kokusu ve sıcaklığı duyularına işliyordu. Sırtının altında hissettiği elinin dokunuşu kızgın bir demir gibiydi.

Luka onu kendine çekerek konuşmak için kulağına eğildi. "Dikkat et, aşkım. Neredeyse ateşe basıyordun."

Aşkım mı? Alice nefesine odaklanmalıydı. Bu adam ona ateşteymiş gibi hissetmek için alevlere yürümesine gerek olmadığını kanıtlıyordu. Sertleşmiş uzunluğu havlunun kumaşına hapsolmuş şekilde karnına baskı yapıyordu. Alice'in adamın vücudunda dokunmadığı tek kısım orasıydı.

Luka'nın göğsünden yükselen derin mırıltı tüm vücudunda yankılanıyordu. Aletinin titreşimi karnına geçiyor, klitorisine bir yıldırım gibi çarpıyordu. İstemsizce bedeni adama doğru yay gibi kıvrıldı.

Adamın havluyu tuttuğu diğer eli ensesindeki saçlara gömülerek onu sıkıca kavradı. Vücutlarını birbirlerine bastırıyor olmaları, aralarındaki havluyu tutan tek şeydi. Eğer geri çekilirse havlu düşerek Luka'yı tamamen ortaya çıkaracaktı.

Adam o zevkli çekiştirmeyi hissetmesi için saçını yeterince sert kavramıştı, başını yana eğerek boynunun açığa çıkmasını sağladı. Alice onun sıcak nefesini teninde hissedebiliyordu, dudakları kulağının üzerinde geziniyordu.

Luka'nın sesi pürüzlü hale gelmişti. "İhtiyacının kokusunu alabiliyorum, Alice. Yardım etmeme izin ver."

Ah, Tanrım. Şey demek istiyor ola... Ona nasıl hayır diyebilirdi? Meme uçları sertleşmişti, artık nemli olan bluzunun kumaşıyla fazlasıyla hassaslaşmış durumdaydı. Kollarını iki yanına daha sıkı bastırdı, parmakları avucunun içinde kıvrılarak yumruk haline gelmişti.

Önce onu tanı! Önce onu tanı!

"Ben... Ben bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum." Sesi zoraki bir fısıltıdan ibaretti.

Başını adama doğru çevirince, yüzünde çene hatlarını keskinleştiren bir avcı gülümsemesi olduğunu gördü.

Luka onun dudaklarından bir nefes uzaklığa ulaşana dek yavaşça eğildi. "*Ama* yemek için yeterince güzel kokuyorsun. İzin ver, seni rahatlatayım. Söz veriyorum daha fazlasını yapmayacağım," diye mırıldandı.

Luka'nın sırtındaki elleri, sertçe okşamak için kalçalarına indiğinde nefesi kesildi. Adam bu anlık şaşkınlığı fırsat olarak görüp aralanmış dudaklarını ustaca öpmeye başladı.

Alice dudaklarından kaçan iniltiye bu kez şaşırmamıştı. Luka'nın zekâsı ve özgüveni oldukça seksiydi. Onu öptüğünde bunu tatlı bir şekilde yapmamıştı. Yumuşak dudakları ve hızlı dil geçişleriyle onu kışkırtmamıştı. Onu sanki açlıktan ölen bir adam gibi derin, sert ve coşkulu bir şekilde öpmüştü.

Kadınlığını da böyle öpeceği düşüncesiyle adamın güçlü, hâlâ nemli olan omuzlarını kavradı. Luka ağzına doğru inledi,

Ninova

tek koluyla onu vücuduna karşı kaldırdı. Bacakları hareket edince aralarındaki havlu düşmüştü, alçak masadaki her şey ayağı yüzünden yere saçıldı.

Bir kasırga içinde, gözlerini tekrar açana kadar yukarı kaldırılıp çevrildiğini hissetti. Kendini masanın üzerinde uzanır halde bulunca şaşırdı. Luka karşısında dururken tamamen çıplaktı, sadece ona bakıyordu. Alice'in gözleri adamın büyük, kalın aletini görünce genişledi. Hücreye kilitlendikleri zaman defalarca gözü o noktaya kaymıştı ama hiçbir zaman bakışlarının oyalanmasına izin vermemişti. Şimdi bu görüntüden zevk alıyordu. Dudaklarını yalayıp oraya dokunmayı hayal etti.

Boğazından alçak bir hırıltı çıkarken, "Beni zorlama, Alice," dedi Luka. "Yoksa söz verdiğimden daha fazlasını yapmak zorunda kalırım."

Luka kadını bu kadar yakın zamanda tekrar kollarının arasına alabilecek kadar şanslı olduğunu düşünmemişti. Hatta birlikte rezervde gezerken çok fazla uyarılmamak için bazı önlemler alması gerektiğine karar vermişti. Ne de olsa, kadının tekrar uzaklaşmasını istemiyordu. Alice'i yavaşça baştan çıkarması gerekiyordu.

Küvetine oturup ılık suyun vücudunda gezinmesine izin verirken Alice'in ona gülümsediğini, ellerini aletinde gezdirdiğini hayal ediyordu. Onu görmeden önce oluşan baskıyı rahatlatmak için aletini avucunun arasında hareket ettirmeye başladığında neredeyse kadının kokusunu alabildiğini sanmıştı. Fakat sonra bir çığlık duyup onu bulmak için aceleyle küvetten çıkmıştı. Kadın buradaydı...

Alice'in ona attığı ateşli bakış, çileden çıkması için yeterliydi. İhtiyacının kokusu çok güçlüydü, kadının yanıp tutuştuğunu anlayabiliyordu. Tek yapmak istediği kalçalarının etrafında

Ninova

kıvrılan dar, ikinci bir ten gibi görünen şortu yırtıp içine girmekti ama kendini yavaş ilerlemek için zorlamıştı. Alice'in onu istemesini sağlayacaktı.

Şimdi ona tepeden bakınca tüm kontrolü parça parça sarsılıyordu. Kadının onun çıplak vücuduna bakış şekli ve tadına bakmak istermiş gibi dudaklarını yalaması, geriye yalnızca içgüdüleri kalana dek tüm düşüncelerini bir sarmal haline getirmişti. Aletini sertçe okşarken, "Şortunu çıkar, Alice," dedi gür sesiyle.

Alice küçük pembe dilini çıkarıp tekrar dolgun altdudağını yalayınca inledi.

"Eğer parçalanmalarını istemiyorsan, onları çıkar," diye hırlamasıyla kadın ürktü.

Luka nefesinin altından küfretti, elbette onu korkutup kaçıracaktı. Ama sonra kadın düğmesini açıp çıkarmak için ellerini yavaşça şortuna indirdi. "Aferin kızıma. Şimdi de bluzun."

Kalbi göğsünde delicesine çarpıyordu. Alice söylediğini yapacak mıydı? İhtiyacı olan şekilde onu yönetmesine izin verecek miydi? İçindeki ruh eşi sezgisi şiddetlenerek öyle olacağını söylüyordu. Alice her anlamda onun için mükemmeldi.

Bir anlık tereddütten sonra, kadın sırtının yay gibi kıvrılmasına izin verdi ve bluzunu başının üzerinden çıkararak mükemmel memelerini ona gösterdi.

Luka masanın kenarında dizlerinin üzerine çöktü, karşısındaki manzarayı aklına kazıyordu. Kollarını kadının uyluğunun altından geçirip bacaklarını kavradı, bakışlarının onun üzerinde gezinmesine izin verdi.

"Kahretsin, muhteşemsin," derken bir nefes aldı. Göğsünün sıkıştığını hissedebiliyordu.

Kadın şimdi dirseklerinin üzerindeydi, nefesleri sıklaşmıştı. Yanaklarından göğsüne, neredeyse pürüzlü sayılacak meme uçlarına doğru bir kızarıklık yayılıyordu. Luka keskin bir hamleyle

Ninova

onu masanın üstünden kendine doğru çektiğinde Alice hafifçe cıyakladı. Luka bacaklarını serbest bırakıp yanına düşmesine izin verdi, ardından kadının üzerine yerleşti.

Bir elini kaymaması için kadının omzuna yerleştirmişti. Diğerini de ince bileğine sararak koyu meme uçlarına doğru yönlendirdi. Göğsünün tepesinde diliyle bir daire çizer çizmez kadın ona doğru yükseldi, parmaklarını onun saçlarına geçirdi. Luka o nefis göğüsleri yalayıp emerken, kadından usulca bir inilti çıktı.

Uyarılışının kokusu yoğun bir şekilde havaya yerleşerek ağzını sulandırdı. Eğer aşağı uzanıp kadınlığına dokunursa sırılsıklam olduğunu görecekti.

Ruh eşim, benim için ıslanmış. Bu düşünceyle mırıltısı tekrar yoğunlaştı. Alice ona doğru daha fazla kıvrılarak çığlık attı. Kalçalarını onun acıyla zonklayan ereksiyonuna karşı doğru bir açıya getirmişti.

Luka saçının aniden çekilmesiyle sırıttı. Memesini serbest bırakarak, küçük ruh eşinin onu istediği yere yönlendirmesine izin verdi.

Çoğu kadın onu merkezine doğru yönlendirir ve o noktayı tatmin etmesini isterdi. Alice ise bunun yerine onu yüzüne doğru çekti ve onu öpmek için eğildi. Luka ağzının içine doğru inledi, vücudunu tekrar kadının üzerine yerleştirdi. Aleti ona sürtünen kadınlığa esir düşmüştü.

Öpüşmek hızla en sevdiği şeylerden biri haline gelmişti. Alice'le dudakları birbirine bu şekilde kenetlendiğinde hissettiği bağlantı... tarifsizdi. Kadın dilinin üzerinde kendi tadını hissedebiliyor muydu?

Alice'in dudaklarından boğuk iniltiler kaçtı, Luka'nın açgözlü dudaklarıyla boğulmuştu. Kalça hareketleri hızlanmıştı, her geçen saniyede parmaklarını omzuna daha sıkı geçiriyordu.

Ninova

Luka gözleri irileşirken geri çekildi. "Seni boşaltmak benim işim ve ayrıcalığım. Ne yaptığını sanıyorsun?"

Alice'in gözleri ağırlaşmış, vücudu hazdan uyuşmuştu. Onu tırmalayıp kendine doğru çekmeye çalışırken içinden bir itiraz ve hayal kırıklığı iniltisi yükselmişti. Luka'nın göğsü kabardı. Bu gezegende, hazdan çıldırmış ruh eşinin ona uzanmasından daha güzel bir görüntü var mıydı?

Elleriyle kadının bileklerini kavradı ve kollarını iki yanında tutması için onu zorladı. Ardından kadının tam önünde yerleşti.

Gırtlaktan gelen bir sesle, "Lütfen geri gel, Luka. Çok az kaldı," dedi Alice.

Boğuk yalvarışları, ona istediğini yapmak için hareket etmesini sağlayacak kadar çaresizdi. Ancak sonra içinde bulundukları belirsiz konumu hatırladı. Alice'e vücuduna hükmedebileceğini göstermesi gerekiyordu. "Ben söylediğimde boşalacaksın, aşkım."

Bu sevgi sözcüğünü daha önce yanlışlıkla mırıldanmıştı. Kadının gözlerinin büyümesi ve dudaklarında beliren gülümsemenin izi bundan hoşlandığını söylüyordu.

Alice inleyip onu izlemek için başını kaldırdı. Kadın bakışlarını üzerinde tutarken, Luka da ağzını araştırmış olduğu hassas noktanın etrafında gezdirip siyah iç çamaşırına ulaştı. İlkel bir yanı, kadının onun mırıltısından oluşan titreşimi sevdiğini biliyordu. Göğsü bir kez daha mırıltıyla gürledi.

Kadının dudaklarından ufak bir inilti kaçtı, artık nefesini tutuyordu. Luka ıslak ve sıcak ağzını kadının merkezini örten kumaşın üzerine yerleştirdi. Alice başı geriye doğru düşerken inledi ve kalçasını onu diline doğru hareket ettirdi.

Aleti kızgınlıkla seğirdi. İçinde pompalanan kan, kaynar su gibi hissettiriyordu. Kendi ihtiyaçlarını gidermeye harcamadığı

Ninova

her dakika işkence gibiydi ama kadının, tam karşısında kıvranarak zayıf bir sesle inlemesi her şeye değerdi.

Dizginlediği bilekleri serbest bırakarak hızlıca iç çamaşırının birleşim noktasını parçaladı ve kalıntıları kadının kalçasına doğru yuvarlayarak önünden çekti.

Luka nefessiz kalmıştı. Yumuşak kahverengi bukleler parlayan, pembeleşmiş kadınlığının üzerine yerleşmişti. *Çok güzel.*

Anlaşılan büyüleyici kadınlığına gereğinden uzun süre hayran hayran bakmıştı. Alice aşağı uzanıp kadınlığının tepesindeki küçük çıkıntının etrafında parmağıyla daireler çizmeye çalıştı. *Klitoris, kısaca klit*, diye hatırladı Luka. *Eğer kendine bunu yapmaya istekliyse, şu anda acı çekiyor olmalı.*

Daha fazla kışkırtılmanın kibarca karşılanmayacağını bildiği için kadının bacaklarını omzunun üzerine attı. İki bileğini de büyük avucunun içinde tutarak düz karnının üzerinde sabitledi. Dudağını hassas tomurcukla buluşturduğunda kadının itiraz haykırışları coşku iniltilerine dönüştü.

Luka'nın zihni zevk içinde yüzüyordu, sarhoş olmuş gibiydi. Kadını altında uzanıyor, ismini söyleyerek inliyordu. Uyarılışının tatlı aroması dilini kaplamıştı, yüzünü kalçasının yumuşak tenine sürtüyordu. Kadının ilk defa boşalmak üzere olduğunu bildiği için vücudunu bir heyecanın sardığını hissetti. Bedeninin kasılıp titremesinden bunun olacağını anlamıştı.

Zayıflığından nefret ederek bir hırıltıyla boş elini aletine götürdü ve kadının kalça hareketleriyle aynı anda hareket ettirdi.

Nefesleri aksıyordu, vücudu titreyerek kadının göğüslerini salladı. *Gelmek üzereyim.* Alice'in bileklerini serbest bıraktı ve bir parmağını kadınlığına iterek, "Boşal, kadın," diye hırladı.

Parmaklarını aletinde daha hızlı hareket ettirince o da doruğa ulaştı. Alice'in sıkı kadınlığı parmağının etrafında kasılırken onu

Ninova

yalayıp emmeye devam ediyordu. Hırlarken yüzünde bir sırıtış belirdi. Alice'in elleri masanın kenarını kavramıştı. "Luka!" diye haykırırken sırtı yay gibi gerildi.

Luka parmağını sakince hareket ettirmeye devam derken, kadının haykırışlarının yumuşak soluklara dönüşmesini bekledi. Ona dokunmaktan kendini alamasa da çekici vajinasının çok hassas olduğunu bildiği için avuçlarını kıçının yumuşak teninde yukarı aşağı gezdirdi.

Alice tavana bakarak elleriyle yüzünü kapattı. *Üzgün müydü?*

Luka onun bacaklarını kendine çekme girişimini hisseti. Bu yüzden kaşlarını çatarak onları daha da sıkı kavradı. Bunun kadının ilgisini azaltması değil, ondan daha fazla hoşlanmasını sağlaması gerekiyordu. Alice neden ondan uzaklaşmak istiyordu?

Kadını yerinden doğrulup oturdu, kendini dirseklerinden destekliyordu. Luka kaşlarını çatıp onu inceledi. Yanaklarındaki koyu pembe kızarıklık yalnızca harcadığı enerjiden kaynaklanmıyordu. *Utanç mıydı?*

Alice vücuduna bakarak artık sadece belinin etrafını çevreleyen iç çamaşırının esnek kalıntılarıyla oynadı. "Giyinebilir miyim, lütfen?" dedi titrek bir sesle.

Luka dişlerini sıktı. Eğer ona yeterince sert bakarsa kadın zihninde dönen çarkları görebilirdi. Neyi yanlış yapmıştı?

Aralarındaki çekimi yanlış mı anlamıştı? İmkânsızdı. Onu denemek için öne eğilip nazikçe iç bacağını öpüp ısırdı. Alice irkildiğinde uyarılışının kokusu tekrar duyularına ulaştı.

Kadın ondan hâlâ etkileniyordu.

Alice kalkıp oturur pozisyona geldi, eliyle kadınlığını kapatıyordu. Luka içindeki tüm Traxia içgüdülerinin çığlık atarak canlandığını hissetti. Acı dolu bir bıçak darbesi gibi hissettiren göğsündeki ağrıyla birlikte dudaklarından alçak bir hırıltı yükseldi.

Ninova

Ruh eşim kendini benden mi gizliyor? Kadını çevirip masanın üzerine eğme ve içine girerek ondan hiçbir şeyi saklayamayacağını kanıtlama dürtüsüyle savaştı. Alice'in gözlerindeki bir şey onu yerinde tutuyordu.

Onu serbest bırakarak ayağa kalktı, ardından vücudunu kendine doğru çekti. Ten tene duruyorlardı, Alice hafifçe geri çekilmeye çalıştı. "Luka... ben-"

Luka dudaklarına yumuşak, yavaş bir öpücük konduraraak kadını susturdu. Bir süre sonra kadının vücudu gevşedi ve onun dudaklarına doğru iç çekti. Yapmak istediği son şey kadını serbest bırakmaktı. Kalbi göğsünde acıyla kasıldı. Eğer onun dikkatini dağıtmak istese bunu yapabileceğini biliyordu. Eğer şu anda eli kadınlığına gitse, Alice tahrik olur ve yine kendini kaybederdi. Ama Luka'nın bunu yapmasını istemiyordu. Bunu biliyor olmak, kalbine bir bıçak saplanmasıyla eşdeğerdi.

Öpüşmeyi sonlandırdığında kadının yüzündeki mest olmuş ifadenin yavaş yavaş kaybolduğunu gördü. İçinden çıktığı odayı işaret etti. "Banyo şurada." Ardından evinin diğer tarafındaki kapıları işaret etti. "Benim odam orada. Ben de gidip giyineceğim."

"Teşekkür ederim." Boğazını temizleyerek ondan uzaklaştığında adamın vücudu gerildi.

Aceleyle kıyafetlerini topladıktan sonra banyoya doğru gitti, Luka'yı çıplak ve tek başına, onun peşinden gitme arzusuyla yanıp tutuşur halde bırakmıştı.

Ninova

BÖLÜM 16

Alice sessizce kendini azarladı. İrade denen şeyden haberi yok muydu?

Banyodaki parıltılı siyah tezgâhı kavradı ve aynadaki yansımasına baktı. *Bu çok utanç verici!*

Orada geçici bir süre aklını kaybetmiş gibi hissetmişti. Seksi bir adama karşı koyamayan bir seks bağımlısı gibi davranmıştı. Üzerinde bıraktığı etkisini biliyorken adamla bir daha nasıl yüzleşebilirdi ki?

Nefesinin altından küfrederek kıyafetlerini topladı, belindeki yırtık iç çamaşırını çıkarmadan önce keyifsizce kahkaha attı. Ardından şortunu ve bluzunu üstüne geçirip kollarını göğsünde birleştirerek tezgâha yaslandı.

Tahrik olduğu her an adamın onun kokusunu alıyor olması hiç doğru değildi. Bu açıkça kötü, haksız bir avantajdı.

Mağlup olmuştu. Luka'yla bu kadar hızlı yatağa girmek istememişti. Seks duygularını her zaman olması gerekenden daha derin ve hızlı şekilde etkileyen bir değişkendi. Geçmişte adamlarla çok erkenden yatma hatasına düşmüş, daha nasıl biri olduğunu bilmediği kişilere fazla bağlanmıştı.

Nihova

İkisinin de iyiliği için, Luka'yla böyle bir durum yaşanmasına izin veremezdi. Ruh eşleri, sonunda bitirilebilecek bir sevgililik hali değildi. Onunla olmaya karar verdiği anda, adamı bir daha asla bırakamayacağını biliyordu. Sonsuzluğa imza atmadan önce ondan ve birlikte olmaları gerektiğinden emin olması gerekiyordu.

Luka ona düşünceli yanını gösteriyordu. Alice ise adamın onu ağına düşürmek rol yapıp yapmadığını bilmiyordu. Gerçekten de böyle biri miydi? Alice'le sırf ruh eşi bağı söylediği için mi birlikte olmak istiyordu? Onunla yalnızca seks yapmak mı istiyordu? Alice böyle olduğunu düşünmüyordu ama ne yazık ki, içgüdüleri onu daha önce pek çok kez yanıltmıştı. Eğer yalnızca vücudunu arzuladığını öğrendiği, asla bırakamayacağı bir adama âşık olursa kalbi ikiye ayrılırdı.

Onu tanı. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığını anla!

Şimdiden cinsel birlikteliklerini aklında tekrar canlandırıyor ve tekrar yapabiliyor olmalarını diliyordu. Ayağını sertçe yere vurdu. Aynadaki yansımasını işaret ederek, "Yeni kurallar oluşturacaksın. Sert olacaksın. Güçlü olacaksın. Geleceğinden sen sorumlu olacaksın," diye emretti.

Başını onaylarcasına sallayarak banyodan hiddetle çıktı, yeni bir yasa koymaya hazırdı ve... Luka orada değildi. Başını geriye atarak öfkeyle ofladı.

"Sorun değil. Onunla döndüğünde konuşurum," diye fısıldadı.

Kendi kendine mırıldanıp sinirlerini yerinde kalması için cesaretlendirerek tekrardan odayı keşfetmeye başladı.

Uzun, kıvrımlı duvarda yüzlerce üst üste kâğıtlar ve fotoğraflar vardı. Alice kâğıtlardaki metne gözlerini kısarak baktı, bugünkü derse dikkatini daha çok vermiş olmayı diliyordu. Tremanta yazıları çok güzeldi. Dünya'daki çoğu batı dilinin aksine;

bu dilde sağdan sola ya da soldan sağa ilerlenmiyordu, yukarıdan aşağı yazılıyordu. Harfler narince kıvrılıyor, altlarındaki harflere bağlanarak akıcı bir yazı ortaya çıkarıyordu. Bu ona daha önce gördüğü bir Doğu Asya yazı dilini hatırlatmıştı.

Kâğıtları incelemeye devam ederken tüm yazıların birbirine benzemediğini fark etti. Bazılarında öğrenmekte olduğu Tremanta sembolleri vardı ama diğerleri çok daha farklıydı. Kaşlarını kaldırdı. *Luka kaç dil biliyor?*

Şu anda adamın yeteneklerinden daha fazla etkilenmek istemeyerek fotoğrafları incelemeye başladı. İçindeki romantik, neye baktığını anlar anlamaz istenmeyen bir baygınlık geçirmişti. *Eşleşmiş çiftler.*

Her türden eşleşmiş çiftin yüzlerce fotoğrafı duvarı süsleyen sayfalarca metnin etrafına dağılmıştı. Kaşlarını çatarak odanın etrafında yürüdü. Geçmiş Clecanialıların parlayan, mutlu yüzlerini inceliyordu.

Bir fotoğraf adımlarını durdurmuştu. Uzun boylu, sarışın bir güzel, Yunan tarzı bir elbisenin içinde asil bir şekilde duruyordu. Yanında iri yapılı bir adam vardı, Clecania'ya özgü resmi bir kıyafet olduğunu düşündüğü bir şey giyiyordu. Birbirine dolanmış bileklerinde mavi ruh eşi izleri görünüyordu. Muhteşem bir çift olmuşlardı ancak adamın bakışları duraksamasına neden oldu. Kadın kameraya doğru gülümserken adam sadece ruh eşine bakıyordu. Gözlerindeki aşk ve saf keyif, Alice'in içinde hem huzur hem de bir boşluk hissi oluşturmuştu.

Bir kapının usulca kapanma sesini duyunca kaskatı kesildi. Vücuduna tekrar yayılan sıcaklık, konuşmadan önce bile adamın arkasında durduğunu ona hissettirmişti.

İçini ürperten bir sesle, "Bu fotoğrafı beğendin mi?" diye seslendi Luka.

Ninova

Beğenmiş miydi? Hayır, kalbini acıtmıştı. "Neden tüm bu fotoğrafları tutuyorsun?" diye sordu cevaplamak yerine. "Aslında düşününce, neden bu kadar çok kâğıt parçası var? Burası teknolojik olarak gelişmiş bir gezegen değil mi?" Eliyle odayı gösterdi. "Tüm bu kitapların ve kâğıtların dijital olması gerekmez mi?"

"Bunlar çoğu veri tabanında yüklü ama ben fiziksel kâğıtlarla aklımı daha rahat organize ediyorum. Verdiği hissi ve kokularını da seviyorum." Luka yanında durmak yerine ona doğru ilerledi. Ellerini arkasında birleştirmişti, mutlu çiftin fotoğrafına bakarak başını sallıyordu. "Bunları hepsi geçmişteki Clecanialı eşlerin fotoğrafları. Ne zaman bir eşleşme hikâyesi bulsam, onların hikâyesini ve fotoğraflarını bulup duvara asıyorum."

Alice onun yakışıklı profiline baktı. "Araştırma için mi?"

Bir süre bekledikten sonra, "Benim alanım modern üreme üzerine, eşleşme üzerine değil," diye cevap verdi Luka.

"O zaman neden evin her yerinde bunlar var?"

Luka bunun sebebini düşünüyormuş gibi çenesini sıkarak kaşlarını çattı. Uzun bir duraksamanın ardından, Alice'e dönerek gözlerinin içine baktı. "Sanırım," dedi yavaşça. "Nasıl olabileceğine dair bir hatırlatıcı görmek hoşuma gidiyor. Clecanialı çiftlerin eskisi gibi mutlu olduğu bir dünyayı düşünmek hoşuma gidiyor. Onların hikâyeleri beni daha motivasyonlu bir şekilde çalışmaya itiyor."

Siktir. Lanet olası gizli romantik! Zaten adama karşı olan cinsel çekimini zar zor kontrol edebiliyordu. Şimdi bir de adamın romantik bir yanı olduğu mu ortaya çıkmıştı? Yumurtalıklarının ona, *Birlikte mutlu olabiliriz!* diye bağırdığını resmen kulaklarında duyabiliyordu.

Gözlerini adamın yoğun bakışlarından ayrılmaya zorladı. Güzel bir çiftin fotoğrafını işaret ederek, "Peki onların hikâyesi nedir?" diye sordu. Luka'nın bir süre daha ona baktığını hissetti.

Ninova

Bu şekilde duruşları, fotoğraftaki çiftin mutsuz bir versiyonuymuş gibi görünmelerine sebep olmuştu.

"Tam seksen yıl eşleşmiş şekilde kalmışlar, o günlere göre oldukça uzun bir süre. O zamanlar tıbbi gelişmeler pek yaygın değildi. Adam ilaç olarak kullanılması için bitki yetiştiren bir bahçıvanmış. Kadın da bir askermiş. O dönem Clecania, Tagion türüyle savaş halindeydi. Vahşi bir muharebe sırasında kadın yaralanmış ve hastaneye kaldırılması gerekmiş. Adam onu bitkileri teslim ettiği sırada görmüş ve potansiyel ruh eşi olarak tanımış. Kadın da onu tanımış ama asker arkadaşlarını bırakmak istemediği için adamın yanında olmayı reddetmiş. Eğer orada kalırsa ruh eşi izlerinin belireceğini ve adamı asla bırakmak istemeyeceğini biliyormuş."

Alice hikâyeden büyülenmiş bir şekilde, "Böyle bir tercih yapabiliyor musunuz?" diye sordu.

Luka omzunu silkti. "Yapıldığı biliniyor. Eşleşme bir içgüdüdür ama yine de aynı kişi olmaya devam ederiz. Hâlâ hedeflerimiz ve hırslarımız vardır."

"Sonra ne olmuş?"

"Kadın cepheye geri dönmüş. Adam oraya yakın başka bir şehir olan Sauven'de kalmış. Kadınla sık sık iletişim kuramamış ama ona yakın hissedebilmek için gizlice evine girermiş. Bunu ne zaman yapsa, yanında bir çiçek ya da bitki götürürmüş." Dudakları küçük bir tebessümle kıvrılmıştı. "Kadın sonunda evine geri döndüğünde bir ormanın içine girmiş gibi hissettiğini söylemiş."

Alice'in göğsü şişmiş, boğazı sıkışmıştı. Luka da her gün ona bir bitki veriyordu. Sakinleşmek için birkaç nefes aldı, adamın söylemiş olduğu bir şey dikkatini çekmişti. "Bir orman gibi olduğunu kadın mı *söylemiş?* Bunu bir kâğıda mı yazmış?" Alice nazikçe eliyle sarı bir kâğıdın yüzeyine dokundu.

Ninova

Luka ona çarpık bir gülüş atıp fotoğraftaki adamı işaret etti. "Adamın adı Atheon'muş." Parmakları kadına ilerledi. "Onun ismi de Illukia'ymış." Alice'e kaşlarını kaldırdığında, "İsmimi ondan almışım," diye ekledi.

Alice şok olmuştu, bakışlarını adamdan çekip fotoğrafa çevirdi. "Onlar senin ataların mı?"

"Büyükannem ve büyükbabam. Onlarla hiç tanışmadım ama çocukluğumuzda babam bize onlarla ilgili bitmek bilmeyen hikâyeler anlatırdı." Fotoğrafa bakarak sırıttı.

Alice duvardaki tüm fotoğrafların içinde onunla bağlantısı olanı mı bulmuştu? Tedirgin bir şekilde, "Onlara ne oldu?" diye sordu.

Luka yavaşça nefesini verdi. "Seksen yıl boyunca mutlu ve eşleşmiş şekilde yaşamışlar ama sonra bir salgına yakalanmışlar. Çoğu kadın gibi, İllukia da hastalığın pençesine düşmüş."

Luka'nın büyükbabasının mutlu, sevgi dolu bakışlarına tekrar odaklandı. Gözlerine yaşlar dolmuştu. Adam kim bilir nasıl yıkılmıştı...

Luka göz ucuyla yüzüne bir bakış attı. Ardından bakışları tekrar onu buldu. Alice'i nazikçe omuzlarında tutarak kendine çevirdi.

Diğer tüm zayıflıklarının yanında, Alice aynı zamanda tam bir sulu gözdü. Filmler, programlar, *Hallmark* kartları...* Ona vıcık vıcık bir reklam gösterildiğinde bile gözyaşlarına boğulurdu. Başını adama çevirmedi, tamamen fotoğrafa odaklanmıştı, Luka'nın onu böyle aptalca bir halde görmesini istemiyordu.

Yumuşak bir el yanağına tırmanıp yüzünü çevirmesini sağladı. Luka ona bakarken ifadesinde endişe vardı. "Birlikte mutluluk içinde bir ömür geçirdiler. Bu günümüzde herhangi bir Clecanialının söyleyebileceğinden çok daha fazlası."

* Amerika'daki en eski ve en büyük tebrik kartlarını üreten şirket.

Ninova

Alice başıyla onayladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Bu gerçekten çok h-hoş," dedi çatlak bir sesle.

Luka tekrar ona bakıp sırıttı, gözlerinin kenarları kırışmıştı. Sonra onu kendine çekip sarıldı. "Her şeyi çok derinden hissediyorsun, değil mi? Bu harika bir şey."

Alice bir süre için hareketsiz kaldı, duyguları hâlâ boğazını düğümlüyordu. Luka başını çenesinin altına yerleştirmesi için onu yönlendirip saçlarını okşamaya başlamıştı. Alice gevşeyerek yanağını adamın göğsüne yasladı. Luka'dan alçak bir mırıltı yükselerek yıpranmış sinirlerinin yatışmasını sağladı.

Luka'nın bu şefkatli, tatlı yanına kendini hazırlamamıştı ve hislerini nasıl kontrol edebileceğini pek bilmiyordu. Adam duygularına gülmemiş ya da dalga geçmemişti. Bunların yanı sıra, sessizliğe gömülüp rahatsız olduğuna dair bir sinyal de vermemişti. İnsanların tam olarak davranmasını dilediği şekilde yaklaşmıştı ona. Bu durum ödünü koparıyordu.

Kendini geri çekerek gözlerindeki yaşları sildi. Derin bir nefes alıp adama bakarken sert görünmeye çalıştı. "Bazı şeyleri konuşmamız gerek."

"Tamam." Luka ellerini dalgınca kollarında gezdirdi. Alice bu şefkat gösterisine bir son vermek zorunda olduğu için pişman olmuştu.

"Eğer beni görmeye devam etmek istiyorsan bazı kurallara uyman gerekecek. Seni tanımak istiyorum ama bunu benim için çok zorlaştırıyorsun." Luka tam karşılık verecekken parmağını kaldırarak onu susturdu. "Birincisi, bana dokunmak yok." İmalı bir şekilde adamın ellerine baktı.

Ellerinin hareketi omuzlarında durdu ve hoşnut gülümsemesi yerini çatık kaşlara bıraktı. Alice adamın ellerini çekmeden önce tenini hafifçe sıktığını hissetti. Sanki içinde onun istediğini

Ninova

yapabilmek için bir savaş veriyormuş ve neredeyse kaybediyormuş gibi...

Alice cesaretlenmiş bir şekilde, "İkincisi, beni gözetlemek yok. Ciddiyim. Artık bu olmayacak," diye devam etti.

Luka kaşlarını çatarak yumruklarını sıktı ama bir şey demedi.

Alice bir cevap vermesini beklerken adamın bakışları gergin bir şekilde odada dolaştı.

Sonunda geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturdu "İkisini de yapamam," dedi basitçe.

"Ne?"

"Hem dokunmayıp hem de izlememeyi. İkisini birden yapamam." Başını iki yana salladı. "Bu bir içgüdü ve anlamadığın şey, bunu görmezden gelmenin çok acı verici olması." Tekrar büyükbabasıyla büyükannesinin fotoğrafını işaret etti. "İşte bu yüzden ayrılmadan önce eşleşmelerinin daha fazla ilerlemesini istememiş. İzler belirdikten sonra uzak kalmak fiziksel bir acı veriyor. Yanında olduğum ve sana dokunduğum zaman bu acı azalıyor. Yani... isteklerinden yalnızca birini yapabilirim, ikisini birden değil."

Alice dudakları hafif aralık bir şekilde durdu. Bir pazarlık beklemiyordu. Gerçekçi bir şekilde, adamın kurallarını tamamen görmezden gelmesini ve ne isterse onu yapmasını bekliyordu. Diğer erkeklerde alışkın olduğu davranış buydu ama Vanessa haklı çıkmıştı. Luka ve içinde bulundukları durum farklıydı. Alice kaşlarını çattı. Adamın acı çekmesine sebep olmak istemiyordu.

En çok önemsediği şey neydi? Luka tarafından izlenmek ilk duyduğunda onu çok rahatsız etse de şimdi garip bir şekilde kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Ama ona dokunması tehlikeliydi. Luka buzlarını tam olarak nasıl çözeceğini

Ninova

biliyordu ve Alice buna izin veremezdi. Belki üçüncü bir seçenek bulabilirdi.

"Pekâlâ," dedi usulca. "Evimi ormanlıktan izleyemezsin ama beni haftada bir kez ziyaret edebilir ve bana dokunabilirsin. Ancak bunu yalnızca benim uygun gördüğüm yerlerde yapabilirsin. Geriye kalan her şey yasaklı."

Luka beklentiyle kaşlarını kaldırdı, devam etmesi için bekliyordu.

"Kollarıma ve ellerime dokunabilirsin."

"Sırtınla yüzüne de dokunacağım. Ayrıca seni her gün ziyaret etmek istiyorum."

Yüz demek, dudak demekti. Bir öpücük sonra adamın her yerine dokunması için yalvarmaya başlardı. *Buna izin veremem,* diye düşündü hızlıca.

"Sadece sırtım. Yüz yok. Her üç günde bir. Son teklifim."

"İyi," diye homurdandı Luka.

Alice içgüdüsel olarak elini uzattı ama sonra Clecânialıların el sıkışmadığını hatırladı.

Elini tekrar alçaltamadan adam onu yakaladı ve nazikçe avucuna masaj yaptı. İpek gibi pürüzsüz bir sesle, "Sen, istediğin her yerime dokunmakta tamamen özgürsün," dedi ona yaklaşarak. Ters dönmüş elini ağzına yaklaştırıp yavaşça bileğini öptü. Alice'in nabzı bu dokunuşla birlikte hızlanmıştı.

Kadınlığının kasıldığını hissetti. *Korkunç bir hata yaptım.*

BÖLÜM 17

Kendini neyin içine sokmuştu? Pazarlıklarından kısa bir süre sonra, Luka hava kararmadan rezerve gitmek istiyorlarsa yakında çıkmaları gerektiğini söylemişti.

O zamandan beri durmadan kollarına ve ellerine dokunuyordu.

Kollar ve eller. Bu mantıklı bir tercih. El ele tutuşmak ne kadar cinsel olabilir ki? Aptal. Konu bu adam olunca, belli ki vücudu her hareketi cinsel algılıyordu.

Bir süre sessizlik içinde yol aldılar. Luka düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Alice de tüm vücudunu kasarak kendini onun dokunuşuna yaslanmamaya zorluyordu.

Eli yukarı bakacak şekilde adamın uyluğunda duruyordu, adamın aletini kendine doğru çekebilecek kadar yakındı. Luka nazikçe avucundaki izleri ve parmaklarının yumuşak yüzeylerini takip ediyordu. Diğer eli de sıkıca bileğini çevreliyordu. Yumuşak, nazik okşamaları ve sahiplenici, sıkı tutuşunun karışımı onu deli ediyordu.

Luka'nın uyarılışının kokusunu alabildiğini biliyordu. Daha önce kalın iç çamaşırı giydiğinde bile bunu hissedebilmişti.

Şu an altında hiçbir şey olmadığı için, adamın ona yaptığı şeyi ne kadar kolay bir şekilde anlayabileceğini yalnızca hayal edebilirdi. Bir manipülasyon gibi hissettiriyordu ve geçmişte sık sık manipüle edildiği için bundan tiksinmişti.

Luka başka bir işkence edici öpücük için elini ağzına götürdüğünde Alice elini geri çekti. Luka bileğindeki tutuşu sıkılaştırıp onu inceledi. "Sana dokunabileceğimi söylemiştin."

Elini tekrar çekerken, "Evet ama kendini kalıcı bir şekilde ona bağlamanı kastetmemiştim. Çok fazla sürtüyorsun," dedi Alice. "Derim soyulmaya başladı."

Luka onu serbest bırakarak alçak sesle güldü. "Hissettiğin şeylerin kokusunu alabiliyorum, neden yalan söylüyorsun?"

Yanaklarında bir sıcaklık filizlenirken kollarını huysuzca kavuşturarak adamdan uzaklaştı. "Yapmanı istemediğim halde neden ısrarla beni tahrik etmeye çalışıyorsun?"

"Bana sırtım ve omuzlarını ovmamı istediğin için döndüğünü sanmıyorum. Ama bence gevşemene yardımcı olacaktır."

Sırt masajı kulağa harika geliyordu. Sadece birazcık ovmasından zarar... *Hayır. Yaramaz Alice!* Kruvazörün karşı tarafındaki banka geçti.

Luka dirseklerini dizine yerleştirip öne doğru eğildi ve sıradaki hareketinin ne olması gerektiğini hesaplıyormuş gibi onu inceledi. "Geri gel, Alice. Daha fazla dokunmayacağım," dedi en sonunda.

Dudaklarının kenarında ufak bir tebessüm belirdi, tüm kızgınlığı yerle bir olmuştu. Göğsünü sıkıştıran, tanıdık bir sıcaklığın içinden geçtiğini hissetti. "Önceden de böyle derdin, biliyorsun... birimdeyken." Luka'nın derin bariton sesini taklit ederek, "Geri gel, Alice," diye tekrarladı.

Luka kaşlarını kaldırdı. "O zaman dinliyor muydun peki beni?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

Ninova

Alice isteksizliğine rağmen kıkırdadı ama bir an sonra gülüşü soldu. Luka'nın bir maske gibi takmaya çalıştığı cazibesinden sıyrılıp adama gerçekten bakmaya çalıştı. "Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Luka uzaklara bakarak omuz silkti. "Çok az hatırlıyorum. Yine de her geçen gün artıyor."

"Sana yaptıkları şeyler için çok üzgünüm," diye fısıldadı Alice.

Ciddi bir şekilde, "Ben değilim," dedi Luka. Göz göze gelmek için başını kaldırdı. "Eğer yapmasaydın, sen de diğerleri gibi bir hücreye atılacak ve belki de hiçbir zaman kaçamayacaktın. Kaçtığın için diğer birimlerin yerlerine dair bir ipucu elde ettik. Ayrıca seni buldum." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir Clecanialının, ruh eşini tanımak için ne kadar ileri gidebileceğini anlayıp anlamadığını bilmiyorum. Eğer zorunda olsaydım, her şeyi tekrar yapardım."

Alice ne diyeceğini bilemediği için adamın bakışlarına tutundu. Sözlerinin doğruluğunun gözlerine yansıdığını görebiliyordu.

Kruvazörün nazikçe sallanarak geldiklerini haber vermesiyle yoğun sessizlik bozuldu. Luka eğilip yerden büyük bir çanta aldı. Adamın sırtı dönükken, Alice sakinleşmek için birkaç nefes aldı ve şiddetle atan kalbini yavaşlatmayı denedi.

Her şeyi tekrar mı yapardı? Benim için mi?

Araç kapısının kayarak açılırken çıkardığı tıslama, sıcak hava akımından önce hissedildi. Alice havayı içine çekince tanıdık bir koku aldı. Tam olarak çam değildi ama... Luka gibi kokuyordu. *Buraya ne sıklıkta geliyor?*

Kruvazörden çıktığında onu geniş bir orman karşıladı. Biraz daha yakından baktığında, *orman* kelimesinin burayı tanımlamak için yeterli olmadığını düşünmeye başladı. Luka büyük

Ninova

çantasını kaldırdı, ellerini onunkilerin etrafına sardı ve adımlarını ağaçlık sınırına yönlendirdi.

Buradaki yapraklar yemyeşildi. Tipik bir ormandaki gibi soğuk ve koyu tonlarda değildi. Alice'in bir ormanın olmasını hayal ettiği gibi daha canlı ve zengin görünüyordu. Zemin, yere düşmüş büyük yapraklar ve neon yeşili yosunlarla kaplıydı. Gözleri kocaman açılmıştı, Luka onu çekiştirirken her detayı içine çekmeye çalışıyordu.

Ortam tanıdık olsa bile, korkutucu bir şekilde farklı hissettiriyordu. Ağaç gövdelerinin dokusu Dünya'dakilerle benzerdi ama renkleri türler arasında değişiyordu. Birçoğunun rengi tipik bir kahverengi tonundayken, diğerleri açık kahverengiyle karışık deniz mavisi rengindeydi. Ormanın biraz daha ilerisinde pembe, sarı ve mavi tonlarında ağaç gövdeleri de görmüştü.

Hayvanlar ve böcekler yoğun yeşilliğin içinde saklanıyordu. Ancak doğa sesleri etrafında gerçeküstü bir koroya aitmiş gibi yankılanıyordu. Dünya'daki amfibi hayvanların çıkardıklarına benzeyen sesler yüksekti. Fazlasıyla yüksekti. Kuş sesleri etrafını sarmıştı, gözlerini kaldırıp yukarı baktığında ağaç tepelerinde birbirleriyle yarışan renk parıltıları gördü.

Ormanın nemli, ağır kokusu hafifçe azalmıştı. Bakışlarını tekrar aşağı çevirdiğinde geniş, parlak bir nehre yaklaştıklarını gördü.

Luka elini bırakarak en az yüz metre boyundaki devasa, eski bir ağaca doğru ilerledi. Boğumlu kökler toprağa girip çıkarak her türden yaratığın gizlenmesi için karanlık delikler oluşturmuştu.

Luka hiçbir uyarı olmadan o siyah çukurlardan birine uzandı. Alice elini ağzına götürdü, orada neyin gizlenebileceğini düşününce tüyleri diken diken olmuştu. Luka omzunun üzerinden ona çarpık bir gülüşle baktı. "Benim için mi korktun?"

Ninova

Alice dudaklarını büzdü ve ellerini iki yanına indirdi. "Kokusunu aldığın şey, yetişkin bir adamın ormanlıkta rasgele bir deliğe uzanacak kadar aptal olması ve elinin ısırılıp koparılmasına şahit olma korkusudur muhtemelen."

Luka alçak sesle gülüp ağacın derinliklerinde, köklerin arasında elini gezdirmeye devam etti. Kolunu geri çekmeden önce küçük bir *cik* sesi duyuldu. Şimdi elinde tüylü, küçük bir hayvan tutuyordu.

"Ne yapıyorsun? Onu yerine koy," diyerek yanına koştu Alice. Bir hayvanı yuvasından o şekilde ayırırken ne düşünüyordu?

Luka toprağın üzerine oturup küçük yaratığı kucağına yerleştirdi. Alice şaşırmıştı çünkü hayvan serbest kaldığı gibi kaçmaya çalışmamıştı. "Sakin ol, kadın. Bu guarsilin ilaç alması gerekiyor."

Yaratığı incelemek için dizlerinin üzerine çökerken, "Ne?" dedi usulca.

Luka'nın *guarsil* diye adlandırdığı canlı, bir nar boyutunda ve rengindeydi. Yuvarlak bedeni koyu kırmızı tellere benzer tüylerle kaplıydı. Luka çantasına uzanıp içinden küçük yeşil bir hap çıkarırken guarsil kucağına sokuldu, adamın bacaklarının arasına saklanmaya çalışıyordu.

"Annesi yakın zamanda gitti ama bu yavru, erkek ve kız kardeşleri gibi yuvadan ayrılmadı. Birkaç gün önce onu kontrol ettiğimde hafif bir soğuk algınlığı geçirdiğini fark ettim."

"Soğuk algınlığı mı? Onu soğuk algınlığı için tedavi mi ediyorsun?"

Luka yeşil topu hayvana doğru tuttu. Alice hayvanın küçük elleri ve uzun kollarıyla yuvarlak gövdesini esnetip hapı kapmasını izledi. "Guarsiller, nesilleri tükenmekte olan sürü hayvanlarıdır. Yuva arkadaşlarının nereye taşındığını biliyorum ama eğer

Ninova

iyileşmezse, onu sürüsüyle bir araya getiremem. Soğuk algınlığı onu öldürmez ancak iyileştiği zaman yalnız olmak öldürür."

Alice yeşil şeyin kenarlarını dişleyen ufak hayvanı izledi. Yaratık küçük keskin dişleriyle bir insanın mısır koçanına yapacağı gibi ilacına saldırıyordu. "Sevimliymiş," derken gülümsedi.

Luka keyifsiz bir kahkaha attı. "Şu an sevimli ama yaklaşık iki ay içinde olgunluğa erişecek ve vahşi bir hayvan olacak. Küçük boyutları yanıltıcıdır. Hayvanlar, bekleyen bir guarsilin etrafını kokladıklarında onun yere düşmüş bir wanget meyvesi olduğunu zannederler. Ancak yeterince yaklaştıklarında tüm sürü üyeleri saldırıya geçer. Kendi boyutlarından yüz kat daha büyük hayvanları mağlup ettikleri görülmüştür."

Tıpkı bir anda sudan dışarı atlayan, korkutucu bir tür pirana gibi. Alice yaratıktan uzaklaşıp etrafına bakındı.

Luka koyu kaşlarının altından ona bakarak sırıttı. "Merak etme, sana bir şey olmasına izin vermem."

Dilinin ucuna gelen sert karşılık buharlaşıp uçtu. *Onu koruyacaktı.* Bunu hissetmişti. Geçmişindeki hiçbir erkek, bu adamın yaptığı kadar güvende hissetmesini sağlamamıştı.

Luka üzerindeki bakışlardan habersiz bir şekilde kucağında kıvranan guarsili ağacın köklerine geri bıraktı.

Hayvanları iyileştirmenin onun değil, kendisinin tutkusu olduğunu hatırlayarak, "Neden ona yardım etmeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Luka omuz silkti. "Çünkü hep buradayım ve bunu yapabilirim."

Alice bakışlarını adamın üzerinde tutmaya devam etti. Tüm Clecanialı erkekler sevimsiz, vahşi bir hayvana yardım etmek için yollarını değiştirir miydi? *Değiştirmezlerdi*, diye düşündü.

"Buraya ne sıklıkla geliyorsun?"

Ninova

"Tanışmamızdan öncesini mi soruyorsun?" Luka ona anlamlı bir bakış attı. "Her gün ya da iki günde bir. Fırsat buldukça. Bazen diğer araştırmacılar burada çalışma planı yapıyorlar, yani o zamanlarda ziyaret etme şansım olmuyor."

Adamın ilk cümlesini görmezden gelerek, "Burada ne tür bir araştırma yapıyorsun?" diye sordu Alice. "Clecanialıların doğurganlığı üzerine çalıştığını sanıyordum."

Luka çarpık bir gülüşle etrafını inceledi. "Doğurganlıklarında fark edilir bir artış olup olmadığını ve eşleşme uygulamalarını görmek için farklı hayvanların çiftleşme alışkanlıkları üzerine çalışıyorum. Isı altındayken vücutları daha fazla kimyasal madde üretiyor mu, eğer üretiyorsa bunu Clecanialılar üzerinde kullanabilir miyiz? Yılın bu zamanı beslenme alışkanlıkları daha çok ya da az doğum yapmalarıyla sonuçlanıyor mu? Bu tarz şeyleri araştırıyorum. Genelde sadece gelip onları izlerim. Tam olarak ne aradığımı bilmiyorum ama ilginç çiftleşme yolları beyin fırtınası yapmama yardımcı oluyor."

"Ne tür ilginç şekillerde çiftleşiyorlar?" diye sorarken ses tonu kulağa meraklı geliyordu. Dünya'daki bazı yaratıklar garip şekillerde çiftleşmeleriyle bilinirdi. Buradakiler de benzer olabilir miydi?

"Şey..." Luka suyu işaret etti. "Hermafrodit* olan bazı *suu* türleri var. Çiftleşmeyi seçtikleri zaman birbirlerine üreme organlarını saplayarak diğerine tohumlarını enjekte etmeye çalışırlar. Bazen yaralarından dolayı ölürler."

"Dünya'daki sümüklüböceklerle oldukça benzer bir durum sanırım." Alice bir kahkaha attı, bir yıl boyunca ilginç olmayan genel eğitim dersleri gördükten sonra aldığı ilk hayvan bilimi dersini hatırlamıştı. "Gerçi sümüklüböceklerin çiftleşme

* Bu ifade "erselik" ve "erdişi" anlamlarına gelmektedir. Belirgin bir şekilde erkek veya kadın cinsiyetine özgü cinsiyet özelliklerinin tam olarak uymayan canlıları tanımlar.

Ninova

alışkanlıklarının araştırmana nasıl yardım edeceğinden pek emin değilim."

Luka başka bir çarpık gülüşle omuzlarını kaldırdı. "Yeterince bakarsan, her zaman seni işe yarar bir bilgiye götürecek benzerlikler bulabilirsin. Hermafroditler, gezegendeki türler arasında nadir bulunur ancak hâkimiyet savaşları duyulmamış değildir. Doğuda bulunan Rotunlar hayat ortaklarının kim olacağına karar vermek için güreşirler. Kazanan kişi evliliğin lideri olur ve kararların çoğunu eşlerinin tavsiyeleriyle alırlar."

Alice adamın iri vücuduna bakarken bir Rotun şehrine götürülmediği için memnundu. Luka'yla yapacağı bir güreşte kimin kazanacağı açıkça ortadaydı. "Erkeklerin haksız bir avantajı varmış gibi görünüyor."

Luka bir kahkaha attı. "Daha önce hiç Rotun kadını görmedin. İri olmayabilirler ama güçlü ve muhteşem güreşçiler olmak için eğitilirler." Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. "Hadi gidelim. Yürüyüp neler göreceğimize bakarız diye düşünmüştüm. Eğer bir hayvan görürsek, sana o türle ilgili bildiklerimi anlatırım."

Alice başıyla onaylayıp yerinden doğrulmaya başladı, bir eli bükülmüş dizinde duruyordu. Luka diğer elinden tutarak ona yardımcı oldu.

Ayaklarının üzerinde kalktığında, "Teşekkürler," diye mırıldandı. Adamın eli onunkinin üzerinde seğirse de çantasını almak için onu serbest bıraktı. Luka çantayı almak için eğildiğinde, Alice adamın kalçalarına iştahla bakmamaya çalıştı. "Onun içinde ne var?"

Luka belirsiz bir cevap vermeden önce çantanın gevşek askısını geniş göğsünde sıkılaştırdı. "İhtiyacımız olacağını düşündüğüm birkaç şey."

Alice gözlerini devirerek yolda öncülük etmesi için adama işaret verdi.

Ninova

Ormana doğru yaptıkları yorucu yürüyüşe devam ettiler. Luka sürekli ona uzanıyor, tenine hafifçe dokunuyordu. Alice ilk başta kızsa da bir süre sonra bunun gerçekten adamın elinde olup olmadığını düşündü. Bir hayvanı ya da bitkiyi anlatırken elini hiç açıklama yapmadan kolunda gezdirmeye başlıyor ya da hızlıca parmaklarını sıkıyordu. Adamın bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordu.

Biraz daha ilerleyip uzaylı ormanının mucizeleriyle karşılaşmaya başladığında, zaten kafası karıştığı için adama karşı farkındalığı giderek azaldı. Clecania ve Dünya'nın vahşi yaşamı arasındaki benzerlikleri görebiliyordu ama karşılaştığı bazı hayvanlar kesinlikle uzaya aitti.

Topraktaki yeşil renkli küçük tohum kapsülleri zıplayıp bileklerini ısırmaya başlamıştı. Alice çizme giyecek kadar akıllı davrandığı için son derece minnettardı. Luka küçük böceklerin evrim geçirerek yerel çalılardaki tohum kapsüllerine dönüştüğünü açıklamıştı. Söz konusu çalıların olduğu yerde bekleyip kan akıtmak umuduyla oradan geçen herhangi bir yaratığı ısırıyorlardı.

Luka'nın duyuları keskindi. Arada bir yoldan çıkıp Alice'in hiç düşünmediği bir izi ya da kırık bir dalı inceliyordu. Luka buradayken evindeymiş gibi görünüyordu.

Adamın mor bir asmadan özsu almasını izledi. "Her gün buraya geldiğinde yaptıkların bunlar mı?"

Luka sıvıyı büyük çantasına attıktan sonra yanına geri geldi. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Bunun bir varyasyonu. Gözlemleyip olası değişiklikleri not etmek için buraya gelmeye başladım. Dört yıl sonra, Wyret asmasının özsuyu sızmaya başladığında wadeflerin kızgınlık dönemine girdiğini fark ettim." Ellerini çırparken keyifli bir gülümseme suratını aydınlattı. "Daha önce fark etmediğime inanamıyorum. Bu özsuyun ne tür özelliklere sahip olduğunu görmek heyecan verici olacak. Onu

Ninova

yiyorlar mı, yoksa belirlenemeyen bir tür koku mu yayıyorlar? Bunun cevabını merak ediyorum." Elini kadına uzattı. "Gel buraya. Koku alıp alamadığına bir bak."

Alice gülümsemesini saklayamamıştı. Luka'nın işine olan coşkusu açıkça belli oluyordu. Adamın elini tuttu ve adımlarını yeşil özsuyu sızdıran koyu mor bir asmaya yönlendirmesine izin verdi. Ardından öne eğilerek kokuyu içine çekti. "Siyah meyankökü gibi kokuyor!"

O sırıtırken adamın gözleri dudaklarına kilitlenmişti. Bir kalp atışı sonra, Alice aceleyle boğazını temizleyip yola devam etti.

Indiana Jones'un bilim adamı-kâşif hali gibi, kahrolası muhteşem bir adam!*

Luka onun içsel sızlanmalarını bölerek, "Meyankökü nedir?" diye sordu arkasından.

"Bir tür şeker. İnsanlar çok sever ya da nefret eder. Oldukça farklı bir kokusu ve tadı vardır." Omzunun üzerinden adama baktı. Kestane rengi saçlarını bu kadar mükemmel bir şekilde öne çıkardığı için güneşe ters ters bakma dürtüsüyle savaşıyordu.

"Sen seviyor musun, yoksa nefret mi ediyorsun?" Luka yanına ulaşana kadar uzun adımlar atıp hızını arttırmıştı.

"Nefret ederim. Ama nedense içinde meyankökü aroması olan içecekleri severim. Barda kendi ürettiğim, içerisinde birazcık anason olan bir kokteyl tarifim var..." Luka elini kısa bir süreliğine beline yerleştirip onu sağa yönlendirdiğinde durakladı. "Ah... meyankökü şekerindeki çoğu aromayı anason verir. Ancak içerisine birazcık zencefilli bira döküp karıştırırsan gerçekten her şeyi bir bütün haline getiriyor."

"Dünya'dayken içecek üretmekten zevk alır mıydın?"

* Komedi-aksiyon türünde bir film serisidir. *Indiana Jones* karakteri maceraperest, tarihçi, asker ve aynı zamanda bir arkeoloji profesörüdür.

Ninova

Alice kaşlarını çattı. Başka biri böyle bir şey sorduğunda, kulağa sanki mesleği küçümseniyormuş gibi geliyordu ama Luka onun cevap vermesini beklerken çok samimi görünüyordu. Dudağının kenarı kıvrıldı. "Evet. Elbette hayalimdeki meslek değildi. Maaşı berbattı. Patronum berbattı. Bazı müşteriler berbattı, özellikle de okul döneminde üniversiteli çocuklar kasabadayken. Ama gelen insanlarla konuşmaktan hoşlanıyordum, onların hoşuna gideceğini düşündüğüm içecekler uydurmaktan da. Burada da barlar var mı?" Uzaylı veterineri olmaya çalışırken belki çalışmaya geri dönebilirdi.

"Evet, var ama çoğunda otomatik barmenler var."

O zaman bir içkiye ve onları dinleyecek bir kulağa ihtiyacı olan yalnız ruhlar kiminle konuşuyor?

Luka koluna dokunarak onu durdurdu ve ağaçların saçaklarını işaret etti. Üzüm tanesinden daha küçük olan binlerce rengârenk kuş, üstlerindeki dallara yuva yapmıştı. Luka ellerini ağzının iki yanına koyarak yüksek sesli, oldukça tiz bir ses çıkardı. Kuşlar, parlak pembe ve turuncular yığını halinde ağaçlardan uçuşmaya başladı. Gökyüzündeyken bir balık sürüsü gibi yeniden şekillendiler. Küçük bedenleri birbirlerine o kadar yakın uçuyordu ki, daha büyük bir kuş avının peşindelermiş gibi bir izlenim veriyorlardı.

Alice'in bakışları adamın yüzüne sabitlendi. Luka gülümseyerek kuşların uçuşunu izliyordu. "Çalışmadığın zamanlar eğlenmek için ne yaparsın?"

Luka havaya kalkan kaşlarla ona bakıp yürümeye devam etti. "Daha fazla çalışırım ya da egzersiz yaparım."

Öyle olduğuna eminim. "Hobilerin var mı?"

Adam bir an için düşündü. "Eşleşmelerin hikâyelerini topluyorum ve alanımdaki diğer araştırmacıların yazılarını okuyorum."

Ninova

"Peki ya ailen? Onları sık sık ziyaret eder misin? Bu kadar çok iş yapmak seni hayal kırıklığına uğratıyor mu? Çok tatile çıkar mısın?" Luka'yla birlikteyken artık daha rahat hissediyordu, adama soracağı milyonlarca soru vardı. "Mutlu kalabilmek için ne tür şeyler yaparsın?"

Luka parmaklarını arkasında bağladı. Ağzını açtıktan sonra ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi geri kapattı. "Kendimi bildiğimden beri hep işe odaklıyım. En sonunda, çalışmayı bırakıp şehirden taşınmak istiyorum. Ailemi daha sık görmek istiyorum, belki yeğenlerimi de ziyaret ederim. Kız kardeşimin çocuklarını küçüklüklerinden beri görmedim." Kaşlarını çatarak yere baktı.

"Bunları yapmak için beklememelisin. Aile önemlidir."

"Ailen nasıl biri?" diye sordu Luka. Parmak eklemlerini dalgınca onun kolunda gezdiriyordu.

Bu konuya şimdi girmeli miyim? Geçmişinden bahsetmek onun için her zaman acı verici olmuştu. *Burada olmamın sebebi de bu, değil mi? Ona bir şans ver.*

"Annem... sert biriydi. Çok çalışırdı ve pek mutlu bir insan sayılmazdı. Yine de bunun için ona çok yüklenmemeliyim. Kendi ayakları üstünde durmaya çalışan, hayatımız için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapan yalnız bir kadındı. Ancak en sonunda çok fazla şeyden mahrum kaldı."

Alice boğazının daraldığını hissetti, gözlerinde yaşlar birikmeye başlayınca kirpiklerini kırpıştırıp onları uzaklaştırdı. Luka ona doğru uzansa da ellerini hızla geri çekti. Alice şu anda dokunma kurallarını hiç oluşturmamış olmayı diliyordu.

"Birbirimizi anlamakta güçlük çekerdik. Çok denese de materyalist şeylerin beni neden mutlu edemediğini anlamadı. Tüm günümü alışveriş yaparak değil, onunla vakit geçirerek doldurmayı tercih ederdim. Bu ona mantıklı gelmiyordu." El saatini kaldırdı ve yabancı sembollere bakarak içini çekti. "Antremizdeki

Ninova

eski saatin önünde oturup onun işten eve gelmesini beklediğimi hatırlıyorum."

"Demek istediğini anlıyorum. Annemiz öldükten sonra, babam altımızı birden büyütmeye çalışırken zor zamanlar geçirdi. Beni sevdiğini ve elinden geleni yaptığını biliyordum. Ama ben de tüm günümü onunla geçirmek isterdim."

Alice yürümeyi bırakıp adamı inceledi. Kasları gerilmişti ve gözlerinde oyalanan, endişeye benzer bir şey vardı. Luka da çenesini sıkarak onun yüzünü inceledi ama hiçbir şey söylemedi. Alice'in içindeki bir şey, adamın bu konular hakkında konuşmaya ve hassasiyet duymaya alışkın olmadığını söylüyordu.

Uzanıp ellerini adamınkilerle birleştirdi. Alçak bir mırlama duyuldu fakat sonra Luka onu bastırmış gibi mırıltı kesildi. "Ailen adına gerçekten çok üzgünüm. Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Luka'nın omuzları bu kelimelerle birlikte gevşedi ve göğsünden yine bir mırıltı yükseldi. "Yürürken sana zamanı nasıl anlayabileceğini açıklamamı ister misin?"

Alice'in yüzü aydınlandı. "Bunu çok isterim. Burada kimse bana bunu söylemeyi umursamıyormuş gibi."

Luka'nın göğsü aldığı nefesle yükseldi ve yüzünde bir sırıtış belirdi. Sonraki bir saat boyunca yürümeye devam ettiler. Luka sabırla, zamanı anlamalarını sağlayan karışık metodu açıkladı. Alice bocalamaya başlamıştı. Sabah ve akşam saatlerini anlayabilmek için önce ayların hareketlerini öğrenmesi gerekiyordu. Aynı zamanda saatlerin ileri değil, geri sayıldığı gerçeğini de kavraması gerekiyordu.

"Zaman dilimleriniz de mi yok?" diye sorarken başı zonkladı. "Yani eğer saat primeden önce dörtse, bu havanın karardığı anlamına geliyor. Ama diğer yerlerde aydınlık olmasına rağmen onlarda da aynı saat geçerli, değil mi?

Ninova

Luka alçak sesle güldü. "Evet. Bu gezegen genelinde kullanılan bir sistem."

Alice nehir boyunca güneşin benekleriyle süslenmiş bir açıklığa ulaştıklarında rahatladı. Mola vermeye ihtiyacı vardı ve burası mükemmel görünüyordu. Suyun karşısına baktığında guarsilin yuvası olan ağacın köklerini tanıdı. Belli ki, akarsuyun etrafında büyük bir kavis oluşturup diğer taraftaki kıyıya gelmişlerdi.

"Sanırım otuz ikiden geriye saymak mantıklı ama..."

Luka aniden çömelerek onu da kendisiyle birlikte yere çekti. Parmağını dudaklarını koyarak suyun üzerindeki sazlara benzeyen ve binlerce dalı olan büyük bir ağacı işaret etti.

Ağaç genel olarak salkımsöğüdünü andırıyordu, yaprakların sarkması temelinin etrafında bir perde oluşturuyordu. Alice adamın ağaca gizlenmiş bir avcı görmüş olabileceğinden korkarak güvence için ona baktı.

Luka sırıtıp elini kavradı, ağaca tekrar bakması için işaret veriyordu. Alice etrafı bakışlarıyla taradı ama Luka'nın ani ilgisine sebep olabilecek hiçbir kuş ya da böcek göremiyordu.

Ağacın gövdesine bakarak ne kadar garip bir şekli olduğuna dair düşüncelere daldı. Tabanı küçük başlıyordu ama gözleriyle takip edince ağacın gövdesinin vahşice eğildiğini ve normal kalınlığına geri döndüğünü gördü. Ağaç bir anlığına merkezinde kapana kıstırdığı, oldukça büyük bir hayvanı yemiş gibi görünmüştü. Aynı zamanda dikey olarak ikiye bölünmüş gibi duruyordu. Uzun iki parça, saçakların içinde kaybolana kadar birbirinin etrafında dönmüştü.

Sessizlik içinde geçen birkaç dakika boyunca orada durdular. Neyi bekliyorlardı? Alice kaşlarını kaldırıp adamın ellerini çekiştirdi. Luka gözlerini devirdi, ardından çantasından büyük bir kutu çıkardı.

Ninova

Kutuyu kucağına yerleştirdi ve bir yığın küçük siyah böceği açığa çıkaran kapağı çevirip açmadan önce ona sırıttı. Alice geri çekildi, dengesini kaybederek sert bir şekilde poposunun üzerine düştü.

Luka omuzları sessiz kahkahasıyla sarsılırken böceklerden birini kaldırıp cansız olduğunu gösterdi. Alice kendine engel olamadan yüzüne bir sırıtışın yerleştiğini hissetti. Adamı omzundan itip tıpkı onun gibi dengesini kaybetmesini ve tüm kutuyu üzerine dökmesini umdu. Fakat adam hareketiyle sadece yerinde sallandı.

Ardından sessizce bir elini kaldırıp ona burada kalmasını söyledi ve elindeki kutuya birlikte ağaca doğru tırmandı. Birkaç adım uzağa gelince kutuyu sertçe sallayarak ölü böceklerin yaprakların üzerine uçuşmasını sağladı. Hemen sonra hızla koşarak geri çekildi. Alice başını yukarı kaldırdı. Böceklerin yerlere saçılması gerekiyordu ama bunun yerine, sanki oraya sıkışıp kalmış gibi yaprakların üzerine serpilmişlerdi.

Luka geri döndüğünde onun arkasına geçmek için koştu. Alice'in sırtını kendi gövdesiyle aynı hizaya getirene kadar ileriye kaydı. Bacakları onun kalçasının iki yanına bükülmüştü. Alice adama doğru döndü. Luka'nın sıcak, davetkâr göğsüne bu kadar kolay alışmış olmaktan hoşlanmamıştı. Kayarak ondan uzaklaşmaya başladı ama Luka iki eliyle başını tutarak onun ağaca bakmasını sağladı. Alice yasaklı bölgeye dokunduğu için adamı azarlamak üzereyken ağaç hareket etmeye başladı.

Bakışlarını ayıramadan yerinde donup kaldı. Luka ellerini geri çekip kollarında gezdirdi, çenesini başının üstüne yaslamıştı.

Yapraklardan oluşan perde yavaşça dönmeye başladıktan sonra giderek hızlandı. Alice'in aklına hemen karnaval salıncakları gelmişti. Bir zamanlar yükselen dallar, hayvanların dönmesiyle birlikte yatak konumuna gelmişti. Dönmeye devam ettiler,

Ninova

şimdi bir hortum gibi hareket ediyorlardı. Dallar ağacın bükülmüş gövdelerinin hemen üzerinde iki dik silindir halini aldı, kasırganın tüp kısmı giderek daraldı.

Alice hem korkmuştu hem de ne olacağını görmek için heyecanlıydı. Luka'ya yaslanıp adamın dizlerini kavradı. Luka ise ellerini onunkilerin üstüne yerleştirip yukarı kaldırdı ve iç içe geçmiş kollarını onun karnından geçirdi. Beline dokunmamasına rağmen ona tüm vücuduyla sarılıyordu. Adamın yasağa karşı bulduğu akıllıca çözüm, Alice'in dudaklarının yukarı kıvrılmasını sağlamıştı.

Ağacın kocaman gövdeleri çözülmeye başlarken tüm yapraklar kapanmıştı. Alice önlerinde beliren devasa yaratıktan uzaklaşabilmek için gidebildiği kadar geriye doğru kaydı. Luka hızlıca onu tutup kulağına doğru eğildi. "Ben yanındayım. Onlar bize zarar vermez," dedi fısıldayarak.

"Onlar mı? Neyden bahsediyorsun?" diye soludu.

"Eşleşmiş bir manta çifti. Şehrimiz ismini onlardan alır."

İki ayrı yaratığın belirmesini şaşkınlıkla izledi. Bir anda dönmeye başlayan yeşil yapraklar ağacın gövdesine geri çekilmişti. Bir süre sonra, gövdeler de alçalıp durdu. Sessizce yemeklerini sindiriyorlardı.

Luka tekrar kulağına doğru konuştu. "Dillerini, dolaşan böcekleri yakalamak için dışarı uzatırlar. Yaprak gibi görünen yeşil kısımlar inanılmaz derecede yapışkandır. Bazı zamanlarda, tam bir öğün yakaladıklarını hissedene kadar günlerce hareketsiz kaldıkları olur."

Hareket edip ağaç gibi davranmayı bıraktıklarında, Alice bu yaratıkların o kadar da korkutucu olmadıklarını fark etti. Uzun hortumları gevşeyen vücutlarının kısa bacaklı, kamufle olmuş fillere benzemesine sebep oluyordu. Alice onları izlerken, iki mantadan büyük olanı hortumunu diğerininkine sürttü.

Ninova

Alice başını eğdi. Hayvanın dokunuşu neredeyse sevgi dolu görünmüştü.

"Yalnızken yaprakları seyrekleşir ve pek fazla yiyecek yakalayamazlar. Ama bir eş bulduklarında birlikte durup gür, kalm bir saçak yaratırlar." Luka burnunu nazikçe ona sürttü. "Ömürlük eşleşirler."

Ah, lanet olsun. Luka'nın kucağında kıvrılmış yatıyordu ve adam ona aşk hikâyeleri anlatıyordu. Bu nasıl olmuştu böyle? Sanki birlikte bir doğa belgeseli izliyorlardı. *Bunun işim için ciddi bir araştırma olması gerekiyordu, Netflix izleyip rahatlamak değil!*

İki mantanın yemeklerini bitirdikten sonra hortumlarını kaldırmasına ve vücutlarını incelikle çevirerek, santim santim yerlerine geri dönmelerine şahit oldu.

Luka onu nazikçe sıktı. "Bu kısım eğlenceli."

Ne demek istediğini soramadan yeşil filizler gövdelerinden havai fişek gibi patlayarak onu yerinden sıçrattı. Luka vücudunu tutmuyor olsaydı muhtemelen yere çakılırdı.

Luka'nın göğsünden bir kahkaha yükseldi ve Alice de onunla birlikte kıkırdadı.

Bu iyi hissettirmiş, onunla birlikte kahkaha atmak hoşuna gitmişti. Birlikte harika bir öğleden sonra geçirmişlerdi. Kulağına ve başındaki ellerine yaptığı sürtünmeler dışında, Luka tamamen sözünde durmuştu. Adamın göğsüne yaslanırken, *Kesinlikle kuralları çiğneyecek*, diye düşünse de öyle olmamıştı. Alice bir noktada adamın bu numaracı yanından keyif aldığını fark etmişti.

Zonklayan kalp atışları yavaşlayınca Luka'ya doğru gevşeyerek adamın vücudunun onunkini sarmasına izin verdi. Luka nefesini verirken etrafındaki kollarını sıkılaştırdı. Nefesini mi tutuyordu? Alice adamın göğsünden mırlamalar yükselince sırıttı.

Ninova

BÖLÜM 18

Kalbi kalıcı bir şekilde genişlemiş gibiydi. *Onu tutmama izin veriyor!* Üstelik kollarına doğru yaslanıyordu.

Alice ona kuralları ilk anlattığında şaşırmıştı. Planı ona tattıracağı zevkle kadını birlikte olmaya ikna etmekti. Alice ona dokunmasına izin vermezse bu plan asla işe yaramazdı.

Kadın kararını onun karakterine göre vereceğini söylemişti. Luka da kendisi gibi davranmak istiyordu. Tek başına evde çalışmak, rezerve gitmekten sonra en sevdiği ikinci şeydi. Bir kadını iltifatlarla nasıl etkileyeceğini ve nasıl memnun edeceğini biliyordu ancak bazı kadınlar bir erkeği yol arkadaşı olarak tanımak isterdi. Bu hayatlarına devam etmesini ve diğerleriyle üremesini zorlaştıracağı için, Luka hiç gerçek kişiliğini kadınlara sunmamıştı.

Alice'in onu olduğu kişi için beğenmeyebileceği düşüncesi, itiraf edebileceğinden çok daha fazla korkmasına sebep oluyordu. Ancak eğer ruh eşinin ihtiyacı buysa, ona bunu sağlayacaktı. Alice'i tatmin ettiği korkunç kur yapma girişiminden sonra kendisi gibi davranmaya karar vermişti. Ona sevdiği hayvanları göstermiş ve rezerv hakkında konuşup durmuştu. Alice bir kez

bile ilgisiz ya da sıkılmış gibi davranmamıştı. Ona ölü böceklerle bile şaka yapmıştı.

Kadının boşalmasını sağlamak onu saf, erkeksi bir doyuma ulaştırmıştı. Ama kadının ondan olduğu kişi için hoşlanması... çok daha fazlasını hissetmesini sağlamıştı.

Birlikte orada otururken sessizlik içinde sallanan mantayı izliyorlardı. Kadının nefesleri yavaşlayarak düzene girdiğinde, Luka duygularının boğazında düğümlendiğini hissetti. Alice ona kollarının arasındayken uyuyakalacak kadar güvenmişti. Eğer karar ona kalsaydı memnuniyetle böyle dururdu, güneş doğana kadar kadını böyle tutardı. Ancak soğuk hava çıplak bacaklarından tırmanarak onu zorlamıştı.

Luka bir an için yerinde donup kaldı, şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Kadının ona güvenmesini istiyordu. Alice'le bahsettiği bölgeler dışında bir yerine dokunmamak üzere anlaşmıştı. Ama onu kucağına alıp kruvazöre taşımak yerine uykusundan uyandırmak çok yanlış geliyordu.

Yüksek sesli bir baeder vıraklaması duyulunca Alice hızla uyandı. Luka kadının onu bu kadar uzun süre tuttuğu için üzgün olup olmadığını merak ediyordu. Alice'in çevresini incelemesini izledi.

Kadın ona baktı. "Uyuya mı kaldım?"

"Evet, aşkım."

Alice kızararak, "Ah, üzgünüm. Sanırım o yürüyüş beni oldukça yordu," dediğinde tüm gerginliği kayboldu.

"Seni eve götüreyim." Luka sürüye bakarken bugün için hazırladığı ziyafeti düşündü.

"Peki ya akşam yemeği ne olacak?" Alice esnemesini bastırmaya çalışmıştı.

Luka ayağa kalkmasına yardımcı oldu, kadının elini üzerinde hissetmeye bayılıyordu ama dokunuşların bu kadar kısa olmasından nefret ediyordu. "Onun yerine yarın akşam gelirim. Olur mu?"

Alice ona ufak bir tebessüm edip başıyla onayladı. Luka onları kruvazöre yönlendirmeye başladı. Alice ise onu hayrete düşürerek ellerini birleştirdi. Keyifle bağırmamak ve ayak parmakları kıvrılana dek kadını öpmemek için sahip olduğu iradenin her zerresini kullanması gerekmişti.

Araca yaklaştıklarında Alice içeri tırmanmak için elini bırakttı. Luka rezervin romantik sisinin tadını çıkardıktan sonra gerçek dünyaya dönmenin, kadının tekrar geri çekilmesine neden olacağından korkuyordu. Şanslıydı ki, elini bir kez daha kucağına yerleştirmek için yukarı kaldırınca Alice şikâyet etmemiş ya da onunla tartışmamıştı.

O günün erken vakitlerinde rezerve gittikleri sırada kadının elini sıkarak onu tahrik eden dokunuş tarzını öğrenmişti. Şimdiyse kadının küçük, yumuşak avucunu kendininkinin içinde hissettiği için sadece rahatlamış ve memnun olmuştu.

Onu daldığı düşüncelerden ayırarak, "Bugün beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum," dedi Alice. "Sadece... üzgünüm. Çok yorgunum. Gergin olduğum için dün gece pek iyi uyuyamadım. Meraktan soruyorum, akşam yemeği için ne planlamıştın?"

Alice gergin miydi? "Bir piknik planlamıştım." Yerdeki siyah çantayı ayağıyla dürttü.

Jade ona bu fikri ilk sunduğunda gülünç bulmuştu. Tremantalı kadınlar ormanlıkta yere oturup bir şeyler yemekten hoşlanmazdı. Bir süre sonra, Alice'in herhangi bir kadın olmadığını fark etmişti. Bu kadın onun ruh eşiydi. Eğer kendisi rezervden hoşlanıyorsa, Alice'in de hoşlanması kulağa mantıklı geliyordu.

Ninova

Ancak yaşamı boyunca edindiği tecrübe, beklenti içine girmemesi gerektiğini ona öğretmişti. Bu fikir karşısında kadının yüzünde alaycı bir ifade göreceğini düşünmüştü. Babasıyla ilişkisi hakkındaki kişisel gerçeği paylaşmaya karar verdiği anda olduğu gibi nefesi kesilmişti. Alice ise hassas cevabıyla onu hem şaşırtmış hem de memnun etmişti. Luka şimdi de öyle olmasını umuyordu.

Alice irileşmiş gözleriyle büyük çantaya baktı.

Luka'nın göğsü korkuyla düğümlendi, akşam yemeği için planladığı şey yanlıştı. Sadece bu hatanın onları çok geriye götürmemesini umuyordu.

"Benim için piknik mi planladın?" Alice garip bir ifadeyle ona baktı.

"Evet, üzgünüm. Dışarıda yemek yemekten keyif alırsın diye düşünmüştüm. Mantanın da böcekleri bizden uzak tutacağına inanmıştım ama şimdi anlıyorum ki..."

"Dur, bekle." Alice araya girdi, yüzü şaşkınlıkla aydınlanmıştı. Luka'nın nefesini kesen savunmasız, muhteşem bir gülümsemeyle ona baktı. "Özür dileme. Buna bayıldım! Bana daha önce söylemediğine üzüldüm sadece. Bu kadar zahmete girdiğini bilseydim toparlanırdım. Bir restorandan yemek alacağımızı falan düşünmüştüm."

Kadının mest edici kokusu etrafını sarmıştı. Alice'ten yayılan mutluluk, zevkten sarhoş olmuş gibi hissetmesine sebep olmuş ve aletini sertleştirmişti.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," dedi Alice.

Tekrar sesini bulması bir dakikasını aldı. "Evet, yapabiliyorum. Çok iyi sayılmam. Yemek yapma dersimin sınavından sadece yedi puan almıştım ancak bazı yemekleri çok güzel yaparım."

Kadın ona doğru dönüp bacağını altına sıkıştırdı. "Yemek yapma sınavı mı? Aşçılık okuluna falan mı gittin?"

Ninova

Luka oturuşunu değiştirdiği sırada sallanan baştan çıkarıcı memelere bakmamaya çalıştı. "Hayır, kocalık okulu."

Alice'in gözleri tavana doğru yükseldi ve konsantrasyon içinde gözlerini kıstı. "Ah, evet. Metli bundan biraz bahsetmişti. Yemek pişirmeyi öğrenmek zorunda olduğunuzu bilmiyordum. Başka ne öğrendiniz?"

Eğitimim hakkında ne düşünecek? Jade ona konseptle nasıl tanıştığını ve bazı çalışmalara sıcak bakmadığını açıklamıştı.

"Bir kadının, kocasından almaya ihtiyaç duyabileceği ya da arzulayabileceği farklı şeyleri öğrendik. Yemek pişirme, çocuk bakımı, anatomi, cinsel yeterlilik..." Luka sonuncuyu hızla geçmek istemişti. Kadının bunu sorgulamamasını umuyordu ama Alice yine de araya girdi.

"Pardon? Cinsel yeterlilik mii?"

Jade'in bu uygulamayla olan sıkıntısını hatırlamaya çalıştı. Alice'in bazı hoşnutsuzluklarını yatıştırmayı umuyordu. "Evet. Mezun olmaya yakın erkeklerin partnerlerini nasıl memnun edeceğine yönelik bir seçmeli ders."

Luka nefesini tuttu. Kadının anlayışlı mı, yoksa tiksinmiş mi olacağını görmek için bekliyordu. Jade'in bu derslere olan tepkisi onu şaşırtmıştı. Bir yabancıya, erkek okulunun nasıl gözükeceğini hayal etmeye çalıştı.

Okuldayken bu uygulamayı asla kabul edilemez olarak düşünmemişti, hatta durum tam tersiydi. Tanıdığı tüm erkekler -kendisi de dahil- derse girerken bir yığın sinir ve utanç içinde olurdu. Ders bittiğinde ise sınıftan özgüvenli bir şekilde çıkarlardı.

Bir kadını nasıl baştan çıkaracaklarını ve keyif alıp almadığını anlamak için hangi tepkilere dikkat etmeleri gerektiğini öğretmişlerdi. Erkekler aynı zamanda memnuniyetin önemini,

Ninova

cinsel enerjilerinden nasıl yararlanabileceklerini ve karşılarında istekli bir kadın olmadığında durumu nasıl kontrol edeceklerini de öğrenmişlerdi.

Kadın bir an için ona gözlerini kırpıştırarak baktı, güzel mavi gözleri yüzünü inceliyordu. Ardından beklenmedik bir şekilde ona uzandı ve bir eliyle yanağını avuçlarken diğeriyle de parmaklarını tuttu. "Sen buna razı mıydın?"

Luka tutmuş olduğu nefesini bir çırpıda verince göğsünden bir mırıltı yükseldi. *Benim için endişelenmiş.* Ruh eşinin, onun için endişelendiğini düşününce göğsüne bir sıcaklık yayıldı.

"Evet, aşkım. Razıdan da öteydim. O dersler olmasaydı, ruh eşimi yalnızca bileğine ve eline yaptığım bir dokunuşla tahrik edemezdim," diye mırıldandı. Kadının daha öncesinde kruvazördeyken yaptıklarına verdiği yoğun tepkiyi hatırlamıştı.

Alice'in yanaklarına pembe, tatlı bir kızarıklık yayıldı fakat durumu inkâr etmedi. "Ukala adam," diye mırıldandı sırıtarak.

Luka, "Eğer doğruysa yine ukalalık olur mu?" dedi alayla.

Bir anda kadının gözleri odağını kaybetti. Kaşları çatılırken onun yüzünü inceledi. "Sen hiç..." Devam etmeden önce başparmağının tırnağını kısa bir süreliğine dişledi. "Sen hiç evlendin mi?"

Kadının yüzünde gördüğü şey kıskançlık olabilir miydi? Luka yüzüne yayılmak için direnen tatmin dolu sırıtışı bastırmak zorunda kaldı. "Hayır, aşkım. Birkaç kez seçildim ama hiçbir zaman sonuca ulaşmadım. Bunu tercih eden de bendim." Yüzünde duran eli kavrayıp başparmağının ucunu öptü. "Evlenmiş olmam seni üzer miydi?"

Kadın dudaklarını büzüp bakışlarını diğer tarafa çevirdi. "Hayır." Sesi yapmacık bir sıradanlıktaydı.

Ninova

"Yalancı." Luka mırlamasının içinden geçmesine izin vererek gerçek hislerini gösterdi.

Alice ona bakarak gözlerini kıstı. Luka gözünün ucuyla, kadının dudaklarının bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldığını görmüştü. "Neler yaptığına bakabilir miyim? Eğer açsan şimdi birlikte yiyebiliriz."

Konunun değişmesine izin vermişti ama ruh eşinin onu kıskanıyor olma düşüncesinin tadını çıkarmaya devam etti. "Bu harika olur." Alice'le birlikteyken artık böyle mi olacaktı? Daha önce hiç tatmadığı rahatlık, mutluluk ve samimiyet mi hissedecekti?

Çantasını altüst ederek öğleden sonra özenle paketlediği yiyecek ve içecekleri çıkarıp masaya yerleştirdi. Kapakları yemeği ısıtması için ayarlayarak kadına bir bardak tury verdi. "Jade bunu prosecco* 2.0 diye adlandırdığını söyledi, ne olduğunu anlarmışsın."

Alice dudaklarını yalayınca bakışları yine oraya kaydı. *Öpüşmeden bir ömür geçirdin. Biraz daha bekleyebilirsin.*

Küçük bir yudum alınca kadının tüm yüzü aydınlandı. "Hmm. Bu gerçekten çok iyi. Çok tatlı olacağından korkmuştum ama hoşuma giden bir mayhoşluğu var." Bacak bacak üstüne atarak başka bir yudum daha aldı ve kruvazörün yumuşak duvarına doğru gevşeyerek yaslandı. "İşe ne zaman dönmen gerekiyor?"

Luka omuz silkti. Şu anda işi düşünmesi imkânsızdı. Eskiden eşleşen kişiye işten uzun süreli izin verileceğine dair bir kural vardı ama Luka'nın izlerini göstermeye izni yoktu. "Emin değilim."

* Prosecco, Veneto ve Friuli-Venezia Giulia bölgelerindeki dokuz ili kapsayan geniş bir alanda üretilen ve adını İtalya'nın Trieste ilindeki Prosecco köyünden alan bir İtalyan beyaz şarabıdır.

Ninova

"Eğer senin için çok dikkat dağıtıcı olmazsa rezerve tekrar gelmek istiyorum. Seni çalışırken izlemek isterim."

Luka geniş sırıtışını gizleyemedi. "Hayatımı oldukça zorlaştırıyorsun, biliyor muydun?"

Alice'in umutlu ifadesi kayboldu. "Ah, ne?"

Başka bir kadın olsaydı, Luka onunla alay ettiği için tehlikeli sularda yüzüyor olurdu ama Alice bu yönünü görmekten hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. "Eğer orada olmazsan, seni düşünmekten hiçbir işimi yapamam. Eğer orada olursan, bu sefer de seni düşünmekten ve izlemekten odaklanıp çalışamam."

Alice kızarmıştı. "Teşekkür ederim."

Luka yemeği ortaya koydu. Kadının damak zevki taramasında sevdiği ortaya çıkan malzemelerin bulunduğu tabağı ona verdiğinden emin oldu.

Alice, "Bu muhteşem. Teşekkür ederim," dedi lokmalarının arasında. "Bana ailenden biraz daha bahseder misin?"

Luka tapınağa giden yolun geri kalanında kardeşlerinden bahsetti. Alice'le konuşmaktan aldığı zevki başka biriyle yakalayabileceğinden emin değildi. Kadın eğlenceli ve samimiydi. Tanıdığı herkes hakkında onun daha önce deneyimlemediği bir içtenlik ve açık bir nezaketle konuşuyordu.

Kadın bugüne kadar tanıştığı erkeklerden bahsederken içindeki karanlık yan sapkınlaşmıştı. Rhaego'yu ve Tremanta dilini öğretmek için geri dönmesini dinlerken elindeki kalın bardağı kırmamaya odaklanmak zorunda kalmıştı. Bu hiç iyi değildi.

Zihni girdap gibi dönmeye başlamıştı. Şimdi eşleşmemiş erkeklerin özgürce dolaştığı tapınağa geri dönüyorlardı. Vahşi yanı ona kruvazörü evine gitmeye tekrar yönlendirmesi için bağırıyordu. Hızla geri çekmeden önce eli istemsizce havaya kalkmıştı.

Ninova

Onu yalnız bırakmayı düşünmesi bile anormaldi. *Onu tekrar izleyebilirim*, diye tısladı zihni. *O benim ruh eşim, korunduğundan emin olmam gerek.*

Kruvazör durdu ve sürgülü kapısı bir tıslamayla açıldı. Luka kendini toparlamaya çalıştı. Alice'in onu bırakmak için yapacağı en ufak harekette kadını tekrar kabinin içine sürüklemekten korkuyordu.

Alice tabağını masaya bırakıp beklentiyle ona baktı. "Luka, sen iyi misin?"

Luka da tabağını bırakarak dişlerini gıcırdattı.

Alice bir elini adamın dizine yerleştirip onun sert bakışlarını yakaladı. "Bana söyleyebilirsin. Sorun nedir?"

Ona söyleyebilir miydi? "Bununla boğuşuyorum, Alice. Gitmene izin vermek yanlış hissettiriyor," dedi yutkunarak. Uzak mesafede yürüyen bir koruma gözüne çarpınca ellerini yumruk yaptı.

Alice'in kaşları çatıldı ama Luka kadının gözlerinde kızgınlık yerine anlayış gördüğü için rahatlamıştı. "Bu senin açından zor olduğu için üzgünüm. Ama yine de gitmeme izin vermen gerekiyor. Eğer hiç ayrı kalamazsak nasıl bir araya gelebiliriz ki? Bu sağlıklı değil."

Luka ellerini kadının saçlarından geçirerek kendini sakinleştirmeye çalıştı. Alice çok haklıydı. Eğer o bir veteriner olarak çalışacaksa ve kendisi de araştırmasına devam edecekse, bir şekilde kadından ayrılabilmesi gerekiyordu. Traxialı yanının eşleşme içgüdüsünün etkilerini kötüleştirdiğinden şüphelendi. Bunu kontrol etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Başını onaylarcasına salladı ve zorla gülümseyerek başını kaldırdı. "Yarın görüşürüz."

Alice kalkıp önünde diz çöktü, ellerini avuçlarının içine almıştı. "Bunun senin için ne kadar zor olduğu görebiliyorum ve

Ninova

çabanı takdir ediyorum." Utangaç bir gülümsemeyle, "Dünya'da bir çiftin randevu sonunda öpüşmesi bir tür gelenektir," diye ekledi. "Eğer yardımı dokunacaksa, yüze dokunma yasağını bir seferliğine kaldırabilirim."

Parmakları ışık hızında hareket ederek kadının boynunu kavradı. Dudaklarını onunkilere doğru eğdi ve ikisi de soluk soluğa kalana dek kadını öptü. Geri çekildiğinde Alice'in gözleri yavaşça kısılmış ve üzerinde sabitlenmişti. Luka'nın da sıkıntısının bir kısmı kaybolmuştu. Kadının nefesini kesen, parmaklarını sıkmasına yol açan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Öne eğilip onu daha yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde, acele etmeden öptü. Tekrar geri çekildiğinde, Alice'in gözlerindeki hayal kırıklığını görmekten memnun olmuştu. Şimdi ona sahip olamayabilirdi ama kadının bir başkasını istemeyeceğinden de emindi.

BÖLÜM 19

Luka tüm geceyi yatağında dönüp durarak geçirmişti, garip bir ruh hali içinde olduğunu inkâr edemezdi. Zihni ve bedeni bitkindi, oldukça saldırgan hissediyordu. Ayrıca akşam yemeğinde Alice'i göreceği için heyecanlı ve gergindi.

Tüm bunların üstüne beklenmedik, istenmeyen bir şekilde tahrik olmuştu. Dün gece eve döndüğünde Alice'in kokusu hâlâ içeride hissediliyordu ve onu çileden çıkarıyordu. Kadının ateşin önünde çıplak bir şekilde uzandığı bölgeye baktı, boşalırken vücudunun nasıl sarsıldığını hatırladı.

Rahatlayamadığı için volta atmaya başladı. Şu anda onunla birlikte burada olmalıydı. Tek başına odasında olması doğru hissettirmiyordu. Uyku tutmadığı için, en iyi davranış şeklinin ne olacağı üzerine çalışıp dikkatini dağıtmak olduğuna karar verdi. Alice'in onunla kalmaya karar verdiğinden emin olmak için detaylı bir plan yapması gerekiyordu. İçerden bilgi vermesi için Theo'yla iletişime geçmişti ama bu onu sadece daha çok hayal kırıklığına uğratmıştı.

İnsanlar imkânsız! Herhangi bir kadının karşısında, samimiyetini göstermek için hediyeler alır ya da uygun bir koca ve baba olacağını kanıtlamak için yeteneklerini sergilerdi. Alice söz

konusu olduğunda, bunların hiçbiri fark yaratmıyordu. Theo eşiyle yaptığı birçok konuşmadan sonra, bir insanın sevgi ve sadakat kapasitesinin benzersiz olduğuna inandığını söylemişti. Ama bunların kazanılması, hatta hak edilmesi gerektiğini açıklamıştı. Düz mantıkla ilerlemek yerine kalplerinin sesini dinliyorlardı. Luka'nın kadının sevgisini garantilemek için yapacağı ya da vereceği hiçbir şey yoktu. Bu belirsizlik dehşet vericiydi.

Izzo suratında geniş bir sırıtışla ona koşarken hazırladığı yemeklerin olduğu çantayı daha sıkı kavradı.

Yaklaşırken neşeyle, "Selam, kardeşim," dedi Izzo.

Luka cevap olarak yalnızca homurdandı. Ziyaretçi jetonunu kardeşinin elinden alıp ileriye doğru yürüdü. Alice'in yanına gitmek ve onu her gördüğünde içine oluşan yatıştırıcı gevşemeyi hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Onun arkasından, "Randevunuzla ilgili her şeyi duydum," dedi Izzo.

Luka kardeşini görmezden gelmeye çalışsa da merakını bastıramamıştı. "Ve?" diye hırladı.

"İyi iş çıkarmışsın. Alice oldukça mutluydu."

Morali bir an için yükseldi ama sonra tekrar bozuldu. "Nereden biliyorsun? Onu ziyaret mi ettin?"

Alice'in buradaki erkekler için ne anlama geldiğini bilmeden, Izzo'yu nazikçe evine davet ettiğini gözünde canlandırdı. Bu davranışın önemini kadına açıklamalıydı.

"Sana bir şeyle sürpriz yapmak için yardımıma ihtiyacı vardı. Tüm gün bunun için uğraştı. Bu yüzden kadının yüzüne lanet olası bir gülümseme yerleştirdiğinden emin ol. Şu anda surat asan bir baeder gibi davranıyorsun ve o bunu hak etmiyor."

Luka'nın adımları durdu, ardından başını eğerek kardeşine doğru döndü. Izzo daha gençti ve kardeşler arasında en neşeli kişi her zaman oydu. Traxialı yanının ruh halini yönlendirmesine

asla izin vermemiş, suratsız erkek kardeşlerinin moralini hep yüksek tutmaya çalışmıştı. Ancak şimdi sağlam vücudundan, açık mavi gözlerinden otorite ve saldırganlık akıyordu.

Luka bir an için gururlandı. Izzo heybetli bir adama dönüşüyordu. *Güçlü, gururlu ve onurlu.* Artık yalnızca Zed değil, Izzo da gerektiğinde ona karşı duracaktı. Buna rağmen, kardeşinin ruh eşine göz kulak oluyor olması endişesini azaltmıştı.

"Onu gördüğümde daha iyi olacağım. Uzakta olmak çok zor."

Izzo kollarını kavuşturup iç çekti. Alice'in suyun karşısındaki evine doğru bakıyordu. "Bir de bana sor."

Alice dün ormanda söyledikleri konusunda haklıydı. Luka'nın ailesini oldukları şey için görmeye başlaması gerekiyordu. Bu bir lütuftu. Bugünlerde çoğu Clecanialının çok az kardeşi vardı, tabii eğer varsa. Onların sevgisini hazır bir şey olarak görmemeliydi.

"İşler nasıl? Şeyle..." Izzo'nun kalbini kaptırdığı, kıvırcık kahverengi saçları olan minyon kadının ismini hatırlamaya çalıştı.

"Daisy." Kardeşi omuzlarını silkti, dudağının köşesi aşağı sarkmıştı. "Onu henüz teknik olarak tanımadım ve bunun nedenini bilmiyorum. İlk gördüğüm andan beri, onun kaderimde olduğuna dair yemin edebilirim."

Luka onun omzunu sıktı. "Geçtiğimiz son günlerde eşleşmeyi araştırmak için çok fazla vakit harcadım. Birçok eşleşme hikâyesi okudum. Vardığım sonuç ise, bunun sanıldığı kadar tutarlı bir şey olmadığı. Görmeden bile önce, sadece ruh eşinin kokusunu aldığında izleri ortaya çıkan kişileri okudum. Bazılarında yıllarca süren bir arkadaşlıktan sonra beliriyor. Asivva kardeşimizin izlerinin geç belirmesini, Theo'nun bilinçsiz bir şekilde zihinsel bir duvar örmesine bağlıyor. Bu ırktan ırka ve kişiden kişiye göre değişiyor. Umudunu kaybetme. Eğer içgüdülerin onun sana ait olduğunu söylüyorsa, muhtemelen hislerin doğrudur."

Ninova

Izzo anlayışla başını salladı, omuzlarını tekrar dikleştirmişti. "Teşekkür ederim, buna ihtiyacım vardı." Luka'ya doğru sırıttı. "Şu haline bak, moral konuşmaları verip halkın arasına çıkıyorsun. Alice seni de kendine benzetiyor."

Kadının isminin geçmesiyle kalp atışları hızlandı, eve yaptığı yürüyüşe devam ederken sırıttı. "Umarım öyledir."

Sonunda kapıya ulaştığında, Izzo ziyaret jetonunun dört saat sonra devre dışı kalacağını söyleyip yanından ayrıldı. Eğer daha fazla zaman ihtiyacı olursa, Alice'in bir korumayı uyarıp talepte bulunması gerekecekti.

Usulca kapıyı çalıp duruşunu düzeltti, teni heyecanla karıncalanıyordu.

Alice kapıyı açtığında göğsü sıkıştı. Saçları açık ve biraz dağınıktı, teni de pembe bir şekilde kızarıklığa bürünmüştü. Bej renkli önlüğünü belinin etrafına sarmıştı. Yüzünde bir gülümseme belirmişti, Luka onu kollarıyla sarma dürtüsünü kontrol etmek zorunda kaldı.

Alice parmak uçlarında doğrulup hızlıca yanağından öptü. Boğazından hırıltıyla karışık bir mırıltı kaçmıştı.

Alice onun yüzünü incelerken gülümsemesi hafifçe soldu. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun. İyi uyuyabildin mi?"

"Evet, aşkım. İçeri girebilir miyim?" Ne zaman bu şekilde hitap etse, kadının gözbebeklerinin büyümesine ve vücudunun zevkle titremesine bayılıyordu.

Alice tıpkı amaçladığı gibi, endişesinden uzaklaşıp kızardı. Ardından onun içeri girmesi için yana çekildi.

İçeri girdiklerinde de hızlıca elini tuttu. Luka'nın üzerinde bu dokunuşun bıraktığı etkiden habersizdi, sadece onu mutfağa sürüklemeye çalışıyordu.

"Dün geceki akşam yemeği için sana teşekkür etmek istedim. Bu yüzden sana bir yemek hazırlamaya çalıştım. Izzo beğendiğin yiyecekleri seçmeme yardım etti ve o garip, ocağımsı şeyde nasıl

Ninova

bir şeyler pişireceğimi açıkladı. Gidip kendime çekidüzen vermem gerekiyor. Masaya geçip otur, hemen döneceğim." Eliyle masayı işaret ettikten sonra hızla banyoya doğru gitti.

Luka masaya doğru bakınca dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Cam küreler masanın üzerinde uzun, narin bir düzende asılı duracak şekilde programlanmıştı. Evin geri kalanındaki tüm ışıklar kısılarak samimi, sıcak bir parlaklık yaratmıştı. Usulca aydınlanan masa büyük bir kumaşla kaplanmış ve kadına verdiği bitkilerle dekore edilmişti. Masanın iki ucunda da kapalı tabaklar ve karmaşık bir şekilde katlanmış yumuşak peçeteler vardı. Mutfağa baktığında bir yığın bulaşık ve doğranmış yemek parçaları gördü. Alice bunun üzerinde epeyce uğraşmış olmalıydı.

Tüm bunları onun için mi yapmıştı? Kapı tekrar açıldığında, Alice banyodan dışarı adım attı. Luka onun büyüleyici görüntüsüne bakarken giderek sertleşmeye başladığını hissetti. Önlük yerini parlak kırmızı bir elbiseye bırakmıştı. Gövdesini sararak göğüslerini ön plana çıkarıyor, beline doğru zarifçe kıvrılarak uyluğunun ortasında bitiyordu. Bugün ona göndermiş olduğu ruhi çalısından birkaç küçük çiçeği saçıyla birlikte kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

Luka ona bakmaya doyamıyordu. Uzun bir sessizliğin ardından kadın ayaklarının üzerinde kıpırdanmaya başladı. Kısa tırnaklarını ağzına götürdüğünde -ki Luka bunun artık stres belirtisi olduğunu öğrenmişti- içinde bulunduğu hipnozdan hızla çıktı.

Yemeğin bulunduğu çantayı yere düşürdü. Avucunu kadının kollarında gezdirmek için hemen yanma gitti. "Sen çok... güzel görünüyorsun." İltifat yeterli hissettirmemişti. *Hem de hiç.* Buna rağmen kadının gururlandığı açıktı.

"Umarım yemeği beğenirsin." Mutfağa koşup soğutulmuş bölmeden bir şey almak için eğildi. "Üzgünüm. Yemek yapacağımı söylemediğim için sen de yemek getirdin. Ama her şeyi

Ninova

berbat edeceğimden ve yedek bir yemeğimiz olmazsa aç kalacağımızdan korkmuştum."

İçinde kehribar renginde bir sıvı olan iki bardağı kaldırdı. Birini masanın bir ucundaki tabakların yanına yerleştirdi ve diğer tarafa oturmak için ilerledi.

Luka yerinden oynamamıştı. Önündeki manzarayı izliyor ve içinde yükselen tüm değişik duyguları yatıştırmaya çalışıyordu. Daha önce kimse onun için böyle bir şey yapmamıştı. Bunu hak edecek ne yaptığı konusunda aklı tamamen karışıktı.

"Beğenmedin mi?" Alice'in yüzünde bir endişe belirdi ve bakışları masanın etrafına kilitlendi.

Kadının onun için yerleştirdiği tabağa doğru yürürken, "Hiç alışkın değilim," diye açıkladı. Alice'e bir bakış attı. "Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam."

Kadın sandalyesinde kıpırdanırken dudağını dişledi. "Büyütülecek bir şey değil. Zaten yemek de muhtemelen o kadar iyi değildir."

Luka homurdandı. Kadın eğer tabağa koyacak zahmeti çekerse onun için katranı bile memnuniyetle yerdi. "Yalnızca tek bir sorun var."

Alice tekrar masayı taradı. Can sıkıcı *sorunu* bulmaya çalışırken kaşlarını çatmıştı. "Nedir?"

"Beni çok uzağa yerleştirmişsin." Sandalyesini kaldırarak kadının çaprazına yerleştirdi, ardından tabağını ve içeceğini de taşıdı. Sonra sandalyesine gömülüp ona sırıttı. "O uzaklıktan, dokunamadığım her kısmına nasıl hayranlıkla bakabilirim?"

Alice kızardı. "Üzgünüm. Eski alışkanlıklar zor ölüyor."

Luka kaşlarını kaldırıp bu ifadeyi düşündü.

Gözüyle bardağı işaret ederek, "Sana kokteyl yaptım," dedi Alice. "Umarım beğenirsin. Doğru tatları sıvı formda bulmak gerçekten çok zordu ama kardeşinin hoşlanacağını söylediği

Ninova

şeylere dayanarak bunu beğenebileceğini düşündüm. Bu eski moda dediğimiz şeye en yakın girişimim."

Luka içeceğin tadına bakmak için bir yudum aldı, kadifemsi karışım boğazından kayarken keyfini çıkardı.

Alice kaşlarını kaldırmış bir halde ona doğru eğilmişti.

"Bu inanılmaz," dedi dürüstçe.

Alice gülümseyerek arkasına yaslandı, omuzları gevşemişti. "Güzel. Daha karmaşık bir şey denemeden önce basit bir şeyle başlamanın iyi olacağını düşündüm. Sonunda doğru olanı bulmadan önce, portakalın yerine kullanabilmek için ne kadar çok meyve denediğime inanamazsın."

Morumsu kırmızı bir ışık, evin programlama panelindeki kısık bir *ding* sesiyle aynı anda yanıp söndü.

"Daha önce bunu yaptığını hiç görmemiştim." Alice meraklı bakışlarını adama çevirdi. "Bu ne anlama geliyor?"

Luka bir an için bazı küstah kişilerin onların yemeğini böldüğünü söylememek adına kurnaz bir dürtü hissetti. Ancak ortada acil bir durum olabilirdi. Kadının elini sararak, "İçeri girdiğim zaman iletişim cihazım otomatik olarak senin evine bağlanıyor. Bu renk de bir arama aldığım anlamına geliyor," diye açıkladı.

"Ah... o halde cevap vermelisin."

"Onlara şu anın, konuşmak için hiç de uygun bir zaman olmadığını söyleyeyim." Mutfağın yakınında düşürdüğü çantadan şık, gri renkli iletişim cihazını kaptı. Arayan kişiyi görünce kaşları çatılmıştı. *Verakko?*

"Merhaba."

"Alice'le mi birliktesin?" Verakko'nun selam bile vermeden sorduğu şey buydu.

Luka'nın tüyleri diken diken oldu. Birkaç gün önce ruh eşini güldüren adam şimdi onun hakkında bir şeyler soruyordu. "Neden?"

Ninova

"Bazı haberlerimiz var ve acilen onu görmemiz gerekiyor. Onu şimdi Kraliçe'nin mülküne getirebilir misin?"

"Eğer o giderse, ben de gelirim." Adamın sorusuyla birlikte içindeki kıskançlık alev almıştı. Mantıklı tarafı çok acil olmasa Verakko'nun onu arayarak görüşmeye çağıracağını düşünmüyordu ama daha anlayışsız olan yanı ruh eşini bir başkasının ellerine teslim etme fikrine isyan ediyordu.

Öfkeli bir soluk sesi duyuldu. "İyi. Ama sadece o da isterse. Cihazı ona ver."

İletişim cihazını Alice'e uzattı.

Kadın usulca cihazı aldı ve onun katı duruşuna, sıktığı çenesine tek kaşını kaldırarak baktı. "Merhaba?" dedi usulca.

Luka üstün işitme duyularına rağmen adamın ne dediğini pek duyamamıştı.

Verakko'nun cevap olarak söylediği şey, Alice'in sırıtmaya başlamasına neden oldu. Luka yüzünü buruşturdu. "Ah... Merhaba, Verakko! Nasılsın?"

Alice adamın söylediği bir şeye hafifçe kıkırdayınca yumruklarını sıktı.

"Hı-hı." Kadın onun katı duruşuna bakarak karşı tarafı dinlemeye devam etti. "Şimdi mi? Bekleyemez mi?"

Sonra üzerine eğildi ve yumuşak avucunu onun gergin kolunda gezdirdi. Normalden daha tiz bir sesle, memnuniyet ve tedirginliğinin karışımını gösteren ani bir mırıltı göğsünden yükselmişti.

"Evet, benimle gelmesinde sakınca yok," dedi kadın. Luka'ya doğru gülümsemişti.

Omuzları bir santim aşağı düştü. En azından kadın onunla gelmesine izin veriyordu.

"Tamam, elbette. Yakında görüşürüz." İletişim cihazını tekrar ona verdi. Luka ters bir vedayla telefonu kapattığında kadının dudaklarından onaylamaz bir ses çıktı.

Ninova

BÖLÜM 20

Yüzlerinde soğuk bir ifade olan altı tane silahlı adam önlerinde duruyordu. Ona ve Luka'ya sertçe bakıyorlardı. Alice ilk defa adamın fazla korumacı karakterine şükretmişti.

Kruvazörü direkt olarak Kraliçe'ye götüremedikleri için mülkünün sınırında durdular ve yürüyerek devam etmelerine izin verilmesi için beklediler. Luka önüne geçerek korumaların ona karşı olan sarsılmaz bakışlarını kısmen de olsa engelledi.

Alice adamın tişörtünün koyu yeşil kumaşına doğru gülümsedi. Dokunuşundan hoşlanacağını bildiğinden, minnettarlığını göstermek için uzanıp elini adamın beline yerleştirdi. Luka alçak sesli bir mırıltı çıkardı, ardından hızlıca öksürüp bu sesi bastırdı. Alice sırıtarak adamın ölümcül erkeklerin önünde zayıf yanını göstermek istemediğini düşündü.

Dün ormanda geçirdikleri günden sonra bir şey fark etmişti. Luka istediği zaman onu tahrik ediyor, uyarılma kokusunu da durumunu teyit etmek için kullanıyor olabilirdi. Ama onun da kendine ait bir süper gücü vardı. İstediği zaman adamın o enfes mırıltıyı çıkarmasını sağlayabileceğinden emindi. Bunun için yalnızca doğru şekilde dokunması yeterliydi. Bu iyi hissetmesini

sağlamıştı. Sanki onun da adamın tepkilerinin üzerinde ufak bir miktarda kontrolü vardı.

Luka'ya karşı daha oyuncu hissederek, ellerini adamın biçimli belinden sırtındaki geniş kaslarına kadar gezdirerek onu sınadı. Luka'nın vücudu kaskatı kesildi. Açıkta olan kol kaslarının üzerindeki tüyler diken diken olmuştu. Ellerini arkasına götürüp onu bileklerinden yakaladı ve bastırdığı bir mırlamayla birlikte ellerini esir aldı.

Gözleri hâlâ önündeki adamlara sabitlenmiş olsa da uyarıcı bir tonda, "Alice," diye hırlamayı ihmal etmemişti.

Başını adamın sırtına yaslama dürtüsünü, istenmeyen başka bir mırlama daha çıkaracağını bildiği için bastırdı. Ardından sessizce kıkırdadı.

Önlerinde yükselen metal binayı inceledi, orada ne kadar süre kalmaları gerektiğini merak ediyordu. Yüzey sağlamdı ve söylendiği gibi bir geçit olmaktan ziyade bir duvar gibi görünüyordu. Korumalar olmasaydı buranın bir tür giriş olduğunu hiç anlamayabilirdi. Pürüzsüz kömür grisi duvarda hiçbir kırık fark edilmiyordu.

Ayaklarının altından gelen bir gürleme Luka'ya yaslanmasına sebep oldu. Ellerinin hareketlerinin kısıtlanması, vücudunu adama tamamen bastırmasına engel oluyordu. Luka bileklerini nazikçe sıktıktan sonra onu önünde durması için yönlendirdi.

Yerdeki titreme artarak küçük çakıl taşlarının ve toprağın zıplamasına neden oldu. Gözlerinin önündeki uzun, aşılmaz duvarın bir kısmı yavaşça yere batıyordu. Zeminde dikdörtgen şeklinde, yalnızca bir kişinin yürüyebileceği genişlikte bir açıklık bırakmıştı.

Luka'dan gelen cesaretlendirici bir itişle açıklığa koştu, aksi bir halde giyotine vurulmak istemiyordu. Geriye dönüp

baktığında, adamın zorlukla kontrol ettiği bir sırıtmayla içeri girdiğini gördü.

Ona, kovarcasına elini salladı ve kapıdan uzaklaşarak temiz toprak yolda yürümeye başladı.

Luka adımlarına kolayca yetişti. Bir parmak eklemini sırtı üzerinde gezdirerek titremesini sağladı. "Bunun intikamını alacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hmm. Vücudunun tepkilerini kontrol edememenin ne kadar sinir bozucu olduğunu ancak tahmin edebilirim."

"Kontrolün bende olmamasını seviyorum ama yalnızca seninleyken. Diğerlerinin önündeyken değil." Luka'nın gözlerindeki oyuncu pırıltı, yerini içten ve yumuşak bir samimiyete bıraktı.

Nefesi boğazında sıkışıp kaldı, yanaklarının kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. Dikkatini önündeki yola vererek basitçe, "Hmm," diye cevap verdi.

Kraliçe'nin evine giden yol düzgün ama gösterişsizdi. Alice araçları uçabildiği için yolları asfaltlamadıklarını düşündü. Ancak yine de bir kraliçeyle görüşmek için toprak yoldan ilerlemeyi garip bulmuştu.

Çevresi beklediğinden daha farklıydı. Rezervdeki orman kadar sık değildi fakat burada da sayısız yabani ağaç vardı. Alice yıllar önce bir okul gezisiyle Fransa'ya gitmişti. Kalelerin ve şatoların etrafındaki arsaların son derece bakımlı olduğunu hatırlıyordu.

Uzaylı bir kraliçenin evinin nasıl olabileceğini hayal etmeye çalışırken heyecanlanmaya başlamıştı. Kraliçe'nin sarayı tıpkı bir peri masalı kitabındaki kaleler gibi ormanın içinden mi yükseliyordu? Küçük kuleleri ve sivri tepeleri de var mıydı?

Ninova

Bir köşenin ardından patika küçük bir kulübenin yanında çıkmaza girdiğinde adımları duraksadı. Burası personellerin konutu muydu?

Luka adımlarını küçük yapıdan uzaklaştırmak yerine doğruca kulübeye yürüdü. Bina küçüktü, taba rengindeydi ve ön tarafında iki büyük pencereyle bir kapı bulunuyordu. Binanın tepesinde parıltılı yeşil kiremitlerden yapılmış, kavisli bir çatı vardı. Küçük evin önünde daha da küçük bir patika görünüyordu, iki tarafında büyük kır çiçeği oluşumları sıralanmıştı.

Verakko yeşil ön kapıdan çıktı. Onları selamlamaya zahmet etmeden eliyle ilerlemelerini işaret etti ve küçük evin içinde tekrar gözden kayboldu.

"Kraliçe burada mı yaşıyor?" diye fısıldadı Alice.

Luka sevimli kulübeye baktıktan sonra ona döndü. "Evet. Neden?"

Alice omuz silkti. "Bir kraliçenin yaşayacağı bir yer gibi görünmüyor. *Kırmızı Başlıklı Kız* ya da bir *hobbit** belki burada yaşayabilirdi ama bir kraliçe kesinlikle yaşamazdı."

"*Hobbit* nedir?" Luka bunu ciddiyetle sorarak bir kahkaha atmasına neden olmuştu.

"Hiç. Hadi, gidelim."

Alice onu içeri takip etti. Kulübenin içinin de dışı kadar küçük olduğunu ama çok daha az sevimli olduğunu gördü.

Sol taraftan, "Buradayız," diye bağırdı Verakko.

Kemerli bir geçitten, Verakko ve Kraliçe'nin küçük ahşap bir masada oturduklarını görebiliyordu. Yanlarına giderek masaya yerleştiler.

* *J. R. R. Tolkien*'in *Orta Dünya* evreninde bulunan kurgusal bir ırktır. Kısa boylu, büyük tüylü ayaklara sahip bu neşeli ırk tepelerin kenarına inşa edilmiş, pencereleri olan yeraltı evlerinde yaşamaktadır.

Ninova

"Merhaba, hanımefendi," diye söze girdi. Hanımefendi kelimesine takılmıştı çünkü bunun uygun bir hitap şekli olup olmadığından emin değildi.

Kraliçe hızlıca başını sallayarak onu onayladı.

Luka başıyla selam verdi. Verakko'nun üstündeki bakışlarını yalnızca bir saniyeliğine Kraliçe'yi, "Hanımefendi," diye selamlamak için ayırmıştı.

"Merhaba, Alice ve Luka. Bize katıldığınız için teşekkür ederim. Vaktinizi harcamak istemiyorum. Bu yüzden konuya direkt gireceğim. Verakko birimde biraz vakit geçirdikten sonra birkaç şey keşfetti." Adama doğru başını sallayarak, "Onun açıklamasına izin vereceğim," diye devam etti.

Verakko gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzel, Alice." Luka dönüp kaşlarını çattığında, "Seni de," diye ekledi.

Luka cevap olarak hırladı.

"Bildiğiniz üzere, her iki birim de bir tür arıza güvenlik mekanizmasıyla donatılmıştı. Herhangi bir ipucu bulabilmek için tesisleri aramaya devam ettim ama incelemeler sonuç vermedi," diye başladı Verakko.

Alice'in kalbi sıkıştı. O yerlerde tutulan tüm insanlara ne olacaktı?

"Ancak başka bir ipucumuz daha var," diye ekledi Kraliçe. "Helas'tan bilgi almaya çalışıyorduk fakat anlaşılan o ki, Asiler davasına oldukça sadık bir suçlu. Örgütün üst düzey bir yetkilisi olduğundan şüpheleniyoruz."

Alice bahsedilen kişiyle birlikte Luka'nın kaskatı kesildiğini gördü. Kendisi çoğunlukla birimdeki korkunç günlerini geride bırakmıştı ancak aksini iddia etmesine rağmen Luka'nın bunu başaramadığını düşünüyordu.

Adamın yumruklarını masanın altında sıktığını gördü. Luka elini onun avucuna yerleştirmek için gevşetene kadar parmak

Ninova

uçlarını teninde gezdirdi. Vücudundan hâlâ gerginlik yayılıyordu ama Alice adamın çenesinin biraz gevşediğini görünce rahatladı.

"Diğer yandan, Sal bize yardımcı olmaya karar verdi," diye devam etti Kraliçe.

Luka kulak tırmalayıcı bir sesle, "Neden? Ayrıca bu neden Alice'i ilgilendiriyor?" diye sordu.

Bu beni neden ilgilendiriyor? Kraliçe'nin insanlar ve insan kadınlar için ne yapılabileceği konusunda ona danışmasına alışmıştı ama Luka haklıydı. Bu durum çok daha farklıydı. Tapınakta strateji konuşmak için yapılan, büyük bir toplantıda değildi. Kraliçe'nin evinde yapılan samimi bir görüşmeye katılmıştı. Verakko'nun yüzünde bir an için parlayan endişeyi görünce sırtından aşağı bir ürperti yayıldığını hissetti.

Verakko da ona doğru baktı. "Helas'ın birimin yakınındaki ormanlıkta gizli bir çalışma alanı olduğunu Sal açığa çıkardı. Orayı nasıl bulacağını bildiğinden ve diğer üyelerin habersiz olduğu, özel bir işletim sisteminden bahsetti. Helas anlaşılan oldukça paranoyakmış. Kimsenin haberi olmadan diğer birimleri gözetlemeye karar vermiş."

"Bu harika!" Peki bunu neden ona söylüyorlardı?

Verakko başını iki yana sallarken yüzünü buruşturdu. "Neredeyse harika. Sistem üç faktörlü tanımlamayla korunuyor. Akışına girebilmek için Helas'ın güvenlik jetonuna, parmak izine ve yüz tanıma raporuna ihtiyacımız var."

"Bu vücut parçalarının o sırada Helas'a bağlı olması gerektiğini varsayıyorum?" Luka karanlık bir şekilde mırıldanmıştı.

"Kesinlikle." Verakko ona doğru tekrar baktı. "Helas'ı eve ulaştırabilir ve yerinde durması için zorlayabiliriz ama jetonun nerede olduğunu bize söylemesini sağlayamayız. Bu yüzden sana ihtiyacımız var."

Ninova

"Bana mı?" diye sordu tiz bir sesle. Gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

Luka tamamen sessizleşti, duyguları yüzünden okunmuyordu.

"Hayır ama Sal biliyor. Üstelik bizimle gelip nerede olduğunu göstereceğini söylüyor... Tabii öncesinde onu ziyaret edersen. Özür dilemek istediğini iddia ediyor." Verakko öne doğru eğildi, gözleri şimdi daha çok parlıyormuş gibiydi. "Eğer onların video akışlarına, şifrelerine ve hoparlör sistemlerine erişim sağlarsak; tüm korumaları içeriye kilitleyip hücrelerin kilidini açabiliriz. Esir tutulanlara neler yaşadıklarını ve nasıl kaçabileceklerini açıklayabiliriz."

Helas'ın yandaşı mı? Sal'le ilgili hatırladığı son şey, kaçmalarından önce Vanessa'yla birlikte adamın iriyarı vücudunu yere düşürmeleriydi. Tüm gezegen boyunca kafeslerde tutulan kadınları serbest bırakmak için tek yapması gereken aşağılık bir pisliğin özrünü dinlemek miydi?

Artı ve eksileri tartarken bunun bir kapanış yapmak için iyi bir fırsat olabileceğini düşündü. Hâlâ kaybettiği zaman hakkında bir sürü soruya sahipti. Jade'le aynı gemide geldiyse neden geçen aylarını hatırlamıyordu? Fakat diğer yandan bu teklif bir oyun olabilirdi.

"Bize hapishaneye kadar eşlik etmen ve Sal'den ihtiyacımız olan her şeyi alana kadar orada kalman gerekiyor. Sonra onu bir daha hiç görmeyeceksin." Verakko durduğunda, Alice adamın sesinin derinleşip yankılanmaya başladığını fark etti. Sanki duyguları değişmiş ve kelimeleri hafif bir tıslamayla vurgulamış gibiydi.

Siktir. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu masadaki kimse bundan hoşlanmayacaktı, kendisi de buna dahildi. Luka'ya doğru bakarken yüzünü buruşturdu. Adamın kasları şişmiş ve gözleri önüne sabitlenmişti ama elleri onunkilerinin etrafında

Ninova

nazikçe duruyordu. Eğer ondan ayrı kalmakla ilgili yaşadığı zorluk doğruysa, Alice'in fikrinden gram hoşlanmayacaktı.

"Sal'i görmeye hapishaneye gitmeyeceğim." Bir sonraki cümlesini söylemeden önce Luka'nın vücudunun bir an için gevşediğini hissetti. "Sal, Helas ve kim varsa onlarla aynı kabinde birime gitmek istiyorum."

"Kesinlikle olmaz." Luka'nın başı hızla ona çevrilmişti, uzun bir süre adamın öfkeli bakışlarına maruz kaldı. "Alice, seni o vahşi... iğrenç..." Çılgın bakışları etrafta dolaştı.

Verakko kollarını göğsünde kavuşturdu, deniz mavisi rengindeki teni hafifçe koyulaşıyordu. "Katılıyorum. Bu çok tehlikeli."

Kraliçe sessiz kaldı ama zeki gözleri ona odaklanmıştı.

"Oradaki kadınların, onlarla konuşan kişiye güvenmeleri gerekiyor. Üzgünüm, Verakko. Ama sen çok... uzaylı duyuluyorsun. Buradaki herkes öyle. Konuşma şekliniz ve kullandığınız kelimeler yüzünden insan olmadığınızı anlayacaklar. Çeviricisi olmayan insanlarla konuşmaya çalıştığınızda ne olacak? Arkada mı bırakılacaklar? Hepsinde bir tane olduğunu varsayamayız." Luka'nın dengesiz nabzını sıkıca tuttuğu elinden hissedebiliyordu. Ona doğru dönüp konuşmaya devam etti. "Luka... Biz kendimizin insanıyız, değil mi? Kendi hedeflerimiz ve hırslarımız var, değil mi?" diyerek onu yokladı. Birkaç gün önce adamın kullandığı kelimeleri tekrarlamıştı.

Luka kızgınlıkla başını geriye attı, dizini sallamaya başlamıştı. Gözleri odanın karşısına dikilmişken nefesleri giderek hızlandı. Sözlerine karşı bir bahane arıyormuş gibiydi.

Sessizlik içinde oturup adamın cevabını beklediler. Alice yine de oraya gidecekti. Luka'nın iznine ihtiyacı yoktu. Eğer gerçekten onunla bu konuda tartışırsa, adam her şekilde kaybederdi. Her şeye rağmen ne yapacağını görmek istiyordu. Son birkaç gündür Luka'ya karşı kendini tutuyordu. Fena halde âşık

Ninova

olduğunu hissedebiliyordu ama adama tamamen güvenmek için henüz hazır değildi.

Uzaylılar tarafından kaçırılmak, ona kendisiyle ilgili birkaç şey öğretmişti. Özgüvensizliklerine rağmen tutkulu, dirençli ve cesur biriydi. Onu teşvik eden ve gelişmeye devam etmesine izin veren bir adama ihtiyacı vardı. Hiç söz hakkı tanımadan onun için en iyi olan şeye karar verecek birini istemiyordu.

Adam kararlarına sinirlenirse bunu sorun etmezdi. Bağrışıp, kedi köpek gibi kavga edebilirlerdi ama günün sonunda, Luka'nın onu istediği şeyi yapmaktan vazgeçirmeye çalışmayacağını bilmeye ihtiyacı vardı.

Adam sonunda onunla yüzleştiğinde, gözleri ve kaşları endişeyle kırışmış durumdaydı. "Seninle gelmeliyim."

Alice içine bir sıcaklığın yayıldığını hissetti, parmak uçlarına kadar ulaşmıştı. Bunu yapabilirlerdi. Luka'yla ilişkilerini yürütebilirlerdi. "Elbette gelebilirsin." Kraliçe ve Verakko'ya baktı. "Zaten Sal'in benden çok Luka'dan özür dilemesi gerekiyor."

"Harika," dedi Kraliçe. Gergin gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "İki adamın sessizce kabine ulaştırılmasını ayarlamak için birkaç güne ihtiyacım olacak. Eğer diğer Asiler ikinci sistemden habersizse, yanlış hareket edip onları alarma geçirmek istemiyorum."

Verakko masadan siyah bir iletişim cihazı alıp Alice'e doğru tuttu. "Seninle bunun üzerinden iletişime geçeceğiz." Luka'yı tepeden tırnağa süzerek, "Ona nasıl kullanılacağını göster," diye ekledi.

Herkes kalkıp birbiriyle vedalaşırken Kraliçe, "İzlerinle ilgili mesajımı aldın mı?" diye sordu Luka'ya.

Adamın dudakları gerildi ve başını onaylarcasına salladı.

"Bu bir istek değil, emirdi, Luka."

"Anlaşıldı, hanımefendi."

Ninova

Verakko, lojistik konusunda Kraliçe'ye yardım etmesi gerektiğini söyleyerek arkada kaldı. Luka ise başka bir şey söylemeden onu kapıya yönlendirdi. *İzleri hakkında ne mesajı?*

Geçide doğru yürüdükleri sırada, "Kraliçe izlerin hakkında ne demişti?" diye sordu Alice.

Sinirli bir şekilde iç çekerek, "Evlerimizden ne zaman çıkarsak ellerimi boyamam gerektiğini hatırlattı. İzlerin mümkün olduğu sürece gizli kalmasını istiyor," dedi Luka. Elini öne uzatarak kaşlarını çattı. "Bugün evden ayrılmadan önce ellerimi boyamaya niyetlenmiştim ama... izlere bakamamak yanlış hissettirdi."

Alice'in kalbi pırpır etti. *Çıkarmak istemediği bir evlilik yüzüğü gibi.*

Ellerini adamınkilere kenetledi ve geçide doğru yürüdükleri sırada sırıttı. Luka'nın kafasındaki meşhur dişliler dönmeye başlamıştı. Kaşları çatık, yüzü gergindi ve evrenin en karmaşık sorunlarını çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Alice'in gelecek gezintiyle ilgili endişesi ise boğucu bir keyif ve şefkat duygusunun altına gömülmüştü.

Bu doğru değildi; Luka canı sıkılmış gibi görünürken o böyle iyi bir ruh hali içinde olmamalıydı. Yürümeyi bıraktığında, adamın bunu fark etmesi sadece bir saniye sürdü. Birleşmiş elleri onu yürümekten alıkoyunca dönüp bakmış ve durumu fark etmişti.

Alice onun önünde durdu. "İyi misin?"

"Ben..." Luka derin bir nefes alıp yüzüne baktı. "Endişeliyim."

Alice parmak uçlarında yükselerek ona uzandı ve kollarını boynunun etrafına sardı. "Yine de desteğini takdir ediyorum." Luka'nın yüz hatları şaşkınlıkla aydınlanmıştı. Kalçalarını kavramak için ellerini kaldırsa da hemen sonra geri çekti.

Ah, hâlâ sözünü tutuyor. Alice'in göğsü o anda fazlasıyla dolmuştu. Sonunda rahatlayabilir ve aralarına ördüğü duvarın

Ninova

ufalanmasına izin verebilirdi. Adama gülümsedi ve yüzünü kendine doğru çekti. Dudaklarına karşı, "Artık yasak bölge yok," diye nefesini verdi.

Luka'nın ona yetişmesi bir kalp atışı kadar sürdü. Kollarını etrafına sararak dudaklarını onunkine yapıştırdı. Adam onu kaldırırken ayaklarının yerden kesildiğini hissedebiliyordu. İçinden yükselen güçlü mırlama, bluzunun ince kumaşından meme uçlarını gıdıklamıştı.

Uyarılmanın tanıdık sıcaklığı içinde toplanmıştı. Yabancı, boğazdan gelen bir sesle, "Hadi, buradan gidelim," dedi geri çekilerek.

Luka'nın yüzüne baştan çıkarıcı bir sırıtma yayıldı ve onu yere bırakmadan önce yavaş, ateşli başka bir öpücük daha verdi. Alice puslanan zihniyle yalpaladı.

Ah, buna çok hazırım.

BÖLÜM 21

Luka kruvazöre bindiklerinde odaklanmak için zihnini yatıştırdı. Ruh eşi bir anda ona karşı fazlasıyla sevecen olmuştu ve nedeninden emin değildi. Öne doğru eğilip aracı kendi evine gitmek üzere ayarladı. Kadın iç çamaşırı giyiyorken bile, öpüşmelerinin sebep olduğu uyarılmanın kokusu kısa elbisesinin altından kolaylıkla ona ulaşabiliyordu.

Geçitteki erkekler bunu fark etmişti. Tapınağın etrafına konumlandırılmış çok sayıdaki korumanın da aynı şekilde fark etmesini istemiyordu. Kendi dairesine çıkan ıssız merdivenler çok daha güvenli bir seçenekti.

Arkasına yaslanıp otururken elini kadının bacaklarında gezdirdi. Neyi bu kadar doğru yapmıştı?

"Alice," dedi çekinerek.

Kadın ona gülümsedi. "Evet?"

"Sen..." Yanlış bir şey söyleyerek ruh halini bozmak istemiyordu ama neyin onu bu kadar mutlu ettiğini öğrenmek zorundaydı. Öğrenmek zorundaydı; çünkü gelecekte tekrar ve tekrar yaptığından emin olmalıydı. "Benden memnun gibisin," diye tamamladı.

"Senden çok memnunum." Alice ona gülümsedi.

"Neden?"

"Çünkü insan kadınlara yardım etmek için kabine gitme kararımı engellemeye çalışmadın."

Luka hızla gerildi, o iki pis korkağın etrafında olma düşüncesinden ne kadar nefret ettiğini hatırlamıştı. Eğer ruh eşini incitecek bir şey yapmaya kalkışırlarsa, etraf kan gölüne dönerdi. Kendini asla şiddete meyilli bir adam olarak görmezdi ama Helas'ın ismini duymak bile içindeki hiddeti uyandırmıştı. Traxialı tarafı kan dökmek için gürlüyordu.

Alice hiçbir uyarı olmadan koltuğundan kaydı ve bacaklarını üzerinden geçirerek kucağına oturdu. Luka aletinin hızla sertleştiğini hissederken onu kalçalarından tutup kendine doğru çekti.

Alice yüzünü ellerinin arasına alıp bakışlarını ona odaklamasını sağladı. "Hey... Bir sorun olmayacak. Benimle geliyorsun, değil mi? Sana güveniyorum."

Luka bir duygu seline kapıldı, göğsü gururla kabarıyordu. *Bana güveniyor. Ayrıca beni görüyor.* Alice hoşnutsuzluğunu *yine* fark etmekle kalmamış, aynı zamanda onu yatıştırmaya çalışmıştı. Onun tatlı, şefkatli karakteri her zaman bir kadında aradığı şeydi ama hiçbir zaman öyle birini bulabileceğine inanmamıştı.

Ruh eşinin hediyelere ya da şımartılmaya ihtiyacı yoktu. Eğer kadını böyle güldürüp parlamasını sağlayan şey destek ve özgürlükse, sahiplenici içgüdülerini bastırmak için her şeyi yapardı.

Alice ellerini sırtına dolamak için hareket etti. Başını omzuna indirip boynuna sokulmadan önce hafifçe onu yanağından öptü.

İçinden memnun olmuş bir mırıltı geçerek kadının kalçasını beklenmedik bir şekilde sarsmasına neden oldu. Alice'in

Ninova

anatomisindeki enfes farklılığı hatırlamadan önce, ne olduğunu merak ederek onu kendine geri çekti.

"Mırlamamı seviyor musun, aşkım?"

Alice'in yanaklarında yine soluk bir pembelik belirdi. Kucağından biraz daha ileri kaymıştı. Luka kadının yumuşak ve sıcak girişine baskı yapamadığı için aletinin öfkeyle zonkladığını hissetti. Alice'i öne sürükleyip bedenini kendine hapsetme dürtüsü içini kaplamıştı. *Henüz değil,* dedi kendi kendine.

Parmaklarını çıplak bacaklarının üzerinde gezdirdi. Elini elbisesinin altına sokarak kalçalarını kavradı. Alice'in dudaklarından ufak bir inilti kaçmıştı.

Ellerinden biri kadının saçına doğru yılan gibi kıvrıldı. Başını aşağı eğmesi için onu yönlendirdi. Alice'i bakışlarıyla buluşması için zorluyordu, böylece tepkilerini görebilirdi. Kadın küçük bir soluk verdi, geniş mavi gözleri sonunda onunla buluşmuştu.

"Ben derinlerine gömülürken mırlamamı hissetmek ister misin?"

Beklediği gibi kadının gözbebekleri büyüyüp nefesi sıklaşmıştı. Luka buna karşılık sırıttı.

Kruvazörün kapısı yavaşça kayıp açıldığında büyü bozuldu. Ruh eşiyle o kadar meşguldü ki, hareket etmeyi bıraktıklarını fark etmemişti bile.

"Kalk. Şimdi," diye emretti.

Alice dudaklarında bir gülümseme belirse de harekete geçmedi.

Luka'yla oynuyor, kontrolü eline alması için onu zorluyordu. *İhtiyacı olan şeyin ne olduğunu anlamıştı sanki.* Nasıl bu kadar mükemmel olabilirdi? "Pekâlâ, bunu sen istedin."

"Neyi iste-"

Ninova

Öne doğru kayıp kadını omzunun üzerine kaldırdı. Kruvazörün kapısından eğilerek geçmeden önce etrafa baktı. Bir hareket görmeyince araçtan çıkıp merdiven girişine doğru hızla ilerledi.

Alice kıkırdamaya ve sırtına vurmaya başladı. "Luka, indir beni. Ya merdivenlerde birileri varsa?"

Luka doğru katı seçtikten sonra basamaklar hareket etmeye başladı. Dönen merdivenleri çifter çifter çıkmaya başlamıştı. "O zaman muhteşem bir manzaraya şahit olurlar."

Alice kıkırdayıp omzunda kıpırdandı. "Hadi, indir beni."

Kadının kalçasına attığı sağlam şaplak ve ardından gelen ufak bir soluk sesi merdiven boşluğunda yankılandı. "Neredeyse geldik."

Sonunda kapısını gördüğü darmadağın evine girip yatak odasına yöneldi. Aşağı eğildiği sırada kadın çığlık attı. Luka onu omzundan indirip yatağına yatırdı. Alice çoktan odayı incelemeye başlamıştı. Tişörtünü sertçe çekip çıkardı ve kadının bacaklarının arasına doğru ilerleyip bir dizini yatağa bastırdı.

Alice'in gözleri onun çıplak göğsünde gezindi, bakışları açlıkla doluydu. Gözleri yavaşça gergin ereksiyonuna doğru kaydığında, Luka pantolonunu çözmeye başladı ve yere düşmesine izin verdi.

Kadının diliyle dudaklarının üzerinden geçmesi bardağı taşıran son damlaydı. Öne atılarak onu kendi vücuduyla yatak arasında hapsetti. Ardından bacaklarının açılması için dizini kullanıp üstüne yerleşti.

Dudaklarını onunkilere bastırdı ve öpücüğü kadının sevdiği gibi derinleştirmek için başını eğdi. Sırtını çizen tırnaklar, Alice'in dudaklarına karşı inlemesine sebep oldu. Eğer kadın bunu yapmaya devam ederse çok dayanamazdı.

Ninova

Geri çekilmeye başladığında kadının küçük tırnakları daha derine battı. Bununla birlikte onu bileklerinden yakaladı ve başının üstüne doğru kaldırdı. Bir eliyle kadının ellerini mengene gibi kavrayarak bir arada tutuyor, diğeriyle de elbisesini kaldırıp yukarıya doğru çekiyordu.

Alice altında kıvranıyordu, adamın göğsünü yalayıp öpmek için vücudunu yay gibi germişti.

"Siktir. Bu muhteşem hissettiriyor ama bunu yapmayı kesmen lazım." Alice'in kadınlığını kapatan yumuşak kumaşa yaslandığında inledi, aletinin kontrolünü şimdiden kaybediyordu.

Alice ona baktı, gözleri ağırlaşmış ve yanakları kızarmıştı. Gözlerindeki şeytani bir pırıltıyla sırıttı. "Yoksa ne yaparsın?"

Bu meydan okumayla birlikte göğsünden şiddetli bir hırıltı yükseldi. Kadını hızla yüzüstü çevirdi ve yerinden kalkmasına izin vermeden bacaklarını araladı. Aleti hâlâ iç çamaşırıyla kaplı olan mükemmel kalçalarına yerleşirken inledi. Durumun artık değişmesi gerekiyordu.

Işık hızında kadının elbisesini çıkardı, tuttuğu bileklerini sırtına doğru eğdi ve kırmızı kumaşı ellerini sıkıca bağlamak için kullandı.

Ellerini onun yumuşak teninde gezdirirken, "İşte bunu yaparım," diye homurdandı. Alice altında çırpınıyor, hayal kırıklığıyla dolu küçük sesler çıkarıyordu.

Luka ayağa kalkmadan önce kalçasını sertçe okşadı. Eğer insanların aynı gün birden fazla seks yapabileceği hakkında okudukları doğruysa, Alice'e gece bitmeden önce en azından bir kez bu pozisyonda sahip olacaktı.

Ellerini kadının altına kaydırdı ve pamuklu iç çamaşırının kenarını bulup ikiye ayırdı. Mahvolmuş kumaşı bacaklarından aşağı çekerken biçimli kalçasını öpüp dişliyordu. Ayağa kalkarak

Ninova

çıplak vücuduna hayranlıkla baktı, tamamen hareketsiz ve onun için hazırdı. *Erkeği için.*

Alice ellerini kullanamadığı için dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışarak ortaya can alıcı bir görüntü çıkardı. Luka bir eliyle yüzünü ovuşturdu, damarlarında gezinen ateşi yatıştırmaya çalışıyordu. Alice bronzlaşmış narin teni ve uzun, ince vücuduyla çok güzeldi. Luka'nın çok sert olmamayı hatırlaması gerekiyordu, kadının ne kadarını kaldırabileceği hakkında bir fikri yoktu.

Tekrar ona doğru ilerleyerek ayırmış olduğu bacaklarının önünde diz çöktü, koluyla belini sardı ve hafifçe doğrulmasını sağladı. Bu şekilde kadının sırtı onun göğsüne dayanabilirdi. Saçlarını diğer tarafa atarak dudaklarını Alice'in boynunda ve omuzlarında gezdirdi. Bir elini ön tarafa götürüp göğüslerini okşamak için kullandı, büzülmüş meme uçlarını parmaklarının arasında çeviriyordu.

Alice boğuk bir şekilde haykırdı ve başını onun omzuna doğru eğdi.

Luka diğer elini karnını altına kaydırdı ve klitorisinin üzerinde oyalanana kadar durmadı.

Alice hayal kırıklığıyla iç çekti. Onun parmaklarına uzanabilmek için kalçasının açısını ayarlamaya çalışıyordu. "Luka..." diye yalvardı.

Hemen sonra ellerini arkasına uzatıp ağrıyan aletinin etrafına sardı. Luka'nın kadının kulağına doğru serbest bıraktığı kırkırdama bir tıslamaya dönüşmüştü. Alice uzanıp aletini sıkarak yapabildiği kadar okşadı.

Başını onun omzuna doğru eğerek şiddetli öpücüklerini boynuna bastırdı. "Hadi, Luka. Bunu içimde derine gömmek istemiyor musun?" diye fısıldadı.

Ninova

Luka zevkle inledi. Kadın kelimelerini ona karşı kullanmıştı. Aklını kaçırmasını sağlamaya mı çalışıyordu? *Evet*, diye düşünürken gülümsedi. Alice'i gerçekten vahşiydi.

İstediği şeyi yapmaktan tek bir baştan çıkarıcı fısıltı uzaklıktaydı ancak bir şekilde kendini geri çekmeyi başardı. Alice vücudu tarafından artık desteklenmeyince sarsıldı, dizlerinin üzerinde durmaya devam ederken dönüp ona baktı.

Luka parmaklarını onun ensesine yerleştirdi, başparmağının kadının boğazının ön kısmında gezinmesine izin veriyordu. Diğer kolunu arkasından geçirerek onu kalçasının üzerine doğru kaldırmıştı. Kendini yatağın başında oturacak şekilde konumlandırdı, ardından kadını bir kez daha üzerine oturması için alçalttı.

Sertliği o ıslak derinliğe kaydığında aynı anda inlediler. Alice iyice derine gömülmesini sağlamak için biraz yükselmeye çalıştı ama Luka onu bağlı ellerinden sertçe tutup vücuduna yaslanması için geri çekti.

"Luka, lütfen," diye soludu Alice. Kıpırdanıyor ve kutsal ıslaklığının aleti boyunca yayılmasını sağlıyordu.

"Henüz değil." Eli hâlâ kadının boğazındaydı, gözlerinin içine bakmak zorunda kalması için onu hafifçe çekti. "Ruh eşim olduğunu söyle. Benim olduğunu söyle."

Alice onun yüzünü inceledi, dudaklarına bir gülümseme yayılmıştı. Bu savaşı kaybedecek miydi? Ona teslim mi olacaktı? Luka kalp atışlarının hızlandığını hissederken acıyı gözlerinden uzakta tutmaya çalıştı. Bir yanının, Alice'in bunu söylemesine ihtiyacı vardı. Traxialı yanını serbest bırakmıştı ve bir onaya ihtiyacı vardı. *Söyle. Benim olduğunu söyle.*

Alice öne eğilip ona yumuşak bir öpücük verdi. "Ruh eşinim. Seninim."

Ninova

Göğsüne dolan duyguları tıpkı planladığı gibi derin bir mırlama takip etti.

"Ah, sik-" Alice'in cümlesi kalçalarının sarsılmasıyla bölündü ve gözleri geriye doğru kaydı.

Kadınlığı biraz daha ıslanarak aletine baskı yaptı. Ruh eşinin önünde kendinden geçerek titremesi Luka'nın mırlamasını daha da derinleştirmişti. Alice inlerken bedeni elektrik verilmiş gibi sarsılmaya başladı.

Luka öne eğilerek kadının meme uçlarından birini ağzına aldı ve dişlerinin arasında çevirdi.

"Luka, ben... ben boşal..."

Luka onu havaya kaldırıp içine tamamen gömülürken hırladı. "Seni hissetmek istiyorum, aşkım."

Alice çığlık atarak omzunu ısırdı ve göğsüne düştü. Orgazm içinden geçerken, ipeksi kadınlığı onun etrafında kasıldı.

Doruk noktasından inerken her soluğuna tiz iç çekişleri ve inlemeleri eşlik etti. Luka'nın kulaklarına nefis bir müzik gibi geliyordu. Kadının ellerini çözüp kenara attıktan sonra uzanıp kollarına ve omuzlarına masaj yaptı.

Alice ellerini onun göğsünde ve karnında gezdirip başını kaldırdı. "Bu harikaydı," dedi nefes nefese.

Luka kalçasını onunkine doğru salladı. "Daha işimiz bitmedi."

Ne adam ama. Alice beklentiyle dudaklarını yaladı.

Luka az önce ona dünya dışı bir orgazm yaşatmıştı. Şimdi ilgilenme sırası ondaydı. Luka henüz boşalmamıştı. En azından, Alice onun boşalmadığını düşünüyordu.

Serbest kalan elleriyle adamı kaslı omuzlarından yakalayıp kontrolü eline aldı ve muhteşem aletine doğru hareket etmeye başladı.

Luka elleriyle onu yönlendirirken ileri geri hareket etti. Ardından öne eğilip, hafifçe titreyen ağzıyla meme uçlarını yalayıp emdi. Alice şimdiden kadınlığındaki kasların tekrar sıkılaşmaya başladığını hissedebiliyordu.

Luka onu titreşen aletine doğru baskı yapmaya zorlayınca, klitorisi bir elektrik kablosuna dokunmuş gibi hissetti. Bu his fazlasıyla güçlüydü. Adam derinlerine girdiğinde, büyük aletinin içindeki her bir sinir ucuna değmesiyle daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde orgazm oldu.

Luka kalçalarını biraz daha coşkuyla hareket ettirmeye başladı. Bir yandan da küfürler mırıldanıp onu öperek dudaklarına ulaşmıştı. Alice'in inlemelerini öpücüğüyle yalayıp yutarken bir kolunu belinin etrafına doladı ve başı yumuşak yatağa gömülene kadar onu arkaya doğru çekti. Kalçasının üstünde otururken yavaşça onun içine girip çıktı, Alice kalçalarını yataktan yukarı tutunca aynı noktada buluştular.

Luka'nın hızı artmıştı. Alice kadınlığındaki düğümün biraz daha sıkılaştığını hissetti. Üstünde hareket eden adamın gergin karın kaslarından terler dökülüyordu. *Muhteşem adam, benim adamım.*

Alice gözlerini kapattı, nefesleri giderek daha çılgın bir hal alıyordu. Adama doğru sürtünmek istiyordu ama Luka onu çok sıkı bir şekilde yerinde tutuyordu. Vücudunun yatakta bir yay gibi gerildiğini hissetti. *Çok yakınım.*

Luka'nın başparmağı hoşuna gittiği şekilde klitorisinin etrafında daireler çizdiğinde, Alice ismini haykırarak boşaldı. Luka'nın itişleri sert ve dengesiz bir hale geldi. Tavana doğru

Ninova

kükreyerek birkaç darbeyle boşalmadan önce kadının orgazmını uzattı.

Alice'in üzerine dirseklerinden destek alarak uzandığında vücudu hâlâ titriyordu. Ellerini kadının başının altından geçirerek öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Kalçalarının yavaş, şehvetli hareketleriyle birleşen baştan çıkarıcı öpücük bir sahiplenme gibi hissettirmişti. Alice buna asla doymayacaktı.

BÖLÜM 22

Alice ertesi gün vücudunda ağrılarla uyandı. Her bir noktasını esir almışlardı. Luka tüm gece boyunca ona farklı pozisyonlarda sahip olmuştu. Bazen adam devreye girse de sevişmelerinin çoğunu o başlatmıştı. Hazır olduğunu kanıtlamak için Luka'yı her seferinde tekrar ikna etmesi gerekmişti. Anlaşılan o ki, Clecaniali kadınlar günde sadece bir kez seks yapabiliyordu.

Bir kedi gibi esnerken, *Onlar için ne kadar kötü*, diye düşündü.

Diğer odadan gelen gürültü, Luka'nın nerede olduğunu haber veriyordu. Alice parçalanmış iç çamaşırına bakarken, *Giyecek bir şeyler bulmalıyım*, diye düşündü. Adamın odasında biraz gezindi, ne zaman boş alanda kişisel bir eşyasını görse içine mutluluk kıvılcımları yayılıyordu. Luka'nın orman kokusuna sahip yumuşak, siyah renkli bir tişört bulduğunda üstüne geçirdi. Yatak odasına bağlı küçük tuvalete girdikten sonra erkeğini aramak için gezintiye çıktı.

Luka'yı yeni ortaya çıkmış bir yemek masasının üstündeki kâğıt yığınına bakarken buldu. Yumuşak, dökümlü bir pantolon giymişti ve üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Alice iç çekti. Adamın vücuduna hayranlıkla bakmaktan hiç sıkılacak mıydı?

Luka onu görünce sırıttı. Alice boynunun etrafının kızardığını hissetti. Luka masanın üzerinden atlayarak önüne zarif bir şekilde indi ve ona sıkıca sarıldı. Büyük avuçları kalçasının etrafında kıvrılmıştı. Hemen sonra parmakları sırtında gezinip çenesini yukarı kaldırdı ve ona uzun bir öpücük verdi.

Alice adamın kollarında sallanırken masayı işaret etti. "Tüm bunlar da nedir?"

Işıl ışıl, "Ah!" dedi Luka. Hızla mutfağa doğru gitti. "Bize kahvaltı hazırlamıştım ama oturup yiyebileceğimiz bir yer olmadığını fark ettim."

Adam yemek dolu birkaç tabağı masaya taşıdıktan sonra beklenti içinde ona baktı, koyu saçları biraz dağılmıştı. Alice denese bile yüzündeki gülümsemeyi yok edemeyeceğini düşündü.

Luka'nın yanına ilerleyip yemeği inceledi. Tabağındaki bazı yiyecekler tanıdıktı. Evindeki gıda sentezleyiciyle oynarken keşfettiği yemeklerdi. Diğerleri yeniydi ama enfes kokuyordu. Gözü kırmızı renkli, ince dilimlenmiş ekmeğe takıldı ve ondan başlamak istediğine karar verdi.

Luka sanki önünden yemeği alınacakmış gibi hızla yemeye başlamıştı. Alice kendi tabağı tamamen dolu olsa da adamınkinin neredeyse bir dağ gibi göründüğünü fark etti.

"Aç mısın?" diye takıldı.

Ağzındaki koca lokmayı çiğnedikten sonra, "Dün gece beni iyi çalıştırdın. Ayrıca akşam yemeği de yememiştik," diye hırladı Luka.

Alice yiyeceğinden ufak bir ısırık alıp sırıttı. *Kesinlikle çalıştırdım.*

"Bugün sana ayak uydurabileceğimden emin olmam lazım."

Masum bir yüz ifadesi takınarak, "Eğer meydan okumaya hazır değilsen her zaman bırakabilirim," dedi Alice. Sırıtmasını gizlemek için yemeğinden küçük bir ısırık daha alıp, "Aşırı çaba sarf etmeni istemem," diye de ekledi.

Ninova

Luka bir ağız dolusu yemeği çiğnedikten sonra çatalını ona doğrulttu. "Kelimelerine dikkat etsen iyi olur, kadın."

Yemeklerini yerken sessizlik içinde oturdular, ara sıra birbirlerine mutlu bakışlar atıyorlardı.

Yemek sona erdiğinde adam söze girdi. "Bugün ne yapmak istersin? Eğer istersen seni tapınağa geri götürebilirim."

Alice göz ucuyla adama baktı. Luka da çenesi kasılmış, gözleri kısılmış bir halde ona bakıyordu. Alice adamın bu öneriyi onu mutlu etmek için sunduğunu düşündü, bu fikirden keyif almış gibi görünmüyordu.

Ona sırıttı. "Ya da?"

Luka'nın suratına geniş bir sırıtma yayılınca Alice'in kalbi göğsünde şiddetle attı. "Kimse rezervde çalışmak için istekte bulunmamış. Sana daha fazla hayvan gösterebilirim." Adamın bakışları aç gözlü bir hal aldı. "Bir seneliğine yatak odasına geri de dönebiliriz," diye ekledi.

"Tamamen şarj olduk demek? Öyle mi, kaplan?" diye takıldı Alice. "Rezerv kulağa harika geliyor ama önce tapınağa uğrayabilir miyiz? Kıyafete ihtiyacım var."

Luka bakışlarını vücudunda gezdirince teni yanmaya başladı. "Bence harika görünüyorsun."

Alice ayağa kalkarak boş tabakları toplamaya başladı.

Adam kaşlarını çatıp bileğini tutarak onu durdurdu. "Ne yapıyorsun?"

Alice bakışlarını tabaklardan adama doğru çevirirken omuz silkti. "Temizlik."

Luka onu çekiştirerek kucağına sürükledi. "Bunu ben yapabilirim. Neden gidip banyo yapmıyorsun?"

Alice karşı çıkmak istedi, bunu gerçekten istedi. Luka ona karşı çok tatlı davranıyordu ve yemeği yaptığı için adama sofrayı toplama konusunda yardım etmeliydi. Fakat ağrıyan vücudunu

Ninova

sıcak suya sokmanın cazibesi kulağa cennet gibi geliyordu. Bu akşam adama bir yemek hazırlamaya karar verdi.

"Teşekkür ederim." Dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurup kalkmaya yeltendi.

Luka onu bir eli dizlerinin, diğeri de omuzlarının altında olacak şekilde hızla yukarı kaldırdı. Alice'in dudaklarından ufak bir çığlık kaçmıştı.

"İzin ver."

Son birkaç gün, hayatı boyunca geçirdiği en güzel zamanlardan biriydi. Luka mükemmel bir adam olduğunu kanıtlamıştı. Geçen her saatle birlikte, Alice ona biraz daha âşık oluyordu.

Her gün rezerve geliyorlardı. Bazen saatlerce orada vakit geçiriyor, bazen de yalnızca guarsili besleyip ilacını vermek için kalıyorlardı. Küçük kırmızı yaratık gün geçtikçe daha da güçleniyordu. Yakında onu ormanın derinliklerine götürüp erkek ve kız kardeşleriyle bir araya getireceklerdi. Alice hayvanı hazır olmadan bırakmadıklarından emin olmak istiyordu. Ancak onun sürekli uzayan dişlerinden ve Luka'ya pençelerini daha saldırgan bir şekilde savurmasından biraz çekinmeye başlamıştı.

Dün saatlerce rezervin etrafında gezinmişlerdi. Alice gördüğü her hayvan hakkında notlar almıştı. Luka ise sabırla yaratıklarla ilgili bildiği her şeyi muazzam detaylarla anlatmıştı. Daha sonra, ilk gittiklerinde gördüğü ve hâlâ birbirine geçmiş vaziyette olan mantaların yakınında hazırladığı bir piknikle ona sürpriz yapmıştı.

Alice adama teşekkür etmek için oral seks teklif etmişti. Luka'nın küçük dilini yutmuş gibi görünen ifadesini hatırlayınca hâlâ bir kıkırdama isteğiyle doluyordu. Bu gezegendeki kadınların genellikle bunu yapmadığını öğrendiği için, adama bu zevki yaşatmak için daha da heyecanlanmıştı.

Ninova

Luka'nın büyük aletini ağzına aldığında elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Adamın mırıldandığı küfürler ve güçlü vücudundan geçen titremelerle ıslandığını hissedebiliyordu. Sonunda işi bittiğinde, Luka da iyiliğinin karşılığını vermişti. Ona durması için yalvarmak zorunda kalana kadar titreşimli dilini defalarca üzerinde kullanmıştı.

Günün geri kalanı bir sersemlikle geçmişti. Ormanın benekli güneş ışıklarında uzanmış, tatlı meyveler yemiş ve sohbet etmişlerdi. Alice ona Dünya'daki yaşamını ve bununla birlikte gelen zorlukları anlatmıştı. Geçmiş ilişkilerinden bahsettiğinde adam sakinleşmek konusunda sorun yaşamıştı.

Luka da ona annesiyle kardeşi Theo'nun yürek parçalayan hikâyesini anlatmıştı. Görünüşe göre, Theo'nun tüm vücudunu saran ve dövme olduğunu düşündüğü şeyler aslında birer yara iziydi. Bunları anlatırken adamı elinden geldiği kadar teselli etmeye çalışmıştı.

Luka'nın bileklerindeki ve kollarındaki bir zamanlar soluk renkli olan izler hâlâ siyahtı. Anlaşılan o ki, Gishen kelepçelerinden şiddetle elektrik verince teninde kardeşininki gibi kalıcı yara izleri oluşmuştu. Bileklerinin etrafındaki siyah izleri gözleriyle takip ederken onları yeni bir bakışa açısıyla görmüş gibiydi. Başkalarının bu izleri Theo'nunkiler gibi çirkin bulup bulmadığını merak ediyordu. Alice dilini koyu bir izde gezdirirken adamın küfretmesiyle gülümsemişti. Bu izleri sevdiğinden adamın emin olması için elinden geleni yapacaktı.

Dışarı çıkacakları her seferde, Luka ellerini öfkeyle boyuyordu. Mavi izlerini yapışkan, ten rengi bir sıvının altına gizlerken dudaklarını büzüyordu. Yalnız kaldıklarında yaptığı ilk şey boyayı çıkarmak oluyordu. İzleri göründüğünde hep rahatlıyordu. Alice izleri görmenin onu bir şekilde sakinleştirip sakinleştirmediğini merak ediyordu.

Ninova

Luka'nın izlerini sevdiği düşüncesi, onu da sevip sevmediğini düşünmesine sebep oluyordu. Evet, adam ona *aşkım* diyordu ama bu sadece bir hitap şekliydi. Alice adam hakkındaki hislerini artık biliyordu ve onunla olmak istediğinden emindi. Buna rağmen o kelimeleri ilk söyleyen kişi olmak istemiyordu. Luka ona karşılık vermezse utancından ölürdü. Clecanialıların birbirlerine, *"Seni seviyorum,"* deyip demediklerini bile bilmiyordu.

Luka'yla birlikteyken hissettiği mutluluk, yalnızca Helas ve Sal'i tekrar göreceği için hissettiği kaygıyla ve Vanessa için duyduğu endişeyle bölünüyordu.

Arkadaşını hem dün hem de bugün görmüştü. Vanessa'nın bir zamanlar parlak olan gülümsemesi ve alaycı tavrı donuklaşmıştı, Alice kadının yeterince çaresiz hale geldiğinde yapabileceklerinden korkuyordu.

Luka'nın bu fikre kaşlarını çatmasını görmezden gelerek, birkaç saatini Vanessa'yla baş başa geçirmek istediğine karar vermişti. Luka onu gölün kenarına bırakmıştı. Alice'in gitmesi ve onu almaya gelmesi yönündeki ısrarlarına rağmen adam homurdanıp durmuştu. Alice sonunda onun çimlerde suratsız bir şekilde oturmasına izin vermişti. Vanessa'nın evine gittiğinde, arkadaşına tek başına tükenmiş bir halde otururken bulmuştu.

Şimdiyse konuşurken içebilmeleri için iki bardak uzaylı cin toniği hazırlıyordu.

Uzun bardağı ona verirken, "Eee, Daisy ve Rita nerede?" diye sordu.

Vanessa ön kapıya doğru baktı, gözlerinin altındaki koyu halkalar iyice belirginleşmişti. "Emin değilim. Kubbe'ye gitmiş olabilirler, sosyalleşmeyi seviyorlar." Vanessa bir iç çekip içeceğinden uzun bir yudum aldı, Alice'in ağır bir şekilde içeceği doldurmasını izlerken gözlerini kısmıştı. "Sanırım Daisy onunla

Ninova

yeterince vakit geçirirse Izzo'nun kendisine çıkma teklifi edeceğini umuyor."

"Burada işlerin bu şekilde ilerlediğini sanmıyorum." Luka evlenmeden önce çıkmanın biraz garip ve çağdışı olduğundan bahsetmişti. Kadınlar evlenmek istedikleri erkeklerle etkileşime geçmek için genellikle seremoniye kadar bekliyorlardı. Tremantalıların zaman zaman seks yaptığını ama bu yola genellikle bir sonraki seremoniyi beklediklerinde, doğum nedeniyle ara verdiklerinde ya da ruhsal sağlıklarıyla ilgilendiklerinde başvurduklarını söylemişti.

Alice umutla, "Senin gözüne kestirdiğin biri var mı?" diye sordu. Belki yakışıklı, ilgili bir ruh eşi Vanessa'ya da ona olduğu gibi yardım ederdi.

Kadın omuz silkti, çıplak omzu hatırladığından daha ince görünüyordu. "Hepsi yakışıklı ama bununla ilgilenmiyorum."

Alice arkadaşını inceledi. Vanessa'nın içindeki ateşin endişe verici derecede azalması, bir kavgadan daha fazlasını gerektirirdi. Kadının konuştuğu herkes sabırlı bir şekilde Dünya'ya neden dönemeyeceğini ona açıklamıştı. Luka da Dünya gibi Dördüncü Sınıf gezegenlere karışılmaması ve onlarla iletişime geçilmemesi için galaksi çapında bir yasa olduğunu söylemişti. Alice de bu yüzden umudunu kaybetmişti. "Kız kardeşinle aranızda ne geçtiğini anlatmaya hazır mısın? Kavga ettiğinizi biliyorum ve sana ne olduğunu bilmemesi onun için çok zordur ama bir şekilde hayatına devam edecek. Bir kocası olduğunu söylemiştin, değil mi? Birlikte mutlular mı?"

Vanessa dudağını ısırarak bardağına baktı. Kalan son damlayı da içtikten sonra yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. "Atlatırım. Benim için endişelenmene gerek yok, Alice. Ben bir yetişkinim."

Alice ona sert bir bakış attı ama genç kadının taviz vermeyeceğini biliyordu. Vanessa hislerini kilit altında tutarak gömmeyi

Ninova

seviyordu. Daha önce hiç birine içini döküp dökmediğini merak etti.

Canlı bir şekilde, "Eee, Luka ile nasıl gidiyor?" dedi Vanessa.

Alice onu sert bir bakışla yerine sabitledi. "Konuyu değiştiriyorsun."

Kadının gülüşü kayboldu, Alice gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordu. Vanessa da bunu görmesine izin veriyordu.

Arkadaşı bir iç çekti. "Konuyu değiştirmem lazım, tamam mı? Başka bir şeylerden bahsedebilir misin?"

"Pekâlâ. Ama bir gün kendini bana açacaksın." Vanessa ona gönülsüzce başını salladı. Alice böylece ona Luka'yı ve adama nasıl âşık olduğunu anlatmaya başladı.

"Peki ona neden bunu söylemiyorsun?" Vanessa bu kez morali daha yüksek bir şekilde sormuştu. Belki de sadece konunun değişmesine ihtiyaç duyuyordu.

Alice'in dudakları utangaç bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "İlk söyleyen kişi olmak istemiyorum."

Vanessa kahkaha atmaya başladı. Samimi, kalpten gülüşü; Alice'in en sonunda arkadaşının bunu atlatacağına dair beslediği umudu desteklemişti.

Kalkık kaşlarla, "Nerede olduğumuzu sanıyorsun, kızım?" dedi Vanessa. "Bu şehirde kadınlar erkekleri sıraya koyup seçiyor ve onlara patronluk taslıyor. Anaerkiller! Luka muhtemelen ilk kendisinin *söyleyemeyeceğini* düşünüyordur."

Alice bunu düşündü. "Ama diğer tüm durumlarda ilk adımı o attı."

"Evet, kendini sana beğendirmek ve onunla kalmanı sağlamak için öyle yaptı. Muhtemelen böyle şeyleri söylemeyi öğrenmemiştir. Kadınların öğrenmediğini biliyorum." Vanessa başını elinin arasına aldı. "Erkeklerin okulda neler yapmak zorunda

Ninova

olduğunu öğrendik ancak kadınların eğitiminin nasıl olduğunu biliyor musun? Malie bana neler olduğunu anlattı ve aklımı başımdan aldı."

"Hayır, ne yapıyorlarmış?" Alice kadınların okuluyla ilgili öğrendiklerine dair beynini yokladı. Bunu daha önce nasıl hiç sormamıştı?

"Çoğu duygularını kapatmakla ilgili. Kadınlara duygularını nasıl gizleyeceklerini ve evliliklerinde şefkatli davranarak erkeği nasıl yöneteceklerini öğretiyorlar. Bunun gibi zırvalıklar."

Alaycı bir tavırla, "O halde sen buraya tam uyuyor olmalısın. Duygularını senin kadar bastıran kimseyi tanımıyorum," dedi Alice.

Vanessa gözlerini devirdi. "Aman ne komik. Her neyse, Malie'yi tanıyor musun?"

Clecanialı kadını zihninde canlandırmaya çalıştı. "Ah... pembe, kazılmış saçları olan mıydı?"

"Evet, o! Tüm kadınların, insanlar buraya geldiği için çok heyecanlı olduğunu söyledi. Umurunda değilmiş gibi davranmaktan nasıl yorulduğu hakkında şikâyet etti. Sanırım bu kızların çoğu, sırf onlara öyle öğretildiği için bir şey hissetmemeye çalışıyor. Bir tane değil, bir sürü partnerlerinin olması onların görevi ama birine *seni seviyorum* demek için adam öldürürler." Vanessa ona doğru başını eğdi. Dudağının kenarı yukarı kıvrılmıştı. "Demek istediğim, bu sözler onlar için bir tabu haline gelmiş. Belki Luka da bunları söylerse korkup uzaklaşmandan endişeleniyordur."

Alice düşünceli bir şekilde tavana baktı. Vanessa haklı olabilirdi. Luka onun böyle bir şeyi söylemesini hiç beklemiyorsa ne olacaktı? *Nasıl hissettiğimi bilmesi gerek.* Bir anda gidip adamı görme dürtüsüyle boğuldu.

Ninova

Ağzı açık bir şekilde arkadaşına baktı. "Ben-"

"Evet, evet. Git hadi. C ve T'ye* şükürler olsun."

Alice onun üzerine atlayarak kocaman sarıldı. "Bunu çözeceğiz, söz veriyorum." Vanessa'nın yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerinin içine bakması için onu zorladı. "Tamam mı?"

"Tamam." Vanessa başını sertçe salladı, gözleri yaşarmıştı. "Şimdi git buradan," dedi kıkırdayarak.

Alice kapıya koştu ve tapınağın çıkışına doğru bir amaç içinde yürüdü. İki şey yapması gerekiyordu. İlk olarak, Luka'ya arkadaşına yardım etmenin bir yolu olup olmadığını soracaktı. İkinci olarak, adama onu sevdiğini söyleyecekti. Bu sırayla yapması gerekiyordu çünkü Luka ona hislerini söylediğinde adamı özel bir odada saatlerce tutmak isteyeceğinden emindi. *Önce iş, sonra oyun.*

Ana binadan döndüğünde adamı gördü ve dudağını ısırıp sırıttı. Luka çok tatlı görünüyordu, ellerini arkasında birleştirmiş halde girişte volta atıyordu.

Artık platformlara basarken kendini rahat hissettiği için emin adımlarla suyun üzerinden hızlıca geçti. Luka da yaklaşmasıyla ona doğru döndü ve gölün kenarından geçti, dişlerini göstererek sırıtıyordu. Kıyı şeridinde dengede durarak hevesle ilerledi.

Alice birkaç adımlık mesafeye geldiğinde; adama uzanamayacağı yerden, batan güneşin yumuşak turuncu parlaklığında değişen yakışıklı hatlarını hayranlıkla izlemek için durdu.

"Alice," diye uyardı Luka. Avını takip eden bir yırtıcı gibi kıyı şeridinde geziniyordu. "Oraya gelemeyeceğimi mi sanıyorsun? Birkaç elektrik çarpmasını kaldırabilirim."

Alice adamın gözlerindeki karanlık açlık karşısında durdu. *Bunu gerçekten de yapabilir.*

* Cin tonik.

Ninova

Onun incindiğini görmek istemediği için aceleyle ilerledi. Kıyıya ayak basmadan önce adam uzanıp onu yakaladı ve aylardır görmemiş gibi öptü.

Ardından giriş kapısının ilerisinde bekleyen kruvazöre doğru yürümeye başladı, Alice de adımlarını takip etti, elleri onunkilere kenetlenmişti. Nefesini toparlaması tam bir dakika sürmüştü.

Kruvazöre bindiklerinde, Luka onu altına alıp boynunu şehvetli bir şekilde öptü.

Gözleri ağırlaşırken, "Luka..." diye fısıldadı.

Diliyle kulağının kenarlarında daire çizerken, "Hmm," diye mırıldandı adam.

"Seninle konuşmam gerekiyor."

Luka başını birkaç santim kaldırarak dudağının kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "O zaman konuşalım, aşkım."

Alice zihnini toparlamak için başını salladı ve adamı omuzlarından itti. Ancak bu hareket, vücudunu kruvazör bankına düşürecek şekilde ona geri tepti.

Luka kıkırdadı, dudağının diğer tarafını öptü ve onu kaldırıp düzgünce oturmasına yardım etti.

Alice düzgünce düşünebilmek için adamdan uzakta olması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden karşı taraftaki koltuğa doğru ilerledi. Luka ise kaşlarını çatıp çenesini sıktı. Dirseklerini dizlerine yaslayarak ellerini birleştirdi.

"Beni endişelendiriyorsun, minik ruh eşim."

Alice kızarmış suratının üzerine düşen saçlarını çekti sonra derin bir nefes aldı. "Birini Dünya'ya ulaştırmanın herhangi bir yolunu biliyor musun?" Luka başını geri çekince adamın gözlerindeki incinmeyi fark etti. "Ben değil! Vanessa. Onu hatırlıyor musun? Birimdeki kadınlardan biri."

Luka düşünürken gözleri uzaklara daldı. "Zar zor."

Ninova

"Pekâlâ. Vanessa'nın gerçekten de Dünya'ya dönmesi gerekiyor ve ona nasıl yardım edebileceğimi bulmaya çalışıyorum."

Adamın zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordu. Sonunda dayanamayarak, "Kız kardeşini bıraktı ve gerçekten ona dönmesi gerek," dedi gergin bir şekilde. "Eğer onun güvenle geri dönmesi için bir yol bulamazsam aptalca bir şey yapmasından korkuyorum. Bir serserinin gemisine binip kendini incitirse ya da daha kötü bir şeyle karşılaşırsa kendimle yaşayamam. Yasal olmadığını biliyorum ama..."

"Eğer seni mutlu edecekse bir yolunu bulabilirim," diye sözünü kesti Luka. Yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu.

Alice ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Hayır, bunu yapamam. Vanessa benim arkadaşım, risk bana ait. Konuya dahil olmanı bile istememiştim ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ve burada güvendiğim tek kişi sensin."

"Benden koparılmana izin vermem, Alice. Aynı şekilde benden ayrı düşmene izin vermem." Luka geriye doğru kaydı, gözleri yine odağını kaybetmişti. "Dördüncü Sınıf bir türü gezegenlerine yollamak yasak. Ama iyi bir fırsat kollamak ve ona bu fırsattan nasıl yararlanabileceğini öğretmek yasak değil." Öne doğru eğilip ellerini avuçlarının içine aldı. "Ona yardım etmek için yasal olmayan bir şey yapmamıza gerek yok. Lütfen bana bu konuda güven."

Alice'in kalbi sevgiyle kabarmıştı. Adamın muhteşem aklı, onu izlerken bile bir plan üstünde çalışıyordu. Kabinin içinde karşıya geçerek kollarını adamın boynuna sardı ve soluk mavi gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum," diye soludu.

Ani bir mırlama göğsünde titreşti. Luka avuçlarını başının iki yanına yerleştirdi ve yüzünü dikkatle inceledi. "Gerçekten mi?"

Ninova

Sıcak gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. *Neden hep yanlış zamanda ağlamak zorundayım?*

Duyguları boğazında birikmişti, o yüzden sadece başını salladı.

Adamın mırlaması biraz daha hızlandı. Sırıtmadı ya da kaşlarını çatmadı ama ona ciddi bir şekilde bakıp yutkunduğunda âdemelması hareket etti. "Son birkaç gün içinde, senden imkânsız olduğunu düşündüğüm bir boyutta hoşlanmaya başladım. Ancak zihnimin derinliklerinde boğulurken bile ruhum seni sevdiğini biliyordu. Sevgine layık olduğumu düşündüğün için onur duydum."

Sonrasında ona verdiği öpücük ayak parmaklarının kıvrılıp zihninin boşalmasını sağladı. Muhteşem, dürüst, seksi ve şefkatli bir ruh eşi vardı. Üstelik onu çok seviyordu.

Luka bir anda öpüşmelerinden kendini çekti ve gözlerinin içine derin bir şekilde baktı. Yüz ifadesi ciddiydi. "Bu kelimeler senin gezegeninde hafife mi alınıyor? Çünkü burada öyle değil. Seni seviyorum, Alice. Bunu daha önce kimseye söylemedim ve söylemeyeceğim. Benden emin misin? Bizden? Bundan sonra geriye dönüş olmayacak."

Alice mutluluk gözyaşlarını tutamadı. "Tamamen seninim. Sonsuza dek."

Ninova

BÖLÜM 23

Luka yanında uyuyan ruh eşine, onu seven kadına baktı. Hâlâ bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Alice hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı. Herkese ve her şeye değer veriyordu. Luka onunlayken rahat bir nefes alabiliyordu. Kendisi gibi olmasına izin veriyordu. Hatta kendini keşfetmesini sağlıyordu. Tüm hayatı boyunca işe ve başarılara odaklanmıştı ama Alice'le birlikteyken karakterinin sahip olduğunu bile unuttuğu yönlerini tekrar keşfediyordu.

Oyuncu davranarak kadınla uğraşmaya bayılıyordu. Alice'in ona karşı çıkmasına ve otoriter içgüdülerine meydan okumasına âşıktı. Kadının yakınında olmak ve onu güvende tutmak için yanıp tutuşan Traxialı yanının seks sırasında ön plana çıkmasına izin veriyordu. İnandığı şey uğruna var gücüyle çabalıyordu ama yatak odasına girdikleri anda, eşine kendini tatlı bir şekilde teslim ediyordu. Daha önce hiç bu kadar özgür hissetmemişti. Buna rağmen kadın onu olduğu kişi gibi görmüş ve o şekilde sevmişti.

Bir önceki gün, Alice'in yaşlı gözlerle yaptığı itirafı hatırlayınca dudağı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Daha önce duygularını bu kadar kolay gösteren bir kadın tanımamıştı.

Kaşlarını çatarak bir kez daha halkını düşündü. Tremantalı kadınların duygularını göstermediğini biliyordu. Duyguları olmadığı için değil, evlendikleri adamlara ve doğurdukları çocuklara güçlü bir şekilde bağlanırlarsa kalplerinin kırılacağını bildikleri için bunu yapmıyorlardı. İnsanlar türlerinin kurtuluşunun anahtarı olabilirdi ama buraya yasadışı bir şekilde getirilmeleri ne kadar zaman alacaktı?

Kalbi, gezegenindeki erkekler ve kadınlar için sızladı. Kaç tanesi onun Alice'e hissettiği türden bir aşkı deneyimleyebilecekti? Kaç tanesi sevdikleri kişinin lanetli bir onur uğruna onları terk etmeyeceğini bilerek rahat bir nefes alabilecekti?

İnsanlarla eşleşebileceklerini ve üreyebileceklerini herkesin keşfetmesine çok az kalmıştı. Bu duyulduğunda halk fikirlere bölünecekti. Bazıları, insanların istekli olması fark etmeksizin bir sürü halinde buraya getirilmesini talep edecekti. Diğerleri ise, izni olmayan Dördüncü Sınıf bir türün buraya getirilmesinin ahlak ve etik dışı olduğunu söyleyerek karşı çıkacaktı.

Luka hangi tarafta yer alacaktı? Bir yandan, insanların gezegenlerine akın etmesi Clecanialı kadınların üstündeki baskıyı azaltacaktı. Kız kardeşi anında çocuklarına geri dönerdi.

Clecania genelinde kur yapma ritüelleri, gelenekler ve yasalar çok farklıydı ancak tek bir şey sabitti. Dişilerin güçlü olması bekleniyordu. Başlarını dik tutmaları ve birçok kişiyle üreyerek gen havuzunu genişletmeleri öğretiliyordu.

Bu sorunun kolay bir cevabı yoktu. Luka şimdilik işine devam edecekti. Her şeyi düzeltmeleri için insanlara güvenmeleri imkânsızdı. Kadını bırakıp işine dönme fikri tüylerini diken diken etse de bunu yapması gerektiğini biliyordu. Önünde birçok karanlık gün vardı ama yüzleştiği zorluklar on yıldır aynıydı.

Ateşe doğru bakarken üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Gezegeni bir patlamanın eşiğindeyken ruh eşini nasıl koruyacaktı?

Alice onu ateşin önüne geçici bir yatak koymaya ikna etmişti. Luka şikâyet etmeden bu isteği yerine getirmişti. Kadının onun üzerindeki gücü gülünçtü. Elinin bir dokunuşu ya da yumuşak bir gülümsemesi, Luka'nın isteklerini yerine getirmek için kendini hırpalaması için yeterliydi. Yıllar içinde topladığı eşleşme hikâyelerini kullanarak kadına okumayı öğretirken burada saatlerce oturmuşlardı.

Alice'in eşleşmiş çiftlere olan ilgisi, dillerini öğrenmesi için büyük bir motivasyon olmuştu. Hikâyelere kendini o kadar kaptırıyordu ki, Luka'nın tahmin ettiğinden çok daha kısa bir sürede dillerini anlamaya başlamıştı.

Geriye yaslanıp oturdu, zihni başka bir probleme daha kaymıştı. Hiçbir yasayı çiğnemeden Alice'in arkadaşına yardım etmek gibi imkânsız görünen bir görevi nasıl başaracaktı? Kadının uzun yolculuklar yapacak bir gemiye kaçak yolcu olarak binmesi gerekiyordu. Geminin kaptanı da onurlu fakat aynı zamanda doğru fiyata yasaları çiğnemeyi sorun etmeyen birisi olmalıydı.

Yavaşça aklında bir erkeğin görüntüsü belirdiğinde sırıttı. *Bu iş için doğru kişiyi biliyorum.*

Alice uykusunda döndü, battaniyesi üstünden düşüyor ve yan tarafını açığa çıkarıyordu. Luka parmak eklemlerini kadının belinin ve kalçasının kıvrımında nazikçe gezdirdi. Eğer arkadaşına yardım etmenin bir yolunu bulursa, Alice'in ona bu iyiliği nasıl ödeyeceğini düşünürken aleti seğirmişti.

Alice teni cayır cayır yanan bir ateşten sıcak olmasına rağmen bir titremeyle uyandı. Gözlerini açıp sırtının üzerinde döndü ve Luka'nın müthiş yüzünü ona bakarken buldu. Parmakları açıkta kalan teninde geziniyordu.

Ninova

"Saat kaç?" Sırtını yay gibi gerdi, ellerini de hemen yukarıda esnetiyordu.

Kollarını geri indirmeye çalıştığında adam elini uzatarak onları başının üstünde sabitledi. Alice gevşeyerek adamın parmak eklemlerinin vücudunda tembelce gezinmesine izin verdi.

Luka karnında daireler çizdi, ardından parmaklarını kaburgasına ve göğüslerinin altına götürdü. "Gece," diye cevap verdi. Bakışları onun hızlıca sertleşen meme uçlarına sabitlenmişti.

"Benimle mi, yoksa memelerimle mi konuşuyorsun?" diye espri yaptı Alice. Vücudunu adamın çıldırtıcı okşamasının altında hareket ettirmeye çalışıyordu.

Luka ona çarpık bir şekilde sırıttı. "Eğer memelerinle konuşuyor olsaydım, onlara daha saygılı bir şekilde yaklaşırdım."

Alice derin bir kahkaha attı. "Öyle mi?"

Luka eğilip meme uçlarına sıcak bir nefes bıraktığında kahkahası durdu. "Kesinlikle. Bağlı oldukları kadın günlük olarak sabrımı sınarken, onlar davetkâr olmaktan başka hiçbir şey yapmadılar."

"Tam bir ucubesin," diye alay etti.

Luka'nın dudakları meme ucunda dururken karnından gelen yüksek sesli bir guruldama sessizliği bozdu. Adam inleyerek geri çekildi. "Buna daha sonra devam edeceğiz."

Sonunda bileklerini serbest bırakıp yataktan kalkmıştı. Alice göğüslerini ovuşturmamak için kendini zor tutuyordu. Luka'nın şapşallığı ve çekiciliği, adamı baş edilmesi zor bir güç haline getiriyordu.

Karnının üzerine yuvarlanarak adamın yürüyerek uzaklaşmasını izledi. Sıkı kalçaları, yere atılmış kitapların üzerinden geçtiği sırada gerilmişti. Alice işaretparmağını ve başparmağını ağzına sokup yüksek sesle ıslık çaldı.

Ninova

Luka etrafına bakındı, gözleri büyümüş ve kaşları havaya kalkmıştı.

Alice çenesini avucuna yerleştirerek ciddi bir ifade takındı. "Poponuzla konuşuyordum, beyefendi. Lütfen, yolunuza devam edin."

Luka'nın mutfağa ilerlerken kendi poposuna bir şaplak atması, onun tekrar kahkahalara boğulmasına sebep oldu.

Alice kıkırdamaya devam ederek yere attığı tişörtünü bulup üzerine geçirdi. Mavi elbisesi yerde parçalanmış şekilde yatıyordu, ön kapının yakınına terk edilmişti.

Odayı incelerken bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırdı. "Hiç pencere olmadan günün hangi bölümünde olduğumuzu nasıl anlıyorsun? Eğer burada yaşarsam, dışarı bakmamaya alışmak benim için zor olacak." El saatine baktı. Sembolleri anlaması bir dakikasını almıştı ama her geçen gün daha da kolaylaşıyordu. Bir farkındalık ona çarptığında başını vücuduna doğru eğdi. Günlerdir ilk defa saatini kontrol etmişti. Luka'yla birlikteyken zamanı bilmenin hiçbir önemi yoktu.

Bir sıcaklığın karnına yayıldığını hissederek aptal gibi sırıttı.

Alice yaklaşırken adam başını kaldırdı, bakışlarıyla odayı inceliyordu. "Pencerelerin olmadığını mı düşünüyorsun?" Oda boyunca uzanan duvardaki garip şekilli yemek pişirme aletlerini işaret ediyordu. "Bu duvarda pencereler var. Onları ben gizledim."

Alice'in ağzı açık kalmıştı. Çileden çıkmış bir halde, "Tüm o zaman boyunca burada pencereler mi vardı?" diye sordu.

Luka kıkırdayarak bir yığın kitabın arkasına gizlenmiş kontrol paneline doğru ilerledi. Hemen sonra tüm duvar gözlerinin önünde kalkmaya ve geniş panelin yanı sıra, üzerine iliştirilmiş birçok resim ve kâğıdı da alacak kadar büyük bir boşluktan tavanın içine doğru çekilmeye başladı.

Ninova

"Bu duvarda pencereler var," demek yetersizdi. Odanın tüm uzunluğu aslında kavisli bir penceren başka bir şey değildi. Aydınlatılmış şehrin görüntüsü santim santim ortaya çıkarken gözleri giderek büyüdü.

Sonra ağzı açık bir halde genişleyen manzaraya yaklaştı. Gökyüzü gece mavisiydi. Işık, şehirden aydınlık bir şekilde hissedilse bile gökyüzünde hayatı boyunca gördüğünden daha fazla yıldız vardı. Kuleleri girdap şeklindeki düzinelerce bina gökyüzüne doğru yükseliyordu. Bu ona mantaların dönen hortumlarını hatırlatmıştı.

Dünya'da bulunduğu tüm şehirlerde, gökdelenler bazı odaların aydınlatılıp diğerlerinin karanlık kalması sonucu benek benek ışıklarla dolup taşardı. Fakat şimdi dışarı bakarken dağınık bir aydınlanma örneği görmüyordu. Aksine gümüş kulelerin tamamı, ayın rengiyle ve aynı parlaklıkla ışıldıyordu. *Bir dakika.* Gözlerini kıstı ve iki aydan daha büyük olanını inceledi. *Bu bir halka mı?*

Parlayan soluk ayın ortasında doğal olamayacak kadar belirgin, ışıltılı bir şerit varmış gibi gelmişti.

O kadar kendinden geçmişti ki; Luka'nın ona doğru yaklaştığını, güçlü kollar etrafını sarana kadar fark etmedi. Başının tepesine bir öpücük kondururken, "Nasıl buldun?" diye mırıldandı Luka.

Alice fısıldayarak, "O ayda bir şey mi var? Ve binalar nasıl öyle parlayabiliyor?" diye sordu.

"Evet. Yakın ayımız olan Gui'de güneş panelleri var. Enerjiyi yakalayıp dönüşüm tesislerindeki alıcılara ışınlıyor. Çoğu binamız da güneş ve ay enerjisini yakalıyor. Onları parlatan şey bu. Enerji, binaya güç vermek için kullanılıyor."

Ninova

Alice'in bakışları gökyüzüne yapışmıştı. Bir değil, tam iki tane olan ayın garip görüntüsüne bakıyordu. "Dünya'da yalnızca bir ay var."

Luka onu kollarında döndürdü. Alice adamın gözlerinde hızlıca gizlenen bir endişenin parladığını görmüştü. "Dünya'yı özlüyor musun?"

Alice bir an için bunu düşündü. "Bazen oranın tanıdıklığını özlüyorum. En sevdiğim yemeğin kokusunu almak ve içeride sıcak hissetmek. Komşum olan Bay Bower'la selamlaşmak... Sabahları kahve keyfi için küçük dairemin balkonunda oturmak..."

Luka'nın yüz hatları gerildi ve başını aşağıya eğdi.

Alice onun çenesini kaldırarak, "Ama..." diye devam etti. "O şeyleri burada tecrübe etmeye başlamak için heyecanlıyım. Kaç kişi yeni bir dünya keşfettiğini söyleyebilir? Dünya'da hoşuma giden şeyleri biliyorum ama burada hoşuma giden şeyleri zamanla öğreneceğim. Ayrıca Clecania'da olup Dünya'da asla olmayacak bir şey var."

Luka ona doğru sırıttı, göğsü gururla kabarmıştı. "Peki o nedir?"

Alice ona bir öpücük vermek için yükseldi ve cevap vermeden önce adamın bir nefes uzaklığına gelmesini bekledi. "İkinci bir ay."

Luka bir kahkaha patlattığında ses tüm odada yankılandı. Alice adamın omuzlarını kullanarak yapabildiği kadar yükseğe sıçradı ve bacaklarını beline doladı. Luka ise onu kolayca yakalayıp cama doğru yasladı.

Alice adamın dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurarak iç çekti. "Ayrıca, sen."

Bir an için, gülümseyen deliler gibi birbirlerini izlediler. Mutfaktan usulca bir *bip* sesi duyulunca Luka'nın suratı asıldı.

Ninova

Alice'i yere indirdiğinde, ikinci *bip* sesine doğru dönmeden önce yerlerinde donup kaldılar.

Verakko'nun ona verdiği iletişim cihazı çalıyordu. Alice göğsünün sıkıştığını, kanının çekildiğini hissetti.

Zamanı geldi.

Ninova

BÖLÜM 24

Geçen her saniyeyle birlikte, Luka bu geceyi kan dökmeden atlatabileceğine olan inancını kaybediyordu. Sinirleri yıpranmış bir şekilde ruh eşinin volta atmasını, arada bir kendi kendine bir şey mırıldanmasını izliyordu.

Verakko bu gece mahkûmları taşımak için bir fırsatları olduğunu ve değerlendirmeleri gerektiğini söylemişti. Alice ise solgun yüzü ve büyümüş gözleriyle başını cesurca sallayarak hazır olduğunu söylemişti.

Luka'nın evinden ayrılıp birimin yakınındaki ormanlığa ulaşana kadar geçen süre boyunca, Alice birkaç kelime dışında bir şey söylememişti. Gerçek hislerini gizlemeye çalışma çabaları boşunaydı. Kadından gelen korkunun acı kokusu o kadar güçlüydü ki, Luka saçlarını yolmak istiyordu. Tüm sezgileri ona eşini geri götürmesini söylüyordu ama bu onun değil, Alice'in kararıydı. Tek yapabileceği şey burada bulunmak ve gerekirse yardım etmekti.

Alice bir kez daha önünde volta attı. Luka onu kendine çekerek sıkıca sarıldı ve tamamen gevşeyene kadar kadının kıpırdanmalarını görmezden geldi. "Tüm süre boyunca burada olacağım," diye mırıldandı saçlarına.

Alice birkaç kez göğsüne doğru sarsakça başını sallasa da bir şey söylemedi.

İlerideki bir hareketlenmeyle, Luka onu vücudunun arkasına aldı. İki kruvazör onlara doğru süzülüyordu. Ruh eşinin titreyen elleri sırtını kavradığında hırıltısını yuttu.

Verakko ilk kruvazörden çıksa da ikinci kruvazör kapalı kaldı. Swadaeth erkeği siyahlar içindeydi. Normalde yeşil olan ırkına özgü ten rengi, şimdi koyu bir gece mavisi tonuna dönüşmüştü. Bu evrimsel kamuflaj ve parlayan açık gri gözler, ırkının geliştiği simsiyah çöllerde adama avantaj sağlıyordu.

"Luka, Alice." Verakko onlara başıyla selam verdi.

Alice yanına geçerek yumruklarını sıktı. "Verakko," diye sessizce başını salladı. Sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı.

Verakko'nun burun delikleri onlar yaklaştıkça genişledi ama ifadesi sabit kalmaya devam ediyordu. "Sal sen onunla konuşsan da konuşmasan da yardım etmeyi kabul etti. Ama eğer istekliysen, sana karşı duyduğu pişmanlığı dile getirmek istiyor."

Luka'nın burnuna acı bir korku dalgası çarptı. Boynunu iki yana doğru esnetti ancak kütlemenin tatmin edici sesi sinirlerini yatıştırmadı.

Alice dudaklarını ısırıp ağzından titrek, derin bir nefes aldı ve yavaşça burnundan verdi. "Onunla konuşacağım."

Verakko ikinci kruvazöre doğru ilerleyerek kapısına birkaç kez hızla vurdu. Alice elini sevdiği adamın avucuna bıraktı, sahip olduğu tüm güçle onun parmaklarını kavramıştı.

İçeriden ilk çıkan kişi, askeri bir general ve Tremantalı konseyi üyesi olan Kadion'du. Kraliçe'nin en çok güvendiği generallerin bu göreve atanmış olması mantıklıydı.

Arkasından çatık kaşlarıyla Sal ortaya çıktı. Onlara doğru ilerledikleri sırada Sal'in sarı gözleri etrafını taradı ve Alice'in üzerinde sabitlendi.

Luka yumruğunu sıktı. Minik ruh eşinin elini un ufak etmemek için tüm enerjisini kullanmak zorunda kalmıştı. Aşağı doğru eğilerek Sal'in boynunu çevreleyen metal şeridi işaret etti. "Bunu görüyor musun?" Kadion'un geniş kolundaki daha küçük olan metal şeridi gösterdi. "Askerin kolundakine manyetik olarak bağlı." Alice dudaklarını dişleyerek ona baktı. "Kadion'un şeridinden birkaç adım uzağa yürümesi mümkün değil."

Alice onun omzuna yumuşak bir öpücük kondurdu. Sonra diğer elini de koluna yerleştirdi. "Teşekkür ederim."

Kadion durdu ve Sal'i de beş adım uzakta durmaya zorladı. Her iki erkeğin de burunları anlık olarak kırışmıştı, Alice'in korku emarelerini hissediyorlardı. Alice ve Sal birbirlerine bakarken sessizlik gittikçe ağırlaşıyordu.

Luka adama, "Ne söylemek istiyorsan söyle," diye bağırarak Alice'i ürküttü.

Sal ona pek bakmasa da Alice'e doğru boğuk bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Kaçırılmandaki rolümden dolayı özür dilemek istiyorum."

Alice öfkesini ve sesini bulmuş gibi görünüyordu. "Neden? Neden üzgünsün? Neden şimdi yardım ediyorsun? Beni bir yabancıyla birlikte bir hücreye iterken hiç de umursuyormuş gibi görünmüyordun."

Sal'in alnındaki damar seğirdi, gözleri kısa bir süre için ona doğru kaydı. "İlaç verilmiş olsa bile seni incitmeyeceğini biliyordum ama yine de haklısın. Dünyamıza ve halkımızın yaşanmaya zorlandıkları koşullara öfkeliydim. Helas'ın... diğer hepsinin yaptığı şeyleri öğrenince, telafi etmek için ne gerekiyorsa yapmam gerektiğini anladım."

"Yaptığı şeyleri mi?" diye tekrarladı Alice.

Sal boğazını temizledi, tekrar konuşmadan önce bakışları uzaklara daldı. "Bana insan olmayan ve Clecanialı olmayan

Ninova

esirlerin başka bir tesise transfer edileceği söylendi. Ama..." Yere bakarak başını salladı. "Ayrım gözetmeden yapılan katliamın bir parçası olmak istemedim. Halkımıza yardım etmek istedim. Bir fark yaratmak istedim. Ne kadar ileri gideceklerini anlamamıştım."

Luka, Alice ve Sal arasında bakışlarını gezdirirken içten içe inledi. Ruh eşinin suratındaki ifadeyi görebiliyordu. Onda sevdiği bir özellik olan şefkat, genç kadının içinde kabarıyordu. Merhameti bir yana, kabul edilmeyi bile hak etmeyen bu hain hayvan neredeyse onun affını kazanacaktı.

Ancak kadın şaşırtıcı bir şekilde yumuşamak yerine ellerini kalçasına yerleştirdi ve sıradan bir şekilde başını salladı. "Kendini affettirmek mi istiyorsun? Pekâlâ. Kanıtla o zaman. Bize hâlâ tutsak olan kişileri nasıl serbest bırakacağımızı göster."

Luka içinin gururla dolduğunu hissetti. Ruh eşi şefkatli olabilirdi ama zayıf değildi.

Alice arkasını dönerek Sal'e sırtını gösterdi. Luka içgüdüsel olarak aralarına geçip kadına siper oldu.

Kadion ve Sal yürüyüp gittikten sonra Alice ona döndü. Ellerini adamın göğsüne bastırarak, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Luka keyifsizce güldü. "Biz buradan gidene kadar iyi olmayacağım ama şu an için arkama yaslanıp seni hayranlıkla izlemekten memnunum."

"Buna sevindim." Gülümsemesi gergin bir hale bürünmüştü. "Ama bundan sonraki aşamayı nasıl halledeceğin konusunda endişeliyim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bundan hoşlanmayacaksın ama Helas'la konuşmam gerekiyor."

Ninova

"Hayır, hayatta olmaz," diye hırladı. Avuçlarını kadının bileklerine sarmıştı. Alice'e sadece baksa bile Helas'ı parçalara ayırırdı.

Yalvarır bir tonla, "Luka," dedi kadın. "Sorularım var. Sadece onun yanıtlayabileceği sorular."

"Senin yerine ben sorarım. Bana aklındakileri söyle." Göğsünde bir ağırlık hissetti. Kadının suratındaki ifadeyi daha önce de görmüştü. "Neden onun gerçeği söyleyeceğini düşünüyorsun?"

"Çünkü o kendini beğenmiş pisliğin teki. Ne zaman benimle konuşmaya gelse, sürekli kendisinden ve planlarından bahsederdi. Dikkat çekmeye bayılıyor, muhtemelen kilit altında tutulurken çok fazla kişiyle de konuşmadı. Ayrıca sormak istediğim şeyler hakkında yalan söylemesinin bir mantığı yok. Kazanacağı bir şey yok." Alice omuzlarını arkaya atıp çenesini kaldırdı. "Bunu kendim için yapmam gerekiyor, Luka. Yaşananları sadece bu şekilde ardımda bırakabilirim."

Verakko ormana doğru ilerlerken partinin başladığına dair işaret verdi. Sal yola öncülük ediyordu. Luka ikinci kruvazöre tekrar baktı, öfke ve hayal kırıklığı düşüncelerinin sınırını zorluyordu.

Helas karanlığın içinde belirdi, yüzü her zamanki gibi kendini beğenmiş görünüyordu. Luka kaslarının yandığını hissetti. Parmakları adamın kalın boynuna dolanmak için kaşınıyordu.

Alice onu geri çekti. "Bence biraz geride kalıp benim konuşmama izin verirsen daha iyi olur."

Luka suratına bir tokat yemiş gibi hissetti. Kadının yüz hatlarında parlayan endişeli ifade, Alice'in incindiğini açıkça gördüğünü söylüyordu.

"Kendini kontrol edebileceğini bilsem böyle bir şey istemem. Onun kafasını koparmaya hazır görünüyorsun ve bunun için

Ninova

onu görmen yeterli oldu. Bana negatif bir şey söyler söylemez -ki bunu kesinlikle yapacak- onu sakatlamandan korkuyorum."

"Sakat kalmayı hak ediyor," diye hırladı Luka.

Alice yumuşak avucunu onun yanağına yerleştirdi. "Katılıyorum ama şu anda o kadınları kurtarmak için en iyi şansımız onun itirafı. Helas'la konuşmam gerek ve kabine girdiğimizde başının vücuduna bağlı olmasına ihtiyacım var. Eğer gerçekten de öfkeni kontrol altında tutabileceğini düşünüyorsan benimle gelebilirsin."

Luka iğrenç adamı öldürmemek için kendini tutabileceğinden tam olarak emin değildi ama ruh eşini yalnız bırakamazdı. Kanı kulaklarında uğuldarken başını salladı. Alice bir an için ona baktıktan sonra adama doğru yürümeye başladı. Helas daha önce hiç tanışmadığı iriyarı, silahlı bir muhafızla birlikte grubun arkasından geliyordu.

Onları gördüğünde kaşları kalktı, dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "İkinizi tekrar görmek ne hoş." Gözleri onun üzerinde gezerken, "O izleri kapatıyoruz demek?" diye ekledi.

Boyaları çıkarıp izlerini adamın gözüne sokma isteği içinde kaynıyordu.

Öfkesini kontrol altında tutmanın en kolay yolunun, ayaklarının yere basmasını sağlayan tek şeye odaklanmak olduğuna karar verdi. *Alice.* Gözlerini ondan hiç ayırmıyordu. Alice'in kasları gerilmiş bir halde, Luka'nın şimdiye dek tanıdığı en alçak adamlardan birinin sadece birkaç adım uzağında kaskatı kesildiğini gördü.

Alice yürüdükleri sırada onlarla birlikte sıraya girdi. "Senin için bazı sorularım var ve cevap istiyorum," dedi hiç uzatmadan.

"Öyle mi?" Helas bir kahkaha attı.

Ninova

Alice çenesini sıkıp hiçbir uyarı olmadan önlerinde dikilerek grubu durdurdu.

Korumaya, "Hey, ismin nedir?" diye soru yöneltti.

İri yapılı, daha yaşlı olan adam cevap vermeden önce aklı karışmış bir halde Luka'ya baktı. "Traef."

"Traef, bu adamın bana ne yaptığını biliyor musun? Diğer yüzlerce kişiye?"

Traef yutkundu, yüz ifadesi giderek soğuyordu. "Biliyorum."

"Harika!" Alice'in gözleri kızgınlıkla, hâlâ eğleniyormuş gibi görünen Helas'a yöneldi. "O halde sorularımı yanıtlamayı reddederse, ona elektrikli sopayla biraz şok vermekte sıkıntı çekmezsin. Öyle değil mi?"

Koruma bir an için inanmıyormuş gibi görünen tutsağa baktı. "Bunu yapamam."

Helas'ın yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtma yayıldı.

"Eğer yeterince hızlı ilerlemezse mahkûma elektrik verme iznim var." Traef kadının yüz hatları anlayışla aydınlanana kadar bakışlarını ondan ayırmadı.

Kenara çekilip karanlık ormanın derinliklerine yürüdükleri sırada Alice de onlara ayak uydurdu. Ayların ışığı yollarını aydınlatıyordu. Helas bakışlarını Alice'ten korumaya doğru çevirmişti. Luka adamın bakışları gittikçe endişeli bir hal alırken sırıtmasına engel olamadı.

Helas'ın cevap vermeyi reddetmesini umuyordu.

"Dünya'dan alınmamın ardından ne oldu? Neden hiçbir şey hatırlamıyorum?" diye sordu Alice.

Helas yalnızca sırıttığında, Traef adımlarını yavaşlattı. Helas'ın boynundaki kelepçe onu da yavaşlamaya zorladı. Traef adama çatırdayan şok cihazını göstermek için cihazı çıkarıp

Ninova

çalıştırdı. Metal çubuk uyluğuna sadece bir santim uzaklıktayken, "Durağanlık kapsülünde tutuldun," diye homurdandı Helas.

Koruma yürüyüşüne aynı hızla devam etti, Alice içinden bu adama teşekkür etmenin bir yolunu bulacağına dair yemin ediyordu. Arkasına baktığında, Luka'nın birkaç adım geride olduğunu gördü. Adamın bedeni kaskatı kesilmişti, üzerinden kızgınlık ve hayal kırıklığı yayılıyordu. Bunu hızlıca halletmeliydi. Bu konuşma, Luka'yı öldürüyormuş gibi görünüyordu.

"Ama neden durağanlıkta o kadar uzun tutuldum?"

Helas yüzünü buruştursa da açıkladı. "Caeler iki uygun kadın bulmakla görevlendirilmişti. Seni yakaladıklarında, diğerini bulmanın ne kadar süreceğini bilmiyorlardı. Bu yüzden seni durağanlık kapsülüne yerleştirdiler. Önce Jade'i teslim ettiler ama kadın ellerinden kaçınca bir sonraki talimatıma kadar seni tutmalarını ve yörüngemizi terk etmelerini söyledim. Sonunda gemilerini ıssız bir gezegende gizlenmiş bir şekilde bıraktılar. Yakınlardaki ticaret limanına bir atlayıcı götürüyorlardı. Pişot bir bardayken çok yanlış birine fazlasıyla şey anlatmış ve yakalanmıştı. Sanırım bunu ruh eşinin kardeşi yapmış ama bunu kanıtlamam mümkün değil." Helas'ın gözleri Luka'ya doğru kısıldı sonra kadına geri döndü. "İletişimimizi kaybettikten sonra gizlenmiş gemiyi bulmak ve seni almak epey bir zamanımızı aldı."

Mahsur mu kalmıştım? Beni yakalayanlar içmeye gidip çenelerini açmaya karar verdikleri için ömrümün beş ayını kayıp mı ettim? Alice'in bir yanı rahatlamıştı.

"Neden beni seçtiler? Ya da Jade'i? Bizi uygun kılan neydi?"

Adamın gözleri aydınlandı, Alice onu oltaya getirdiğini biliyordu. Helas örgütün insanları bu kadar uzun süredir Dünya'dan nasıl zekice ama alçakça bir yolla toplayabildiğine dair övünmeye hazırdı.

Ninova

"Aslında tekniği ben mükemmelleştirdim," derken sırıttı. "Gelişmiş olduğunu bildiğimiz, sağlam bir sağlık sistemi olan bir bölgeyi seçiyoruz. Ardından kayıtları ele geçiriyor ve belli bir yaşta, minimum sağlık sorunu olan ya da en azından bizim iyileştirebileceğimiz doğurgan, bekâr kadın adaylar arıyoruz. Ve..." Gözleri şeytani bir şekilde parladı. "Acil durum irtibatı olmayan insanları seçiyoruz. Elimizde çalışabileceğimiz bir liste olduğunda, operasyonu gerçekleştirmesi için tuttuğumuz kişi kadınları gözetliyor ve yalnız yaşayan, dikkat çekmeden kaçırılabilecek olanları gemiye alıyor."

Alice'in adımları durdu. Annesi, sahip olduğu tek aileydi ve öldüğü zamana kadar, acil durum irtibatı hep o olmuştu. Geçen sene hastalandığında ve yeni kasabasındaki doktoru ziyaret etmek zorunda kaldığında, yazacağı bir acil durum irtibatı olmadığı için o kısmı boş bırakmıştı.

"Acil durum irtibatımız olup olmadığını neden umursuyorsunuz? Ailelerimizin sizi uzayın içine doğru takip ederek kadınları geri alacak hali yok."

Helas gözlerini devirdi. "Canavar değiliz. Halkınızı genelde aile birimleri halinde kaldıklarını bilecek kadar araştırdık. Kimseyle bağlantısı olmayan kadınları almak en insancıl yol gibi görünüyordu."

"*İnsancıl* mı?" Alice bunu söylerken neredeyse hırlamıştı. *Bir dakika, bu tüm kadınlar için geçerli olamaz.*

"Peki ya Rita ve Vanessa?"

"Kim?"

Tüm vücudunun öfkeyle gerildiğini hissetti. Luka bir anda arkasında belirip onu omuzlarından tuttu.

Bedeninden bir hırıltı yükselirken, "Kaçırdığınız ve hayvanlar gibi kafeslediğiniz kadınlar," diye kükredi Luka.

Ninova

Alice sıktığı dişlerinin arasından, "Rita yaşlı olan kadın. Vanessa da uzun boylu esmer, bir kız kardeşi var," diye bağırdı.

"Ah..." Helas yere düşmüş bir ağacın üstünden atladı. Anlaşılan kaçırdığı kadınların ismini bilmediği için pek endişeli değildi. "Vanessa'nın kardeşini neden oraya yazdırmadığını bilmiyorum ama yapmamış. Rita'ya gelince..." derken kaşlarını çattı. "Cae bağlantılarımızın kayboluşundan sonra, insan kadınları alması için Tarfoo kiralamak gibi bir hataya düştük. Embesiller insanlar hakkında pek bir şey öğrenmemiş ve o kadının yaşını yanlış okumuşlar." Dudaklarını büzüp önlerinde yürüyen Sal'e doğru gözlerini kısarak baktı. "İyi bir yardımcı bulmak zordur."

Luka'nın omuzlarındaki tutuşu sıkılaştı, Alice görüş alanına küçük taş bir binanın girmeye başladığını gördü. Konuşmayı hızlandırmalıydı. "Birimlerde daha kaç tane kadın tutuluyor?"

"Bir sürü." Adamın gerçekçi tonu tüylerini ürpertmişti.

"Asiler'den sorumlu biri var mı?"

Helas'ın yüzü solmuştu. *İlginç.*

Adam sessiz kalınca Traef adımlarını tekrar yavaşlattı.

"Bana istediğin kadar şok verebilirsin. Asla söylemeyeceğim bazı şeyler var. Sadakatsizliğim ortaya çıkarsa başıma gelecekle-rin yanında, verdiğiniz elektrik sadece küçük bir ısırık gibi kalır."

Alice karşılık veremeden, Verakko grubun önünden onlara seslendi. "Helas'ı getirin. Buradayız."

Adamı kabine doğru sürüklemeye başlayan Traef'i durdurarak, "Bir şey daha var," dedi Alice. İki adam da dönüp ona baktı. Helas sıkılmış görünüyordu. "Grubun... Paklık. Reform. İnanç. Clecania." Luka'ya öfkeyle bakan adamın dikkatinin tekrar ona doğru kaymasını bekledi. "Bizim gezegenimizde, PRIC *küçük penis* anlamına geliyor."

Gereksiz darbenin havada asılı kalmasını izin verdi, Helas'ın suratına açıkça bir öfke hâkim olurken içinde yükselen acımasız

Ninova

kahkahayı bastırdı. Traef içten bir kahkaha patlatıp öfkeyle bakan adamı peşinden sürükledi.

Alice'in gerginliğinin bir kısmı azalmıştı. Neden ve nasıl kaçırıldığını öğrenmesi, içinde bulunduğu durumla uzlaşmasını sağlamıştı. Diğer insan kadınlara da aynı cevapları verebileceği için heyecanlıydı. Etrafından bir daire çizerek Luka'nın uzatmış olduğu kollarına atıldı.

Luka onun sadece güven verici dokunuşuna ihtiyacı olduğunu hissederek sessiz kaldı. Ensesinden kavrayıp yanağını başına yaslayarak onu tuttu.

Alice sonunda kalp atışları düzene girip, içini kaplayan mide bulantısı azalınca geri çekildi. Luka tek kelime etmeden elini tuttu ve birlikte kabine doğru yavaşça ilerlediler.

BÖLÜM 25

Küçük binanın içi kalabalık olmasına rağmen rahattı. Geniş lüks bir koltuk ve yatak küçük alanın çoğunu kaplıyordu. Geriye aynı anda üç ya da dört kişinin bulunabileceği küçük bir kısım kalıyordu.

Helas'ın burada rahatça yayıldığını, Asiler üyelerinin masum kurbanlara ne yaptığını izlediğini hayal etmek bile boğazına bir yumru oturmasına sebep oluyordu.

Açık kapıdan içeri baktığında, Sal'in General Kadion'u yönlendirdiğini gördü. Duvarın içine yerleştirilmiş taşların arasındaki kaba, beyaz bir parçayı işaret ediyordu. Helas'ın elini kaldırıp tam olarak aynı yere bastırmaları gerektiğini açıklamıştı.

Güçlü kollar gövdesini sararak kollarını iki yanına sabitledi. Bileklerinin etrafında dolaşan kıvrımlı siyah desenler, bu kolların sevdiği adama ait olduğunu söylüyordu. Luka onu kaldırıp taşıyarak olay yerinden uzaklaştırdı.

Alice güçlü kolların altında kıpırdandı. "Hey! Luka..."

Adam derinden gelen sert bir sesle, "Hayır, Alice," diyerek araya girdi. "Sal'den özür kabul ettiğin sırada geride durdum. Helas'ı sorgularken araya girmedim. Ama şu anda, hissettiğin

şey sadece bir meraktan ibaret. Şu an burada sana ihtiyaçları yok. Sal eğer bizi bir tuzağa yönlendiriyorsa, kesinlikle o kulübenin etrafında olmanı istemiyorum."

Adam gerçekten haklıydı. Alice onun tepkisini göremeyeceğini bildiği için çocuk gibi somurttu. Luka yeterince uzaklaştığına karar verince onu yere bıraktı.

Hem korumalar hem de mahkûmlar kabine girip çıkarken sessizlik içinde bir kenardan izlediler. Sal onları yönlendiriyordu ve Helas da isteksiz bir şekilde yönergelerini yerine getiriyordu.

Şimdi bunun nasıl hissettirdiğini anlarsın, aşağılık herif.

Verakko içeride kalmıştı. *Bilgisayarları, sistemleri ya da onlara her ne deniyorsa buldular mı? Kadınları görebiliyor mu? Hayattalar mı?*

Artık beklemeye dayanamıyordu. Öne doğru yürümeye başladı ama Luka koluna koyduğu eliyle onu durdurdu.

"Neler olduğunu öğrenmem gerek," diye yalvardı Alice. "Helas kendisi de içerideyken binayı patlatmaz. Sadece kadınların yaşayıp yaşamadığını öğrenmek istiyorum."

Luka'nın dudakları gerginlikle kasıldı. Alice'in yüzünü incelerken kaşlarını çattı ve duruşunu dikleştirerek etraflarındaki ormanlığı inceledi. "*Ben* gidip neler olduğunu öğreneceğim. *Sen* de burada duracaksın. Beni duyuyor musun, Alice? Sen. Burada. Bekleyeceksin."

Ellerini kalçasına yerleştirirken kaşlarını çattı. "Evet, anladım."

Luka ayağını yere vurarak uzaklaştı. Kulübenin kapısına doğru yaslandı ve içeri girmeden önce korumalarla mahkûmların odayı boşaltmasını bekledi.

Adamın içeride gözden kaybolmasını izlerken içine bir şüphe tohumu düşmüştü. Eğer bu tehlikeliyse ne olacaktı? Sırf birkaç dakika bekleyemediği için sevdiği adamı riske mi atmıştı? Kalp atışlarının hızlandığını hissederek ayaklarının üzerinde sallandı.

Ninova

Yerimden ayrılmamaya dair söz verdim. Yalnızca bir saniye kadar tereddüt etmişti. *Sikerler.*

Kulübeye doğru iki adım atmıştı ki, yukarıdan gelen hışırtı durmasına neden oldu.

Bir anda ağaçlardan inen beş tane kanatlı adam Kadion ve Traef'e doğru koştu. Alice yerinde donup kalırken kanatlı adamlardan birinin siyah eldiveninden çıkan mavi bir ışığın Traef'i kafasından vurmasını dehşet içinde izledi. Adam yere yığıldı. Helas'ın ayaklarının dibinde hareketsizce yatıyordu.

Kulübenin küçük kapısı savrularak açıldı. Luka kızgın bir şekilde ortaya çıktı ve arkasındaki kapıyı kapatıp mücadeleye dahil oldu. Onun korkmuş gözleriyle buluşunca elini kaldırıp olduğu yerde kalmasını işaret etti. Alice uzun çimenlerin arasına alçaldı, yapabildiği en iyi şekilde gizleniyordu.

Luka'nın tepesinde uçan sarı kanatlı adam ona doğru alçaldı. Alice tam çığlık atıp dikkati kendine üzerine çekmek üzereyken Luka hızla sıçradı ve ona doğru hareketlenen adamın yolundan çekildi.

Ardından ışık hızında bir refleksle elini uzatıp düşmanının sarı kanatlarından birini yakaladı. Bir kükremeyle adamı yere çekti ve mücadele etmeyi bırakıp hareketsiz kalana dek onu sert bir şekilde yumrukladı.

Kaldı dört, diye düşündü Alice. Her geçen dakika daha da çaresiz hissediyordu.

Kanatlı adamlardan ikisi yukarıda daire çiziyor, bir çeyreklikten daha büyük olmayan mavi ışık darbeleri indiriyorlardı. Kadion, Sal ve Luka ise diğer ikisini dizginlemek için savaşırken darbelerden kaçmaya çalışıyordu.

Bakışları Traef'in hareketsiz bedenine yöneldi ve kendini ağırlaşmış hissetti. Helas saçları ve gözleri vahşi bir şekilde hareket ederken bilinçsiz adamın koluna çizmesiyle vurmaya

Ninova

başlamıştı. Ormanın içinden yüksek sesli bir çatırtı duyuldu. Helas bir zamanlar adamın kolu olan kanlı, ezilmiş etten metal şeridi çıkarmaya çalıştı.

Alice'in adamları uyarması gerekiyordu ama hiçbirinin dikkatini dağıtma riskini göze alamıyordu.

Sal mavi bir ışık huzmesi vızıldayarak geçerken Kadion'u yakalayarak atıştan korudu. Ardından sıçrayarak diğer kanatlı adamı yere yatırıp güreşmeye başladı.

Demek özründe samimiydi.

Kadion bacaklarını havaya atıp kendini yukarı kaldırdı ve ayaklarının üzerine çömeldi. Elini uzatarak Luka'ya ve kulübenin girişine doğru dalışa geçen adamı boğazından yakaladı. Alice'in midesini bulandıran bir çıt sesiyle adamın boynu tek hamlede kırıldı.

Anlık olarak saldırganlardan arınmış olan Sal'in bakışları ona doğru kaydı. Alice çılgınca elini sallayarak, adamın dikkatini hareketsiz kanatlı adamdan çekip siyah bir eldiven ve parlak bir bıçak alan Helas'a yönlendirmeye çalıştı.

Sal keskin bir şekilde başını sallayıp eski ortağına saldırdı. Adama tam bir kol uzaklığındayken, Kadion'a bağlı olan görünmez zincir gerilerek başının arkaya çekilmesine sebep oldu.

Helas'ın suratında anlık bir şok belirdi. Ardından dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. Göz açıp kapayıncaya kadar parlayan bıçağı havaya savurdu. Alice çığlık attı.

Ama çok geçti. Sal dizlerinin üzerine çökerken ve metal yakasının üzerine aldığı darbeden hızlıca kanlar fışkırırken boğuldu. Alice'in görüşü yaşlarla bulanıklaşmıştı.

Luka'dan bir hırıltı yükseldi. Daire çizen iki adam iki yanından da dalışa geçerek bomba bırakmadan önce gözleri onunla buluştu. Luka sert bir şekilde dövüşüyordu, yumruklardan ve tekmelerden oluşan bir karmaşaya dönmüştü.

Ninova

Alice'e bakarken kanlı bıçağının iki tarafını da pantolonuna silen Helas'ın yüzüne manyak bir gülümseme yayılmıştı. Adam ona doğru yürürken, Alice dehşetin buz gibi bıçağının kalbini parçaladığını hissedebiliyordu.

Kadion ve Luka şu anda saldırganlarla Verakko arasında dikiliyordu. Eğer adam tutsakları serbest bırakmadan içeri girmeyi başarırlarsa, bunu yapmak için başka bir yol bulamayabilirlerdi.

Adamların dikkatinin tekrar dağılmasının büyük bir risk olduğunu bildiği için dönüp koşmaya başladı.

Kollarını ve bacaklarını yapabildiği kadar hızlı hareket ettiriyordu, ormanın derinliklerine doğru koşuyordu.

Arkana bakma. Arkana bakma.

Kayarak durdu, aşağıdaki akan nehre devam eden dik uçurumdan baktı. Ardından uçurumun kenarından aşağıya hızla inmeye başladı. Üzerindeki yaprak örtüsü kalınlaşarak ormanı karanlığın içine doğru yutuyor, dalları ve iri kaya parçalarını atlatmak giderek daha da zorlaşıyordu. Ormanın tamamen karanlık olan bölgesine girmeden yavaşladı. Bir grup yük çalının arkasına eğilip nefeslerini sessizleştirmek için kendini zorladı.

Helas ondan daha yaşlı ve tıknazdı, değil mi? Hiç ses çıkarmadan onun arkasından gizlice yaklaşacak kadar çevik olamazdı.

Ağaçların içinden ıstırap dolu bir kükreme duyulunca haykırışını bastırdı. *Luka!*

Büyük bir ağacın arkasından, "İşte buradasın!" dedi boğuk bir ses. "Saklanamazsın, aptal kız. Korkunun kötü kokusu hissediliyor."

Alice bacaklarının titrememesi için mücadele ederken dikildi. Helas şimdi on adım uzağında duruyordu, kıyafeti ve soluk turuncu saçları hiç olmadığı kadar dağınıktı. Ona bakarken gözleri şeytani bir şekilde parlamıştı.

Ninova

Silah yok. Dövüş becerisi yok. Koruyacak biri yok. Alice'in adam karşısında hiç şansı yoktu.

Helas bir eliyle bıçağı önünde savurdu, diğer elinde de siyah bir eldiven vardı. Adamın ona doğru geldiğini görünce düşünceleri ve panikleri birbirine karıştı. *Silahtan mı, yoksa bıçaktan mı kaçmalıyım? Peki ya elinde ikisi de varsa?*

Orman arkasında karanlık bir şekilde uzanıyordu. Clecaniali olarak Helas'ın görüşü daha iyiydi ve duygularının kokusunu alabilirdi. Adamı yenebileceğine dair hiç umudu yoktu.

Aşağıdaki nehir çalkalanarak akıyor, kayalara şiddetle çarpıyordu. Alice atlarsa hayatta kalamayacağını biliyordu ve boğularak ölmek de ilgisini çeken bir şey değildi.

Eğer ölecekse, bunu mücadele ederek yapacaktı. Hayatında bir kez olsun geri savaşacaktı.

Alice kendine tekrar düşünme izni veremeden adam saldırıya geçip bıçağını savurdu.

Karnında derin olmayan bir yara açtığında kıkırdadı. Alice geriye sıçrayarak poposunun üzerine düştü. Helas ise onu öldürmek yerine, merhamet için yalvardığını görmek adına tepesinde dikildi.

Adamın onunla oynadığını fark edince içi öfkeyle yanıp tutuştu. Bir avuç dolusu toprağı kavrayarak düşmanının gözlerine attıktan hemen sonra etrafından kaçmaya çalıştı.

Başını geri çekmeden önce, kalın parmakların bir an için saçlarından kayıp geçtiğini hissetti. Adamın pençesinde kıvranırken dönüp testislerine dizini geçirdi. Helas onu yere fırlattı, bunu yaparken saçının bir kısmını koparmıştı. Alice hâlâ iki büklüm bir haldeyken kaburgalarına vahşi bir tekme attı.

Acı yan tarafından yayılırken gözünün önünde siyah noktalar dans etmeye başladı. Yerde yuvarlandı, dizlerini göğsüne doğru çekti ve kurtuluşunun tek umudunu gördü.

Ninova

Helas'ın dikildiği yerin arkasında tanıdık bir şey vardı. Sadece bir adım uzaklıktaydı ve küçük, yuvarlak, kırmızı bir şeydi.

Helas'a tekrar baktığında, adamın yüzünün kızardığını ve şakaklarının çevresindeki damarların attığını gördü. Helas bıçağı kaldırıp sendeleyerek ona yaklaştı. "Her şeyi mahvettin ve şimdi öleceksin!"

Yakınlardan gelen yüksek bir kükremeyle başlarını çevirdiler. Alice kalbinin yerinden fırladığını hissetti. Luka kanlı, çizikler içindeki vücuduyla ona siper olmuştu.

Luka'nın sesi farklıydı, ölümcüldü. Zehirle karışmış sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. "Sen öldün."

Helas siyah eldivenli elini ruh eşinin yüzüne tuttuğunda ciğerleri dondu. Luka iki eliyle adamın eldivenin etrafını sarmıştı. Helas'ın bileği mide bulandırıcı bir *çıt* sesiyle kırıldı.

Helas cıyaklayarak bıçağını Luka'nın yan tarafına indirdi. Luka adamın diğer bileğini yakalarken keskin bıçak kaburgalarına gömüldü.

"Hayır," diye haykırdı Alice. Kalkmaya çalışsa da bir baş dönmesi onu yere geri düşürdü. Luka'ya yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı ve bunu bir an önce yapmalıydı.

"Luka!" Helas'ın arkasında duran kırmızı nesneyi işaret etti.

Luka'nın gözleri o noktaya çevrildi. Helas'ın bileğindeki tutuşunu kaydırarak bıçağı içinden çıkardı. Dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Duruşunu değiştirdi ve adamı bir anda serbest bırakıp geriye çekildi. Yumruklarını kafasına geçirip güçlü bacağını kaldırarak göğsünün tam ortasına sert bir tekme indirdi.

Helas'ın gözleri, geriye doğru savrulup doğrudan kırmızı topun üzerine düşmeden önce şokla genişledi. Alice bunun düşündüğü şey olması için dua ediyordu.

Ninova

Luka topallayarak yanına geldi ve adamı birlikte izlemeye başladılar. Bir süre bir şey olmadı.

Helas doğrulup gevşek bileğiyle ilgilendi. Sahip olduğu tüm nefretle Alice ve Luka'ya bakıyordu. Gölgelerden derin bir vızıltı duyuldu. Küçük, kırmızı, hırlayan bir yaratık sürüsü hızla adamın etrafını sardı. Ağaçlardan sıçrayıp çalıların altından çıkarak avlarının üzerine üşüştüler.

Kan donduran çığlıklar kulaklarıyla buluştu. Luka hızlıca başını tutup göğsüne çevirdi. Alice'in gördüğü son şey, guarsil dağından yükselen yumruk halindeki kanlı eldi.

Orman gittikçe sessizleşmişti ama çılgınca atan kalbinin sesi kulaklarında sağır edici bir şekilde yankılanıyordu. Luka parmaklarını esnetti ve kadının kokusunu içine çekmek için başını eğdi. Alice ve Helas'ın gittiğini gördüğünde, hayatının en korkutucu anını yaşamıştı.

Kalan saldırganları vahşice parçalayıp pençelemişti. Artık medeni bir adam olmadığından, etrafını saran kanlı görüntüden zevk alıyordu. Bu adamlar ne kadar erken ölürse, Alice'in peşinden gitmek için yolunu daha erken açmış olurdu.

Damarlarında hâlâ adrenalin dolaşıyordu, Alice'i kucağına alıp yüzünü onun boynuna gömdü. Kadın acıyla, ufak tiz bir ses çıkarınca tutuşunu gevşetti. "*İyisin. İyisin. İyisin.*" Onu kucağında ileri geri sallayarak, anlamsızca saçına doğru fısıldadı.

Kadın onun başını kollarının arasına alıp tırnaklarını kafa derisinde gezdirdi. "Evet. Ben iyiyim, Luka. Sen iyi misin?"

Bu tanıdık sesle birlikte içinden bir mırlama yükseldi. Alice'in başını ellerinin arasına alıp kadını gözlerine bakması için zorladı. "Yerinde duracağını söylemiştin, aşkım."

Ninova

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, bronz tenini gizleyen kirin üzerinde temiz izler bırakıyordu. Luka bir anda kadını eve götürüp bu geceye ait tüm kanıtları ortadan kaldırmak için boğucu bir istek duydu.

Onu kollarının arasında tutmaya devam ederek yerinden fırladı. Ancak yan tarafını delip geçen keskin bir acı duyunca tısladı.

"İndir beni, yaralısın." Luka onu bırakmak zorunda kalana kadar kadın kucağında çırpındı.

Alice çömelerek tişörtünü dikkatli bir şekilde başının üzerinden çıkarması için yardım etti. Ardından kumaşı top haline getirip yan tarafındaki derin kesiğe yerleştirdi. Elleri ağzına gitmişti, göğsündeki açıkça görünen yaraları görünce nefesi kesildi.

Gözyaşları yüzünü yıkarken etrafında döndü. "Senin için yardım çağırmamız gerek."

Ağaçların arasından derin bir ses, "Yardım yolda," diye açıkladı.

Luka etrafında döndü, yeni tehdidi parçalamak için hazırdı. Gözlerinin önünde siyah noktalar dans ederken başının dönmesiyle sendeledi. Kadion'un yüz hatlarını fark ettiğinde, rahatlamanın üzerine çökmesine izin verdi. Çok kısa bir süre sonra da yere yığıldı.

Alice arkasından koşup başını kucağına yerleştirirken, "Luka!" diye haykırdı.

"İyi olacak. Zed bir iyileştiriciyle birlikte buraya geliyor. Revire götürene kadar durumunu stabil tutacaktır." Kadion onların yanına eğilirken göz kırptı.

"Peki ya sen?" Adamın gövdesinden yayılarak tişörtünü lekeleyen kan kırmızına baktı.

Kadion alçak sesle gülüp hırladı.

Ninova

Luka'nın yanında cesurca savaşmış ve o ağaçlara doğru koşarken geriye kalan iki adamı tek başına indirmişti. Yüzü kesik içindeydi, bir zamanlar saman sarısı olan saçları şimdi koyu bir renge bürünmüştü ve tamamen kanla kaplıydı.

"Ah, daha kötülerini de gördüm. İşimin tehlikeli yanları." Kadion ona gamzelerini göstererek gülümsedi. "Yine de bu şekilde benimle ilgilenen bir ruh eşimin olması güzel olurdu." Temiz gözü ve şişmiş diğer gözü onunla buluştu. "Umarım ne kadar şanslı olduğunu biliyorsundur."

Kadion tepesinden bakıyordu. Alice'in sıcak gözyaşları ise saçlarına düşüyordu, genç kadın ellerini teninin yaralanmamış kısımlarında gezdirmekle meşguldü. "Biliyorum."

Alice gözleri yaşlı bir şekilde adama gülümsedi ve eğilip Luka'nın dudaklarına ıslak, tersten bir öpücük kondurdu. Kalkmadan önce alnını onunkine yaslayarak, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı.

Kadion bu samimi anı bölerek, "Verakko'dan bir iz var mı?" diye soru yöneltti.

Alice bir anda başını kaldırdı. "Ona ne oldu? Sal ve Traef'e ne oldu?"

Luka inleyerek kalktı. "Verakko gelip kavgaya katıldı. Söylediği her şeyi duyamadım ancak görünüşe göre, birimlerdeki tüm hücreleri açmış ve esirlere kaçmalarını söylemiş. O koşullarda daha fazlasını yapamazdı."

Kadion başıyla onayladı. "Benim hatırladığım da bu şekilde. Sonra dövüşmeye başladı. Onun dövüştüğünü hiç görmemiştim. Vahşiydi."

Alice sabırsızlıkla, "O halde ona ne oldu?" diye sordu.

"Adamlardan biri -bir Strigi olduğuna inanıyorum- onu ağaçlara doğru taşıdı ve bir daha geri dönmedi."

Ninova

"Umarım iyidir," derken yanağından yeni gözyaşları akıyordu. "Peki ya diğerleri?"

Luka kadının sesindeki kalp kırıklığını duyabiliyordu. Çoktan Sal'in kaderine şahit olduğunu biliyordu.

"Traef atlatacak ama Sal..." Kadion başını önüne eğdi.

Alice'ten bir hıçkırık çıktı. Luka onun saçını düzeltip göğsüne doğru çekti, her zaman yaptığı gibi usulca çıkan mırlamasının onu sakinleştirmesine izin verdi. "Kendini affettirdi, aşkım. Gururlu bir adam olarak öldü."

Alice bir an için onun kollarını sıkıca tuttu. Ardından burnunu çekerek hafifçe uzaklaştı. "Verakko konusunda ne yapacaksınız?"

"Ona bakması için arama ekiplerini yollayacağız ama Swadaethler öldürmesi güç olmalarıyla bilinirler. Onu en başta bu yüzden almış olabilirler. Verakko bölgeden uzağa taşınır ve yollarından çekilirse savaşmanın daha kolay olacağını düşünmüş olmaları muhtemel."

"Peki ya kadınlar? Serbest kaldılar mı?" Alice elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Öyle olduğunu sadece umabiliriz. Clecania'nın dört bir yanındaki güvenilir kişiler arasında, başıboş dolaşan kadınlara göz kulak olmaları için haber yayılacaktır. Hepsinin kaçmayı başaramadığını varsaymak zorundayız. Bu arada..." Kadion ağaçları taradı. "Helas nerede? Kaçtı mı?"

Luka omzunun üzerinden çimenlerdeki kan kümesini işaret etti. Helas'tan geriye sadece bunlar kalmıştı.

Kadion kaşlarını kaldırarak onlara baktı.

"Alice muhteşemdi. Guarsili o gördü." Luka öksürdü, görüşünün bulanıklaştığını hissedebiliyordu.

Kadion dişlerinin arasından tısladı. "Tanrım."

Ninova

Alice, "Şansımı denedim," derken yüzünü buruşturdu. "Zararsız bir meyve parçası olmadığı için şükredelim."

Ağaçların arasında bağırışlar yankılandı, Kadion dengesiz bir şekilde ayaklarının üzerinde doğruldu. Auzed ve Izor yaralarını sarmaya hazır bir şekilde açığa çıkmıştı.

Luka onu ayaklarının üstüne kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Merak etme. Yanındayım."

SON SÖZ

Bir Ay Sonra

Arkasından, "Gözlerini kapalı tut," dedi Luka.

"Gözlerim kapalı. Zaten ne önemi var ki?" diye karşı çıktı Alice. "Kocaman ellerin yüzümü kaplıyor. Gözlerimi açsam bile bir şey göremem. Unutma, beni her nereye götürüyorsan... orada... uzun süre kalamayız. Bugün yeğeninle görüşeceğimize söz verdik."

Alice daha ne kadar sürpriz kaldırabileceğini bilmiyordu. Ormanlıkta yaşadıkları dehşet verici saldırıdan beri, Luka ona sürekli hediyeler veriyor ve romantik jetonlarla sürprizler yapıyordu.

Engebeli yolda ileriye doğru sendeledi. "Beni yanlış anlama, hediyelere bayılırım ama artık abartıyorsun. Sana durmanı söylemiştim, hatırlıyor musun?" Etrafını ormanın sesleri sarmıştı, Luka'nın başka bir piknik daha planlayıp planlamadığını merak etti.

"Bu isteği özellikle reddettiğimi hatırlıyorum."

Alice derin bir nefes verdi. İmkânsız adam saldırı sırasında yalnızca bir değil, yaklaşık üç tane -neredeyse ölümcül- yara almıştı. Asıl hediyeler alması ve şaşırtılması gereken kişi oydu.

Luka kulağına doğru fısıldayarak yerinden sıçramasına sebep oldu. "*Geldik. Aç bakalım.*"

Gözlerinin parlak ışığa alışması bir dakikasını almıştı. Kendini küçük çiçekli ağaçlara bakarken buldu.

Luka sesini kısık düzeyde tutarak, "Sana hiç weshuinlerden bahsetmiş miydim?" diye sordu. Ağacın tepesinde uçuşan küçük turuncu kuşları işaret ediyordu.

"Hayır."

"Pekâlâ. Weshuinler yuvalarını oluşturmak için güçlü materyaller bulmaya yıllarını harcarlar. Erkek kuş çubuklar ve küçük taşlar bulmakla başlar, sonra üstü kapalı bir yapı inşa eder." Birbirine yaklaşan iki dalın birleştiği noktada bulunan büyük, etkileyici evi işaret etti.

"Vay canına. Bir kuş yuvasından çok küçük bir eve benziyor." Turuncu kuşa doğru, "Harika gidiyorsun!" diye fısıldadı.

"Ardından içini kaplamak için yumuşak bir malzeme bulur ve en sonunda yuvalarını dekore etmek için güzel şeyler bulmak uğruna her yere gider. Çiçekler, parlak taşlar ve düğmeler."

Küçük kuş gagasında açık pembe bir çiçekle yuvasına doğru uçup girişin yakınına yerleştirdi. Alice onu dikkatle izliyordu.

"Gerçekten hiç içinde yaşıyor mu peki?" Luka'nın omzuna başını yaslarken gülümsedi.

"Yalnızca kendine bir eş bulduğunda." Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle Alice'e baktı. "Bazen yıllar boyunca sürer. Yuvayı tamamladıktan sonra kur yaptığı dişi kuşa yuvayı göstermek için onu buraya getirir. Eğer dişi kuş içeri girip otururs a, o zaman eşi olmaya karar vermiş demektir."

Bunu söylerken iç çekmişti. Luka umutsuz bir romantikti ve Alice buna bayılıyordu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Ninova

Alice gözlerini tekrar kapatmayacağını söyleyerek şikâyet etmek üzereyken Luka omuzlarından tutup etrafında dönmesini sağladı. Alice'in boğazı duyguyla düğümlenmiş, kalbi teklemişti.

Karşısında güzel, gösterişsiz bir ev duruyordu. İki katlı evin yanları geniş pencerelerle kaplanmıştı ve öğleden sonra güneşi altında parlıyordu.

Luka omuzlarını dikleştirerek, "Beğendin mi?" diye sordu.

Alice kelimelerini boğazındaki yumrudan dolayı boğuk şekilde söylemek kaldı. "Görüyorum ki, weshuinlerden bazı numaralar kapmışsın."

Luka'nın yüzünü büyük bir sırıtış kapladı ve elinden çekiştirerek onu eve yönlendirdi.

Alice içeri girdiklerinde, yalnızca sıcak tonlardaki mobilyaları ve yığınlarca kitabı gözüne kestirebildi. Luka'nın bileğindeki ısrarlı çekişi koşarak üst kata çıkması için onu zorluyordu.

"Eve bakmaya iznim var mı?" İsteksiz bir şekilde, şikâyet eder gibi konuşmuştu. Luka ise kahkaha atıyordu.

Gülüşü bulaşıcıydı ve onu çekiştirerek geniş, rahat bir yatağa...

"Bir balkon," diye haykırdı Alice. Elleri dudaklarının üzerine kapandı.

Küçük, yükseltilmiş balkon ormana tepeden bakıyordu. Luka'nın dairesinden aşina olduğu iki koltuk, üzerinde iki kupa bulunan koyu yeşil masanın üstüne yerleştirilmişti.

Luka kısaca ona baktıktan sonra koltuklardan birine oturmak için koştu. İçeceklerini sıcak tutmak için kupaların üstünde uçan küreleri eliyle savuşturdu.

"Jade'e kahvenin ne olduğunu sordum. Sanırım bu ona yakın bir şey olabilir." Diğer koltuğa oturmasını işaret etti, üzerinde buharı tüten kupayı tutuyordu.

Alice'in dudakları titriyordu. Luka'nın yanına gidip kucağına kıvrıldı. "Ne ara bu kadar şanslı oldum?"

Adamın göğsünden usulca bir mırlama yükseldi, yanağını onun saçma sürttü. "Şanslı olan benim."

Alice başını eğerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Öpüşmeleri yavaş, şehvetli ve tamamen aşk doluydu.

"Dikkat et, kadın. Sonsuza dek yatak odasında yaşamadan önce evin geri kalanını görmek istiyorsun, değil mi?"

"Tam burada kalmak istiyorum." İç çekip adamın elindeki kupayı aldı.

Luka öne doğru uzanarak ikinci kupayı eline aldı. "Evini özlediğinde umarım bunun yardımı dokunur."

Alice içecekten küçük bir yudum aldı ve boğulur gibi oldu. Hemen ardından kahkaha atmaya başladı.

"Bu berbat!" diye cıyakladı.

Luka da kupasından bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

Alice kupaları masaya yerleştirerek adama döndü. "Aslında hiç önemi yok. Evi özleyemem çünkü zaten evimdeyim." Elini adamın saçlarında gezdirdi. "Benim evim sensin. Seni seviyorum."

Luka gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Ninova

YAZAR HAKKINDA

Victoria Aveline kendini iyi bir romantizme kaptırmaktan her zaman keyif almıştı. Alfa erkekler onun zaafıydı. Sahiplenici, baskın kahramanlar her zaman iç gıcıklayıcı olsa da daha fazlasını arzuluyordu. Bu yüzden, müthiş seksi erkeklerin agresif ve otoriter olabileceği ama yine de anaerkil düzene boyun eğdiği bir dünya yaratmaya karar verdi.

Victoria kocası, köpeği ve yaklaşık altmış bin kadar havalı, bal yapan hanımefendiyle birlikte yaşıyor.

Yazmadığı ya da gelecek karakterleri hakkında hayaller kurmadığı zamanlarda seyahat etmeye, okumaya ve yüksek fiyatlı hipster kokteyllerini yudumlamaya bayılıyor.

Web sayfamı ziyaret edin victoriaaveline.com
Beni Facebook'ta takip edin @VictoriaAvelineBooks
Okuma grubuma katılın Victoria Aveline's Reader Group
Beni Goodreads'te takip edin Victoria Aveline
Bültenime kaydolun
Ya da
Bana e-posta göndermekten çekinmeyin:
Victoria.aveline@yahoo.com
Sizlerden haber almayı çok isterim!